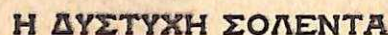

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

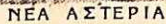

*Η θλίψη τοῦ σπιτιοῦ της, ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, τόσο μεγάλ-

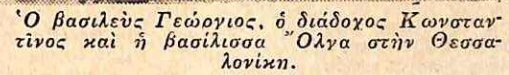
Πολλές φορές η Ζουλέντα υπέ-
σε να πη κάτι στον πατέρα της,
στο τραπέζι. Έπειδή ο άγασημέ-
νος της της μιλούσε για άρραβώ-

ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΝΤΕ ΟΥΝΑΜΟΥΝΟ

ΠΩΣ ΞΕΦΥΓΕ
ΑΠΟ ΤΑ ΝΥΧΙΑ
ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ

καταδιώξουν τὰ υπολείμματα τοῦ τουρκικοῦ
στρατοῦ πρὸς τὸ Μοναστήρι, γιὰ νὰ ἐξασφα-
λίσουν τὰ νῶτα τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ. Ἰσχυ-

Ἄξιό. Στὸ Τοπσίν, ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῇ τὸ

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Πάπας Ιωάννης 23ος: Κοντά στο λαό...

ΒΑΤΙΚΑΝΟ:

Η Οικουμενική Σύνοδος

και κάθε λίγα μέτρα ένα τηλεφώνο και ένα μικρόφωνο. Θα νόμιζε κανείς, ότι βρίσκεται σε μία συνεδρίαση του 'Οργανισμού 'Ηνωμένων 'Εθνών.

Σε μία εξέδρα έχουν πάρει θέσι οι «χωρισμένοι αδελφοί», οι εκπρόσωποι των διαμαρτυρουμένων, των 'Αγγλικανών και της Ρωσικής 'Ορθόδοξης 'Εκκλησίας...

Γιατί ο Πάπας Ιωάννης 23ος καταβάλλει μία συστηματική προσπάθεια για την ένωση των 'Εκκλησιών...

ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟ ΚΑΙ ΟΙ... «ΑΛΛΟΙ»

Ποιν μερικούς μήνες, το Βατικανό προσκάλεσε και τις μη Καθολικές 'Εκκλησίες γ' αποστείλουν παρατηρητές στη Σύνοδο.

Και, αναμφισβήτητα, για όλες τις Χριστιανικές 'Εκκλησίες, η σύνοδος των Καθολικών παρουσιάζει τεράστιο ενδιαφέρον. Ποτέ σ' αυτές τις περιπτώσεις η τακτική της στρουθοκαμηλίου δεν ήταν η καταλληλότερη...

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως πίστευε, ότι θα έπρεπε να γίνει δεχτή η πρόσκληση του Πάπα, αλλά βέβαια τη γνώμη του αυτή δεν ήθελε να την επιβάλει... Για να μη διασπαστεί στο θέμα αυτό η 'Ορθόδοξη, το Πατριαρχείο έστειλε σχετικά ερωτήματα στις άλλες 'Ορθόδοξες 'Εκκλησίες, ώστε να εξασφαλιστεί μία κοινή απόφαση.

Τα περισσότερα 'Ορθόδοξα Πατριαρχεία — μεταξύ αυτών και της Μόσχας — δε συμφώνησαν στην άποστολή παρατηρητών στη Ρώμη.

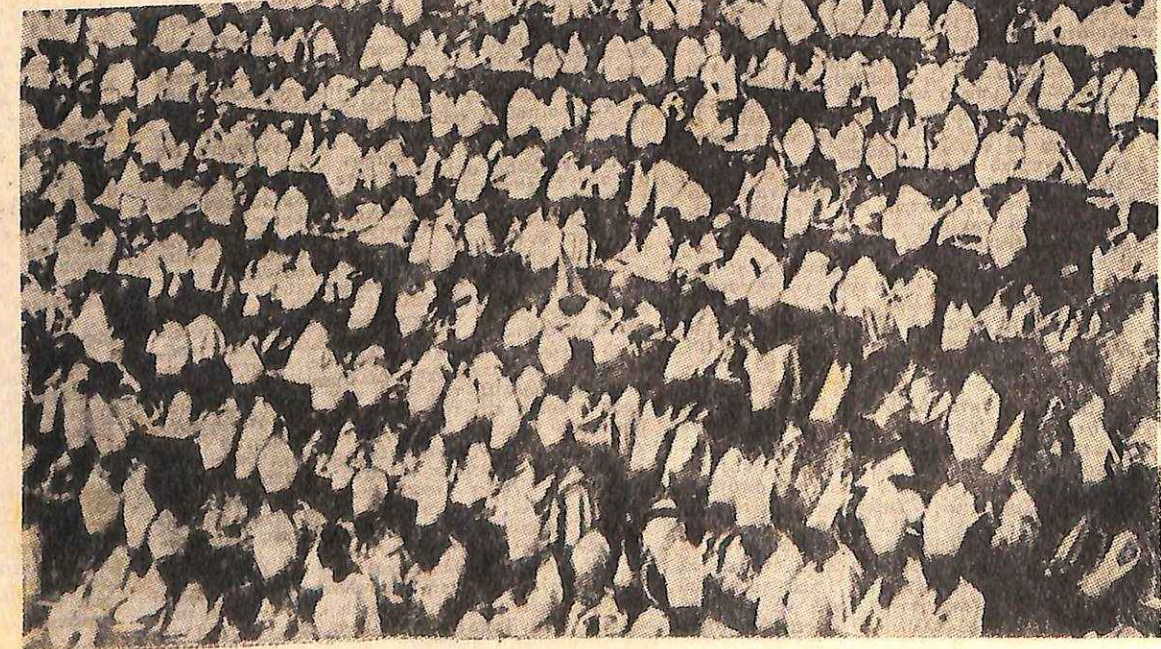
Και το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, για να εξασφαλιστεί η ενότης της 'Ορθόδοξης, δε δέχτηκε κι αυτό την πρόσκληση του Πάπα.

Αλλά, την τελευταία στιγμή, κι' έπειτα από σοβαρές παραχωρήσεις των Καθολικών, το Πατριαρχείο της Μόσχας πήρε την απόφαση να στείλει δυο επίσημους παρατηρητές στη σύνοδο του Βατικανού...

Αργότερα θα γίνουν γνωστές οι παρασημιακές λεπτομέρειες της απόφασης αυτής, που αποδεικνύει, για άλλη μία φορά, την πολιτιστικότητα και την ευλογισία του Καθολικισμού, που συνέπεσε αυτή τη φορά απόλυτα με τις α-γάλογες «διαθέσεις» της Ρωσικής 'Ορθόδοξης.

Η ελληνική 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία, το λιτό μαύρο οάσο των ταπεινών ιερωμένων της, σκέπασε κατά καιρούς τόσους φιλοσοφικούς στοχασμούς, τόσες εθνικές εξομύσεις, τόσες γενναίες εθνικές εξομύσεις, ώστε να μπορέσει να κινήσει για κυττάλη οποιοδήποτε δόγμα και οποιαδήποτε αίρεση, με απόλυτη πίστη στα πεπερασμένα της

ΕΝΑΣ αξιωματικός της Παπικής Φρουράς προχωρεί μπροστά από την πομπή, που την κλείνουν οι στενογράφοι με τα μαύρα ράσα, που θα κρατήσουν τα πρακτικά των εργασιών. Κι' ανάμεσα στην πολυάριθμη στολή του αξιωματικού και στα μαύρα ράσα, ανάμεσα στους ταπεινούς αυτούς κομπάρσους της μεγάλης πομπής, προχωρούν σε ατέλειωτες σειρές καρδινάλιοι, επίσκοποι, αδβδάδες, θεολόγοι, δηλ. η σπονδυλική στήλη της Καθολικής 'Εκκλησίας...

ΑΠΟ ΟΛΗ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟ

Η γηραιά Εβρώπη, η ευρωστική 'Αμερική, οι κίτρινοι και οι μαύροι, ντυμένοι με άσπρες κάπες και τρυφερές λευκές μίστες, προχωρούν μέσα στον 'Αγιο Πέτρο, ενώ στο βάθος, πάνω σ' ένα θρόνο, είναι καθισμένος ο Πάπας.

Δύο Ρωμαίοι πολυγλωσσείς είναι επιφορτισμένοι με την ασφάλεια της πομπής: 'Ο Κολόννα και ο Τολόγια, που αντικατέστησε τον 'Οσίνι, μετά τις προειληψίες του με τη Μπελίντα Λη.

Όλο ο ναός λάμπει από φωτα και αντηχεί από θύμους.

Ο Πάπας Ιωάννης 23ος κατεβαίνει από το θρόνο του, άσπρης, γονατίζει και καλεί την επιφώτση του 'Αγίου Πνεύματος, ενώ οι άσπρες τομπέτες αντηχούν. Η Καθολική Οικουμενική Σύνοδος, το μεγαλύτερο γεγονός του αιώνα για πεντακάπια εκατομμύρια πιστούς, άρχίζει...

ΠΡΟΕΤΙΜΑΣΙΕΣ ΚΑΙ... ΒΟΜΒΕΣ

Τους τελευταίους μήνες καινούργιες και άγνωστες μικροδίες — για την ιερότητα του χώρου — είχαν άρχισει γ' απλώνονται μέσα στον 'Αγιο Πέτρο. Μικροδίες από φορέακό ύψος κι' από μογιές. Μία σειρά από εξέδρες ηυώθηκε στο κέντρο του ναού, εξέδρες ντυμέ-

Συγκέντρωση καρδινάλιων στην Οικουμενική Σύνοδο: Λευκά κύματα, που προχωρούν στο μέλλον.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΠΙΣΤΩΝ ΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΑ ΒΛΕΜΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΡΩΜΗ

των καθολικών

Αλλά, σε εποχή μεγάλων μετασχηματισμών, η 'Ορθόδοξη πρέπει να παρακολουθή με βαθύτατο ενδιαφέρον, με αγωνιόνο μάτι, τί γίνεται γύρω της κι' απ' αυτή την άποψη, η Σύνοδος των Καθολικών αποτελεί ένα γεγονός και για την 'Ελληνική 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία και γενικότερα για την 'Ανατολική 'Εκκλησία...

ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΠΟΧΗ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Γιατί ακριβώς η οικουμενική σύνοδος των Καθολικών συνεχίζεται με κύριο σκοπό την ανανέωση της 'Εκκλησίας και του χριστιανικού κοσμου, την προσαρμογή της στις νέες κοινωνικές συνθήκες της ατομικής εποχής.

Η πρώτη σύνοδος των Καθολικών έγινε το 1869 και διεκόπη με την εκρήξη του Γαλλογερομανικού πολέμου του 1870.

Η κοινωνική επανάσταση του 1848 και οι μεγάλες κοινωνικές μεταβολές, που ακολούθησαν, είχαν οδηγήσει στην ανάγκη της συγκλήσεως της πρώτης Καθολικής συνόδου.

Η δεύτερη οικουμενική Καθολική σύνοδος, που άρχισε αυτές τις ημέρες, υπακούει σε ανάλογες αλλά πολύ πιο έντονες ανάγκες. Οι μεταβολές στον κόσμο, που ζούμε, είναι βαθύτατες και τρομερά γρήγορες.

Η πρόοδος της τεχνικής, τα αλματα της επιστήμης είναι τόσο τεράστια και συχνά απρόβλεπτα, ώστε, χωρίς καμιά υπερβολή, να μπορεί να υποστηριχθεί η άποψη, ότι, μέσα σε μερικές δεκάδες χρόνια έγιναν περισσότερες και μεγαλύτερες μεταβολές απ' όσες από τη θεμελίωση του χριστιανισμού...

Οι τεράστιες και αποφασιστικές αυτές μεταβολές έχουν και άμεση επίδραση στην ηθική ζωή — με την πιο πλατειά σημασία των λέξεων — των ατόμων.

Και η σύνοδος των Καθολικών προσαρθεί να προσαρμόσει τις αιώνιες αλήθειες της χριστιανικής πίστεως στην ατομική εποχή μας.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ 23ΟΣ

Ο Πάπας Ιωάννης 23ος είναι ένας ευφωστός — εξωτερικά τουλάχιστον — γέροντας, με πολύ «κοινό πνεύμα» και χιούμορ. 'Ο γυός αυτός ενός αγρότου της Λομβαρδίας, με τη φήμη του «φιλελεύθερου», με την άποψη της συγκλήσεως της συνόδου, απόδειξε ότι βλέπει μακριά.

Ο προηγούμενος Πάπας ο Πίος ο 12ος, ήταν ο Ρωμαίος άριστοκράτης, ο άσκητικός, ο μυστικιστής, ο εξαιρετος διαπούμενος.

Ο Ιωάννης 23ος, σά θεολόγος, είναι μετριώτατος — όπως παραδέχονται οι ίδιοι οι καθολικοί κληροί — και δεν έχει βέβαια καμιά σχέση με τα πετάγματα του διαπούμενου. Είναι όμως πολύ περισσότερο «λαός». Βοιάζεται διλαδή πολύ κοντά στη λαϊκή ψυχολογία και στις επιδιώξεις των απλών ανθρώπων.

Διακρίσεις πενήντα χιλιάδες πρ-

στους δέχεται προσωπικά κάθε χρόνο, με μεγάλη θερμότητα και με πολλά «άστεια».

Το χιούμορ του Πάπα, η «κοινή λογική» του, δε φαίνονται σχεδόν καθόλου στις βαριές στήλες της εφημερίδας του Βατικανού, στον «Ομπσερβatore Ρομάνο», γιατί, όπως αναγγαυρίζει ένας από τους συντάκτες του, που δυνάμει χρόνια και χρόνια στο επίσημο αυτό όργανο, «αναγκαζόμαστε ν' αλ-λάζουμε πολλές απ' τις εκφράσεις του Πάπα»...

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΛΑΟΣ

Το δόγμα του αλάθητου του Πάπα είχε αναγνωρισθεί στην πρώτη σύνοδο των Καθολικών και δεν πούκεται, βέβαια, να υποστή μεταβολές.

Αλλά ο Πάπας θέλει να μέρη τη θρησκεία πιο κοντά στο λαο και στους νέους, πιο κοντά στα προβλήματα της σημερινής οικογενείας...

Η σύνοδος, που οι ερρασίες της είναι άγνωστο πότε θα τελειώσουν, θα στιγματίσει το διαζύγιο και τον τεχνητό περιορισμό των γεννήσεων, αλλά θα επιτόψη, σε ώριμμένες περιπτώσεις, μία πιο πλατειά ερμηνεία των ανωτέρω.

Θα θεθούν οι βάσεις για ένα δημοκρατικό διάλογο με τις άλλες 'Εκκλησίες, με σκοπό την ένωση των 'Εκκλησιών.

Τα λατινικά θα παραμείνουν σά γλώσσα της λειτουργίας, αλλά οι επίσκοποι θα έχουν το δικαίωμα να «μεταφράζουν» στη γλώσσα της πατρίδας τους ώριμμένα τιμήματα της λειτουργίας.

Δύο χιλιάδες μελέτες και σχέδια πρόκειται να υποβληθούν στο συνέδριο, για διάφορα θέματα.

Και η μυστικότητα αποτελεί ένα από τα δόγματα του Βατικανού, που δεν έχει τίποτα το κοινό με τις σημερινές ένος Κοινοβουλίου.

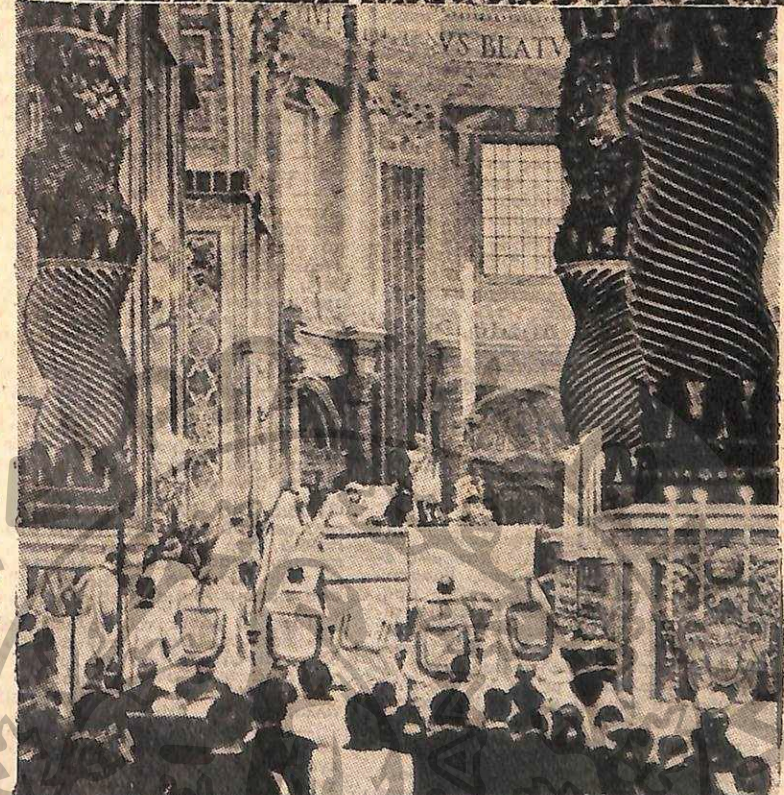
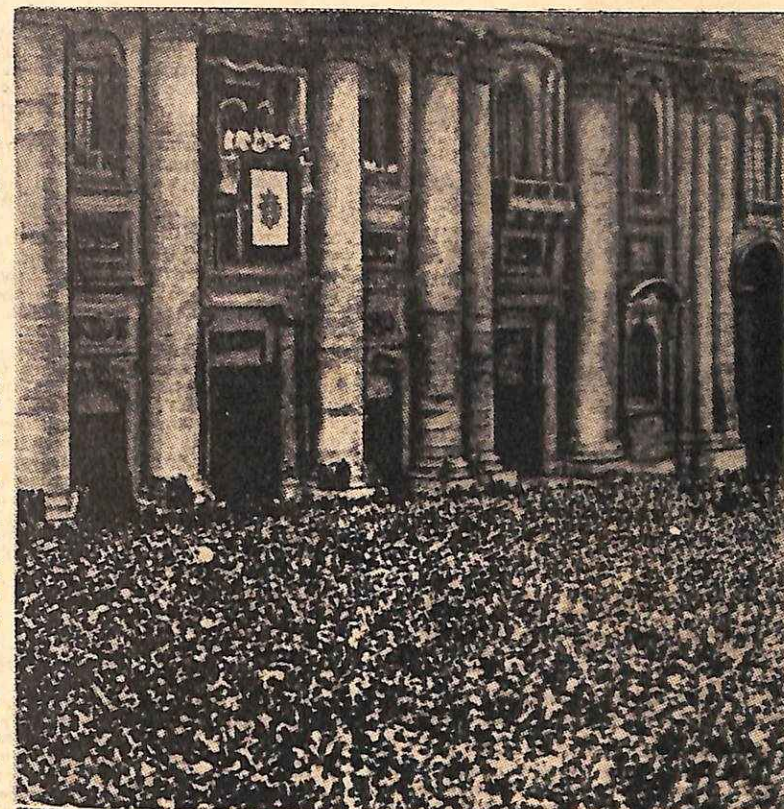
Βέβαια είναι, ότι αποφάσεις εξαιρετικής σημασίας πρόκειται να ληφθούν και πάνω σε προβλήματα θεωρητικά, αλλά και σε προβλήματα δογανώσεως, ενώ μάλιστα ο 'Τρίτος Κόσμος — τα νέα ανεξάρτητα Κράτη της 'Αφρικής και της 'Ασίας — ινώνται το ά-νάστημά του.

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Στα παρασκήνια της συνόδου — αν επιτρέπεται η έκφραση — άποφασιστικό ρόλο παίζει ο καρδινάλιος Μπέα, ένας 'Ιησούτης 82 ετών, που χειρίζεται με μακροχρόνιο, το πρόβλημα της 'Ενότητας των 'Εκκλησιών. 'Ο καρδινάλιος Μπέα μεταβλήθηκε σε άκουραστο ταξιδιώτη, προσπαθώντας να έλθει σε προσωπική επαφή με τις άλλες χριστιανικές 'Εκκλησίες.

Γερμανικής καταγωγής, κατέχει βαθιά την ψυχολογία των διαμαρτυρουμένων, αλλά όχι απόλυτως, όπως φαίνεται, και των 'Ορθόδοξων, παρ' όλη την επιτυχία που σημείωσε με το Πατριαρχείο της Μόσχας.

Δύο χιλιάδες γόρμματα έστειλε την τελευταία περίοδο στις διά-

Ανω: Το πλήθος εδλογείται από τον Πάπα στην πλατεία του 'Αγίου Πέτρου. Λαός και θρησκεία... Κάτω: Το έσωτερικό του 'Αγίου Πέτρου, όπου άρχισε η Σύνοδος.

φορές χριστιανικές 'Εκκλησίες, και έλαβε, στο γραφείο του της Βιά ντελ Κορριντόσι, κοντά στην πλατεία του 'Αγίου Πέτρου, πάνω από εξάωσια. Γιατί, σύμφωνα με το πρόβλημα της ενότητας των 'Εκκλησιών είναι πολύ μεγάλο κι' η λύση του θα άνοίξη καινούργιους ορίζοντες στο χριστιανισμό...

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

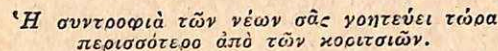
Ενώ τα δηλητηριώδη ατομικά παντάνα ημύονται στον ορίζοντα και οι αλλαγές των απλών αντηχούν και πάλι, ενώ το άγγος

στις ηνχές των ανθρώπων έχει φτάσει στο άπορο όριο, ενώ η ηθική άσυναρτησία κερδίζει διαρκώς έδαφος, ο χριστιανισμός μένει σαν υπερφυσική, αλλά και τόσο ανθρώπινη βάση κάθε αληθινής ζωής.

Ο κίνδυνος είναι να μεταβληθεί και η 'Εκκλησία σε δογματο πολιτισμό ή ενός φανατισμού...

Αλλά οι ερρασίες της δεύτερας Οικουμενικής Καθολικής Συνόδου κολύσ άρχισαν...

ΕΠ. ΜΕΤ.

για τὸν ἑαυτὸν σας;

Η γέα, πού ἀνήκει στον εσωτερικό χώρο.

μου γυναικούλα.

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἔπρεπε νὰ δείξη πὼς τὸ θεωροῦ-
σε φυσικό. Ἔπρεπε μὲ κάθε τὸ

ἐπιμονῶς ὁμιλοῦν
ὅλοι αὐτοὶ ποὺ τὰ λανσάρουν

Διὰ τὸ πιστὸν
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

αὐτὴ ν' ἀκούσουν πάλι ν' ἀρπά-
ξουν καμμιὰ λέξι.
Ἡ Λιάνα τὸν κύτταξε.

Έπρεπε να δείξη πώς τὸ θεωροῦ-
σε φυσικό. Ἐπρεπε μὲ κάτ'ε τροπὴ

να το βείξη πώς δεν είχε κανένα δικαίωμα επάνω της.

— Ο άρραβωνιαστικός μου, ξανάπε. Δε θα μείνεις βέβαια ως άρραβωνιαστική...

— Ά... άρραβωνιαστικές; τη ρώτησε ξανά.

— Ναί, Ντίνο.

— Πότε; Με ποιόν;

— Πάνε τώρα καμιά δεκαριά ημέρες. Με τον Στέφανο Λυβίδη.

— Στέφανο Λυβίδη; ρώτησε αυτός, σαν χαμένος.

— Ναί... είναι συνάδελφός σου. Δεν τον ξέρεις;

— Κούνησε ασηντικά το κεφάλι του.

— Είναι δικηγόρος, είπε τώρα γρήγορα η κοπέλλα, γιά να μη του δώση την ευκαιρία να μιλήσ.

— Δικηγόρος.

— Πότε τον γνώρισες; τη ρώτησε ενώ στο λαιμό του οι φλέβες χτυπούσαν να σπάσουν.

— Πάει κάμποσος καιρός.

— Κι' έτσι άμείσως, άμείσως;

— Ναί, του άποκρίθηκε σκύβοντας το κεφάλι. Άμείσως! Ήρθε και με ζήτησε από τον πατέρα μου.

— Κύτταξε το δάχτυλό της.

— Δεν έγινε επίσημος άρραβώνας; τη ρώτησε.

— Όχι. Θα παντρευτούμε μιά και καλή.

— Τό αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του.

— Τώρα καί Χριστούγεννα; τη ρώτησε με φωνή πνιγμένη.

— Όχι. Τις Άποκριές.

— Μιά βραδιά σιγή έπεσε λίγα δευτερόλεπτα ανάμεσά τους. Έπειτα ο Ντίνος ψιθύρισε:

— Συγχαρητήρια, Λιάνα.

— Εύχαριστώ.

— Γύρισε, τον κύτταξε, προσπάθησε το βλέμμα της να είναι ελεύθερο, φυσικό. Συνάντησε όμως μιά ματιά γεμάτη τόσο παράπονο, που κοκκάλωσε.

— Τά χείλη του ώστόσο δεν πρόφεραν ούτε μιά λέξη παρρησιωμένη.

— Η ταραχή του προδινόταν στις φλέβες που χτυπούσαν στο λαιμό του, και στη ματιά του.

— Πού έχει το γραφείο του; τη ρώτησε επί τέλους.

— Δεν έχει γραφείο, του άποκρίθηκε. Τώρα θ' ανοίξη δικό του γραφείο.

— Η ματιά του έγινε ακόμη πιο παρασημασμένη. Η ματιά του της έλεγε:

— Τότε γιατί τον προτίμησες αυτόν;

— Είναι ίσως σσαράντα χρόνων! άποκρίθηκε η κοπέλλα στη ματιά του. Είναι πολύ εύπορος.

— Έκείνος δεν άκουγε παρά πάνω. Είναι σαράντα χρόνων; φώναζε σχεδόν δυνατά.

— Τον κύτταξε με ματιά σταθερή.

— Ναί, Ντίνο. Είναι δημιουργημένος άνθρωπος. Εύπορος. Ο άγοράσουμε σπίτι, αυτοκίνητο...

— Ο Ντίνος σηκώθηκε. Ήταν φανερό πως δε βαστούσε άλλο.

— Έν τάξει! πρόσφερε με φωνή παγωμένη. Λιάνα... σου εύχομαι κάθε ευτυχία.

— Της έδωσε το χέρι κι' εκείνη σαν να τό κράτησε μιά στιγμή στη χούφτα της.

— Ο Ντίνος την κύτταξε βαθιά στα μάτια. Η ματιά του ρωτούσε, έξερπνη, ζητούσε άπάντησι.

— Άξια όμως μιά ερώτησι άστράψε και στη δική της τη ματιά. Η ερώτησι που γενήθηκε μέσα στην καρδιά της, ή ερώτησι που την έκανε τότεσαν καιρός, και που ξαφνικά έγινε πιο καυτερή μέσα της:

— Γιατί; Γιατί δε μίλησες, Ντίνο;

— Διάβασε αυτός την ερώτησι, και ξανακάθισε δίπλα της. Ένα μικρό χαμόγελο πέρασε στα χείλη του.

— Ναί... έκανε σά να μιλούσε μονάχος του. Λιάνα... μου φαίνεται τόσο παράξενο... τόσο παράξενο. Θέλεγε κανείς πώς πέρασαν χρόνια από τότε που συναντηθήκαμε γιά τελευταία φορά.

— Κι' έμένα μου φαίνεται πως πέρασαν χρόνια.

— Έκανε μιά άοριστη κίνηση με το χέρι του.

— Τι να πη κανείς; Πολλές φορές ή ζωή μας παίρνει από το χέρι και μας άδηνει.

— Έξαρτάται, του άποκρίθηκε με κάποια πικρία. Αυτό συμβαίνει όταν δε μπορούμε έμείς να την άδηνήσουμε.

— Ναί, έχεις δίκιο, της άποκρίθηκε άναστενάζοντας. Έχεις δίκιο, Λιάνα. Υπάρχουν άνθρωποι που άδηνούν τη ζωή τους. Κι' άλλοι πάλι, που άφίνονται στην τύχη. Άλλά συμβαίνει και το αντίθετο. Υπάρχουν άνθρωποι που νομίζουν ότι μπορούν να κανονίσουν τη ζωή τους όπως τη θέλουν, με μαθηματικούς ύπολογισμούς, όποτε θέλουν κάθε πράγμα, όποτε το βρίσκουν λογικό κά-θε πράγμα. Κι' άξια όταν θά-σπ αυτή ή στιγμή, βλέπουν πως, εκεί που όνειρεύονταν να χτίσουν, πρόφθασε άλλος κι' έχτισε.

— Σηκώθηκε πάλι, σαν να πνιγόταν της έδωσε το χέρι βιαστικά.

— Γεια σου, Λιάνα. Καληνύχτα και πάλι συγχαρητήρια.

— Τον είδε να περνά ανάμεσα

στα τραπέζια με τις γραφουμπα-νές, ψηλό λεβέντη, αλλά μονοκόμματο, άλύγιστο. Ούτε και χαιρέτησε τ' άλλα κορίτσια. Αυτό ήταν πρωτοφανές γιά το Ντίνο, που πάντα τις χαιρέτούσε όλες ευγενικά.

— Χαχά, γέλασε μόλις έκλεισε πίσω του ή πόρτα ή Λούση. Χαχά! Μπορούνη έγινε ο νεαρός θαυμαστής σου, Λιάνα. Τον κακο-μοίση! Δεν ήταν ευγενικό εκ μέ-ρους σου να του τό φέρης έτσι.

— Διόλου ευγενικό.

— Λούση, σε παρακαλώ! Έκα-νε ή κοπέλλα άπότομα. Τά σχό-λια κράτα τα γιά τον εαυτό σου. Πονούσε, γι' αυτό μιλούσε έ-τσι. Τό κατάλαβε ή Λούση και τά τσι. Τό κατάλαβε ή Λούση και τά τσι. Τό κατάλαβε ή Λούση και τά τσι.

— Τί να γίνη, παιδί μου; Ο-λα δε μπορούμε να τήσουμε, τον συ προτίμησες τον νοικοκύρη. Τό νεα-πλούσιο. Καλά έκανες! Κάθε μιά ρούλη θά πρόσσεχες; Κάθε μιά μας, αυτό θέλει, την έξασφάλισι; τη σιγουριά! Ψέμματα;

— Σώπα, έκανε ή Θεανώ νευ-ριασμένη. Άσε την κοπέλλα. Και προπάντων, μη συγκοίνης τον έ-αυτό σου με τη Λιάνα.

— Μπα; φώναξε ή Λούση πει-ραγμένη. Έτσι μου μίλας, Θεα-νώ; Ό τόνος της ήταν φανερά ά-πειλητικός.

— Σώπα, έββαία, έκανε προ-κλητικά ή μεγαλοκοπέλλα. Νομι-ζεις πως δε σε φοβόμαι κανένα. Λούση; Έγώ δε φοβάμαι κανένα. Τη γνώμη μου στην έπτα και στη λέω ακόμα :

— Άν θέλεις, μπορείς και πάλι, τώρα ακόμα να μ' άκούσης.

— Γέλασε ή άδύνατη, μοιραία κο-πέλλα σκληρά.

— Τη γνώμη σου να τη φυλά-ξης γιά τον εαυτό σου, και να προσπαθήσης να ίδης κι' εσύ στόν ήλιο μοίρα, που κατάφερες κι' έ-μεινες γεροντοκόρη...

— Σωπάτε, δεν ντροπέσατε; μπήκε στη μέση ή Κάτια. Τσα-κωμούς θαχουμε τώρα; Ό άκούση και μέσα ο διευνητής.

— Τη γνώμη σου δεν τη χρειά-ζομαι, ξανόπε σε χαμηλότερο τό-νο, αλλά με κακία ή Λούση. Κα-νενός γνώμη δεν χρειάζομαι. Για-τί μεταποτίσαστε όμως το ζήτημα σ' έμένα, δε μπορώ να καταλάβω. Πρόκειται γιά τη Λιάνα τώρα, θ-χι γιά μένα.

— Η Λιάνα δεν έκανε καώ σε κανένα, πέταξε ή Ντόρα.

— Έτσι λές, Ο Ντίνος ήταν τρελλά ερωτευμένος μαζί της.

— Κι' ο Στέφανος. Κάποιον έ-πρεπε να διαλέξη. Δικαίωμα της

να διαλέξη όποιον ήθελε. — Τον καλύτερο. — Φυσικά, τον καλύτερο... Έκα-νε νευρισμένη κι' ή Ρίκα. Αυτό έλειπε να διαλέξη τον χειρότερο.

— Τό ίδιο κάνω κι' εγώ! πρό-φερε πεισματικά ή Λούση. Μόνον που μ' έχετε δάσει στο μάτι, κι' ή ζήλια σας τυφλώνει.

— Έτσι λές; έκανε είωνικά ή Ρίκα.

— Έτσι! Κυττάχτηκαν στα μάτια, κι' έ-πειτα ή Ρίκα έσκασε στα γέλια.

— Λούση! Λούση!

— Ήθελε να πη κι' άλλα. Έπει-τα όμως σταμάτησε, σοβαρεύτηκε.

— Λούση! ξανάπε σε τόνο θλι-μένο.

Κι' έπειτα οίχτηκε με μανία στο γραβιού.

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΕ Η ΛΑ.Ι.Σ

Μιά μέρα καλοκαιρινή σχεδόν, μέσα στο χειμώνα. Ο ήλιος έκα-ιγε κι' ο ούρανος άστραψε κατα-γάλανος. Τό αυτοκίνητο έφτασε στην Άρχαία Κόρινθο. Κατέβηκε ο Στέφανος, τη βοήθησε να κα-τεβή.

— Δεν είχες έλθει εδώ, έ;

— Όχι του άποκρίθηκε. Σου είπα, δεν έχω κάνει ταξίδια κι' έκδρομες.

— Της έδωσε το χέρι και την ά-δήγησε στα έρείπια της άρχαίας πολιτείας.

— Έδώ περπατούσε ή Λαίς, της έξηγήσε και της έσφιξε το χέ-ρι μέσα στο δικό του. Έδώ ήταν ή άγορά του έρωτα. Μπορείς να τις φανταστής αυτές τις πνιτά-μορφες έταίρες, Λιάνα;

— Δέ μπορώ να τις φανταστώ, είπε με είλικρίνεια ή κοπέλλα.

— Απομακρύνθηκε από κοντά της, την κύτταξε από πάνω ως κάτω.

— Έγώ όμως μπορώ να την φανταστώ τη Λαίδα, είπε με θαυ-μασμό. Είμαι σίγουρος πως θά σου μοιάζε, Λιάνα.

— Έμένα; γέλασε ή κοπέλλα. Πώς τό λές αυτό;

— Θά σου μοιάζε! έκανε αυτός με πεποίθησι. Σίγουρα θά είχε τό ανάλαφρο και χαριτωμένο περπά-τημά σου, σίγουρα θά είχε την ό-μορφιά σου.

— Τη άφησε να περπατήσει λίγο μπροστά του, έπειτα έτρεξε με νεανική όρμη, την άγκάλιασε:

— Γλυκεία μου άγάπη! Είμαι τρελλός γιά σένα τό ξέρεις;

— Γέλασε ή κοπέλλα εύτυχισμένη. Ο ήλιος της χρυσόσε τα μαλλιά, ο άέρας έπαιζε με τις καστανό-χρυσες τούφες.

— Περπατούσαν και την έσφιγγε

απάνω του. Ο τόπος ήταν έρη-μος. Ο φύλακας μονάχα τους κύτταζε με μάτια αδιάφορα. Την φίλησε ο Στέφανος μιά φορά, δυό φορές. Φαινόταν τοέλλος από ά-γάπη.

— Έπειτα, όταν τά είδαν όλα, γύρισαν πίσω στο αυτοκίνητο. Έ-δωσε μπροστά ο Στέφανος και σε λίγο έφτασαν πέρα, σε δρόμο έ-ρημικό. Έκει σταμάτησε το αμά-ξι. Την άγκάλιασε πάλι.

— Λιάνα! Δέ θέλεις να γίνης γιά μένα... ή μικρή μου ή Λαίδα;

— Έκανε να τραβηχτή ή κοπέλ-λα. Έκείνος όμως την κρατούσε σφιχτά.

— Σ' αγαπώ... Σ' αγαπώ. Για-τί με βασανίζεις, γλυκεία μου ά-γάπη; Γυναίκουλα μου. Δεν είσαι ή γυναίκουλα μου ή γλυκεία;

— Στέφανε, δεν παρακάλεσε. Άφησε με. Δεν είναι σωστό να κάνης έτσι.

— Τί δεν είναι σωστό; Να σ' αγαπά;

— Να μ' αγαπάς... Άλλά δε θέλω να με φιλάς έτσι.

— Της έκλεισε το στόμα με τά φιλά του. Κι' έπειδή ή κοπέλλα τον άπωθούσε, την άφησε κι' έ-δωσε μπροστά τη μηχανή.

Ο ΤΟΝΥ ΚΕΡΤΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΠΕΘΕΡΙΚΑ ΤΟΥ

Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε πρό ήμερών στο αεροδρόμιο της Φραγκφούρτης, λίγο πριν άναχώρηση το αεροπλάνο, που θά μετέφερε στην Άμερική δυό διάσημα άστέρια του κινηματογράφου: τον Τόνυ Κέρτις και τη νεαρά μνηστή του Κριστίνε Κάουφμαν. Ο πατέρας της Κριστίνε και μέλλων πεθερός του Τόνυ, που είναι ανώτερος αξιω-ματικός της αεροπορίας της Δ. Γερμανίας άποχαίρετά την κόρη του σφιγγοντάς την στην άγκάλια του. Δεν υπάρχει πιά κανένα έμπόδιο στο γάμο των δυό καλλιτεχνών, δεδομένου ότι ή πρώτη σύζυγος του Τόνυ, Τζάνιτ Λη, παντρεύτηκε πρό έβδομάδων έναν πλούσιο έμπορο.

Ο ΤΟΝΥ ΚΕΡΤΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΠΕΘΕΡΙΚΑ ΤΟΥ

Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε πρό ήμερών στο αεροδρόμιο της Φραγκφούρτης, λίγο πριν άναχώρηση το αεροπλάνο, που θά μετέφερε στην Άμερική δυό διάσημα άστέρια του κινηματογράφου: τον Τόνυ Κέρτις και τη νεαρά μνηστή του Κριστίνε Κάουφμαν. Ο πατέρας της Κριστίνε και μέλλων πεθερός του Τόνυ, που είναι ανώτερος αξιω-ματικός της αεροπορίας της Δ. Γερμανίας άποχαίρετά την κόρη του σφιγγοντάς την στην άγκάλια του. Δεν υπάρχει πιά κανένα έμπόδιο στο γάμο των δυό καλλιτεχνών, δεδομένου ότι ή πρώτη σύζυγος του Τόνυ, Τζάνιτ Λη, παντρεύτηκε πρό έβδομάδων έναν πλούσιο έμπορο.

ναίκα μου. Σε δυό μήνες θά εί-σαι γυναίκα μου. Άν θέλεις, παν-τρευόμαστε και τά Χριστούγεννα. Μονάχα μη με βασανίζης, Είμαι τρελλός γιά σένα. Άν μ' αγαπάς Λιάνα. Άν μ' αγαπάς...

— Η άνσος του της έφερε άνα-τριχίλα. Στο πρόσωπό της, στο αυτή της, στο λαιμό της.

— Άφησε με! Άφησε με, του φώναζε στην άοχη.

— Άφησε με! Άφησε με, του ψιθύρισε.

— Σε παρακαλώ Στέφανε. Δεν είναι άγάπη αυτή... σε παρα-καλώ...

— Έπειτα το κορμί της που τον άπωθούσε, σφιχτό, σιδερένιο, σαν να χαλάρωσε. Με μιάς σαν νύγι-ναν χάρινα τά χέρια της, τά πό-δια της. Με μιάς, σαν να παρέλ-σαν οι κλειδώσεις της.

— Της πήρε τά χείλη μέσα σιά χείλη του.

— Άγαπούλα. Άγαπούλα.

Κι' ή Λιάνα δεν άντιστάθηκε πιά...

— Γύρω έρμηιά. Ο ήλιος βούλια-ζε άργά, μέσα στη θάλασσα. Μιά κόκκινη σφαίρα, ρουμπινιά σαν αίμα... Και τά πείκα σκορπούσαν τη χειμωνιάτικη μοσχοβολία τους. Όλο δύναμι και υγεία.

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

— Η Λιάνα έκλαιγε. Την είχε πιά-σει ένα κλάμμα νευρικό. Ο Στέ-φανος άδηνούσε γρήγορα, όπως τό συνήθιζε. Κάθε τόσο όμως γύ-ριζε και την κύτταζε:

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κοριτσάκι του πέ-ρασμένου αιώνα. Δεν τό ξέρεις πως σήμερα έχουν άλλαξει τά πράγματα; Δεν τό ξέρεις πως σή-μερα όλα αυτά δεν έχουν σημα-σία; Γιατί στενοχωριόσαι; Πρώτα πρώτα, σε λίγον καιρό θά είσαι γυναίκα μου. Άλλά κι' έτσι να

— Άγαπούλα, γιατί κλαίς; Για-τί φέρεσαι σαν κορι

[illegible]

— Τι κάνουν στο σπίτι όλοι;
 'Ο πατέρας, τα παιδιά;
 — Καλά είναι. Θάροθουνε αύριο να σε ιδούνε. Αύριο το μεσημέρι, που έπιπρέπονται οι επισκέψεις. 'Ο πατέρας σου ήταν ίσαμε τώρα εδώ...
 — Κακομοιρε πατέρα! αναστέναξε η Λιάνα και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.
 "Επειτα πήρε το χέρι της μητέρας της, το χάιδεψε.
 — Μανούλα. Σε τρώμαξα, έ;... Σας τρώμαξα. Δε φταίω όμως έγώ, δε φταίω.
 — Το ξέρω πώς δε φταίς εσύ.
 'Ο Στέφανος ώδηγούσε. Πώς έγινε;
 — Έκανε κάτι να πή η κοπέλλα. 'Αλλά, η θυμική της έρωτική σκηνή της σφάλισε τα χείλη.
 — Δέν ξέρω, δέν ξέρω, μαμά. Δέν κατάλαβα.
 — Αυτά γίνονται χωρίς να τα καταλάβει κανείς. 'Αλλά θάτρεχε.
 Δέν έπρεπε να τόν άφήσης να τρέχη Λιάνα.
 — Γιατί; Γιατί;
 "Αβέλα της πρόφερε δυνατά αυ-

Λογία καὶ τάραια

Μεγάλη ἀναστάτῳσις

Στατιστικὴ ἐπίσημη ἐδιάβασα τὶς ἄλλες
καὶ καρδιοχτύπια ἐνοιῶσα καὶ ταραχὴς μεγάλης,
γιατὶ ἐπιχειρήματα καὶ ὑποκομμένα εἶδα,
πῶς ἡ 'Αθῆνα πρόκειται νὰ φθάσῃ ὡς τῇ Χαλκίδῃ
καὶ πρὶν περάσῃ, μάλιστα, μιὰ εἰκοσαετία,
θὰ πιάσουνε τὰ σπιτία της κ' αὐτὴν τήν... Βοιωτία!

Ἐκτὸς αὐτοῦ ἐδιάβασα, πρὶν λίγες ἐβδομάδες,
πῶς ἐρχονται συνεχῆς στο Ἄστυ μας ἐνομαδές,
ποὺ σ' ὅλα μας τὰ τέμματα καὶ σ' ὅλα τὰ πρόστια
τσαντήρια στήνουν γυφτικά κ' ἀντίσκηνα τεράστια
κ' ἡ πόλις μὲ τὸ αἰγιόκλημα καὶ τὶς περικολάδες
γεμίζει γυφτοπάζαρα καὶ... γυφτομαχαλάδες!

Ἄστυφιλία ἀγίατρευτὴ τὸν Ἕλληνα τὸν δέρνει
καὶ τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν πρὸς στὴν Ἀθῆνα παίρνει
τραβώντας τὸ κατόπιόν του, ἀπ' τὰ κατισκοχώρια,
κατσίκες καὶ κοττόπουλα, πουλάδες καὶ κοκκόρια
καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα, τὸ «Ἄστυ τῆς Παλλάδος»
θ' ἀρχίσῃ, πιά, νὰ λέγεται τὸ «Ἄστυ τῆς... πουλάδος»!

Μὲ λίγα λόγια, βάλθηκαν χωριάτες καὶ
(τοῖσιγγάνοι
νὰ γίνουν, ὅπωςδὴποτε, κ' αὐτοὶ «πρω-
(τενουςσιῖνοι»
καὶ τάραια παθαίνουμε κ' ἀφάνταστα
(θλιδόμεσαστε
ἐμεῖς ποὺ μετὰ πείσματος τό... ὤσῳ
(ἐχθρευνόμεστέ,
γιατὶ πλὴν τοῦ μπερδέματος καὶ τοῦ
(φρικτοῦ τοῦ σάλου,
ἀπέκτησε ἡ Ἀθῆνα μας καὶ φήμῃ... «Ὑ-
(δρκοφάλου»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

τὰ τὰ λόγια. Ἡ μητέρα της τὰ πῆρε ἀλλοθι...
— Τώρα μὴ βασανίζεσαι. Νὰ γίνῃς καλά, καὶ θὰ πάμε νὰ κάνομε μὴναι λειτουργία στὸν Ἅγιο Νικόλαο, τὸν προστάτη μας. Εἶπα, αἰσῶμαι πὼς γλύτωσες, πὼς γλυτώσατε κι' οἱ δύο, αὐτὸ εἶπε ὁ γιατρός. Τὸ αὐαῖς εἶναι καταστραμμένο.
— Τὸ αὐαῖς; πόφωρε μὲ πόνον ἢ κοπέλλα.
"Ἐκλεισε πάλι τὰ μάτια. Εἶδε ἀπροστά της τὴν κόουρα, Γκριζα, ἀσπέναι...
Στὸν ἥλιο σ'αφραπε σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ καθαρὸ ἀσπίμ.
— Καταστράφηκε...
Λυγμοὶ φούσκωναν τὸ στήθος της. Ἡ μητέρα της τρώαζε:
— Παιδί μου. Τί εἶναι αὐτά; Τὸ αὐαῖς θὰ κλαῖς τώρα; Γιατί; Τὸ αὐαῖς θὰ τὸ ξανγουράσετε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἀσφαλὲς θὰ τὸ εἶχε ἀσφαλισμένο ὁ Στέφανος. Μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτό, — Καταστράφηκε! Καταστράφηκε!
Οἱ λυγμοὶ τὴν συγκλόνιζαν κι' ἡ μητέρα της νομῖκε πὼς ἐκλαίει τὸ αὐαῖς. Δὲ μπορούσε νὰ φωνητοὶ στὴ ἡ δύστυχη μᾶνα, πὼς ἡ κοπέλλα ἡ μεγάλη της, τὸ καυμὰ της, ἡ σεμνὴ της ἡ παιδούλα, ἐκλαίει γιὰ κάτι ποὺ δὲν ὑπολόγιζε νὰ τὸ ἀναφέσει, γιὰ κάτι ποὺ θάπρεπε νὰ τὸ κρατήσῃ μυστικὴ της γιὰ πάντα.
— Λιάννα, θὰ σὲ μαλλώσω! Δὲ κάνει νὰ ταραξῇσαι, δὲν κάνει νὰ κλαῖς, γιατί θέλεις σάναι καὶ κοῦλά νὰ γίνῃς χειρότερα; Τρουάει μὲ τόσο πολὺ...
— Δὲν τὸ θέλω μαζὰ, δὲν τὸ θέλω...
Ἐκείνη τὴ στιγμή ὑπῆκε ὁ γιὰ τὸς. "Οταν εἶδε τὴν κοπέλλα σ' αὐτὴ τὴν κατῶστασι, σούφρωσε τὰ φρύδια του.
— Τί συμβαίνει;
— Γιατρέ μου, μαλλώστε τὴν, εἶπε ἡ μᾶνα. Κλαίει τὸ αὐτοκίνητο τοῦ πού βόλασε.
— Σὰς παρακαλῶ... πρᾶστ' ἐξω, εἶπε ἡ ἀδελφὴ τὸν πᾶνα.
Κι' ἡ Ἄννα πᾶρσατε ἔξω, κάνομε τὰ νοήματα στοῦ γιατροῦ νὰ νοθεύῃ τὴν κόρη της.
«ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΟΥ ΤΟ ΞΕΡΩ»
"Οταν ἐκλεισε πίσω ἀπὸ τὴν Ἄννα ἡ πόρτα τοῦ θαλάμου, οἱ γιατροὶ ἐσκύμωε στὴν κοπέλλα:
— Γιατί κλαῖς; τὴ ρώτησε κυριάζοντάς τὴν στὰ μάτια.
Ἦταν ἕνας μεσκόπος ἄντρας μὲ μελίχιον, ἀν καὶ σοβαρὸ πρόσωπο.
— Δὲν... δὲν ξέρω...
— Κοπελλίτσα μου... Θὰ σὲ μιλήσω σὰ γιατρός, ὅπως πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω... "Οταν σὲ μετέφωραν ἐδῶ σ' ἐξέτασαμ. Μποροῦν, λοιπόν, νὰ σοῦ πῶ εὐθιγέρως, ὅτι τὸ μυστικό σου τὸ ξέρω. "Εγὼ σὲ ἐξέτασα... Κι' ἔπειτα εὐθιγὰς πάλι τὴν μητέρα σου, ὅτι δὲν εἶσαι τρεμνέη, ὅτι εἶσαι ἀρραβωνιαστικὴ νη... Σὰ γιατρός, λοιπόν, πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι φυλάξαι τὸ μυστικό σου, ἐπειδὴ ὑποωσιasticκα ὅτι οἱ δικοί σου δὲν ἔχουν ἰδέα. "Απὸ κι' ἐπὶ λόγια τῆς μητέρας σου, κατὰ τὴν βαθὴ εἶναι τελειῶς ἀνυπόπτη. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ λοιπὸν νὰ κι' ὠν εἶναι νὰ σὲ συμβουλέψω, μὴ γίνῃς καλὰ καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου, νὰ παντρευθῇς... Πότε πρὶν κείται νὰ γίνῃ ὁ γάμος:
— Τίς Ἀπόκριες, ἀποκριτικὴ κοπέλλαντας ἀπὸ ντροπὴ ἢ κοπέλλα.
Δὲν τολμώσε νὰ κυτράμῃ γιὰ τὸν στὰ μάτια. Ἀναθράμῃ σὲ σπῆτι σεμνόν, ἐπιθυλακτικό, δὲ μπορούσε νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ γιὰ τὸς τὴ ρωτοῦσε ἔτσι ἁπλὰ γι' ἕνα πράγμα ποὺ τῆς φαινόταν ἀστείον τοῦ τῆς ἰδίας.
— Χι... ἔκανε ὁ γιατρός. Κατὰ τὴν ἄν ἦταν νὰ ἐπιστρέψετε...

γάμο. Δὲν ἔρεε κανεὶς τὴ γίνε-
ται... Ἐπειτα, ἀφοῦ εἶναι ἕνας ἀρ-
ροῦστος πολὺ τὸν ἐπιδοκιμάζουν οἱ
γονεῖς σου, δὲν βλάπω τὸν λόγο...
—Γιατρέ, ρώτησε με ἀγωνία ἡ
ἡ κοπέλλα: Ὁ θά ἔσῃ;
—Ποιός, ὁ ἀρροῦστικὸς ἴα-
τρος; ἔκανε ὁ γιατρός. Μὰ φυσικά,
θά ἔσῃ. Τὴν πρώτη ἐβδομάδα τὴν
κατάστασιν του φαίνονταν ἀπεπι-
στική. Τώρα, ὅμως εἰμαι βέβαιος
μπαρὸν νὰ σοὺ πῶ με ἀπόλυτη βε-
βαιότητα, ὅτι διέβηκε τὸν κίνδυνον.
Αὐριο—μεθούριο θά ἀνακτήσῃ κι',
αὐτὸς τίς αἰσθήσεις του. Ἰσως νὰ
βαστάσῃ τὸ βόλαιο τοῦ μυαλοῦ
τοῦ καμιά ἐβδομάδα ἀκόμα. Νὰ
μὴ τρομάξῃ. Πάντως εἰμαι σίγουρος
ὅσο ὅτι ἕως τὰ Χριστούγεννα θά
εἶναι μὰ καρά, κι' ἐν τ' ἀποφάσι-
στε, θά μπορέσετε νὰ γιορτάσετε
τοὺς γάμους σας, νὰ φάμε καὶ
κουφέτα.
Τὴς μιλοῦσε με καλωσύνη, κι' ἡ
Λιάνα τοῦ πῆρε τὸ χερί σὺν νὰ ζη-
τοῦσε δοθεῖαι.
—Κάνετε, ὅτι μπορεῖτε γιὰ-
τρέ...
—Γιὰ ποῖο πράγμα, κοπελίτσα
μου...
—Νὰ γίνῃ καλά.
—Μὰ σοὺ λέω, θά γίνῃ καλά!
—Πότε μπορὸν νὰ τὸν ἴδω;
—Ἐσὺ, θά μείνῃς στὸ κρεβά-
τι ἀκόμα δυὸ ἡμέρες. Σ' αὐτὲς τίς
δύο ἡμέρες ἐλπίκω νὰ ἐκπληθίσῃ
κι' αὐτός. Πάντως, ὅταν σηκωθῇ
θά σοὺ ἐπιτρέψουμε νὰ τὸν ἴδῃς
νὰ καθήσῃ λίγο κοντά του. Κι'
ἐσένα θά σοὺ κάνῃ καλά, κι' ἐκεῖ-
νος θά χορᾷ νὰ σὲ ἴδῃ κοντά του.
Ὅταν ἀνοιξοῖ τὰ μάτια του.
—Εὐχαριστῶ, γιατρέ.
Τὴν ἔξετάσε ὁ γιατρός, καὶ χα-
μογέλασε εὐχαριστήμενος.
—Ἄντε, δὲν ἔχεις τίποτα πιὰ
ἐσὺ. Ἄλλὰ προσοχή! Νὰ μὴ τα-
ράξαις νὰ μὴ κουράξαις. Ἀλλες
δυὸ ἡμέρες υπομονή, καὶ θά εἶσαι
καλά. Πάντως, καὶ μετὰ ἀνὰ ση-
κωθῇ, δὲν πρέπει νὰ ταραχθῇς,
δὲν πρέπει νὰ κουρασθῇς...
—Εὐχαριστῶ, γιατρέ. Ξανάπε ἡ
κοπέλλα.
Δυὸ ἡμέρες δὲν σταμάτησαν οἱ
ἐπισκέψεις στὸ βάλαιο τῆς Λιάνας.
Πρῶτα—πρῶτα οἱ δικοὶ τῆς. Ὁ
πατέρας τῆς γλῶσσα με μάλιστα
βουρκομένω, τ' ἀδελφία τῆς, ποὺ
τὴν κῦττασαν σὺν νὰ ἦταν νεκρὰν-
σχημένη. Κι' εἰπετα, ἀπὸ τὸ γρα-
φεῖο οἱ συνάδελφοί τῆς, ὅλα τὰ
κορίτσια, ὡς κι' ἡ Λούση. Ὅλες
ἔρχονταν γιὰ λίγο, τῆς ἔφεραν νε-
ρικά ἄνθη ἢ κανένα κουτάκι σοκο-
λάτες, τῆς ἔλεγαν δυὸ λόγια πα-
ρηγορητικὰ κι' ἔβηναν. Οἱ ἀδελ-
φές ἔλεγαν σὲ ὅλους τοὺς ἐπισκε-
πτες, ὅτι δὲν ἐπιτρέπονται νὰ μεί-
νουν πολὺ. Μόνον ἡ ὑπερὰ τῆς δὲν
τὸ κουνούσε ἀπὸ τὸ προσκεφάλω
τῆς. Εἶχε πάρει εἰδικὴ ἀδεία καὶ
ἔμενε ὅλη τὴ μέρα κοντά τῆς.
Τὴ δεύτερη μέρα, τὴν ὥρα πού-
φευγαν ἡ Νόρα με τὴν Κάτια, ἤλ-
θε ὁ Ντίνος. Ἡ Λιάνα τινάχτηκε
στὸ κρεβάτι τῆς. Αὐτὴ τὴν ἐπί-
σκεψιν δὲν τὴν περιέμενε.
Ἡ Ντίνος φαίνονταν ταραχένος,
καὶ τῆς εἶχε φέρε ἕνα μικρὸ ὑπο-
κετάκι λουλούδια.
—Λιάνα, περαστικά. Τί ἐπα-
θες;
Προσπαθοῦσε νὰ τῆς μιλήσῃ ἁ-
πλά, φιλικά. Ἡ φωνή του ὅμως ἔ-
τρεμε.
—Ντίνω. Πῶς τόμαθες; τὸν οὐ
πίστε με συγκίνησι.
—Πῶς τόμαθα; Μὰ τώραγαν
ὅλες οἱ ἐφημερίδες. Δὲν ἦταν δυνα-
τὸν νὰ μὴ τοῦ μάθω.
—Τώραγαν οἱ ἐφημερίδες; ἀπό-
ρησε ἡ κοπέλλα.
—Αἰε; γέλασε αὐτός. Ἐγίνες
διάσημη, Λιάνα.
—Ἐχεις καμιά ἐφημερίδα;
—Ἐθῶλα ἀπὸ τὴν τσέπη του,
μία ἐφημερίδα, τὴν ἦθελε. Ἡ
Ντίνω αἰ ἀπονευματικῇ ἐφημερίδῃ

Ἐπίμαρσι βίχαι

«Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΠΑΙΖΕΙ...»

‘Αρκετοι γονεῖς ἐκφράζουν δυσφορία ὑπερῆ.
γιατὶ ἡ σύγχρονη παιδεία ἀπαντάστως ζήτηρεῖ
κι’ ἀναγκάζονται, πολλὰκις, οἱ δασκάλοι κι’ οἱ δασκάλες
τὰ παιδιὰ νὰ ἐκπαιδεύουν σὲ προαῦλια καὶ... σκάλες!

★

Σὲ ἀπίθανα σχολεῖα εἶναι οἱ νέοι στοὶδαγμένοι,
στὸν ἅλιο καὶ στὸ κρῦο εἶναι ἄλλοι ἐκτεθειμένοι
καὶ μ’ αὐτὲς τοὺς τίς συνθήκες, μᾶλλον τὴ προϋποθέσεις,
ἡ πλειὰς τῶν μαθητῶν μας θ’ ἀρίστευη στὶς... «ἐκθέσεις!»

ΘΑ ΚΑΝΗ ΜΠΑΜ’

Μεταδίδουν, τελευταίως, τὰ μεγάλα πρακτορεῖα
τὴν ἐπιθεσθαμένην καὶ σαφὴ πληροφορία,
ὅτι ἡ γόνος ἡ Μάνωφρετ καὶ ἡ λῖαν τὸρνευθί,
μὲ τὸν Μπόμπα τὸν φρατέλλο προσεχὺς καὶ παντρευθί!

Γύρω απ' τ'ο ειδικό τους ντόρο γίνεται από τώρα, πού χωρίς πολυλογία, συγκινητή την κάθε χώρα κ' έπειθε συμβαίνει νάναι Μπόμπι έκκρινε... όδωβα έκκρινε... όσφαλώς μεγάλος γάμος και... πολύκροτος θά γίνει!

ΝΕΑ «ΕΦΟΔΙΑ»

Είς τ'α μέτρα τ'α ποικίλα και τ'α λαν ζωτικά, προετέρεσαν, αίσίως και τ'α «όρρομαχικά», γιά νά δύναται στο μέλλον κ' η δική μας ή φυλή νά γνωρίζη όπλομαχία και καλή... σκεποβολή!

Καί χρειάζεται, νομίζω, τέτοια μέτρα νά ληφθοῦν
καί μὲ τὴν ὀπλομαχίαν οἱ Ῥωμοὶ ν' ἀσχοληθοῦν.
γιατὶ ἀδιόκαπα ἡ κρίσις στὰ πλοκάμια τῆς μᾶς πλέκει
καὶ οἱ νέοι κυνηγᾶνε τίς δουλειὰς μὲ τὸ... ντυφεκί!

ΕΡΩΣ ΦΙΛΟΓΟΒΟΛΟΣ

Πασχαλίνα ώνομαζόταν μία νεάνις τῶν Σερωῶν.
ἡ ὁποία εἶχε σχέσεις μ' ἕναν πλῆον θεαρόν
κι' ἐπειδὴ αὐτὸς ἤρνηθη ἀραβῶνος δακτυλίδι,
τοῦ ἀπάντησεν ἐκεῖνη μὲ γενναίον... πιστολίδι!

Τὰ πурά της, έννοεΐται, πῆγαν ὅλα στὸν ἀέρα,
ἀλλὰ σκέπτεσαι, μοιραίως, πῶς τὴν σημερον ἡμέρα,
δὲν μπορεῖς μὲ τίς γυναικὲς («τῇριντζάντλους») νὰ κάνῃς
γιάτὶ ἀπὸ τίς Ποσχάλινες τὰ... πασχάλια σου θὰ χάνης!

«...ΓΥΜΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»

Ἄρκετὲς ταινίες ξένες καὶ πολλὲς ἑλληνικὲς
ρεκαλαμάρουν, ἐπιμῶνως, ἐπιδείξεις γυμνικῆς
καὶ ζητοῦν μὲ τὴ «στρίπ-τίζ» τοὺς τὸ κοινὸ νὰ συναρπάσῃ
καὶ πολλὲς «γυμνότεις τοὺς» καταλλήλως νὰ σκεπάσῃ.

Ἄλλα σπάνια ὁ κόσμος συγκινεῖται μ' αὐτὰ
καὶ σπάνιος διαθέτει τὴ ψαῖα του λεφτά,
γιατὶ πλῆθος ἐνταλμάτων τὸν κρατᾷ ἐμερνρία,
καὶ συχνὰ τραβεῖ ὁ ἴδιος μία (στρίπ-τῆς) σπὴν... Ἑφορία!

ΧΟΡΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ...

Κάπου άτομα διακόσια στα Καλάβρυτα γλεντούσαν κι' ενώ χόρευαν κεφατοί και τὰ πόδια τους βροντούσαν, υπεχώρησαν σανίδα τοῦ δαπέδου καὶ δοκάρια καὶ βρεθήκανε οἱ γλεντζέδες, εφ'ανικά, «μαλλιά-κουβάρια!

“Αρκετά τραυματισμένοι, βγήκαν, τέλος, μερικοί τους κι’ έβλαστημήσαν το γλέντι και την τύχη την κακή τους, γιατί άπάνω στο χορό τους και στο κέφι το γερό, λίγο έλειψε να σύρουν τους... Ζαλόγγου τόν χορό;

«ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ...»

Στὴν κλειγὴ πρωτεύουσά μας, ποὺ τοὺς ξένους τέρπει πάντ'
κ' ἄπ' τοὺς ξένους περιμένει υποσπῆριζι κ' ἄβαντα.
τοῦρουμο, πρὸ τινος, αἶψikh εἰδημόνων κ' εἰδικῶν
καὶ Συνέδριον συνήλθε («Υπορωελογικόν»)!.

Τὸ κοινόν, παρ' ὅλα ταῦτα, διόλου δὲν συνεκινήθη καὶ τὰ θέματα τὰ θύκτε τετριμμένα καὶ συνήθη, γιὰτί ὅσοι, ἐν Ἑλλάδι, πόστα ἐπίκρατα κρατοῦν, διαρκῶς περὶ «ἀνέμων καὶ... ὑδάτων» συζητοῦν!

1. 9125102

ἐγὼ τὴν εἰδησίαν με ἐντυπωσιακῶς γράμματά σου καὶ διπλὰς τὴν φωτογραφίαν τοῦ αὐτοκινήτου. Ἀπὸ κατὰ λέξαντα:

«Τὸ αὐτοκίνητό τοῦ δικηγόρου Στεφάνου Λυβιδίη, τελειῶς κατὰ στραφένον, ὅπως τὸ νῦν εἰς ὁδὸν γὰρ τοῦ φορητοῦ. Ὅπως φαίνεται καθαρά ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν, ἡ σωτηρία τοῦ δικηγόρου καθὼς καὶ τῆς νεαρωτάτης καὶ ὠραϊοτάτης μνηστῆς του πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἀληθινὸ θαῦμα».

—Βλέπεις; γέλασε ὁ Ντίνος προσπαθώντας νὰ μὴν ἀκούσῃ καμιά πικρία στὴ φωνή του. Βλέπεις; Ἐγίνεως διάσημη. Μάλιστα με τοὺς τίτλους σου. Ὁρασιότατη καὶ νεαρωτάτη.

Χαμογέλασε ἡ Λιάνα ἀχνά.

—Ντίνος, σ' εὐχαριστῶ πολύ ἱλαρῶς. Σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ λουλούδια.

—Περαστικά λοιπόν, ἔκανε αὐτὸς δίνοντάς της τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴν ἀποχαριτηθῇ.

Ἦταν κανεὶν ὅτι θάθελε νὰ τὴν πῇ καὶ ἄλλο, ἄλλὰ δίστασε. Κι ἡ ἀδελφὴ ἀνοίξε τὴν πόρτα κάνοντάς του ἓνα χαρακτηριστικὸ νόημα.

—Γιὰ σου Λιάνα, πρόφες πάλι ὁ νεαρὸς δικηγόρος, Σιδερινάκης.

Ὅταν ἔκλεισε πίσω του ἡ πόρτα, ἡ ἀδελφὴ πληθίσισε τὴν ἄρρωστη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ; Ἦ συνέχεια.

Χιούμορ

ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΤΑΣ

Ὁ δικηγόρος: Καὶ γιὰ ποιο λόγο, θέλετε νὰ χωρίσετε ἀπὸ τὸν ἄντρα σας, κυρία;

Ἡ κυρία: Ἄ! Πρὸς τὸ παρόν, οὔτε κ' ἐγὼ ξέρω. Μὰ ὡστὺν ἢ ἀρχίσῃ ἡ δίκη, θὰ βρούμε κάποιον...

★

Ὁ ἐφευρέτης: Ἀγαπητὴ φίλε. Ἀνακαλύψα ἓνα ἀδούρο μόντερ.

Ἡ φίλη: Σοβαρά; Τότε κ' ἐφευρεσί σου θὰ κάνω... κρότο!

★

Ὁ πρόεδρος: Δὲν ντρέπασαι, μάρτυς! Ἐκάνες μὴ ψευδῶς κατὰθεσι, ἀφοῦ προηγουμένως ὠρκίστηκες στὴ ζωὴ τοῦ πατέρα σου καὶ τῆς μητέρας σου ὅτι θὰ πῇς ἀληθῆ.

Ἡ μάρτυς: Ὁ! κύριε πρόεδρε! Ὁ ὅρκος μου δὲν ἔχει καμμίαν σημασία. Εἶπαί, βλέπετε... παιδὶ ἀνώνων γυναικῶν!...

★

Ὁ γιὰτρός: Ὅπως μοῦ εἶπατε, κυρία μου, ὁ σύζυγός σας παραμιλάει στὸν ὑπνο του. Δὲν εἶναι;

Ἡ σύζυγος: Μάλιστα, γιὰτρέ.

Ὁ γιὰτρός: Δυστυχῶς εἰς μὲν θὰ μὴν μπορῶ νὰ τὸν γιὰτρέψω...

Ἡ σύζυγος: Τοῦλάχιστον, γιὰτρέ μου, δὲν τοῦ δίνετε κανένα φάρμακο γιὰ νὰ παραμιλᾷ καθαρότερα;...

★

Ὁ πελάτης: Γιατρέ, μὲ ποιάει ὁ λαίμαξ μου.

Ὁ γιὰτρός: Χμ! Πρέπει νὰ κόψουμε τὴν αἰμυδάλει!

Ἦστερ! ἀπὸ καμψοσπύνη ὁ ἴδιος πελάτης ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τὸ γιατρόν τοῦ δείχνει τὴν κοιλία του.

— Γιατρέ μου, ἔχω ἐδὼ ἓνα πόνον.

Ὁ γιὰτρός: Εἶναι ἡ σκαλοῦχος! Ὁ! τὴν κόψουμε!...

Περνοῦν λίγες ἐβδομάδες. Ὁ πελάτης ξαναπληθαίνει στὸ γιατρόν καὶ μὲ συγκρατημένον φόβον τοῦ λέει:

— Γιατρέ μου, δὲν ξέρω ἂν εἶναι φρόνιμον νὰ σὰς τοῦ πῶ, μὰ ἔχω τὸν μερὸν πονοκέφαλον!...

Ἦστερ! ἀπὸ καμψοσπύνη ὁ ἴδιος πελάτης ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τὸ γιατρόν τοῦ δείχνει τὴν κοιλία του.

— Γιατρέ μου, ἔχω ἐδὼ ἓνα πόνον.

Ὁ γιὰτρός: Εἶναι ἡ σκαλοῦχος! Ὁ! τὴν κόψουμε!...

Περνοῦν λίγες ἐβδομάδες. Ὁ πελάτης ξαναπληθαίνει στὸ γιατρόν καὶ μὲ συγκρατημένον φόβον τοῦ λέει:

— Γιατρέ μου, δὲν ξέρω ἂν εἶναι φρόνιμον νὰ σὰς τοῦ πῶ, μὰ ἔχω τὸν μερὸν πονοκέφαλον!...

Ἦστερ! ἀπὸ καμψοσπύνη ὁ ἴδιος πελάτης ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τὸ γιατρόν τοῦ δείχνει τὴν κοιλία του.

— Γιατρέ μου, ἔχω ἐδὼ ἓνα πόνον.

Ὁ γιὰτρός: Εἶναι ἡ σκαλοῦχος! Ὁ! τὴν κόψουμε!...

Περνοῦν λίγες ἐβδομάδες. Ὁ πελάτης ξαναπληθαίνει στὸ γιατρόν καὶ μὲ συγκρατημένον φόβον τοῦ λέει:

— Γιατρέ μου, δὲν ξέρω ἂν εἶναι φρόνιμον νὰ σὰς τοῦ πῶ, μὰ ἔχω τὸν μερὸν πονοκέφαλον!...

Ἦστερ! ἀπὸ καμψοσπύνη ὁ ἴδιος πελάτης ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τὸ γιατρόν τοῦ δείχνει τὴν κοιλία του.

— Γιατρέ μου, ἔχω ἐδὼ ἓνα πόνον.

Ὁ γιὰτρός: Εἶναι ἡ σκαλοῦχος! Ὁ! τὴν κόψουμε!...

Περνοῦν λίγες ἐβδομάδες. Ὁ πελάτης ξαναπληθαίνει στὸ γιατρόν καὶ μὲ συγκρατημένον φόβον τοῦ λέει:

— Γιατρέ μου, δὲν ξέρω ἂν εἶναι φρόνιμον νὰ σὰς τοῦ πῶ, μὰ ἔχω τὸν μερὸν πονοκέφαλον!...

Ἦστερ! ἀπὸ καμψοσπύνη ὁ ἴδιος πελάτης ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τὸ γιατρόν τοῦ δείχνει τὴν κοιλία του.

— Γιατρέ μου, ἔχω ἐδὼ ἓνα πόνον.

Ὁ γιὰτρός: Εἶναι ἡ σκαλοῦχος! Ὁ! τὴν κόψουμε!...

Περνοῦν λίγες ἐβδομάδες. Ὁ πελάτης ξαναπληθαίνει στὸ γιατρόν καὶ μὲ συγκρατημένον φόβον τοῦ λέει:

— Γιατρέ μου, δὲν ξέρω ἂν εἶναι φρόνιμον νὰ σὰς τοῦ πῶ, μὰ ἔχω τὸν μερὸν πονοκέφαλον!...

Ἦστερ! ἀπὸ καμψοσπύνη ὁ ἴδιος πελάτης ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τὸ γιατρόν τοῦ δείχνει τὴν κοιλία του.

— Γιατρέ μου, ἔχω ἐδὼ ἓνα πόνον.

Ὁ γιὰτρός: Εἶναι ἡ σκαλοῦχος! Ὁ! τὴν κόψουμε!...

Περνοῦν λίγες ἐβδομάδες. Ὁ πελάτης ξαναπληθαίνει στὸ γιατρόν καὶ μὲ συγκρατημένον φόβον τοῦ λέει:

— Γιατρέ μου, δὲν ξέρω ἂν εἶναι φρόνιμον νὰ σὰς τοῦ πῶ, μὰ ἔχω τὸν μερὸν πονοκέφαλον!...

Ἦστερ! ἀπὸ καμψοσπύνη ὁ ἴδιος πελάτης ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τὸ γιατρόν τοῦ δείχνει τὴν κοιλία του.

— Γιατρέ μου, ἔχω ἐδὼ ἓνα πόνον.

Ὁ γιὰτρός: Εἶναι ἡ σκαλοῦχος! Ὁ! τὴν κόψουμε!...

Περνοῦν λίγες ἐβδομάδες. Ὁ πελάτης ξαναπληθαίνει στὸ γιατρόν καὶ μὲ συγκρατημένον φόβον τοῦ λέει:

— Γιατρέ μου, δὲν ξέρω ἂν εἶναι φρόνιμον νὰ σὰς τοῦ πῶ, μὰ ἔχω τὸν μερὸν πονοκέφαλον!...

Ἦστερ! ἀπὸ καμψοσπύνη ὁ ἴδιος πελάτης ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τὸ γιατρόν τοῦ δείχνει τὴν κοιλία του.

— Γιατρέ μου, ἔχω ἐδὼ ἓνα πόνον.

Ὁ γιὰτρός: Εἶναι ἡ σκαλοῦχος! Ὁ! τὴν κόψουμε!...

Περνοῦν λίγες ἐβδομάδες. Ὁ πελάτης ξαναπληθαίνει στὸ γιατρόν καὶ μὲ συγκρατημένον φόβον τοῦ λέει:

— Γιατρέ μου, δὲν ξέρω ἂν εἶναι φρόνιμον νὰ σὰς τοῦ πῶ, μὰ ἔχω τὸν μερὸν πονοκέφαλον!...

Ἦστερ! ἀπὸ καμψοσπύνη ὁ ἴδιος πελάτης ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τὸ γιατρόν τοῦ δείχνει τὴν κοιλία του.

— Γιατρέ μου, ἔχω ἐδὼ ἓνα πόνον.

Ὁ γιὰτρός: Εἶναι ἡ σκαλοῦχος! Ὁ! τὴν κόψουμε!...

Περνοῦν λίγες ἐβδομάδες. Ὁ πελάτης ξαναπληθαίνει στὸ γιατρόν καὶ μὲ συγκρατημένον φόβον τοῦ λέει:

— Γιατρέ μου, δὲν ξέρω ἂν εἶναι φρόνιμον νὰ σὰς τοῦ πῶ, μὰ ἔχω τὸν μερὸν πονοκέφαλον!...

Ἦστερ! ἀπὸ καμψοσπύνη ὁ ἴδιος πελάτης ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τὸ γιατρόν τοῦ δείχνει τὴν κοιλία του.

— Γιατρέ μου, ἔχω ἐδὼ ἓνα πόνον.

Ὁ γιὰτρός: Εἶναι ἡ σκαλοῦχος! Ὁ! τὴν κόψουμε!...

Περνοῦν λίγες ἐβδομάδες. Ὁ πελάτης ξαναπληθαίνει στὸ γιατρόν καὶ μὲ συγκρατημένον φόβον τοῦ λέει:

— Γιατρέ μου, δὲν ξέρω ἂν εἶναι φρόνιμον νὰ σὰς τοῦ πῶ, μὰ ἔχω τὸν μερὸν πονοκέφαλον!...

Ἦστερ! ἀπὸ καμψοσπύνη ὁ ἴδιος πελάτης ἐπισκέπτεται καὶ πάλι τὸ γιατρόν τοῦ δείχνει τὴν κοιλία του.

— Γιατρέ μου, ἔχω ἐδὼ ἓνα πόνον.

Ὁ γιὰτρός: Εἶναι ἡ σκαλο

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ *της ζωής*

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ...

(Η σκηνή σ' ένα «λίβιγκ-ρομ» απ' τη συνθησιμένη.
ΕΚΕΙΝΗ: Μία γυναίκα, που θέλει να φαίνεται... περισσότερο «γυναίκα»! Ψηλή, ξανθή, γκριζομάτα, κομψοπεριποιημένη, βουτηγμένη ολοκληρωτικά στο «σωμα». Κάτω απ' τα τριάντα.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλλος, κοινός, με ήρεμο ύφος και βιοπαλαιστικές «φροντίδες», χαλαρή μετωπία και στα μάγουλα. Ίσως και πενηντάρης.
Όταν ανοίγει η αυλαία, μπαίνει.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλησπέρα. (Πέφτει «πτώμα» σε μία πολυθρόνα). Κατάκοπος είμαι.
ΕΚΕΙΝΗ (με δυσχεστεμένο ξάφνιασμα): Τι εννοείς;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, τι άλλο να εννοώ; Αυτό που είπα. Δουλεύω σήμερα δεκαπέντε ώρες συνεχώς! Μου βγήκε η πλоти!

ΕΚΕΙΝΗ: Μην εκφράζεσαι τόσο χυδαία, σε παρακαλώ, γιατί τι εννοείς την αίσθηση των αυτιών μου! Φαροσό πως παντορεύτηκα κανένα χειρωνακτικό. Κανένα... άσπαστη ή επισκευαστή αυτοκινητών.
ΕΚΕΙΝΟΣ (άλλα): Η δική μου ή δουλειά είναι σκληρότερη. Τι φαντάζεσαι πως είναι ή χειρονομική; Πνευματική και πραγματικά χειρωνακτική εργασία. Και ψυχική μαζί.

ΕΚΕΙΝΗ: Εκλείσεις θέσεις για την «προσεύδα»;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' άπασχόλησε το «είσοδο»...
ΕΚΕΙΝΗ: Τι «είσοδο»;
Δεν είναι ποσότητα σειρά;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, παιδί μου. Το «είσοδο» στην κλινική; Μία διατυπωμένη σκοληνοδιδία... έγινε προτιμολόγος και...

ΕΚΕΙΝΗ (διακόπτει): Μή με αηδιάζει, σε παρακαλώ, και...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

μου χαλάς τη διάθεση. Έγώ σε ρώτησα αν εκλείσεις θέσεις για το θέατρο.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά αυτό πήγα να σου πω. Σέχασα! Γιατί με άπασχόλησε πολύ το «είσοδο»... Παρά λίγο να χάσω τον άρρωστο.

ΕΚΕΙΝΗ (νευρικά): Έ, κι αν τον έχανες, τι θα γινότανε, δηλαδή; Θα σταματούσε η ζωή μας; Οι άρρωστοι πεθαίνουνε στα χέρια των γιατρών. Δεν πεθαίνουνε στα χέρια των δικηγόρων, ούτε των παραγγελιοδόχων! (Βηματίζει με γκρινιαστική διάθεση). Δεν έχασες αυτόν, θά χάσεις άλλον! Έσύ μπορείς κάθε μέρα να χάнеш κι έναν!

Η και δύο!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Χτύπα ξύλο!
ΕΚΕΙΝΗ: Άσε τις γελοίες προλήψεις. Αν σου ψοφάνε καμιά τριαντάρα το μήνα στην κλινική, εγώ δε θα πάω ποτέ μου στο θέατρο; Δεν πεθαίνουνε τους άρρωστους σου τώρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήρεμα): Μα τι έχεις, Καίτη;
ΕΚΕΙΝΗ: Τι νάχω; Όμοια ερώτηση! Σε περιμένω νόστιμο ζεμάτο, χαμογελαστό, γεμάτο ζέση και χαρά, να με πάρεις να βγούμε έξω. Κι' εσύ έρχεσαι από άρρωστους κι' απ' τους άρρωστους σου! Προβάλλεις στη δήλωση πως «είσαι κατάκοπος», δεν έχεις κλείσει θέσεις για την «προσεύδα», γιατί κινδυνεύει το «είσοδο»... ή το «είσοδο»... Έξω κι' εγώ ποιος διάολος κινδυνεύει! — κι' ύστερα έχεις την αναιδία να με ρωτάς και τι έχω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά αυτό πήγα να σου πω. Σέχασα! Γιατί με άπασχόλησε πολύ το «είσοδο»... Παρά λίγο να χάσω τον άρρωστο.

ΕΚΕΙΝΗ (νευρικά): Έ, κι αν τον έχανες, τι θα γινότανε, δηλαδή; Θα σταματούσε η ζωή μας; Οι άρρωστοι πεθαίνουνε στα χέρια των γιατρών. Δεν πεθαίνουνε στα χέρια των δικηγόρων, ούτε των παραγγελιοδόχων! (Βηματίζει με γκρινιαστική διάθεση). Δεν έχασες αυτόν, θά χάσεις άλλον! Έσύ μπορείς κάθε μέρα να χάнеш κι έναν!

Η και δύο!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Χτύπα ξύλο!
ΕΚΕΙΝΗ: Άσε τις γελοίες προλήψεις. Αν σου ψοφάνε καμιά τριαντάρα το μήνα στην κλινική, εγώ δε θα πάω ποτέ μου στο θέατρο; Δεν πεθαίνουνε τους άρρωστους σου τώρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήρεμα): Μα τι έχεις, Καίτη;
ΕΚΕΙΝΗ: Τι νάχω; Όμοια ερώτηση! Σε περιμένω νόστιμο ζεμάτο, χαμογελαστό, γεμάτο ζέση και χαρά, να με πάρεις να βγούμε έξω. Κι' εσύ έρχεσαι από άρρωστους κι' απ' τους άρρωστους σου! Προβάλλεις στη δήλωση πως «είσαι κατάκοπος», δεν έχεις κλείσει θέσεις για την «προσεύδα», γιατί κινδυνεύει το «είσοδο»... ή το «είσοδο»... Έξω κι' εγώ ποιος διάολος κινδυνεύει! — κι' ύστερα έχεις την αναιδία να με ρωτάς και τι έχω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μην ξεχνούσεσαι; Μοιχεύεται να τα σπάσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... αυτή είναι η δουλειά μου, αγάπη μου. Μην ξεχνούσεσαι...

Χωρίς λόγια.

— Ένδιαφέρον βιβλίο, έ, φαντάρε;

— Θα θέλατε να ξαναγυρίσετε αύριο, που θα λείπει η γυναίκα μου;

ΕΧΟΥΝ περάσει δυό χρόνια από τότε και όμως ούτε για μία στιγμή δε μπορώ και δε θέλω να ξεχάσω εκείνον. Εκείνον που μου χάρισε τον πιο θαυμάσιο έρωτα και τον πιο άπειρο πόνο. Εκείνον τον πρώτο, το μοναδικό, τον άξεσαστο αγαπημένο μου.

Πώς είναι δυνατόν να λησμονήσω εκείνη την ονειρεμένη στιγμή, που νομίζα πως, μέσα στα χέρια μου κρατούσα την ευτυχία όλου του κόσμου, όταν εκείνος, περνώντας στο δάκτυλό μου το δαχτυλίδι του άραβόνα μου, μου ψιθύρισε απλά και τρυφερά τα όμορφα λόγια του τραγουδιού μας: «Καλώς ήρθες, αγαπούλα — σε περιμένα καρό»;

Αναμνήσεις, αναμνήσεις, που ξυπνούν μέσα μου σε κάθε στιγμή γλυκιές μαζί και δυνάμεις. Αναμνήσεις, που άλλοτε με βυθίζουν σ' ένα παράξενο κόσμο, γεμάτο ονειροφαντασίες και με κάνουν να ξαναζώ το παρελθόν με μία ένταση, που φτάνει καμιά φορά τα όρια της παραφροσύνης, και άλλοτε με ξαναγυρίζουν στην πραγματικότητα για να με πνίξουν στον πόνο, στα δάκρυα, στην απελπισία.

Αναμνήσεις! Είναι ή μοναδική κληρονομιά, που μου απόμεινε από εκείνη την άπειρη ευτυχία, από εκείνον τον άπειρο έρωτα, που δε μπόρεσε ποτε να φθάσει στο κορυφαίο του, στην ολοκληρωσί του, γιατί μία μοίρα άσπλαγχνή και φθονερή, άπλωσε το χέρι και τον συντρίψε.

Αναμνήσεις! Είναι τώρα αυτές ή μοναδική μου συντροφιά, που ζωντανεύουν γύρω μου και μέσα μου και με κάνουν να ζω σ' ένα κόσμο παράξενο, νοσηρό, έξωπραγματικό.

Με το Δημήτρη είχαμε γνωριστεί σ' ένα πάρτυ. Έγώ ήμουν τότε μόλις δεκαοχτώ χρόνων. Είχα από μερικούς μήνες τελειώσει το Γυμνάσιο και, κάτω από το όμορφο γένειο μου, που είχε δώσει ή κομψότητα στα μακρινά μαύρα μαλλιά μου, το μυαλό μου ήταν γεμάτο όνειρα για έναν έρωτα όμορφο, τρελλό, ρομαντικό, που από καιρό περιμένα, μα άκουη δεν είχε έρθει.

Εκείνος ήταν ένας ψηλός, μελαγχολικός νέος, είκοσιόχτώ χρόνων. Ήταν γιατρός άρετά γνοστός, παρ' όλη τη νεαρή του ηλικία, όπως έλεγαν όλοι.

Από την πρώτη στιγμή, που μπήκε στη μεγάλη σάλα, τα μαύρα μάτια του συνάντησαν τα μαύρα μάτια μου κι' εγώ ένιωσα την καρδιά μου να με πτεροφυγιά με λατρία και με πορομηνή. Σά μαγεμένη τον είδα να προχωρή προς το μέρος μου, ενώ το ηλεκτρόφωνο άρχισε εκείνη άκριβως τη στιγμή να μεταδίδη ένα όμορφο τραγούδι.

Σαν ονειροπαρμένη βοήθηκα να χορεύει στην άγκαλιά του και άκουσα σε λίγο τη βαθιά φωνή του να μου ψιθυρίζει με τρυφερό τόνο:

— Άκούστε τα λόγια αυτού του τραγουδιού... Νομίζω, ότι ή τύχη δε θα μπορούσε να διαλέξει άλλο καλύτερο, για να γράψω τον πόλογο της γνωριμίας μας.

Χωρίς να μπορώ να αποτραβήξω το βλέμμα μου από το δικό του, προσπάθησα να συγκεντρωθώ και να παρακολουθήσω τα λόγια του τραγουδιού.

«Καλώς ήρθες, αγαπούλα — σε περιμένα καρό...», έλεγε ή απηχική φωνή του τραγουδιστή.

Ναι, καλώς ήρθες, αγαπούλα, σε περιμένα από καιρό, από πάντα, μονομιάς σε περιμένα, σ' αναμνήσεις, που καθοδεύονται στα πρόσωπό μας, που οι άνθρωποι στο δρόμο γυρίζουν και μας βλέπουν σ' ένα χαμόγελο γεμάτο από τη συγκίνηση εκείνη, που ξυπνά στις καρδιές κάθε αίσθημα

Ένα τραγούδι — Μία ιστορία

— Καλώς ήρθες, αγαπούλα, σε περιμένα από καιρό, μονομιάς σε περιμένα καρό...

«ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΕΣ, ΑΓΑΠΟΥΛΑ»

γούδι, ο Δημήτρης με παρεκάλεσε να βγούμε στη βεράντα κι' εγώ τον άκολουθήσα σαν ύπνοτισμένη.

Πώς σε λένε; με ρώτησε, όταν βοήθηκα με μόνοι.

Κατία, ψιθύρισα, ενώ κατέβα τα ματία μου και ένιωθα να γίνωμαι κατακόχνη.

Μ' άρέσει το όνομά σου, μικρή μου, όπως μ' άρέσουν τα μαύρα «αλλά σου, το ποσό σου, το κάθε τι σε σένα. Είμαι άκριβός, όπως σε περιμένα. Κατία, γι' αυτό δεν πρέπει να σου φαίνεται παράξενο αν θα σου πω πως σ' αγαπώ. Όμως για πέσ μου, Κατία, είναι έλεεινός ή δική σου καρδιά; Θα μπορούσε κι' εσύ να μ' αγαπήσεις λίγο;

Νομίζω... νομίζω πως σ' αγαπώ κιόλας, ψιθύρισα, με πνιγμένη φωνή.

Συναντηθήκαμε μερικές φορές κοντά κι' ο έρωτάς μας έφαινε τις οίκες του βαθιά και άγκαλιώσε τις καρδιές μας, τις ψυχές μας, το είναι μας ολόκληρο. Ο άραβόνας μας ήθε σε λίγο να κινή πιά απόλυτη την ευτυχία μας, πιά βαθιά τη χαρά μας, πιά λατρεμένη την προσοχή μας για τη μεγάλη μέρα, που θα έρχόταν να μās ένωσει για πάντα, σφραγίζοντας τις ζωές μας, τη μία κοντά στην άλλη, για πάντα!

Ήταν τόσος ο έρωτάς, τόση ή εδνυχία, που καθοδεύονται στα πρόσωπό μας, που οι άνθρωποι στο δρόμο γυρίζουν και μας βλέπουν σ' ένα χαμόγελο γεμάτο από τη συγκίνηση εκείνη, που ξυπνά στις καρδιές κάθε αίσθημα

δύο, ο Δημήτρης με παρεκάλεσε να βγούμε στη βεράντα κι' εγώ τον άκολουθήσα σαν ύπνοτισμένη.

Πώς σε λένε; με ρώτησε, όταν βοήθηκα με μόνοι.

Κατία, ψιθύρισα, ενώ κατέβα τα ματία μου και ένιωθα να γίνωμαι κατακόχνη.

Μ' άρέσει το όνομά σου, μικρή μου, όπως μ' άρέσουν τα μαύρα «αλλά σου, το ποσό σου, το κάθε τι σε σένα. Είμαι άκριβός, όπως σε περιμένα. Κατία, γι' αυτό δεν πρέπει να σου φαίνεται παράξενο αν θα σου πω πως σ' αγαπώ. Όμως για πέσ μου, Κατία, είναι έλεεινός ή δική σου καρδιά; Θα μπορούσε κι' εσύ να μ' αγαπήσεις λίγο;

Νομίζω... νομίζω πως σ' αγαπώ κιόλας, ψιθύρισα, με πνιγμένη φωνή.

Συναντηθήκαμε μερικές φορές κοντά κι' ο έρωτάς μας έφαινε τις οίκες του βαθιά και άγκαλιώσε τις καρδιές μας, τις ψυχές μας, το είναι μας ολόκληρο. Ο άραβόνας μας ήθε σε λίγο να κινή πιά απόλυτη την ευτυχία μας, πιά βαθιά τη χαρά μας, πιά λατρεμένη την προσοχή μας για τη μεγάλη μέρα, που θα έρχόταν να μās ένωσει για πάντα, σφραγίζοντας τις ζωές μας, τη μία κοντά στην άλλη, για πάντα!

Ήταν τόσος ο έρωτάς, τόση ή εδνυχία, που καθοδεύονται στα πρόσωπό μας, που οι άνθρωποι στο δρόμο γυρίζουν και μας βλέπουν σ' ένα χαμόγελο γεμάτο από τη συγκίνηση εκείνη, που ξυπνά στις καρδιές κάθε αίσθημα

δύο, ο Δημήτρης με παρεκάλεσε να βγούμε στη βεράντα κι' εγώ τον άκολουθήσα σαν ύπνοτισμένη.

Πώς σε λένε; με ρώτησε, όταν βοήθηκα με μόνοι.

Κατία, ψιθύρισα, ενώ κατέβα τα ματία μου και ένιωθα να γίνωμαι κατακόχνη.

είδε να παρουσιάζομαι στην πόρτα, με κύτταξε μ' ένα βλέμμα άπεριόριστο, γεμάτο πόνο και απελπισία, κι' εγώ μ' ένα φοιχτο σφίξιμο στην καρδιά, κατάλαβα, ότι «ήξερες», ότι «είχε καταλάβει».

Καταπίνοντας τα δάκρυά μου, προσπάθησες να χαμογελάσω, πήγα κοντά του, έσκαψα πάνω του. Εκείνος πήρε το χέρι μου, που το στόλιζε ο άτυχος άραβόνας μας και το φίλησε.

Καλώς ήρθες, αγαπούλα, μου ψιθύρισε τρυφερά.

Κι' εγώ, σ' εκείνη τη μικρή τρυφερό φράση, που ήταν το σύμβολο της χαμένης ευτυχίας μας, δε μπόρεσα πιά να συγκρατήσω τα δάκρυά μου, που άρχισαν να κυλούν στο πρόσωπό μου βοιά, άπελυσμένα.

Όχι, μην κλαίς, αγάπη μου, μην κλαίς, με παρακάλεσε εκείνος γλυκά. Χαμογέλασε μου! Θέλω να πάω μαζί μου το χαμόγελό σου, μικρή μου.

Δημήτρη, γιατί το λες αυτό; φώναξε με άναφύλητά. Θα γίνης καλά νοήμονα. Θα παντρευτείς και θα είμαστε πάντα μαζί, ευτυχισμένοι!...

Μάταια, φτωχά λόγια, χωρίς έλπίδα, γεννημένα της απελπισίας και του πόνου.

Ο αγαπημένος μου πέθανε λίγες βδομάδες άργότερα, στην άγκαλιά μου, ένώνοντας με τ' όνομά μου τη στερόν του πνοή.

Δε θα προσπάθησω να σας περιγράψω την όδύν μου, το σπαραγμό μου, το φοβερό κατασκότεινο κενό, που άφησε στην ψυχή μου ο χαμός του. Τις φοιχτες μέρες, που πέρασα, με τη σκέψη, ότι εκείνος δεν ήπληχε πιά.

Τότερα, σιγά-σιγά, ή καταιγίδα του πόνου κόπασε, μα έμεινε κοντά μου ή σπινθηρά, ή θλίψη, ή

βοηθή απελπισία. Τώρα δεν κλαίω πιά, τα δάκρυα έχουν στεγνώσει στα μάτια μου. Για μοναδική συντροφιά μου, θλιμμένη και άκριβή κληρονομιά της πεθαμένης ευτυχίας μου, έχω τις αναμνήσεις κι' ένα μικρό δίσκο με το τραγούδι μας, που μου το χάρισε εκείνος στη πρώτη μου. Κάθε τόσο τον βάζω στο πικ-άπ, τον έρωτά μου λέει με λεί, νοτα με νοτα. Νιώθω την καρδιά μου να ματώνει, μα δε μπορώ να κλάψω. Μονο ένα βαθύ πλάσσιμο έσφυγεί από τα χείλη μου.

Γιατί, μα γιατί, Θεέ μου, είναι ή μοίρα τόσο σκληρή, και τόσο άσπλαγχνος ο Χάρος; Γιατί γιά πάνη γιά γνυπιά μία καρδιά τόσο μεγάλη και τρυφερή σαν τη δική του; Γιατί γιά σάση ένας έρωτάς τόσο άγιος και άπειρος και δυνατός σαν το δικό μας;

ΚΑΤΙΑ

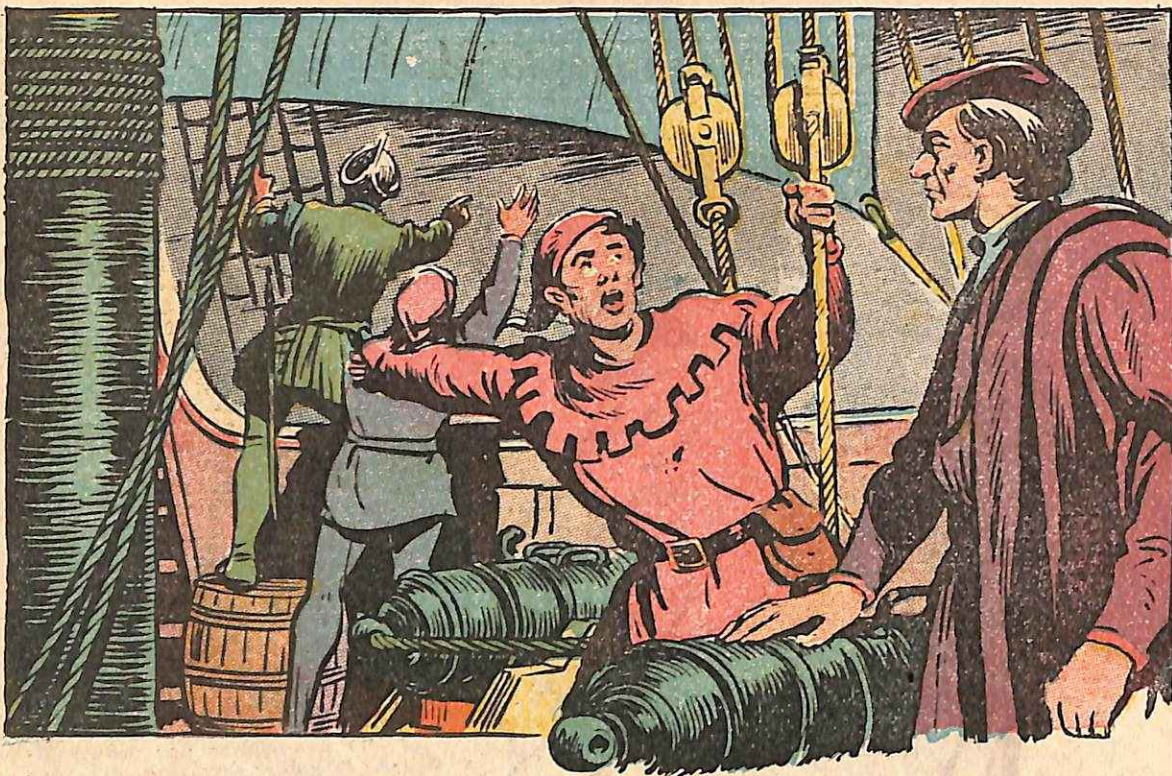
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΩΣΤΑΣ Ν. Σ.: Φοιρέτε καλά, ή υπόθεση άπας του τραγουδιού σας είναι ολότελα φανταστική. Περιμένουμε, κάτι άλλο περισσότερο πιστευτό.

«ΜΙΜΟΖΑ»: Η ιστορία σας είναι άκριβως, όπως νομίζετε κι' έσείς, πιστευτική. Περιμένετε να τελειώση και ύστερα μας την ξαναγράψετε.

ΜΑΡΙΝΑ ΝΤ.: Άρετά ένδιαφέρουσα ή δική σας ιστορία, λίγη ύπουλη και θα ήθελε διηποισμένη.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΟΡΕΣΣΗΣ

—Γη! Γη! φώναζε και ο Δαμονάς, κιντώντας τον Κολόμβο.

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

ΜΕΤΑ την άλωση του Βυζαντίου, στην Ισπανία συγκεντρώθηκαν πολλές Ελληνικές οικογένειες. Μια από αυτές ήταν και του Κωνσταντίνου Δαμονά, από τους πλουσιώτερους άρχοντες της εσλαβικής «κατοικίας». Ο Δαμονάς είχε δυο παιδιά, τον Γεώργιο και την Εύδοκία. Τετραπέρατος ο ένας, πενταπέρατος η άλλη. Την εποχή αυτή ζούσε ένας άνθρωπος, που έδωσε τα θεμέλια των μεγάλων εξερευνήσεων. Ήταν μια από τις πιο φωτεινές φυσιογνωμίες κι από τους πρώτους πόρους των νέων χρόνων: Ο πρίγκιπας Έρρικος της Πορτογαλίας. Στην Ιστορία έμεινε με τον τίτλο «Έρρικος ο Θαλασσοπόρος», αν και ποτέ του δεν πάτησε σε ποταμό ή πλοίο. Αυτός θεμελίωσε το μεγαλύτερο της πατρίδας του, που σε λίγα χρόνια κυριάρχησε στη μισή υδρόγειο και προετοίμασε το έδαφος για όλες τις μεταγενέστερες εξερευνήσεις. Το έργο του ήταν τηλέμαχη εμπνεύσεως για όλους τους θαλασσοπόρους. Φυσικά και για τον Χριστόφορο Κολόμβο.

Στη Γένεση, όπου ζούσε ο τελευταίος, είχε κατασταλάξει κι ο Γεώργιος Δαμονάς. Είχε έρθει μαζί με την αδελφή του, που συνδεθηκε στενά με την οικογένεια του Λαζάρου Πορτέλλο και που σε λίγο παντρεύτηκε το μεγάλο του γιο, το Ντομένικο. Οι Πορτέλλο παλι είχαν δεσμούς με την οικογένεια του Κολόμβου. Έτσι ο Γεώργιος, έγινε στενός φίλος με το Χριστόφορο, μ' όλο που ήταν πολύ μεγαλύτερος του. Η αλήθεια είναι πως ο νεαρός Βυζαντινός, είχε γοητεύσει τους πάντες με τις γνώσεις του. «Είναι λυτρή», γράφει ο καθηγητής κ. Α. Ανδρεάδης, «δια του Γεωργίου». Έλληνες συγγραφείς οι οποίοι ήχοηλίσθησαν με τη ζωή και τις εξερευνήσεις του Κολόμβου, να αποσιωπούν τα όνομα των ανδρών άτινα συνεπλήρωσαν τα πελάγματα των πλοίων του. Διότι μεταξύ τούτων υπήρχαν πλείστοι «Έλληνες». Η συρροή αυτή Έλλήνων ναυτικών εις την υπηρεσίαν του μεγάλου εξερευνητού, αποδεικνύει περιτρώως περί της ελληνικής καταγωγής του.

Υπάρχει μια θεωρία πως ο Χριστόφορος Κολόμβος ήταν Ελληνικής καταγωγής, από πατέρα Βυζαντινό άρχοντα, που μετανάστευσε στη Δύση την εποχή που το Βυζάντιο είχε αρχίσει πια να καταρρέει. Ακόμη και σ' όνομα του έρρισκον ρίζα Ελληνική, αν και μερικοί υποστηρίζουν πως αυτό το άλλοθε μάλλον έφτασε στην Ισπανία. Λένε δηλαδή,

ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΙ

καταπράσινο νησί με ήρεμους λόφους, με θύορες κοιλιάδες, με δαντελωτές κόλπους. Έπεσαν οι άντρες στα γόνατα και προσευχήθηκαν, χωρίς να ξέρουν, χωρίς καν να φαντάζονται πως το μικρό αυτό νησί, ήταν η αρχή ενός κόσμου όλο κληρο, του Νέου Κόσμου. Ο Κολόμβος πάτησε πρώτος την ξηρά. Ύψωνοντας τα χέρια προς τον ουρανό, έδωσε στο νησί τ' όνομα Σαν Σαλβαντόρ. «Άγιος Σωτήρ». Πίσω του ακολουθούσαν οι Πινδών με τον Γεώργιο Δαμονά κι άμέσως κατόπιν τα πληρώματα των τριών καραβιών. Η στιγμή ήταν αφάνταστα συγκινητική, όταν ο Κολόμβος με δάκρυα στα μάτια, αγκάλιασε έναν ένα τους συντρόφους του και τους φιλούσε. «Όσοσο ο τόπος φαινόταν έρημος. Ούτε σκιά ανθρώπινη πουθενά. Μονάχα πουλιά, χιλιάδες γλαροπούλια, πετούσαν με δυνατές κωλιές πάνω απ' τα κεφάλια τους.

— Είμαι βέβαιος πως το νησί κατοικείται, είπε σε λίγο ο Δαμονάς στον Κολόμβο. Δώσε μου την άδεια να το εξερευνήσω... Ο Κολόμβος δεν είχε αντίρρηση. Ο Δαμονάς σχημάτισε άμέσως μια μικρή ομάδα από τον Έμμανουήλ Καλαβρό, τον Έμμανουήλ Τσέτη, τον Αθανάσιο Κόμη, τον Κωνσταντή Πριούλη, το Λουκά Φαλώρη — τόσο ο Γεώργιος, όσο κι ο κ. Ανδρεάδης τους αναφέρουν ονομαστικά — και μερικούς άλλους και κίνησε για τα έγδοτερα. Ο Κολόμβος είχε δικιο. Δεν άργησε να ανακαλύψει κάμποσα έγδοτερα έλξη. Πατημασιές, σπασμένα έβλη, προξείες καρφωμένες στα δέντρα και πολλά άλλα, που φανέρωναν την ύπαρξη ανθρώπων. «Αλλά όσο κι αν έφρε να τους βρει, στάθηκε αδύνατο. Ο Κολόμβος δεν μπορούσε πια να ανέβει στα σχετικά στόν Κολόμβο, που προετοίμαζε γενική επίθεση. Φούσαν καμιά εραυκή επίθεση. Πέρασαν όμως τρία μερόνυχτα, χωρίς να συμβεί το παραμικρό. Την τέταρτη μέρα το πρωί, φάνηκε μια ομάδα από ολόγυμνους Ιθαγενείς.

«Ήταν φοβερίοι — γράφει ο Κολόμβος στο προσωπικό του ημερολόγιο — μα το παρουσιαστικό τους είχε κάτι το άγριο». Ήταν έξι, έβδομο έλανε για πρώτη φορά ανθρώπους με διακριτικό χρώμα. Το δικό τους ήταν σκούρο, είπαζε με χύμα. Τα μαλλιά τους κοίταζε, και τα γυαλιστερά και το προσώπο τους θαμμένο ριγιάτα. Για να τους πάρουμε με το μέρος μας και να τους κάνουμε καλούς Χριστιανούς, έπρεπε να τους φερουμε αγαπά. Τους χαρίσαμε διάφορα μικροπράγματα, ως και τα κομμάτια από τις στολές μας, που τότες έφταναν τους έκαναν. Γρήγορα τους κατακτήσαμε. Έφευγαν και έφταναν κοντά μας με πολύχρωμους παργαλούς, νήματα θαμνικά κι άγνοιας όπλους. «Όσοσο έπρεπε να ανασχερήσουμε γρήγορα, για να συνεχίσουμε το ταξίδι μας προς ανατολάς. Από τους Ιθαγενείς πληροφορήθηκε, ότι είχαν συχνές επισκέψεις κι επιδρομές από έξω φυλές, που έρχονταν από κάπου μακριά με πλοία. Αυτό μου έδωσε τη βεβαιότητα, πως υπήρχε κι άλλος κόσμος...»

Ο Κολόμβος, αφού έκανε κατοχή του νησιού σ' όνομα του βασιλικού ζεύγους της Ισπανίας, άφησε διοικήτη εκεί πάνω τον Άρτεμιο Φουγγάρ, με συγκυβερνήτη τον Γεώργιο Δαμονά κι ύστερα πήρε τα καράδια του κι έφυγε. Το Σαν Σαλβαντόρ, που οι ντόπιοι το έλεγε Γκουανανχάνι και άνηκε στο συγκρότημα των Μπαχάμες, ήταν ένας μικρός έπιγειρος παράδεισος. Ο Κολόμβος, ο Σπινέλος κι η μικρή φρουρά που έμεινε εκεί, πρέπει να περάσαν καταπληκτικά εδωλιαστικές άρες. Αυτό βέβαια το φαντάζομασ. Γιατί κανείς δεν έζησε για να διηγηθί τι συνέβη σ' αυτούς που έμειναν εκεί. Έπειτα από δεκατέσσερα χρόνια. Στο Σαν Σαλβαντόρ δεν έρχαν κανένα ζωντανό. Ούτε λυκό, ούτε Ιθαγενή. Οι επιδρομείς, που έφταναν από τις άγρικων έπιχειρηματικών άκτες, έδωσαν έσοχα. Τους πήραν σκλάβους. Έτσι χάθηκε ο Γεώργιος Δαμονάς, ένα από τους πιο τομηνούς άντρες που έζησαν δίπλα στο ναυτοφόρο Κολόμβο.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Ο Κέννεντυ λαμβάνει ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Η άφέλεια των μικρών επιστολογράφων

ΣΕ καμιά χώρα του κόσμου, οι άνθρωποι δεν κατέχονται από τόσο γραφωμανία, όσο στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι Αμερικανοί γράφουν στους ήθοποιους του κινηματογράφου, στο άθλητικό τους είδωλο, στους πολιτικούς, κλπ. Άλλ' εκείνος, που παίρνει τα περισσότερα γράμματα είναι ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών.

Πριν από 60 χρόνια, έφθαναν στο Λευκό Οίκο 100 περίπου γράμματα την ημέρα. Κατά την περίοδο του Χούβερ (1928-1932), τα γράμματα, που απευθύνονταν στον Πρόεδρο, δεν ξεπερνούσαν τα 800 την εβδομάδα. Σήμερα, ο Πρόεδρος Κέννεντυ παίρνει κατά μέσον όρο 20.000 γράμματα την εβδομάδα. Απ' αυτά, τα 1500 απευθύνονται στη σύζυγό του Τζάιν και περί τα 100 στα παιδιά του.

Οι άσκητοι με τα γράμματα φτάνουν τέσσερες φορές την ημέρα στο Λευκό Οίκο. Μια μικρή στρατιά από υπαλλήλους αναλαμβάνει άμέσως την εξέτασή τους. Πρώτα πρώτα, πρέπει να εξακριβωθεί, ότι δεν περιέχουν ραδιενεργούς ή δηλητηριώδεις ουσίες και αυτό γίνεται με μετρητές Γκέιγκερ και άλλα ειδικά όργανα. Γίνεται έπειτα η ταξινόμησή τους.

Στον Πρόεδρο παραδίδονται κλειστά μόνο οι επιστολές, που προέρχονται από έξωθεν άρχηγούς Κρατών, από πρωθυπουργούς ή ύπουργούς, από πρεσβευτές, από τα μέλη της οικογένειάς του κι από τους προσωπικούς φίλους του.

Όλες τις άλλες τις άνοίγουν ειδικοί υπάλληλοι, που γράφουν και τις άπαντήσεις. Όρισμένες απ' αυτές όμως που περιέχουν παράπονα, υποδείξεις κλπ. τις παραδίδουν στον Πρόεδρο, για να μπορεί έτσι να χωνεύει σ' επικοινωνία με την κοινή γνώμη. Σε πολλές απ' αυτές, ο Κέννεντυ άπαντάει ο ίδιος.

Η κυρία Κέννεντυ, αντίθετα, διαβάζει όλες τις επιστολές, που της άπευθύνονται.

Οι Αμερικανοί άπειθύνονται για τα πιο άλγιστα πράγματα στον Πρόεδρό τους. Έκτός από τις γνώμες τους για τη διεθνή κατάσταση, για τον ψυχρό πόλεμο, για τα οικονομικά προβλήματα κλπ. καταφεύχουν σ' αυτόν έπίσης για να ζητήσουν την επέμβασή του σε διάφορες έθνικες υποθέσεις τους.

Έτσι, ένας κτηματίας ζητήσει τελευταία από τον Κέννεντυ την άδεια να μετατοπίσει το ρεύμα έθνικιστά του, ένας άλλος τον παρακαλεί να παρέμβει για να τον σιωφιλώση με τη γυναίκα του, κλπ. Το έπαγγελμα είναι στερεότυπο: «Εγώ σε ύψωσα, πρέπει, λοιπόν, να μου κάνεις αυτό ή εκείνο».

Ένας αυτογνωτιστής από το Κάνσας Σίτυ ζητήσει από τον Πρόεδρο να διατάξει να του έναρμόσουν την άδεια, που του είχαν πάρει, έπειτα από κάποια παράβαση, μια ομοδοξοποιία άπυθνήθη σ' αυτόν, για να τον παρακαλέσει να συστήσει στον έδωκα σ' αυτόν της να της έπισκευάσει την ηλεκτρική έγκατάσταση, ένας άλλος τον παρακαλεί να φροντίσει να βρεθεί η βαλίτσα του, που την είχε χάσει άγνώστα στο Σιάγκο και το Λος Άντζελες, μα χύρα στρατιωτικού του ζήτησε μια έκατακτη έπιχειρήσιν και, για να του παρακαλέσει το θάνατο του σιζόνου της, του έστειλε ένα κοντάλι με λίγο χύμα από τον τάφο του... Πριν από κάμποσο καιρό, ένας

Αμερικανός πολίτης άπειθύνθηκε στον Πρόεδρο για να του ζητήσει τη γνώμη του για ένα πολιτικό ζήτημα κι έβαλε στο γράμμα του ένα γραμματόσημο για την άπάντησή. Του έστειλα, όμως, την άπάντησή μέσα σ' ένα φάκελλο με τη σφραγίδα του Λευκού Οίκου, χωρίς γραμματόσημο. (Η Προεδρική έλληλογραφία διεκπεραιώνεται δωρεάν). Ο έπιστολογράφος έστειλε τότε δεύτερη έπιστολή, βρίσκοντας τον Πρόεδρο και τους υπαλλήλους του Λευκού Οίκου και ζητώντας να του έπιστρέψουν το γραμματόσημό του. «Κι όχι μόνο σε μένα, αλλά και σ' όλους τους άλλους, που τους κλέβετε τα γραμματόσημα», προσέθεσε.

Το 1910 των έπιστολών, που παίρνει ο Αμερικανός Πρόεδρος προέρχονται από παιδιά. Στο Λευκό Οίκο εργάζονται δεκαπέντε υπάλληλοι, που έχουν έδικεινέθ στο διάβασμα των παιδικών έπιστολών και στις άπαντήσεις που πρέπει να δοθούν.

Ένας από τους μικρούς έπιστολογράφους του Προέδρου, κάποιος Λούντ Τζάκσον, του γράφει: «Είμαι δέκα χρόνων και γεννήθηκα μετά τον πόλεμο. Φοβάμαι, εύκολα και ο λόγος σας, που άκουσα στο ραδιόφωνο, με τρομάζει. Σας κτενύω, μην κάνετε πόλεμο».

Μια μικρούλα, η Άννι Σέλντον, έξ άφορητής των προσπαθειών για το ταξίδι στη Σελήνη, γράφει: «Αγαπητέ Τζών, είμαι έννεα χρόνων και έξω πως είσαι καλός άνθρωπος. Κάνε μου, λοιπόν, τη χάρη να μ' άκούσης. Ο Θεός μας έδωσε τη Γη για να κατοικήσει και τη Σελήνη για να μας φωτίει τη νύχτα. Αν ήθελε να μας κάνει να ζήσουμε στη Σελήνη, θα φρόντιζε να γεννηθούμε εκεί. Αν, λοιπόν, θέλετε να πάτε στη Σελήνη, πρέπει να ζητήσετε πρώτα την άδεια από το Θεό. Με άγάπη, Άννι».

Ένας μικρούλης προσφέρει να εξερευνήσει τη Σελήνη. «Δεν έξω αν πήρατε την προηγούμενη έπιστολή μου, στην όποια σας έλεγα, ότι θα ήθελα να είμαι ο πρώτος άνθρωπος, που θα πάει στη Σελήνη, έπειτα από 10 ή 12 γόνια — γράφει, έξω πως τότε μπορεί να μην είσαστε Πρόεδροι. Άλλ' αν θα είναι ο άδελφός σας Μπόνι, καμιά μου τη χάρη να του δώσετε το γράμμα μου. Εύχαριστώ, Στάνλεϋ Ρότερς».

Μια Αμερικανούλα γράφει: «Μπορείτε να στείλετε ένα γράμμα στον Έλβις Πρίσλεϋ, για να του πείτε πως είμαι η καλύτερη φίλη σας; Μπορείτε να στείλετε ένα τρακτέο για να ξεροκώσει ένδεκα δέντρα, που βοίσκονται μπροστά στο σπίτι μου, για να μπορώ εγώ να σπάζω ένα δίκορο γήπεδο «μπίτς-μπαλ»; Μπορείτε να μου πείτε αν και τα έβα έχουν μισό; Μου ελπαν πως έχετε γόνατα με μισό; Ιστορίες. Κι έπειδή σκεφτομαι να γίνω συγγραφέας, μπορείτε να μου πείτε πως κάμω τη γιά να προσελκύσετε την προσοχή του Τύπου στα γραμμάτα σας; Θάθελα ναόδο στο Λευκό Οίκο για να σας βοή. Πέστε μου πότε δεν έχετε δουλέψα και θαόδο;»

Μια άλλη, η Λίνα Χάουρις, γράφει στη Τζάιν Κέννεντυ, τη σύζυγο του Προέδρου, ότι έβγαλε μια άγγελίδα της Τζάιν. Ένας μικρούλης, έξ άλλου, ρωτάει τον Πρόεδρο αν έξω για να του πη τα όνοματά των πορτενιστών των Ηνωμένων Πολιτειών...

Μια
εύεργεσία
για το
δέρμα σας

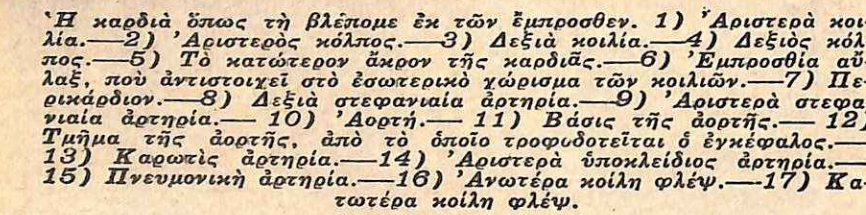
Το δέρμα του προσώπου σας, με τη χρησιμοποίηση της Λοσιόν ΣΕΡΚ, γίνεται άμέσως καθαρό, δροσερό, τρυφερό και σας δίδει τη λαμπερή όψη της νεότητας. Η Λοσιόν ΣΕΡΚ ζωογονεί την έπιδερμίδα με την άπελευδέρωση των κλεισμένων πόρων από τη σκόνη και τα ύπολεμματα του μακιγιάζ. Δυναμώνει τα κύτταρα του δέρματος και του δίδει έξαιρετική χάρη. Το άποτέλεσμα της καθημερινής περιποίησής του με την Λοσιόν προσώπου ΣΕΡΚ, αποδεικνύει στο Τέστ-ΣΕΡΚ μ' ένα άπλο θαμβάκι

- * Στην άρχή πλένουμε το πρόσωπο για να καθαριστεί τελείως.
- * Κατόπιν θρέχουμε ένα κομμάτι θαμβάκι με Λοσιόν ΣΕΡΚ και κάνουμε μασάζ στο δέρμα.
- * Το θαμβάκι θα μαυρίσει και το δέρμα θα μείνει ολόκαθαρο και δροσερό. Είναι μια πραγματική εύχαριστία.

SCHERK

Άποκλειστικοί Άντιπρόσωποι ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - Νίκης 9 - Τηλ. 225-739

πάνω από πέντε λεπτά.

— Λοιπόν, ρώτησε ο Μπερνάρ ανυπόμονα. Θα βρω τη δαμάσκηνο που τον πλούτισε; Και, πριν απ' όλα, θα αγαπήσω και θ' αγαπηθώ; Η Λίλα άποφάσισε, τέλος, ν' ανοίξει το στόμα της.

Το χέρι σας δείχνει χαρές και λύπες, απάντησε. Θ' ανέβητε ψηλά και θα πέσετε χαμηλά... Θα πληρώσετε την ευτυχία σας με το θάνατο κάποιου από τους δικούς σας...

— Δέ μου είπες τίποτα για τον έρωτα, ξεφώνισε ο Μπερνάρ.

— Μια γυναίκα με γαλανά μάτια θα σάς κάνει μεγάλο καλό και μεγάλο κακό. Θα σάς αγαπήσει πολύ, αλλά θα πρέπει να περάσετε πάνω από πτώματα, για να φτάσετε ως αυτήν.

— Την έρω αυτή τη γυναίκα;

— Όχι, ακόμη. 'Αλλά θα την συναντήσετε πολύ γρήγορα... Οι δρόμοι σας σμίγουν. Η γυναίκα αυτή θα παίξει μεγάλο ρόλο στη ζωή της.

Ο ταβερνιάρης ακούγοντας αυτά τα λόγια, σκουροκοπήθηκε, βέβαιος ότι ο Σατανάς μιλούσε από το στόμα αυτής της γυναίκας. 'Ο λοχαγός κι' ο σημαioφόρος του, από τ' άλλο μέρος, στέκονταν σιωπηλοί, βρίσκοντας πως αυτή η προφητεία ήταν περισσό-τερο κακή παρά καλή.

Μόνο ο Μπερνάρ φαινόταν πρόσ-χαρος.

— Φέρε κρασί, φώναξε στον ταβερνιάρη.

Έσκυψε έπειτα προς το μέρος της Λίλα.

— Θα πιστέψω πως είσαι στ' αλήθεια μάγισσα, αν υπορέσης να μου πής τί πρόκειται να κάμω αυτή τη στιγμή, της είπε.

— Θα με φιλήσεις, του ψιθύρισε η Λίλα στ' ατί.

— Είσαι αληθινή μάγισσα, της είπε ο Μπερνάρ και τη φίλησε στο στόμα.

Ο σημαioφόρος έσφιγγε την γοητευτική Γκρέτχεν στην άγκα-λιά του κι' ο λοχαγός είχε πέσει πιά-γαν στο τραπέζι και ροχάλιζε.

Ο Μπερνάρ ψιθύρισε κάτι στο αυτί της Λίλα κι' έπειτα σηκώ-θηκε κι' ανέβηκε στο δεύτερο όρο-φο του πανδοχείου, όπου ο τα-βερνιάρης του είχε ετοιμάσει ένα από τα καλύτερα δαμάτια. 'Αλ-λά, μπαίνοντας σ' αυτό, άφησε την πόρτα μισάνοιχτη... 'Επειτα από μερικά λεπτά, η όμορφη Λί-λα γλύστρησε απ' αυτήν. 'Ο ιπ-πότης την δέχτηκε στην άγκαλιά του.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

Ο Μπερνάρ, ξυπνώντας το άλ-λο πρωί, έμιασε από τον ταβερνιάρη ότι οι Γερμανοί μισοθόσοι εί-χαν φύγει από τα κασάματα. Η Λίλα κι' η Γκρέτχεν τους είχαν ά-κολουθήσει. 'Ο ιππότης ξαναένη-κε τότε στο αλόγο του κι' άρχισε να τρέχει προς το Παρίσι, όπου έφτασε ύστερα από δυό ώρες.

Εκεί, εγκαταστάθηκε σ' ένα μέτριο πανδοχείο κι' η πρώτη του φροντίδα ήταν να πλυθή και να περιποιηθί την εμφάνισί του. Προσ-πάθηκε κατόπιν να καταστρώσει μέσα στο μυαλό του το πρόγραμ-μα της ημέρας του.

Ο Μπερνάρ είχε ένα συστατι-κό γράμμα του πατέρα του για το ναύαρχο ντε Κολινύ, που, εκεί-νη την εποχή, όπως έλεγαν οι σχε-τικές φήμες, προετοιμάζε μια έκ-στρατεία στη Φλώνδρα. Έκτος απ' αυτό, είχε επίσης κι' άλλα γράμ-ματα, για άλλους έπιφανείς του κόμματος των Ουγενότων, που ή-ταν παλιοί φίλοι και συμπολεμι-στές του πατέρα του. Δεν άμεί-βαλλε, λοιπόν, ότι θα βρισκε την υ-ποστήριξη που περίμενε απ' αυ-τούς. Άνασώτιόταν μόνο αν έπρε-

πε να ζητήσει επίσης την υποστή-ριξη του αδελφού του.

Η άποστασία του είχε άποξε-νώσει σχεδόν τον Ζωρζ από την οικογένειά του. 'Ο πατέρας του είχε απαγορεύσει να προσφέρουν και αυτό άκόμη το δνομά του υποστά του και είχε σπρίξει αυτή την ασυμμετρία στην άκό-λουθη φράση του Εύαγγελίου: «Αν ο έτερος των θφθαλμών σου σκαν-δαλίση σε, έκβαλε αυτόν».

Ο Μπερνάρ δεν συμμοιόζονταν, βέβαια, την ασυμμετρία του πα-τέρα του, αλλά η άποστασία του αδελφού του του φαινόταν σαν μια κηλίδα στην οικογενειακή τιμή. Η αλήθεια είναι, ωστόσο, ότι, την έ-ποχή εκείνη, ύπήρχαν στη Γαλλία αναρίθμητες οικογένειες, που οι θρησκευτικοί πόλεμοι είχαν χωρί-σει τα μέλη τους. Και συνέβαινε πολλές φορές ο πατέρας να βρι-σκειται στο ένα στρατόπεδο και τα παιδιά στο άλλο ή δυό άδελ-φοί να ανήκουν ο ένας στους κα-θολικούς κι' ο άλλος στους ούγε-νότους. 'Αλλά, για τη στιγμή, οι

διαιρέσεις, φαινομενικά τουλάχισ-τον, είχαν σταματήσει. Καθολι-κοί και ούγενότοι υπηρετούσαν πλάι—πλάι στο στρατό ή περιφέ-ρονταν σφιχταγκαλιαμένοι μέσα στην αούλη.

Ο ιππότης δεν κατάφερε να δώσει μια απάντηση στο ερώτημα που τον απασχολούσε. 'Ετσι βγή-κε από το πανδοχείο, χωρίς να έ-χει ώριμο σχέδιο στο μυαλό του. Θα πήγαινε πρώτα να ζητή-ση από ένα χρυσόχοο της γεφυ-ρας Σαιν—Μισέλ ένα σημαντικό προσόν, που χραιστήσε στην οικο-γένειά του. 'Αν του έμενε καιρός θα έπισκεπτόταν κατόπιν τή ναύαρχο ντε Κολινύ και τους άλ-λους φίλους του πατέρα του.

Φθάνοντας στη γέφυρα, είδε με-ρικούς νεαρούς ευπατρίδες που έο-χόντανε από το απέναντι μέρος.

Ήταν ντυμένοι με εξαιρετική πολ-υτέλεια και κομψότητα και προ-πατούσαν πιασμένοι από το μπρά-τσο. Μεν τρόπο αυτό έφραζαν τα στενό πέρασμα ανάμεσα στις παράγκες, που ύψωνονταν στις

δυό άκρες της γεφυρας και που χρησίμευαν για καταστήματα. Πι-σω τους ακολουθούσαν οι υπηρέ-τες τους, κρατώντας στα χέρια τή βαρεία σπασία και τή έγχειριδια των κυριών τους. 'Ήταν κι' αυτοί πλουσία ντυμένοι, αν και με τρο-πο λιγότερο φανταχτερο από τους πρώτους.

Οι νεαροί ευπατρίδες φαινόταν καλοκεφοί. 'Όταν διασταυρώνον-ταν με μια γυναίκα, την χαιρετού-σαν με ευγένεια, αλλά και κατοπία αναίεδια ταυτόχρονα. 'Εσπρω-χναν, όμως, βάνουσα τους αγα-πούς άστούς, που πήγαιναν στις δουλειές τους. 'Ενας μόνο από αυτούς τους ευπατρίδες δέ φαινό-ταν να συμμοιόζεται την προσχα-ρή διαδέρσι των συντρόφων του και προχωρούσε με σκυμμένο το κε-φάλι.

— 'Ο διάβολος να με πάρη, άλ-λά σήμερα είσαι πολύ αήλιπτος, αγαπήτη μου Ζωρζ, του είπε έ-νας από τους άλλους χτυπώντας τον στον ώμο. 'Από ένα τέταρτο δεν έδγαλες λέξι από το στόμα σου. Μήπως άποφάσισες να γίνης μοναχός;

Τό δνομα του Ζωρζ έκανε τον Μπερνάρ ν' ανατριχιάση, αλλά δεν άκούσε την απάντησή του ανθρώ-που, που είχαν άποκαλέσει μ' αυ-τό τό δνομα.

— Στοιχηματίζω έκατό πιστό-λες πως είσαι έρωτευμένος και πάλι με κάποιον τέρας ήθικής. Ξα-νανείπε ο πρώτος. Δυστυχισμένη φίλε! Πρέπει να είσαι πολύ άτυ-χος, για να σημανθήσης μια σκλη-ρή καρδιά στο Παρίσι.

— Πήγαινε στο μάγο Ροϋν-μπεκ, για να σου δώση ένα φίλ-τρο, που θα σε κάμη ν' αγαπη-θής, πρόσθεσε ένας άλλος.

— 'Ο λοχαγός μας είναι έρω-τευμένος ίσως με κάποια μοναχή, είπε τρίτος. 'Αλλ' έγω τουλάχισ-τον ξέρω πως οι μοναχές είναι πιο πρόθυμες στον έρωτα κι' από τις έταίρες των καπηλιών.

Μία φωνή, που ο Μπερνάρ ά-ναγνώρισε άμέσως, απάντησε με λυπημένο τόνο:

— Δέ μ' απασχολεί κανένας έ-ρωτας ούτε καινούργιος, ούτε πα-λιός. 'Αλλ' ο ντε Πόνς, που τον είχα έπιφορτίσει μ' ένα γουαμια στον πατέρα μου, γύρισε λέγον-τάς μου πως δε θέλει ν' άκούση ούτε τ' όνομά μου.

Τη στιγμή εκείνη, νυοίζοντας τυχαία τό κεφάλι του είδε τον Μπερνάρ κι' έτρεψε άμέσως κοντά του, άνοίγοντας την άγκαλιά του. 'Ο Μπερνάρ τον έσφιξε με την ί-δια έγκαρδιότητα πάνω στο στή-θος του.

— Φίλοι μου, είπε έπειτα ο Ζωρζ στους συντρόφους του, συ-χωρέστε με γιατί είμαι ύποχρεω-μένος να σάς άφήσω. 'Αλλά πρέ-πει να ξέρετε ότι είχα έφτά χρό-νια να ιδώ τον άδελφό μου, που βλέπετε εδώ μπροστά σας.

— Άδύνατον! φώναξε ένας από τους φίλους του. Έχομε παραγ-γείλει κι' όλους το συμπόσιο... 'Ο άδελφός σου μπορεί νάρθη μαζί μας. Θα μάς κάμη μεγάλη χαρά.

Τού κάκου ο Μπερνάρ διαμαρ-τυρήθηκε, λέγοντας πως είχε να δώση διάφορα γράμματα.

— Αύριο... αύριο! του φώνα-ξαν οι άλλοι.

— Έτσι, στο τέλος, αναγκάστη-κε να τους άκολουθήση. Ο Ζωρζ του σύστησε τους φίλους του. Ήταν εκεί ο βαρώνος ντε Βων-τρέϊγ, ο ιππότης ντε Ρεϊνούξ ο υ-ποκόμος ντε Μπεβίλ και διάφοροι άλλοι. Όλοι τους χαιρετήσαν τον Μπερνάρ με μεγάλη έγκαρδιότη-τα. Τελευταίος του έσφιξε τό χέρι ο Μπεβίλ.

— 'Ω, ά, νοιώθω όσημ ή άίρετι-κού, είπε πρόσχαρα. Στοιχηματί-ζω τη χρυσή καδένα μου, πως ά-νήκες στην καινούργια θρησκεία.

— Δέν κάνετε λάθος, κύριε, του απάντησε ο Μπερνάρ.

— Δέν κάνω ποτέ λάθος, περη-φανεύτηκε ο Μπεβίλ. Μπορώ ν' ά-νακαλύψω έναν ούγενότο ανάμεσα σε χίλιους ανθρώπους.

Ο μικρός όμιλος προχώρησε άόγα προς τό Λουβρό. Στο δρό-μο διασταυρώνονταν με πολλούς ευπατρίδες κι' ο Ζωρζ έλεγε στον άδελφό του τό όνομα και τό πα-ρατσούκλι του καθενός, γιατί, έ-κείνη την έποχή, μόνο οι όλοτέλα άσημοί δεν είχαν παρατσούκλια. Όλα αυτά τα παρατσούκλια ά-ναφέρονταν σε πολεμικά κατορ-θώματα ή σε έρωτικές περσιτέι-ες και ίσως περισσότερες στις δεύ-τερες προς τό πρώτα.

— Έτσι, σε διάστημα μικρότερο της μισής ώρας ο Μπερνάρ ντε Μερζυ είχε μάσει ποιες ήταν οι άρσιότερες γυναικές της αούλης, ποιους είχαν φίλους και ποσες μονομαχίες είχε προκάλεσει ή ο-μορφιά της καθέμιας. Έμαθε, λοιπόν, ότι ή όψημ μιας γυναίκας ήταν άνάλογη με τον αριθμό έ-κείνων που είχαν σκοτώση γι' αυ-τήν. 'Η κυρία ντε Κουρταβίλ π.χ., που ό τελευταίος από τους φίλους της είχε σκοτώσει δυό από τους άντιπάλους του, βρίσκονταν πολλά σκολοπάτια πιο ψηλά από τη φτωχή κόμισσα ντε Πομεράν, που ή όμορφιά της είχε προκάλεσει μια άσημαντη μονομαχία, στην ό-ποια ό φίλος της είχε τραυματί-σει πολύ έλαφρά τον αντίπαλό του.

Καθώς περνούσαν μπροστά από τό Λουβρό, μια γυναίκα με ψηλό άνάστημα, άνεδοσμένη πάνω σ' ένα λευκό μουλάρι, που τό ώδη-γούσε από τό χαλινάρι ένας ίπ-ποκόμος ακι τό ακολουθούσαν δυό ύπηρέτες, κίνησε την προσοχή του Μπερνάρ. Τό φόρεμά της στολι-ζονταν με χρυσά κεντήματα και σφιγγόταν με πολλή χάρι πάνω στο σώμα της. 'Η γυναίκα αυτή θάπρεπε να ήταν πολύ όμορφη. Την έποχή εκείνη οι γυναίκες της άνώτερης τάξεως έκρυβαν τό πρό-σωπό τους, ότε, έδγαιναν έξω, κάτω από μια μάσκα. 'Η δική της μάσκα ήταν από μαύρο βελούδο. Τά μάτια της είχαν σκούρο γα-λανό χρώμα κι' από ό,τι έβλεπε ή καλλίτερα από ό,τι μπορούσε κανείς να μαντέψη, τό δέρμα της ήταν λευκό σαν τον αλάστρο.

Πλησιάζοντας τό μικρό όμιλο, ή άμαζόνα, έπιβράδυνε τό βήμα του μουλάριού της και φάνηκε πως κύτταζε με μεγαλύτερη προσοχή τό Μπερνάρ, που τό πρόσωπό του της ήταν άγνωστο. Στο πέ-ρασμά της, οι άνθρωποι λυγίζαν τό κορμί τους στο δυό και σάρω-ναν με τά φτερά των καπέλλων τους τό χάμα. 'Η άμαζόνα άπαν-τούσε στο χαιρετισμό αυτό, που φανέρωνε θαυμασμό και λατρεία, κοινώντας έλαφρά τό κεφάλι της. Καθώς άπομακρυνόταν, μια έλα-φρή πνοή άνέμου άνασήκωσε τό κάτω μέρος της μακρείας σσι-νένιας φούστας της. Φάνηκαν τέ-τε, σαν σε άστραπή, μια μικρή γόδα από λευκό βελούδο και με-ρικά έκασοττά μιας κάλτσας ά-πό ροζ μετάξι.

Οι νεαροί ευπατρίδες παρακο-λουθούσαν σαν σε έκσταση αυτήν την ύπεροχη όπτασία και δεν συ-νιήσαν παρά μόνο όταν την έχα-σαν από τά μάτια τους στη στρό-φη του δρόμου.

Ο πρώτος που έλυσε τη σιω-πή ήταν ο Μπερνάρ.

— Ποιά είναι αυτή ή γυναίκα, που όλοι τη χαιρετούν με τόσο θαυμασμό; ρώτησε με περίεργεια.

— Την έρωτευθήκες κι' όλας! του φώναξε ο Μπεβίλ. Κι' άλλω-στε, όλοι όσοι τη βλέπουν, ού-γενότοι ή παπιστές, έρωτεύονται άμέσως την όμορφη κόμισσα και δεν όρκίζονται πιά παρά μόνο

στο δνομά της... Φίλε μου, αυτή που πέρασε από μπροστά μας είναι ή "Αρτεμις ντε Τουρζί... Δεν ύπάρχει κανείς στο Παρίσι που να μην την ξέρη...

— Είναι μια από τις καλλο-νές της αούλης, ή πιο έπικίνδυνη Κίρκη για τις εύαίσθητες καρ-διές, πρόσθεσε ο Ζωρζ. Πρέπει να ξέρεις, όμως, ότι δεν είναι ή-πο τό τά φρούρια που πέφτουν εύ-κολα.

— Πόσες μονομαχίες έχει στο ένεργητικό της; ρώτησε γελών-τας ο Μπερνάρ.

— Τίς λογαριάζει κατά είκο-σάδες, απάντησε ο βαρώνος ντε Βωντρέϊγ. 'Αλλά τό πιο περίεργο είναι ότι θέλησε να χτυπηθί κι' ή ίδια. 'Εστειλε μια πρόσκληση, σύμφωνα μ' όλους τους τύπους, σε μια από τις κυρίες της αού-λης, που τόληψε να την προσ-περάση στο δρόμο.

— Θα θέλετε ν' άστείευθήτε, είπε ο Μπερνάρ.

— Καθόλου, απάντησε ο ά-δελφός του. Κι' άλλωστε, δεν θα ήταν ή πρώτη που θα μονομα-χούσε. 'Εστειλε μια πρόσκληση στην κόμισσα ντε Σαιν-Φουά, προσκαλώντας την σ' έναν άγώνα μέχρι θανάτου, με τό ξίφος και τό έγχειρίδιο. Θα μονομαχούσαν με τό πουκάμισο, όπως κάνουν οι σπαθιστές.

— Θα θέλα να μουν «δεύτερος» μιας απ' αυτές τις κυρίες, για να τις δώ και τις δυό με τό που-κάμισο, είπε ο ιππότης ντε Ρεϊν-σύ.

(Την έποχή εκείνη, οι άνθρω-ποι που μονομαχούσαν έπαίρναν ένα «δεύτερο» κι' έναν «τρίτο» ως μάρτυρες. Αυτοί οι μάρτυρες, ό-μως, δεν προορίζονταν στο ρόλο του θεατού. Μονομαχούσαν κι' αυτοί μεταξύ τους).

— Κι' ή μονομαχία έγινε; ρώ-τησε ο Μπερνάρ.

— Όχι, απάντησε ο Ζωρζ. Τίς συμφοιλώσαν.

— 'Ο Ζωρζ τίς συμφοιλώσε, έ-ξηγησε ο Βωντρέϊγ. Ήταν τότε φίλος της κόμισσης ντε Σαιν-Φουά.

— Μπα! είπε ο Ζωρζ. Δεν ή-μουν περισσότερο φίλος της ά-πό σένα.

— 'Η κόμισσα ντε Τουρζί εί-ναι όπως κι' ο Βωντρέϊγ, συνέ-χισε ο Ζωρζ. Ξέρει ν' άνακατέψη περίφημα τη θρησκεία με τά ήθη του καιρού μας. 'Ηθελε να χτυ-πηθί σε μονομαχία, πράγμα που, νομίζω, είναι θανάσιμο άμάρτη» μα και ταυτόχρονα παρακολούθει δύο λειτουργίες την ήμέρα όπως κανεί κι' ό φίλος μας.

— Άρσή με ήσυχο με τις λειτουργίες μου, φώναξε ο Βων-τρέϊγ.

— Ναί, πάει στη λειτουργία, είπε ο ιππότης ντε Ρεϊνούξ, αλλά τό κάνει για να μπορεί να βλέπη τις γυναικές χωρίς μάσκα.

— Αυτό θα είναι και νομίζω πως πολλές γυναίκες πηγαίνουν επίσης στην εκκλησία, για να τις βλέπουν χωρίς μάσκα! παρατή-ρησε ο Μπερνάρ, που εύρισκε την εύκαιρία να περιπαιχί τη θρη-σκεία που δεν πιστεύε.

— Και μήπως τά πράγματα είναι καλύτερα στο κήρυγμα; εί-πε ο Μπεβίλ. Μόλις τελειώνη τό κήρυγμα, σβύνουν τά φώτα και τότε γίνονται πολύ όμορφα πρέ-σγυμα. Μά όλους τους Σατανά-δες, μούρκεται ή έπιθυμία να γί-ναι ούγενότος.

— Και πιστεύετε αυτές τις άνοησίες; ρώτησε ο Μπερνάρ με περιφρονητικό τόνο.

— Άν τις πιστεύω; απάντησε ο Μπεβίλ. 'Ο μικρός Φερνάρ, που τον ξέρομε όλοι, πήγαινε στην εκκλησία πών ούγενότων στην 'Ορλεάνη, για να βλέπη τη γυ-ναίκα ενός συμβολαιογράφου, που ήταν, μα την πίστι μου, πολύ όμορφη. Μου τρέχανε τά σάλια μου, μόνο που τον άκούγαν να μου μιλά γι' αυτήν. 'Ο μικρός Φερ-νάρ μόνον εκεί μπορούσε να την βλέπει. Εύτυχώς, ένας από τους φίλους του, που ήταν ούγενότος, του είχε πη τό συνθηματική λέ-ξι, που του επέτρεπε να μπαίνη άνένόχλητα στην εκκλησία. Είναι περιττό, βέβαια, να σάς πώ ότι δεν άφησε τον καιρό του να πη-γάινη χαμένος μέσα στο σκοτάδι.

— Αυτό είναι αδύνατον, είπε ξερά ο Μπερνάρ.

— Αδύνατον; Και γιατί;

— Γιατί ποτέ ένας ούγενότης δε θα ήταν τόσο ευέλης, ώστε να όδηγήση έναν παπιστή στο κή-ρυγμα.

— Όλοι ξεκαρδίστηκαν στο γέ-λια ακούγοντας αυτή την άπαλ-τηση.

— Νομίζετε, λοιπόν, είπε ο βα-ρώνος ντε Βωντρέϊγ, ότι ένας άν-θρωπος, έπειδή ανήκει στους ούγε-νότους, δε μπορεί να είναι ούτε κλέφτης, ούτε προδότης, ούτε με-σάζων στα έρωτικά ραντεβού;

— 'Ο φίλος μας πείθει από τη σελήνη, φώναξε ο Ρεϊνούξ.

— Έγω, πρόσθεσε ο Μπεβίλ, αν ήθελα να στείλω ένα ραδασάκι στη σύζυγο ενός ούγενότου, θ' ά-πειθυνοίουν στον πάστορά της.

— Φαίνεται πως είσαστε συ-νηθισμένοι να έπιφορτίζετε με πα-ρόμοιες άποστολές τους αδούδες σας, απάντησε ο Μπερνάρ με πι-κόχρολο ύφος.

— 'Ο Ζωρζ κατώλαβε πως ή συζή-τησις ύπήρχε κίνδυνος να έξεληθί σε φιλονεικία και γι' αυτό βιά-στηκε να έπείμνη.

— Άφήστε αυτές τις άνωρεές συζητήσεις, είπε. Τό κάτω-κάτω, όδες οι θεολογικές συζητήσεις με άφήνουν άδιάφορο. Προσέμνη έκεί-

Τό δαύμα του αιώνος

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

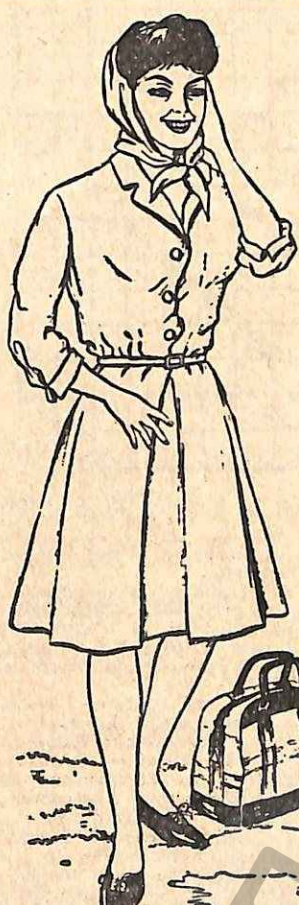
TOOTH PASTE
LORD
TOOTH PASTE

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΥΝΔΕΣΙ:
BASEIDIBASIC CALCIUM PHOSPHATE
AS CALPO. 2H2O)
DETERGENT (SODIUM LAURYL SULFATE)
VEHICLE (GLYCERINE + WATER)
SWEETENING AGENT (SACCHARINE)
BINDING AGENT (GUM) + FLAVOURING AGENTS

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ 3 ΜΕΡΕΣ - 5 - 9 - 15 ΔΡΧ
ΕΙΣΑΓΕΤΑΙ ΣΥΝΕΚΡΑΤΗΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ

ΕΘΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Ε. ΚΑΝΔΥΛΗΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ 47 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 524.702

Τυλίκετε τα μαλλιά σας στο ΣΠΙΤΣ
ΠΡΙΝ ΤΑ ΤΥΛΙΞΕΤΕ ΒΡΕΞΕΤΕ ΤΑ
ΜΕ All-Set
Ύψοχος MIZ-AN-PAI διαρκείας
ΠΡΟΪΟΝ Helene Curtis

Στις αλλαγές
του καιρού
και του
περιβάλλοντος
το δέρμα
είναι
εξαιρετικά
ευαίσθητο

Αν θέλετε να δείχνετε
στη συντροφιά σας ένα προ-
σωπο ξεκούραστο και δρο-
σερό, μην παραλείπετε, όπου
κι' αν βρίσκεσθε, την συστη-
ματική περιποίηση με...

- Crème Phyllis
Τροφή του δέρματος. Διατηρεί και άπο-
καθιστά την ζωτική ισορροπία των υγρών
και λιπαρών στοιχείων του δέρματος.
- Neige Phyllis
Απαραίτητη για την προστασία της έπι-
δερμίδος. Βάσις της πούδρας και του
μακιγιάζ.
- Mousse Phyllis
Ιδεώδες ντεμακιγιάζ δια ξηρά και συνη-
διαμένα δέρματα. Άνεβάζει τον τόνο
του δέρματος και ένισχυει την ελαστι-
κότητά του.
- Perle Phyllis
Ντεμακιγιάζ μοναδικό δια λιπαρά δέρ-
ματα. Συσφίγγει τους άνοκτους πόρους.
Έξαιλεφει τά μαύρα στίγματα και τά
σπιδουράκια. Κάνει την έπιδερμίδα μάτ
και λεία.

νος που θα ξαναμιλήσει πρώτος για ούγενότους, παπιστές και τα παρόμοια να υποχρεωθεί να πληρώσει ένα γερό πρόστιμο.

— Σύμφωνα! φώναξε ο Μπεδίλ. Θα μάς προσφέρει κρασί του Καρό στο πανδοχείο όπου πάμε για να γευματίσουμε.

Επακολούθησαν μερικές στιγμές σιωπής.

Ο Ζωρζ, για να μην αφήσει τη συζήτηση να ξαναγυρίσει σε θεολογικά θέματα, είπε:

— Από τότε που ο δυστυχισμένος Λανουά σκοτώθηκε στην πολιορκία της Ορλεάνης, η κόμισσα ντε Τουρζί δεν έχει, νομίζω, κανένα φίλο ή τουλάχιστον κανείς δεν ξέρει το όνομά του.

Ποιος θα μπορούσε να ισχυρισθεί ότι μια Παρισινή δεν έχει φίλο; παρατήρησε ο Μπεδίλ. Το βέβαιο είναι ότι ο Κομμίνγκ την πολιορκεί πολύ στενά.

— Γι' αυτό ο μικρός Ναβαρέτ νόμιζε φρόνιμο να υποχωρήσει. Φοβήθηκε έναν αντίπαλο τόσο τοσομερό.

Ο Κομμίνγκ κάνει, λοιπόν, τη ζηλιάρα; ρώτησε ο Ζωρζ.

— Ζηλεύει σαν τίγρις, απάντησε ο Μπεδίλ. Και παντού όπου στέκεται λέει πως θα σκοτώσει όποιον τολμήσει να αγαπήσει την εμορφή κόμισσα. Έτσι, η Άρτεμις, για να μη μείνει χωρίς σχέσι, μικρή ή μεγάλη, με την κόμισσα ντε Τουρζί.

— Ποιος είναι, λοιπόν, αυτός ο άνθρωπος ο τόσο τρομερός; ρώτησε ο Μπερνάρ που αισθανόταν μια ζωρή περιέργεια, χωρίς να καταλαβαίνει το λόγο, να μάθει κάθε τι που είχε κάποια σχέση, μικρή ή μεγάλη, με την κόμισσα ντε Τουρζί.

— Είναι ένας από τους περιφημότερους σπαθιστές μας, απάντησε ο Ρεϊνού. Κι' επειδή έχω σάσει από έπαρση, πρέπει να σας εξηγήσω ότι ένας σπαθιστής είναι ένας άνθρωπος πολύ καθώς πρέπει, που χτυπιέται όταν ο μανδύας ενός άλλου άγγιξει τον δικό του, ή όταν φύσει κανείς σ' αυτόν τεσσάρων βηματών απ' αυτόν ή για όποιονδήποτε άλλον τ' ίδιο σοβαρό λόγο.

Ο Κομμίνγκ, πρόσθεσε ο Βωντρέϊγ, ώδηγησε μια μέρα έναν άνθρωπο στο Πρέ ά Κλερκ (έτσι λεγόταν μια χέσσα έκτασης άπέναντι από το Λούβρο, όπου γίνονταν συνήθως οι μονομαχίες). Εκεί πέταξαν τους μανδύες τους και τράβηξαν το ξίφος τους. — Δεν είσαι ο Μπερνάρ από την 'Ωδέρν;' ρώτησε ο Κομμίνγκ. — Κας θόλου, λέγομαι Βιλλεκί και κατ'άγομαι από τη Νορμανδία, απάντησε ο άλλος. — Τόσο το χειρότερο, είπε ο Κομμίνγκ. Σε πέρασα για έναν άλλον. Άλλα' άφου ήρθαμε εδώ, πρέπει να χτυπηθούμε. Μονομάχησαν και τον σκότωσε.

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ

Καθένας από τους άλλους άφηγήθηκε κάποια περιστατικό, που είχε σχέση με τον φιλονεικό χαρακτήρα του Κομμίνγκ ή με την επιδειξιότητα του στο χειρισμό του ξίφους. Υπήρχε πλούσιο υλικό γι' αυτό το θέμα κι' έτσι, κουβεντιάζοντας, βγήκαν από την πόλη κι' έφτασαν στο πανδοχείο του «Μαύρου», που βρισκόταν μέσα σ' έναν κήπο κοντά στο μέρος όπου είχε άνοιξει να χτίζεται το άνακτορο του Κεραιμικού. Πολλοί άλλοι ευπατρίδες, που ήταν γνωστοί του Ζωρζ και των φίλων του, βρισκόνταν εκεί κι' έτσι ή συντροφιά μεγάλωσε.

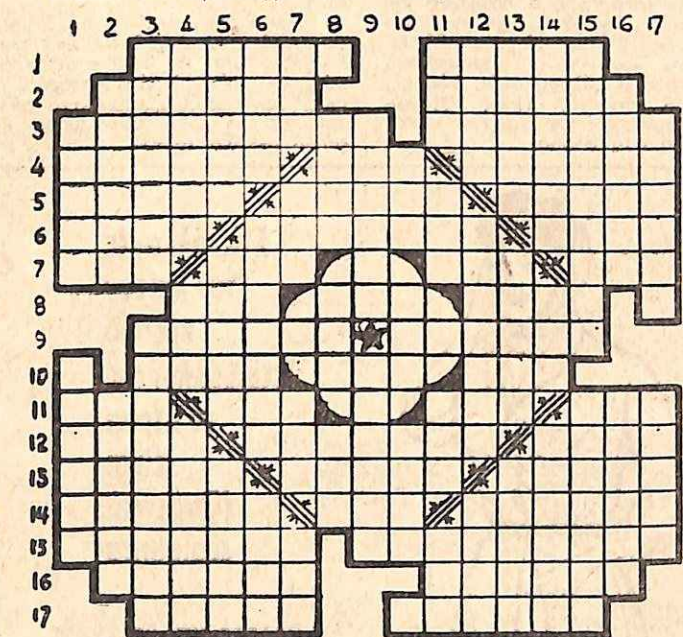
Ο Μπερνάρ που καθόταν πλάι στον Βωντρέϊγ τον είδε να κάνει διακριτικά το σταυρό του και να ψιθυρίζει αυτή την παράξενη λατινική προσέυχη:

— «Ευλογημένο άς είναι το όνομα

Το σταυρολόγιο της

ΑΡΙΘΜΟΣ 925

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1 Κάνουν τη φασαλάδα πιδό νόστιμη. — Έγινε άπαραίτητο συμπλήρωμα του ραδιόφωνου.
 - 2 Καθάρισμα. — Έτσι οι Βυζαντινοί άπακαλούσαν τους μουσουλμάνους ήγμενους.
 - 3 Καρφίτσα άσφαλείας. — Κερκυραίος μουσουργός.
 - 4 Μεγάλη βάρκα πολεμικού πλοίου. — Πρόσταγμα.

- Στρατιωτική μονάς (πληθ)
- 5 Μπορεί να γιαιτρευτεί. — Διαφέρουν μεταξύ τους. — Οικογένεια Βαναρών, που ήρθε στην Έλλάδα με τον Όθωνα.
 - 6 Μύτη Βελόνας. — Κοντά στο ποτάμι αυτό συνελήφθη ο Άθαν. Διάκος. — Μέρος του υποδήματος.
 - 7 Κοπέλλα (δημοτ.). — Χρηματικό ποσόν των αρχαίων. — Άψητα. — Αρχικά σιδηροδρόμων.
 - 8 Θεός των αρχαίων Αιγυπτίων. — Αριθμός με γράμματα. — Έχει νόστιμο κρέας.
 - 9 Έκει βρίσκεται το μεγαλύτερο καζίνο. — Αμαρσσοτοχία.
 - 10 Μηδ' ενος εξαιρουμένου. — Κατάφασσις. — Χτύπος ώρολογίου.
 - 11 Μία των φυλών του Ισραήλ. — Κτητική άνωτομία. — Νομός και ποταμός της Γαλλίας. — Μισός κόσμος.
 - 12 Βοή (δημοτ.). — Προορίζονται για υποζύγια. — Διακοσμητικό στοιχείο των γυναικείων φορεμάτων.
 - 13 Όνομαστός Γάλλος ζωγράφος. — Κράτος της Β. Ευρώπης. — ... Σεβαλιέ: λαμπρό αστέρι.
 - 14 Δεν έχει τους νόμους με το μέρος του. — Πρόθεσις (μετ'όστ' σε φωνήν). — Εξάρτημα του άργαλειού.
 - 15 Ρωμαίος φιλόσοφος και δραματικός συγγραφέας. — Ιερά τριήρης.
 - 16 Η δεύτερα κατά μέγεθος πολιτεία του Μεξικού. — Γιος του Διός και της Αιγίνης.
 - 17 Το σύνολο των Μωαμεθανών. — Φαραώ της 26ης δυναστείας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Νικητήριο άσμα των αρχαίων. — Πολύτιμο πετράδι.
- 2 Άνδρικό ένδυμα. — Απέ-

- ραντο.
- 3 Τα πολλά αυξανουν την αξία του χρυσού. — Πληκτικοί.
 - 4 Άλεξανδρινός ποιητής του 3ου π.Χ. αιώνας. — Νότα.
 - 5 Γερμανός φυσικός και μηχανικός.
 - 6 Άδελφός του Ρωμύλου. — Όρμη, μανία. — Όργανο-σας νέων της Τεχοσλοβαςίας.

του Θεού, ειρήνη στους ζωντανούς, γαλήνη στους νεκρούς και άς είναι ευλογημένα τα σπλάγχνα της Παρθένου Μαρίας, που κράτησαν του αιώνιου Πατρός τον Υίο».

— Ξέρετε λατινικά, κύριε Βωντρέϊγ; ρώτησε ο Μπερνάρ.

— Άκούσατε την προσευχή μου; — Ναι, άλλ' όμολογώ ότι δεν καταλάβα λέξι.

— Για να σας πώ την αλήθεια, δεν ξέρω λατινικά κι' ούτε καταλαβαίνω τι σημαίνει αυτή η προσευχή. Άλλα την έμαθα από μια θεία μου, που την χρησιμοποιούσε πάντα και που της έκανε καλό. Την χρησιμοποιώ κι' εγώ τώρα και μπορώ να σας βεβαιώσω ότι έχει καλά αποτελέσματα πάνω μου.

— Υποθέτω ότι είναι λατινικά των καθολικών και γι' αυτό έμεις οι ούγενότοι δε μπορούμε να τα καταλάβουμε.

— Το πρόστιμο! Το πρόστιμο! φώναξαν ο Μπεδίλ και ο Ζωρζ.

Ο Μπερνάρ, που κατάλαβε το λάθος του, φώναξε στον ταβερνιάρη να φέρη το καλύτερο κρασί του Καρό, που είχε στις άποθήκες του.

Το γεύμα ξετυλίχθηκε με μεγάλη ευθυμία. Οι γλώσσες είχαν λυθεί κι' ο θόρυβος ήταν μεγάλος.

Ο Μπερνάρ έπωφεληθήκε απ' αυτόν για να κουβεντιάσει σιγά με τον άδελφό του.

Άλλα την ώρα που σεβριδιζόταν το δεύτερο πιάτο, άκουσαν μια ζωρή φιλονεικία πλάι τους.

Αυτό είναι ψέμα! φώναξε ο ίππότης ντε Ρεϊνού.

— Ψέμα; είπε ο Βωντρέϊγ και το πρόστιμό του, που ήταν φυσικά ώχρο, έγινε κάτασπρο σαν του νεκρού.

— Είναι ή πιδό έναρετη κι' ή πιδό ήθικη από τις γυναίκες, συνέχισε ο ίππότης.

Ο Βωντρέϊγ χαμογέλασε κι' άνασκήκωσε τους ώμους.

Όλοι είχαν στυλώσει τα μάτια τους πάνω στους πρωταγωνιστές αυτής της σκηνής και φαίνονταν άποφασισμένοι να τηρήσουν άπόλυτη ουδετερότητα και να τους άφήσουν να τα ξεμπλέξουν μνοι τους.

Τι συμβαίνει, κύριοι και γιατί αυτός ο θόρυβος; ρώτησε ο λοχαγός Ζωρζ, που, όπως ήταν ή συνήθεια του, θέλησε να ξαναφέρει την ήρεμία και τη γαλήνη άνάμεσα στους φίλους του.

Ο φίλος μας Ρεϊνού, απάντησε ο Μπεδίλ με ήρεμο τόνο, ύποστηρίζει πως ή διορφή Σιλλερού, ή φίλη του, είναι έναρετη και ήθικη, ενώ ο Βωντρέϊγ ισχυρίζεται πως δεν είναι και πως ξέρει, κάτι γι' αυτό.

Όλοι γέλασαν μ' αυτή την απάντησι. Κι' αυτό το γέλιο εξώργισε άκόμη περισσότερο τον Ρεϊνού, που κύτταζε με λύσσα τον Βωντρέϊγ και τον Μπεδίλ.

— Θα μπορούσα να δείξω γράμματά της! είπε ο Βωντρέϊγ.

— Σε προκαλώ! φώναξε ο ίππότης.

Άφου είναι έτσι, θα διαβάσω σ' αυτούς τους κύριους ένα άπό τα γράμματά της, είπε ο Βωντρέϊγ. Φαντάζονται πως ξέρουν το γράμμα της το ίδιο καλά όσον κι' εγώ, γιατί δεν ισχυρίζονται πως είμαι ο μόνος στον όποιον κάνει την τιμή να γράφει και να του χαρίζη τα χάδια της... Νά ένα γράμμα της που μου έστειλε σήμερα.

Κι' έλασε το χέρι στην τσέπη του, για να βγάλη αυτό το γράμμα.

— Λες ψέματα! άκούστηκε ή φωνή του Ρεϊνού.

Ο Βωντρέϊγ άπλωσε το χέρι του για να τον χτυπήσει, άλλ' ή άπόστασι που τους χώριζε ήταν πολύ μεγάλη και δεν το κατάφερε.

— Θα σε κόψω να καταπιής τη

γλώσσα σου. Δίσπου να σε πνίξη! φώναξε.

Και ταυτόχρονα άρπαξε μια μπουκάλια και του την πέταξε στο κεφάλι.

Ο Ρεϊνού άπόφυγε το χτύπημα κι' άναποδογυρίζοντας την καρέκλα του, έπρεξε στον τοίχο για να ξεκραιώσει το ξίφος του.

Όλοι σκώθηκαν. Μερικοί για να παραμποδίσουν τη σύγκρουσι, άλλ' οι περισσότεροι για να κάμουν τόπο στους αντιπάλους.

— Είσαστε κι' οι δυο τρελλοί, σταματήστε, φώναξε ο Ζωρζ, που έπρεξε να μπη μπροστά στο βαρόνο. Επίτρεπεται σε δυο φίλους να χτυπιούνται για μια άθλια γυναίκα;

— Μια μπουκάλια που λίγο έλειψε να την φη κανείς στο κεφάλι ίσοδυναμεί μ' ένα χαστούκι, είπε ψυχρά ο Μπεδίλ. Έμπρός, φίλε μου ίππότη, ξιφούλησε!

Άφήστε τους να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους, φώναξαν πολλοί από κείνους που βρισκόνταν μέσα στο πανδοχείο.

— Ε, Ζανό, κλείσε την πόρτα, είπε αδιάφορα ο ίδιοκτήτης του πανδοχείου, που ήταν συνηθισμένος σε παρόμοιες σκηνές. Άν τύχη να περάσουν οι τοξότες, οι ευπατρίδες αυτοί θα μείνουν στη μέση και το χειρότερο είναι πως θα βρώ κι' εγώ το μπλεά μου.

Θα χτυπηθήτε μέσα στην αίθουσα ενός πανδοχείου σαν μεθυσμένοι στρατιώτες; είπε ο Ζωρζ, που ήθελε να κερδίσει καίριο. Περίμενετε, τουλάχιστον, ως αύριο, συμφώνησε ο Ρεϊνού κι' έκαμε να ξαναβάλη το ξίφος στη θήκη του.

Φοβάται ο μικρός μας ίππότης, είπε ο Βωντρέϊγ.

Ο Ρεϊνού ώρησε έναντιον του αντιπάλου του. Άρχισαν να χτυπιούνται κι' οι δυο με λύσσα.

Άλλ' ο Βωντρέϊγ είχε τον καιρό να τυλίξη μια πετσέτα γύρω στο άριστερό χέρι. Έτσι άποφύγε τα κάβετα χτυπήματα. Ένώ ο Ρεϊνού, που παρέλειψε αυτή την προφύλαξι, πληγώθηκε από τις πρώτες στιγμές στο άριστερό χέρι. Έξοκολούθησε, ώστόσο, ν' άγωνίζεται με πείσμα και ταυτόχρονα φώναζε τον ύπνρητό του να του φέρη το έγχειρίδιό του.

Άλλ' ο Μπεδίλ σταμάτησε τον ύπνρητό, λέγοντας πως, έσ' όσον ο Βωντρέϊγ δεν είχε έγχειρίδιο, δεν έπρεπε να έχη ούτε ο αντίπαλός του.

Μερικοί φίλοι του ίππότη διαμαρτυρήθηκαν γι' αυτή την παρέμβασι κι' ειπώθηκαν θυμωμένα λόγια κι' από τα δυο μέρη. Έτσι, ή μονομαχία λίγο έλειψε να καταλήξη σε γενική συμπλοκή.

Άλλ' ο Βωντρέϊγ τεματίισε την ύπνρησι χτυπώντας τον αντίπαλό του στο στήθος.

Το χτύπημα ήταν τόσο βίαιο, που ο Ρεϊνού σωριάστηκε άνάσκελα στο πάτωμα. Άπό το στήθος του έτρεξε άφθονο αίμα.

Ο Βωντρέϊγ έβαλε άμέσως το πόδι του πάνω στο ξίφος του αντιπάλου του, για να τον έμποδίση να το ξαναάρη και ταυτόχρονα σήκωσε το δικό του για να του δώση το τελειωτικό χτύπημα, όπως επέτρεπαν οι νόμοι της έπσχης.

Άλλ' ο λοχαγός Ζωρζ του πήρε το ξίφος από το χέρι.

— Πώς μπορείς να χτυπήσεις έναν άνθρωπο άσπλο; του είπε. Το τραύμα του Ρεϊνού δεν ήταν θανατηφόρο. Άλλ' ο πληγωμένος έχανε πολύ αίμα.

Οι φίλοι του του έδεσαν όσο μπορούσαν καλύτερα το τραύμα του με πετσέτες, ενώ ο ίδιοκτήτης του πανδοχείου του «Μαύρου» έστειλε να φωνάξη έναν γιατρό κι' έναν μοναχό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κάθε μέρο

για την NIVEA

μόνο 5 λεπτά!

Η περιποίηση όλου του σώματος με κρέμα NIVEA άπαιτεί λίγο χρόνο.

Η περιποίηση όμως αυτή είναι άπαραίτητη για το δέρμα και άποτελεί άληδινή ευεργεσία, ίδιως μετά το μπάνιο.

Η NIVEA περιέχει άριστα συστατικά, υγροδημιουργά και λιπαρά, και την πολύτιμη Εύσερίτ. Τακτικό μασάζ με NIVEA είναι ό,τι χρειάζεται το δέρμα σας.

Άραχνόφωφες κάλτσες άπαιτούν πόδι περιποιημένο με NIVEA.

Η όμορφιά άρχίζει με την περιποίηση του δέρματος. Η περιποίηση του δέρματος άρχίζει με

NIVEA

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ BEIERSDORF GERMANIAS

Τὸ καλὴντεχνικὸ

ΛΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΣΕΒΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ Ἑλληνίδα... χανούμ!

ΘΑ σὰς γνωρίσουμε σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ πρὸ ἀντιπροσωπευτικὰ ἀστέρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ: Τὴ Σεβὰ Χανούμ, πού γινώρισε μέσα σὲ δέκα χρόνια, πολλές ἐπιτυχίες στὸ παλκοσένινο καὶ πού ἔγινε ξαφνικά, μὴ μέρα... χανούμ, παρ' ὅτι εἶναι βέρα Ἑλληνίδα, γέννημα καὶ θεῖμα τῆς Μακεδονίας.

Ἡ Σεβὰ Χανούμ, ἔχει μὴ πολὺ παρὰ ἑξῆς ἱστορία, μὴ ἱστορία γεμιστὴ ἀπὸ περσιέτες, πού τίς πλήρωσε μὴ πολλὰ δάκρυα...

Ἀπὸ μικρὸ χοριτσάκι, 7 μόλις χρόνων, ἡ Σεβὰ τὴ Παπαδοπούλου ἐρωτοτροποῦσε μὲ τὸ τραγοῦδι. Στὴ Λομία, ὅπου ὁ οἰκογένειά της ἦταν τότε ἐγκατεστημένη, ὁ πατέρας της διατηροῦσε κέντρο διασκεδάσεως, κατὰ ἀκριβῆς ἀπὸ τὸ σπίτι τους. Ἡ μικρὴ Σεβὰ, χοροὶς νὰ γίνῃ ἀντιπαιτή, ἔκανε μὴ ἕνα τοῦτ' ἕνα μικρὸ ἀνοιγμὰ κατὰ ἀκριβῆς ἀπὸ τὸ χορὸν τῆς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, πανμὴν κάθε βράδυ ὡς ἐπὶ ὀκτώλες, ἀκούγε καὶ μάθαινε ὅλα τὰ τραγοῦδια τῆς ἐποχῆς.

Λίγα χρόνια ἀργότερα, ὅταν ἡ οἰκογένειά της ἐγκαταστάθηκε στὴ Θεσσαλονίκη, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πῇ σχολεῖ. Τὸ μὴ μὴ ὅμως ἦταν πάντα στὸ τραγοῦδι, γιὰ νὰ τὴν ἐνδιαφερόντων τὰ γράμματα. Ἐπὶ πολὺ γρήγορα, τὰ πρῶτα στὸν κόμμα.

Ἀναγκασμένοι ὁ πατέρας της, πού ἔπ' ἀκούει καὶ εἶναι πρὸ δέξ' ἡ γῆ, τὴν πῆρε μὴ μέρα ἐδιδάσκον καὶ τὴν εἶπε σοφά:

— Παιδί μου, ἀφοῦ δὲ σοὶ ἀρεσκούν τὰ γράμματα, νὰ ἀκολουθήσῃς ἄλλο ἐπάγγελμα, νὰ γίνῃς μουδίστα.

Ἦγαν, λοιπόν, ἕνα διύστημα στὸ ἀτελεῖ μὴ γινώσκεις μουδίστα, γιὰ νὰ τὸ παρατήσῃ ὡς πολὺ γρήγορα.

Ὁ νοῦς της ἦταν πάντα στὸ τραγοῦδι, πού καλλιεργεῖται ἐρασιτεχνικά, στὰ οἰκογενειακὰ γλέντια.

Ἦταν τότε 14 ἐτῶν καὶ μόνο ἕνα πρῶτο βασανίζε τὸ μυαλό της: Νὰ δῇ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ ἐπαγγελματίες γιὰ νὰ ἀπομύσῃ τὸ τραγοῦδι της. Δὲν τοῦ μύσῃ ὅμως νὰ πῇ σὲ κανένα μὴ μυστικὸ της, ἀφοῦ ἤξερε πὺς πρῶτος ὁ ἀδελφός της, λίγα χρόνια μεγαλύτερός της, οὔτε ἂν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ ἡ' αὐτό!

Δὲν ἀγῆσε ὅμως νὰ βοῇ τὸν τοῦτο γιὰ νὰ τὸ σὰν τὸ ἀπονεύματα ταχθῇ ἀπὸ τὸ σπίτι, πρὶν γινόντας δῶθεν στὴ βόσση, νὰ γερῇ. Ἡ διωξιολογία αὐτῆς τῆς εἶδνε τὴν εὐκαιρία, ἀφοῦ ἄφηνε τὴ στάμνα στὴ βόσση, νὰ τὴν λαχναρισμένη ὡς τὰ κέντρα, νὰ παρακολουθῇ τὰ τραγοῦδια καὶ νὰ συμπληρῇ αὐτὸ πού της ἔλειπε, ὡστόσο, μὴ μέρα, συνεπαρμένη ἀπὸ τὸ κλασικὸ, τὸ μυστικὸ καὶ τὸ ντέρ, πῆρε θάρρος, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πάλκο τῆς ὀρχήστρας ἐνός κέντρου, πλησίασε τὸ μαστρεὺ καὶ τοῦ εἶπε γρηγορὰ:

— Ἀφῆστε με νὰ πῶ ἕνα τραγοῦδι! Μοῦ ἀρέσει νὰ τραγοῦδῶ!

Ὁ μαστρεὺς, ἔτσι ὅπως τὴν εἶδε μπροστά του, μὴ ἕνα ἄλλο φουστανάκι ἀπὸ τοῖς καὶ μὴ κοτοῖδες, ἔαφνίσθηκε καὶ δὲ δυσκολεῖτο νὰ τῆς δώσῃ τὴν ἀπάντησι:

Φύγε ἀπὸ ἐδῶ, βρὲ ἀνῆλκο! Θέλεις νὰ μὰς βάλῃς σὲ μπλάδες!...

Δὲν ἔφτανε ὅμως αὐτό. Ὁ κατὰσταματάρχης, πού ἦταν, κατὰ καὶ τῆς τύχης, φίλος τοῦ πατέρα της, τὴ γινώρισε. Τὴν ἔβαλε, λοιπόν, σ' ἕνα ταῖσι καὶ τὴν ἔστειλε στὸ σπίτι της.

Ἐκεῖνὸ τὸ βράδυ, ἔφαγε τὸ πρῶτο ξύλο τῆς χορῆς τῆς ἀπὸ τὸν ἐξαγοισμένο ἀδελφὸ της, πού τῆς εἶπε:

— Σεχνὰς πὺς εἴμαστε Πόντιοι! — Ἀντὶ τὸ ἔαφνισμα αὐτό, θὰ σὲ σκοτώσω!

Ἡ Σεβὰ, ὅμως, δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνες, πού ἐγκαταλείπουν ἀμέσως τὸν ἀγῶνα. Τὸ ἴδιο τέχνημα ἐπανελάβε ἀκούει διὸ φορὲς, ὡστόσο, τὴν τρίτη φορὰ, δεινὴν παθάρχωνα, εἶνε ἀνάσθητη, ἴστερα ἀπὸ ἕνα ἀλάνητο μαστιγόμενον τοῦ ἀδελφοῦ της, πού, ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, δὲν ἐνόησε νὰ γίνῃ καμιά ὑποχώρησι.

Αὐτὸ τώρα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁριστικὰ τὸ σπίτι της, ἀφοῦ δὲν εἶχε στὸ μυαλό τὴν ἐντυ-

ρὰ ἕνα μόνο πρῶτο, τὸ τραγοῦδι! Μὲ τὴν ἀδεια τοῦ τότε διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, 17 πὰ χρόνων, ἡ Σεβὰ ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὸ ἴδιο βράδυ νειμυοντάθηκε στὸ πρῶτο βόδι καὶ εἶχε ἀμέσως πρῶτα σὲ τὸν κέντρο τῆς ἐποχῆς, τοῦ «Σταυράκη», μὲ τὸ πρῶτο καλλιτεχνικὸ ψευδῶνυμ «Σεβὰ», σὺν ἐξαφρῶ καλὲντο. Ἀπὸ τὸ πρῶτο βόδι ἄφηνε μεγάλη ἐντύπωση στὸ κοινὸ καὶ εἶχε ἀμέσως πρῶτα σὲ τὸ Γ. Οἰκογ. οἰκὴ καὶ τὸ Σεϊτανίδη, πού τὴν ἀκούσαν, γιὰ νὰ τὴν πάρουν στὴν Ἀθήνα.

Ἡ Σεβὰ, ὅμως, ἤθελε νὰ κερδίσῃ τὴ μάχη μὲ τὸ σπαθὶ της. Ἐπὶ, ὅστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, μὴ δέκα γονεῖς λίρες, πού τῆς εἶδνε ἡ μητέρα της, μὰ μὲ τίς εὐχὲς της, ἦρθε νὰ γίνῃ καροῖρα στὴν Ἀθήνα.

Ἀγνωστὴ μεταξὺ ἀγῶνων, ἕνα βόδι, στὴν ταβέρνα «Ζούγλα» τῆς πλατείας Βάθης, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἔκανε μὴ ἐρασιτεχνικὴ ἐμφάνισι μὲ τὸν χορὸν τῆς Μπιθλοῦ, πρῶτα πού ἔγινε ἀφορμὴ νὰ προσληφθῇ τὸ ἴδιο βόδι μὲ συμβόλαιο γιὰ ὅλη τὴ σεαζόν.

Τὸν ἐπόμενον χρόνον, φημισμένην πὰ ἀρετὰ, προσελήφθη μὲ ἀξιώσεως βεντέτας, στὸ κέντρο τοῦ «Τίμης» τοῦ Χαντοῦ.

Τότε, ἕνα μικρὸ συμβόλαιο, ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀποκτήσῃ ἕνα ἐντυ-

πωσιακὸ ψευδῶνυμ.

— Σεβὰς ὁ Θαλασσινός, εἶπε κάποιος.

— Ὁχι, προσέθεσε ἄλλος. Σεβὰς Χανούμ! Ἐτσι, ὅπως ἐμφανίζεται μὲ τὸ μαῦρο τοσιπέρι, θὰ γίνῃ πιστευτό.

Καὶ ἡ διορφή Ἑλληνοπούλα τῆς Δράμας παρουσιάσθηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ λόγους ἐμπορικοῦς, ὡς Τογκάλα, ἐνὸς πολλοῦ, καὶ τὴν ἄκουσα, δὲν παύον νὰ πιστεύουν, ὅτι δὲν εἶναι Ἑλληνίδα!

Ἡ Σεβὰ Χανούμ κατέκτησε τὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ σὺν πρῶτῃ βεντέτῃ τὸν συγκροτημάτων λαϊκῆς μουσικῆς. Ἦγογάρησε πολλὰ τραγοῦδια σὲ δίσκους καὶ ἐπέβαλε, σὺν πρῶτῃ προσωπικῇ τῆς ἐπιτυχίᾳ, ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα τραγοῦδια τοῦ Μανώλη Χιώτη:

«Σ' αὐτὸ τὸ φτωχόκαλυδο μὲ ἔφερες μὴ μέρα, γιὰ καλὰ τὸ ἤξερες πὺς θὰ γινῶ ὑπέροχα. Τώρα εἶμαι μὴ μητέρα μὲ παιδί δίχως πατέρα...».

Μὲ τὴ φροντίδα μὴς μεγάλῃς θαυμαστίας της, τῆς Ἑλληνομουσικῆς, τῆς Ἀρτ. Λαγάνη, ἡ Σεβὰ Χανούμ ἔφηνε, πρὶν διὸ χρόνια, στὴν Ἀμερική, μὲ πρῶτο μὴς ἐταιρείας δίσκων. Ἦγογάρησε καὶ ἐκεῖ πολλὰ τραγοῦδια, ἐνὸς παρὰ ἄλλη γνώσεως μὴς μεγάλῃς ἐπιτυχίας στὰ καλύτερα ἐλληνικά κέντρα τῆς Νέας Ὑόρκης, τῆς Οὐάσιγκτον, ὅπως ἐπίσης στὸν Καναδὰ καὶ τὸ Μεξικὸ.

Εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ συναντήσω τὴν Ἑλληνίδα... χανούμ, τὸν τελευταῖο καιρὸ, λίγα μετὰ τὴν ἐπιστολή της ἀπὸ τὸ Νέο Κόσμο.

— Πὺς σοὺ φάνηκε ἡ Ἀμερική;

— Μοῦ ἄρεσε πολὺ, ἀκούει ὅμως περισσότερο τὸ δολλὰρ καὶ γι' αὐτὸ σκέπτομαι σὺντονα νὰ ἐπαναίωξ.

— Τί σὲ ἀπασχολεῖ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγοῦδι;

— Ἐξὼ ἰδιαιτέρας ἀδυναμίας στὴ μουσική. Καὶ περὶ ὅσες ὁλοκληρῆς ἀκούγοντας κάθε εἶδος τραγοῦδια, γιὰ ἔγω μὴ ἀπὸ τῆς πρῶτης ἐλλειψῆς διανοητικῆς.

— Καμιά ἀδυναμία;

— Ναι, ὁ πατέρας μου. Αὐτὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς συντομοῦ καὶ φίλος μου καὶ δὲν ποῖ νὰ τὸν ἀπογοιστῶ ποτὲ μου!

Θὰ τελειώσω μὲ ἕνα ἐντυπωσιακὸ περιστατικὸ τῆς Σεβὰ Χανούμ, πού τὸ διατηρεῖ πάντα ζωντὰ στὴ μνήμη της:

Ἐνα βράδυ, πρὶν μερικὰ χρόνια, σ' ἕνα κέντρο τῆς Λεωφόρου Συγγεῶ, ὅπου συνενοῦνταν μὲ τὸν συγκροτῆμα τοῦ Χιώτη, γιὰ λόγους καλλιτεχνικοῦς, ἦρθε στὰ γόνα μὲ τὸν ὅσον τοῦ μουσικοῦ. Καὶ ἔπεσε πραγματικὸ ξέλο, γιὰ πρῶτῃ φορὰ πᾶν στὸ πάλκο, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ κοινῶν, ἀνεξέσθητα ἂν ὅστερα ἀπὸ λίγα καιρὸ, ἔγιναν πάλι καλὸ φίλος. Ἡ θαυμαστία της γ. Λαγάνη, πού παρνοῦσαν ὅταν τὸ βόδι στὸ κέντρο τὴν ὠνόμασε μὴ τὸ ὄνομα καὶ τὴν τὸν... «Λαγάνη» τοῦ Ἑλβεῖνου Πόντου.

Αὐτὸ ἦταν τὸ δεύτερο καλλιτεχνικὸ τῆς ψευδῶνυμ, πού εἶνε μυστικὸ καὶ πού ἔφηνε γιὰ πρῶτῃ φορὰ τὸ δημοσιότητα...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ὁ α ἡ ὀ ν ι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΤΡΙΝΟΣ

Τὸ πετραδάκι καὶ ἡ θάλασσα

Τὸ θλιβερὸ ἄγγελμα ἔφτασε ὑπὸ μορφήν τηλεγραφήματος, μὴ Κυριακῇ πρωί, πᾶσι ἕνας χρόνος τώρα. «Πατέρας ἀπέβισε — ἔγραφε τὸ χαρτί. Ἐλθέ ταχιστα». Ὁ Χρήστος Πατρινός, νεαρὸς χορευτὴς ἀκόμα, ὁ κορυφαῖος στὸ μπαλέτο τοῦ Γιάννη Φλερὺ καὶ μὴ ἀπὸ τίς πρῶτες ἐλπίδες τοῦ χοροῦ μας, ἦρθε, λίγην καὶ μελαγχολικὸν παλινκαῖ, χλωμάσε.

Δὲν εἶναι δὲ καὶ μικρὸ πρῶτο μὴ νὰ χάσῃ κανεὶς τὸν πατέρα του (ἐν προκειμένῳ στὴν Πάτρα) καὶ ὁ ἴδιος νὰ βοίσκεται στὴν Ἀθήνα, μακρὰ ἀπ' τὸ πατρικὸ σπίτι καὶ τὴν ἀδελφία του.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ νεαρὸς χορευτὴς, στὸ θερινὸ κοσμικὸ κέντρο «Νεοφίδια», ἦταν θλιμμένος καὶ κατηφής.

Ὁ Φλερὺ ἀπόρησε: — Τί σοὶ συμβαίνει, Χρήστο, ῥῶτῃσε σὲ μὴ στιγμὴ τοῦ διαλείμματος.

— Νά, πέθανε ὁ πατέρας μου σήμερα στὴν Πάτρα.

— Καὶ γιὰ τί δὲν τόλεγε; Ἀντὶ, παρὰ τὰ ἀμείωσας καὶ φύγε γιὰ νὰ παρασταθῇ στὴν κηδεῖα του, τὸν παρῶντο ὁ πορτίσμενός του.

— Πῆγα. Καὶ γύρισα.

Ὁ ἄλλος ἔμεινε ἐκπληκτός.

— Ἦταν ἀνάγκη νὰ γυρίσῃς ἀπὸψε;

— Ποῦτ' ὁ χορὸς, φέλλας τὸ ἀνῶ. «Τότε» τ' ἄλλα. Ἐτσι δὲν εἶναι:

Ἐτσι πράγματι εἶναι. Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα τῶν καλλιτεχνῶν.

★

Φέτος τὸ καλοκαίρι τὸ θλιβερὸ περιστατικὸ ἐπανεληφθῇ μὲ ἑλαφρῆς παραλλαγῆς, καὶ μὲ πρωταγωνιστὴ πάλι τὸ νεαρὸ μας χορευτὴ.

Ἦταν πάλι Κυριακῇ καὶ ὁ Χρήστος Πατρινός εἶχε πᾶσι τὸ σπίτι τῆς παντοεινῆς ἀδελφῆς του, γιὰ ἐπίσκεψι. Μετὰ τὸ φαγητὸ, πῆρε στὸ μικρὸ κονισάκι του τὸν ἀνῆλκον καὶ τὸ γαμπρὸ του, γιὰ ἕνα περιπατῶ, πού, ὅπως ἀπεδείχθη, στάθηκε μοιραῖος, καὶ κατέληξε σὲ αυτοκτονικὸ δυστύχημα.

Συγκεκριμένα, λίγο πρὶν ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιον Πατρῶν, σὲ μὴ στροφῇ τοῦ δρόμου, ἕνα τεράστιο καμινὸν ἐπέπεσε στὸ μικρὸ κονισάκι τοῦ Χρήστου Πατρινός καὶ τὸ ἀνέτρεψε. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀρετὰ αἱματηρὸ. Ὅλοι οἱ ἐπιβαίνοντες τοῦ αυτοκτονικοῦ τραυματίσθηκαν, ὁ δὲ νεαρὸς χορευτὴς βγῆκε ἀπ' τὰ συντομία μὲ ἀρετὰ τραύματα, ἐδνῶς ἐλαφρὰ. Στὸ μέτωπο ἔλασε μὴ ἀνοικτὴ πληγὴ, ἀπ' ὅπου ἔτρεξε ἀσθὸν τὸ αἷμα.

Ὅλοι οἱ τραυματίες μεταφέρθηκαν στὸ Σταθμὸν Πρῶτων Ρεσθεῖων καὶ ἀπὸ τοὺς ἐτεδῆσαν τὰ τραύματα, διακομίσθηκαν στὸ Γενικὸ Κεντρικὸ Νοσοκομεῖο.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἕνα ἄλλο πρῶτο γινόντων περιστατικὸ ἦλθε γι' ἀναστατήσῃ τὴν πόλιν καὶ τὴ γα-

λῆνι τοῦ μεγάλου αὐτοῦ νοσηλευτικοῦ ἰδρυματοῦ, καὶ νὰ θέσῃ σὲ κίνησι ἀκόμη καὶ τὴν ἀστυνομία.

Τί εἶχε συμβῆ;

Ἀπλούστατα, ὅταν ἡ διανυκτερεύουσα ἀδελφὴ τοῦ θαλαμίου, ὅπου νοσηλεύονταν τὸ θῆμα τῆς συγκρούσεως, πῆγε νὰ τὸ σφηνιομετρήσῃ, ἀνακάλυψε, ὅτι, κατὰ ἀπ' τὰ σεχνῶνα, ὑπῆρχαν μονάχα δύο φουσκωτὰ μαξιλάρια. Ὁ ἄσθενής, πού δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Χρήστο Πατρινό, εἶχε κανεὶ φτερά!

Ἀμέσως οἱ ἀρμόδιοι τοῦ Νοσοκομείου τέθηκαν σὲ συναγερμὸ. Ἐρευνήθηκαν ὅλοι οἱ θάλαμοι, τὰ γραφεῖα, ἀκούει καὶ ἡ κουζίνα, ἀλλὰ... τὸ θῆμα δὲν ἀνευρέθη.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἕνα τηλεφῶνμα τοῦ ἀστυνομικοῦ ταμήματος ἦρθε νὰ δώσῃ τέλος στὴν ἀγῶνι τῶν ὑπεθνήτων.

Ὁ Χρήστος Πατρινός εἶχε ἀνακαλυφθῇ. Βοισκόταν, λέει, στὴν πίστα τοῦ κοσμικοῦ κέντρου τοῦ Καλαμακίου καὶ χόρευε ἐπὶ κεφαλῇ τὸ μπαλέτο τοῦ Γιάννη Φλερὺ.

Ἐνα μεγάλο τοιρὸ τοῦ σκέπαζε τὸ μέτωπο...

★

Διηγηθήκαμε τὰ δύο παραπάνω περιστατικὰ, ὅχι γιὰ ἔγω καμινὴ ἰδιαιτέρας ἀξίας αὐτὰ καὶ ἔαντα, χιλιάδες ἀνθρώποι τραυματίζονται σὲ αυτοκτονικὰ δυστυχήματα καὶ χιλιάδες ἀνθρώποι πεθαίνουν...

Μὰ, στὴν περίπτωση τοῦ Χρήστου Πατρινός, τὰ περιστατικὰ αὐτὰ ἀποκοῦν ἰδιαιτέρας ἀξίας, γιὰ τὴν δεικνύον τὴ μάχη καὶ τὸν τραγικὸ πάθος τοῦ γιὰ τὸ χορὸ, καὶ τὴν μυστηριώδη γοητεία πού ἀσχεῖ ἐπάνω του ὁ ρυθμὸς τῆς κινήσεως.

— Τί σ' ἔκανε νὰ ἀγαπήσῃς μὲ τόσο πάθος τὴν τέχνη σου τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν κίνησιν;

Ὁ Χρήστος χαμογέλασε καὶ ἔσκαψε τὸ κεφάλι ντροπῶς.

— Σὰν ἔφηρος, μὰς ἐξομολογήθηκε, δὲν εἶχα ἀπολύτως καμινὴ σέξου μὲ τὴν Τεχνολογία. Ἐκεῖνὸ πού μὲ τραβῶσε ἦταν ὁ ἀθλητισμὸς στίβου. Στὴν πατρι-

★

Τὰ χορευτικὰ πεπραγμένα τοῦ Χρήστου Πατρινός ὡς σήμερα δὲν εἶναι, φυσικά, οὔτε περισηνῶστα, οὔτε καὶ σὲ πρῶτο πλάνο, στὴ χορευτικὴ ἱστορία τοῦ τόπου.

Εἶναι, ἄλλωστε, μόλις 25 χρόνων ἀκόμα ὁ νεαρὸς μας χορευτὴς. Στὸ ἐπᾶγγελμα βγῆκε ἔξω

★

Τὸ μεγάλο πάθος πού γιὰ τὸ χορὸ.

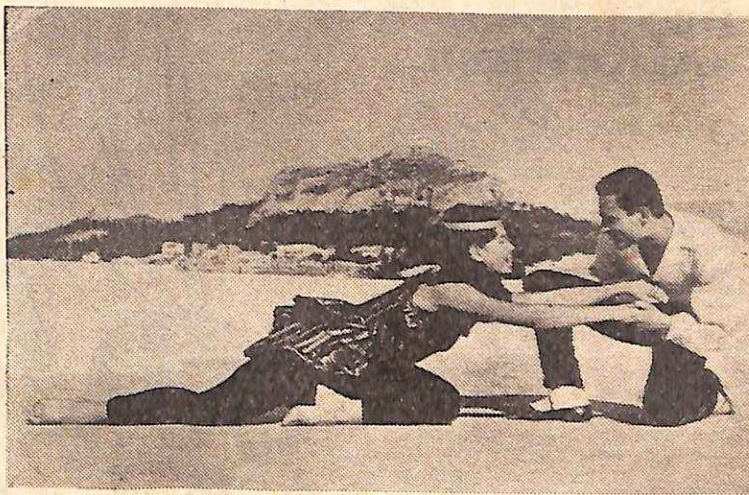
— Ὁ χορὸς, μὰς εἶπε, εἶναι καὶ περισσότερο ἀπ' ὅσο τὸ φαντάζονται πολλοὶ συνάδελφοί μου. Εἶναι ἕνας μαγικὸς κόσμος, πού, ὅταν βοεθῇ μέσα του, νοιώθεις νὰ πλατύνῃ, ὅσο πλησιάζεις, στὴν περσιέτῃ του. Ὅπως ἀκριβῶς ὅταν πετάξῃς ἕνα πετραδάκι στὴ θάλασσα οἱ κύματα τοῦ νεροῦ πλατύνουν καὶ πολλαπλασιάζονται γιὰ νὰ καθοῦν ἀπ' τὸ μᾶτι τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ φτάσουν στὴν ἀπειραντοσύνη τῆς θάλασσας, ἐκεῖ πού τὸ γαλάζιο τῶν νερῶν συγγέται μὲ τὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡρεῖ, λοιπόν, γῆρας μογῆσει πολὺ, γῆρας τοποθετήσῃ μέσα σου γοῶς βάσεις, γῆρας μαθητῆς γοντὰ σ' ἕνα δάσκαλο σὰν τὸ Γιάννη Φλερὺ καὶ, τέλος, γῆρας νοιώσῃ κατὰ τὴν ἰσχύει καὶ τὰ μυστικὰ τῆς Τέχνης, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ γίνῃς ἡ ἐσὺ... πετραδάκι. Συνοχεῖτε;

— Συνοχεῖται.

Θὰ συμφορῇ καὶ ὁ ἀναγνώστης, φαντάσῃ.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὸ «Ὀρφέο Νέγκρο» στὴν ἐπίδειξι μὴς σχολῆς, ὅπου τοὺς πρῶτους χορευτικοὺς ρόλους κράτησαν ὁ Χρ. Πατρινός καὶ ἡ Μπέττυ Ἀντωνίου.

δα μου, τὴν Πάτρα, ἦμουν πρωταθλητὴς δρόμου ἡμιαντογῆς, τὸ 1954 δὲ ἔγινα πρωταθλητὴς Ἑλλάδος στοὺς ἐφηβικοὺς ἀγῶνες 3.000 μ. στίβου.

— Καὶ πὺς βρέθηκες χορευτῆς;

— Νὰ σὰς ἐξηγήσω. Σὰν παιδί, πῆγα νὰ ἔγω μὲ φίλους μου σὲ διάφορα πάρτυ. Ἐκεῖ ἐνοιώθα ντροπασμένους, γιὰ τὸν ἔγω μὲ πᾶν τὰ πόδια μου οὔτε στὸ... ταγξό.

Μὴ μὴ, λοιπόν, ἀποφάσισα νὰ πάω σ' ἕνα χοροδιδασκαλεῖο καὶ νὰ μάθω. Ἐκεῖ πού περπατοῦσα, βλέπω ἑαφνικά μπροστὰ μου μὴ ταμπέλα, πού ἔγραφε: «Σχολὴ Χοροῦ - Μοριάνοβα». Μῆκα μέρα καὶ... αὐτὸ ἦταν.

— Ἀπλούστατα εἶχα κάμει λάθος. Ἡ Σχολὴ τῆς Μοριάνοβα δὲν ἦταν χοροδιδασκαλεῖο, ἀλλὰ σχολὴ κλασσικοῦ χοροῦ καὶ μπαλέτου. Μοῦ ἄρεσε. Καί... νάμαι.

— Ἀπλούστατα εἶχα κάμει λάθος. Ἡ Σχολὴ τῆς Μοριάνοβα δὲν ἦταν χοροδιδασκαλεῖο, ἀλλὰ σχολὴ κλασσικοῦ χοροῦ καὶ μπαλέτου. Μοῦ ἄρεσε. Καί... νάμαι.

— Ἀπλούστατα εἶχα κάμει λάθος. Ἡ Σχολὴ τῆς Μοριάνοβα δὲν ἦταν χοροδιδασκαλεῖο, ἀλλὰ σχολὴ κλασσικοῦ χοροῦ καὶ μπαλέτου. Μοῦ ἄρεσε. Καί... νάμαι.

— Ἀπλούστατα εἶχα κάμει λάθος. Ἡ Σχολὴ τῆς Μοριάνοβα δὲν ἦταν χοροδιδασκαλεῖο, ἀλλὰ σχολὴ κλασσικοῦ χοροῦ καὶ μπαλέτου. Μοῦ ἄρεσε. Καί... νάμαι.

— Ἀπλούστατα εἶχα κάμει λάθος. Ἡ Σχολὴ τῆς Μοριάνοβα δὲν ἦταν χοροδιδασκαλεῖο, ἀλλὰ σχολὴ κλασσικοῦ χοροῦ καὶ μπαλέτου. Μοῦ ἄρεσε. Καί... νάμαι.

— Ἀπλούστατα εἶχα κάμει λάθος. Ἡ Σχολὴ τῆς Μοριάνοβα δὲν ἦταν χοροδιδασκαλεῖο, ἀλλὰ σχολὴ κλασσικοῦ χοροῦ καὶ μπαλέτου. Μοῦ ἄρεσε. Καί... νάμαι.

— Ἀπλούστατα εἶχα κάμει λάθος. Ἡ Σχολὴ τῆς Μοριάνοβα δὲν ἦταν χοροδιδασκαλεῖο, ἀλλὰ σχολὴ κλασσικοῦ χοροῦ καὶ μπαλέτου. Μοῦ ἄρεσε. Καί... νάμαι.

— Ἀπλούστατα εἶχα κάμει λάθος. Ἡ Σχολὴ τῆς Μο

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ μας καυγάς με τον άνδρα μου έγινε στα σκαλοπάτια της εκκλησίας, άμεσα μετά το μυστήριο...

— Ήσουν υπέροχη, μου είπε ο Τζάκ, χαμογελώντας. 'Ανέβηκες με τόση χαρά τα σκαλιά, σαν την Γκρέις Κέλλυ όταν συναντούσε το Ρενιέ...

Σταμάτησα φουροκισμένη: — Είσαι κοτός κι' ανείσθητος! τοῦ είπα τρέμοντας. Γιατί δε με φίλησες στην εκκλησία;

— Μποστά ο' όλο τον κόσμο:

Δεν είσαι καλά...

— Είναι μιά ώρα συνήθεια!

— Είναι ένας σαχλός τύπος!...

'Αλλά μη σε νοιάζει, θά επανρθώ πιο άγρότερος...

Ένας φωτογράφος πετάχτηκε μπροστά μας με τη μηχανή στο μάτι:

— Σας παρακαλώ, κύριε Τζάκ. Φιλήστε τη νύφη!...

Τα δάχτυλά μου ήταν έτοιμα να τρέξουν. 'Αλλά δεν πρόλαβαν. 'Ο άντρας μου είχε σώσει γοήγοσα και με φίλησε, ενώ από μαζονά άφηνόταν το γαμήλιο έμβλημα, που τόσο άγριοίσα...

Έτσι, από την άρχή, ποτέ δε μ'α' έλειψαν τα καυγάκια, που δόξα τῷ Θεῷ, δε μ'α' άσπιναν να πληθύνουν...

Άμεσα μετά το γάμο μου, έλες μου οι φίλες, παντομίμες κι' μη, άνοιξαν να μου δίνουν συμβουλές πώς να κρατήσω τον άντρα μου κοντά μου!...

— Μά, ο Τζάκ είναι ιδανικός σύζυγος! διαμαρτυρήθηκα.

— Έτσι είναι όλοι τους στην άρχή, που άποκοιθίζουν.

Κι' άνησυχσα. Μόλις γνώισα

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

στο σπίτι, άρχισα, δασκαλειμένη, τι έρευνες...

— 'Αγάπη μου, θάθελες να πας σ' ένα φίλι, που δε σου άρ-ο-σει, για να μ' ευχαριστήσης;

— Τι έκανε εκείνος. Μά πάντοτε μ'α' άρέσουν τα ίδια έργα...

— Το έρω, βέβαια. 'Αλλά, αν δε μ'α' άρεσαν τα ίδια...

— Άκουσε, χορηγί μου, μου χαμογέλασε. Για σένα έκανα ένα σωρό πράγματα, που ποτέ δε μ'α' άρεσαν. 'Ακούη και το χειρότερο: λειμνολύματα! Τι άλλο θέλεις;

'Αλλά πάλι δεν ήσυχασα.

— Νομίζεις, Τζάκ, πως σαν ξενιτάρι, μοιραζόμαστε τα ίδια πράγματα; ούτως ή άλλως. Νά, π. χ. θά ήθελες και συ να ζάνης ένα π'α' για μένα;

— 'Ο άντρας μου έγινε έξω φρε-νών:

— Αυτό μου έλεπε! φώναξε, άγριομένος.

— Όπως και να είχε το πράγμα, σε λίγο καιρό, άρχισα να μοιραζώμαστε γάτι μαζί, στ' αλήθεια: Περιμέναμε ένα παιδί!

— Θά σ'α' κάνουμε παιδί και γιαγιά! άναγγέλαμε περήφανα στους δικούς μου ένα βράδυ.

— Παιδάκι μου! φώναξε ή μάνα μου και τα μάτια της γεμίσανε δάκρυα.

— Και ποιος σ'α' είπε, βρέ παλιόπαιδα, πως θέλω να γίνο παιδί; από τώρα; ούτως ή άλλως, ο πατέρας, προσπαθώντας να κούνη τη συγγένειά του.

— Οί άλλοι συγγενείς μ'α' κίττα-ζαν έρευνητικά, άπ' την κορφή ως τα νύχια, κι' άδελά μου κοκκί-νισα...

— Μπορώ σας, μπορώ σας! πετάχτηκε ή θεία μου, γεμάτη ένθουσιασμό. Και ποτέ με τό καλό:

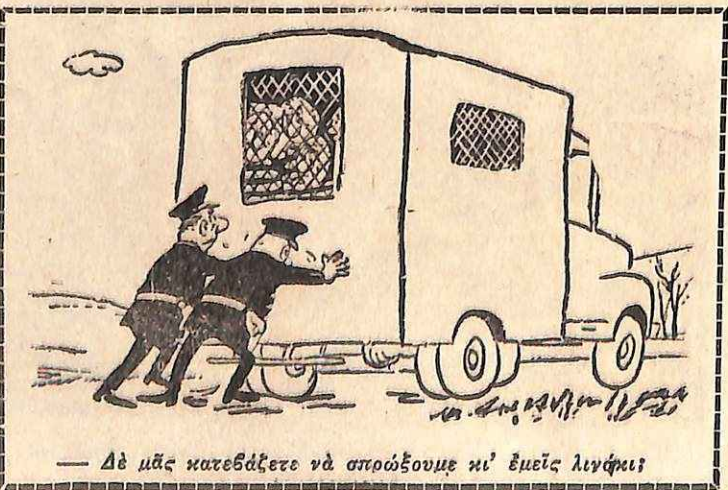
— 'Αρχές Αυγούστου... απάντησα σεινά.

— Μπά; έμπηξε εκείνη μιά φωνή. Στόν άστερισμό του Λέοντος; Για να δούμε...

Ψαχούλευε με σούρια στη τσάντα της και βοίσκοντας ένα βι-θλαράκι, άρχισε να διαβάει:

«Όσοι γεννιούνται στόν άστε-ρισμό αυτό, είναι έξαιρετικά δύ-νατα, γενναϊάδορα, μεγαλόψυχα και προικισμένα με μιά μυστηριώδη δύναμη να άρχουν!...».

— Τό πουλάκι μου, θά γίνη πρωθυπουργός! φώναξε συγγινη-μένη, στοματώντας τό διάβασμα.

— Δε μ'α' κατεβάζετε να απούξουμε κι' εμείς λιγάκι;

— Μόλις μεγαλώσω, νιθόρι-ζα με καμάρ, θά τῆς γασίσω τά μαργαριταρένια μου σκουλαρί-κια...

— Άχ, πώς γάνεται έτσι ο έρω-τας μετά τό γάμο:

Οί μήνες του καλοκαιριού κή-λησαν γοήγοσα κι' έπί τέλους έ-σθανε ή μεγάλη στιγμή!

'Αρχισα χαρούμενη να ψωνίζω τά μαρμαριτάκια. Μά δε χόρταινα να κιντάω τις βιτρίνες, που εί-χαν πλημμυρίσει με τά καινού-ρια φθινοπωριάτικα μοντελάκια...

Θά άγόραζα κι' έγώ ένα, άμέσως μετά τη γέννησι του μωρού, μαζί μ' ένα ξενιτάρι παπούτσι, με ψη-λά-ψηλά τακούνια!... Κι' έπειτα θά κτένιζα και τά μαλλιά μου σαν τῆς Λολά, και θά φορούσα και τά μαργαριταρένια μου σκουλαρί-κια... Θά γινόμουν κομψή, πολύ κομψή!

Τότερα έροίξα μιά ματιά στόν καθρέφτη και μ' έπιασε μαύρη ά-πελπισία...

— Όλη εκείνη την ήμέρα, ήμουν μελαγχολική στο σπίτι. 'Ηξερα πως ποτέ π'α' δε θά ξανάβρισκα τη λεπτή μου σιλουέττα... Είχε καθί κι' αυτή μαζί με την κορι-τσιτική ξεγνοιασιά μου, με τά τρελλά όνειρα, που έκανα ποτού να παντρευτώ...

Σαρκικά, παρατήρησα πως κι' ο Τζάκ δεν είχε νέσι. Καθόταν άβήλτος άπέναντί μου, καννίζον-τας νευρικά...

— Θάθελα να φύγω! είπε σά μιά στιγμή. Θάθελα να πάω στην Κίνα, στις νότιες θάλασσες. ή δεν έρω κι' έγώ που...

Για πρώτη φορά είδα τά μάτια του τόσο άνησυχά, τόσο άγρια...

Τότε κατάλαβα πως κι' εκείνος βασανιζόταν από τις ίδιες σκέ-ψεις με μένα, άπ' τις ίδιες άμφι-βολίες. Κάτι παλιά, ξεχασμένα όνειρα, κάτι παλιές άγαπημένες του φιλοδοξίες, που ποτέ δεν πραγματοποιήθηκαν, είχαν ξυπνή-σει μέσα του και τον πονούσαν...

Μά πό πολύ άπ' όλα, πονούσε ή σκέψη πως είχαμε άρρίσει π'α' για πάντα, την ξεγνοιασιά, ελεύθερη ζωή της νεότητος...

Και τότε ήρθε ή γαλανομάτα κορούλα μας, ένας τόσοσ δά τοι-ανταφυλλένος άνθρωπάκος! Με την κλαψιάρικη φωνούλα της, με τά μικρούλκα άεικλήνια ποδαρά-κια της, έδωσε μιά, κι' όλη μας ή μελαγχολία διαλύθηκε στη στιγμή!...

Στάβαμε κι' οι δυο πάνω στην κορνίνα κι' οι καρδιές μας πλημ-μυίζαν με ετυχία, σά μιά και-νούργια ζωή ' άρχιζε τότε και για τους τρεις μας...

— Θά γίνη δημοση! νιθόριζα με καμάρ. Μόλις μεγαλώσω, θά τῆς γασίσω τά μαργαριταρένια μου σκουλαρίκια...

— Κι' έγώ θά την παντρεύω μόνο, αφού περάσω τά τριάντα... Κανέναν δε θά άφίσω να μ'α' την πάρη νορίτερα! Είπε ο Τζάκ, καθώς τη σήκωνε στα χέρια, με λατρεία.

— Κότταζε! φώναξε. Χωράει ίσα-ίσα στόν ώμο μου!...

Τότε ή κορούλα μας τῷ γελοῦ-σε με εκείνο τό φαρνιτικό χα-μογέλαμά της, κι' ο Τζάκ έτερελ-λαινόταν.

Ένα ολοκαίνουργιο όνειρο εί-χε γεννηθή μαζί με τό μωρούλι μας! Όλα δσα σκεπτόμουν π'α'ν, τά τουφερά οαντεβού κάτω από τό φως τῷ φεγγαριού, τά αϊ-σθηματικά λόγια, τά ρομαντικά όνειρα, έσβυσαν μονομιάς. Αυτή ή καινούργια ζωή, που δημιουργήσαμε οι δυο, ήταν κάτι καινού-ριο για μ'α', κάτι που μ' έκανε να νοιώσω τῇ Τζάκ π'α' δικό μου από κάθε άλλη φορά...

Ε. ΤΖΟΡΝΤΑΝ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Ο έρχομός
του χειμώνα
σημαίνει
ΓΕΝΙΚΟ
ΦΡΕΣΚΑΡΙΣΜΑ
ΟΛΟΥ ΤΟΥ
ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟΥ

ROL Me 07

— Τώρα τό ROL, τό άγαπημένο σας ROL με την νέα χαμηλή τιμή του δίνει την άνεση στην Έλληνίδα νοικοκυρά να τό χαρή άφθονα, σπάταλα σ' ολόκληρο τό νοικοκυριό της. Σήμερα ένα είναι τό σύνδημα τῷ ROL ΥΨΗΛΗ ΠΟΙΟΤΗΣ - ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ Για να μπαινη ΠΑΝΤΟΥ άφθονο για να χρησιμοποιήται ΠΑΝΤΟΥ άφθονο για να χαίρονται όλοι τό υπέροχο, τό χιονάτο λευκό που μόνον τό ROL χαρίζει στα ρούχα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οι «πόνοι της αυτοκτονίας»

Ένα νέο φάρμακο για τη νευραλγία του τριδύμου

ΣΑΣ έχει τύχει, καθώς πίνετε νερό παγωμένο, νάσθαι σ' έπαψη με το νεύρο κάποιου κοίφιου δοντιού σας και να σας συνδύσει άμεσως ο πόνος; Πονέσατε τότε πολύ, ή;

Κι' όμως ο πόνος αυτός δεν είναι παρά ένα άλλο σύμπτωμα καρφίτσας, αν συγκριθεί με κείνον που προκαλεί μια νευροική πάθηση, μυστηριώδους άκσης για τους γιατρούς.

Έννοούμε το τρομερό «όδυνη-οδόν» με ένα πολύ κοινή — εύτυχως — νευραλγία του πο-σώπου, για την οποία η «Επιστήμη» δεν ξέρει παρά ελάχιστα πράγματα.

Οι πόνοι της είναι οι χειρότε-ροι, που μπορεί να νιώσει άν-θρωπος — τόσο δυνατοί, ώστε οι γιατροί τους έχουν έπονάσει «πόνο» της αυτοκτονίας».

Το «τίς» εμφανίζεται ξαφνικά κι' έντελως απροειδοποίητα. Τη μια στιγμή είναι κανείς τελείως καλά και την άλλη νιώθει σά να του τριπνάνε με πυρηνικά μα-χαίρια τη μια πλευρά του πο-σώπου του.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, εί-ναι πολύ μικρός ο πιθανότερος να πάθει κανείς «τίς». Τάχα, όμως κι' οι άτυχοι, σαν την Άν-τονιέτα Ζανγκέρ, μια Ιταλίδα 27 χρονών.

«Θυμάμαι τη μέρα, που πρωτο-ένοιωσα το τίς — διηγιέται η ίδια. Κατ'εναί ήσανα ένα ταϊν-ο και κουβέντιασα με κάτι αί-λους. Καί, ξαφνικά, με γύρισε ο πόνος, σαν κεραυνός. Απ' το τίναγμα μου, το ταϊνό μου πε-τάστηκε μακριά. Σωοδίστηκα σε μια καρέλα κι' έπεσα χέμου μα-ζί της, φωνάζοντας μ' όλη μου τη δύναμη...»

«Η κρίση πέρασε, αλλά για να επαναληφθεί πολλές φορές, στους επόμενους μήνες. Είχα πια απελ-πισθή τόσο, ώστε ήθελα ν' αυτο-κτονήσω. Ο θάνατος μου φαινό-ταν λύτωση...»

Ένας γιατρός διέγινε νευ-ραλγία του τριδύμου (αυτή είναι η επιστημονική ονομασία του «ό-δυνησού τίς»). Προέβλεπε για έ-ρεθισμό ενός αισθητηρίου νεύρου με τοξείς γλάσσες, που αλλάνεται σ' όλο το πρόσωπο.

Είναι άγνωστο τι προκαλεί τον έρεθισμό αυτό. Ψοιαμένοι γιατροί τον αποδίδουν σε χαλασμένα δόν-τια, διατημένες αμυγδαλές ή ιγ-μορίτια. Άλλοι παραδέχονται, ότι είναι αποτέλεσμα γενικής κα-ταπτώσεως του οργανισμού.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, ο πόνος εμφανίζεται ξαφνικά και μ' όλη του την ένταση. Διαρκεί 30—50 λεπτά, αλλά για να ξαναγίνει

σε λίγο. Μπορεί δὲ νὰ ἐπαναλ- λανταίται ἐπὶ ὥρες, καὶ 2—3 λεπτὰ, ὥστε νὰ σταματήσει. Ἐν- φανίζα καὶ πάλι.

Οἱ γυναῖκες φαίνονται περισσό- τεροι ἐπιρρεπείς σ' αὐτό, ἀπ' τοὺς ἄνδρες. Ἀπὸ τίς 10 δὲ περιπτώ- σεως, οἱ 6 συμβαίνουν σὲ ἡλικία 40—60 χρονῶν.

Ἡ Ἀντονιέτα Ζανγκέρ, ἔπαθε τὴ δεύτερη κρίση τοῦ «τίς», ἐνὸς ψώνισε σ' ἓνα μεγάλο κατάστημα τῆς Ρώμης. Ὁ φοβερός πόνος τὴν ἔκαμε ν' αἰσθῆ νὰ πέσουν τὰ πόδια ἀπ' τὰ χέρια της καὶ νὰ σκορπιστοῦν στὸ πάτωμα.

«Ἄν σὰς ἔτυχε ποτὲ — λέει ἡ ἴδια — ν' ἀγγίξῃ τὸ τουπί- νου ὁδοντογιατροῦ ἓνα νεῦρο σας, ὑποθέσετε πὼς πονάει ἔτσι ὅλα μαζί τὰ νεῦρα τῶν δοντιῶν σας, στὴ μία πλευρὰ τοῦ προσώπου! Θὰ πάρετε τότε μιὰ ἰδέα τοῦ «τίς»...

«Ἡ φανταστὴς τὸ ξαφνικὸ τράνταγμα πού θὰ νιώθατε με- σα στὸ κεφάλι σας, ἔν ἑπινοῶν φωνά ἓνα πυροτέχνημα μέσα στὸ στόμα σας!...

»Συνήθως, οἱ κρίσεις τοῦ «τίς» προκαλοῦνται ἀπὸ κάποια μικρὴ ἀπορροή. Στὴ δική μου περίπτω- ση, ἀκούσατε γι' αὐτὸ ἓνα ἐλαφρὸ φύσημα ἀνέμου πάνω στὸ δέμα, γύρω ἀπὸ ἓνα νεῦρο, ἡ τὸ τυχαί- ον ἀγγύγναι τῆς γλώσσας μου σ' ἓνα δόντι ἡ στὸ βλεννογόνο τοῦ στό- ματος...»

Τὴ μπορεί νὰ κάνει ἡ σημερι- νὴ ἐπιστήμη γι' αὐτὴ τὴ μαρτυ- ρικὴ πάθηση;

Ἐκτός ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἀ- ναλγητικά φάρμακα, δοκιμάθη- καν μ' ἐπιτυχία ἐνέσεις με ἀλκοὺλ καὶ μὴ ἀνασθητικὴ διάλυσι προ- καΐνης. Οἱ ἐνέσεις αὐτὲς να- ρκώζουν τὸν πόνο γιὰ ὅσους μὴ- νες, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματά τους εἶναι προσωρινὰ μόνον.

Σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις, μπορεῖ νὰ ὠφεληθῇ μὴ χειρουργ- γικὴ ἐπέμβασις. Κόβεται δηλαδὴ ἀπὸ τὴ οἷα του ὁ πόνος καὶ ἀ- πό τὸ τοῖδύμου νεύρου.

Τὸ ἄσχημο ὅμως εἶναι ὅτι, με- τὰ τὸ οἰκτικὸ αὐτὸ μέσον, πονάει μεν οἱ πόνοι, ἀλλὰ μένει μόνον ἀ- ναίσθητο τὸ ἓνα μέρος τοῦ προ- σώπου καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

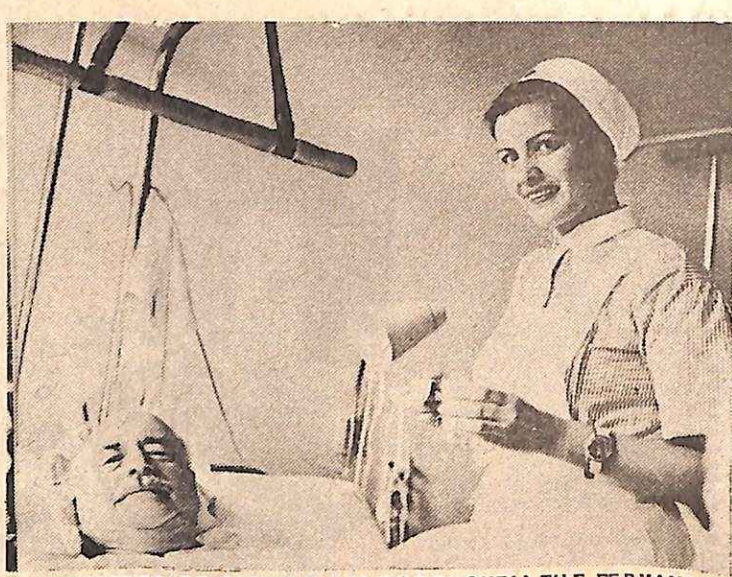
σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

ΕΘΕΛΟΝΤΡΙΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ ΣΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Δεσποινίδες καὶ κυρίες τῆς Δυτικῆς Γερμανίας σπεύδουν νὰ προσφέρουν ἐθελοντικὰ τίς ὑπηρεσίες τους στὰ νοσοκομεία, γηροκομεία καὶ ἄλλα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, χωρὶς καμμία ἀμοιβή. Τὶς θεωρητικὲς καὶ πρα- κτικὲς γνώσεις, πού ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴ συμβολὴ τῆς αὐτῆς στὴν ἀνα- κοφισί ἐκείνων πού πάσχουν, τίς ἀποκοτῶν με μιὰ σειρά μαθημάτων, πού διαρκοῦν 200 περίπου ὥρες καὶ τὰ ὅποια δίνονται δωρεάν ἀπὸ στὴν ἐλπίδα τῆς Γερμανικῆς Ἐρυθρῆς Σταυροῦ. Οἱ ἐθελοντρίες ἀφιερώσαν ἀπὸ ἐπὶ τὴν ἐλευθέρην ὥραν τοὺς στοὺς ἀσθενεῖς, ἀπὸ τὴν καθοδήγησι τῶν μοιχῶν ἀδελφῶν, τίς ὁποῖες βοηθοῦν σημαντικὰ ὅχι μόνο στὴν περι- ποιητὴ τῶν ἀσθενῶν, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀναπείρωσι τοῦ ἡθικοῦ τους. Στὴ φωτογραφία μας ἡ νεαρὰ στὰρ Ἐντίβι Μίλλ, ἡ ὁποία ἠδύνασε πὼς δὲ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ἐρῇ πρὸς εὐχάριστο χέμπι, ἀπὸ τὴ συμβολὴ στὴν ὥραία αὐτὴ κοινωνικὴ προσπάθεια.

σώπου καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

Προτοῦ ὅμως τὸ ἀποφασίσῃ ἡ

σκέψις καὶ χάνεται ἡ αἰσθῆσις τῆς γενέσεως.

Ἐνὰς Ἰταλὸς νευροχειρουργός, τῆς Πολυτεχνικῆς τῆς Ρώμης, σύ- στησε στὴν Ἀντονιέτα μιὰ ἄλλη ἐγγύηση, ποιεοδοποιώντας τὴν ὥστε πὼς ἦταν πολλὴ μεγάλῃ οἱ πιθανότερες ἀποτυχίες:

Θὰ ἀνοίγει μιὰ τοῦπα στὸ κρα- νίον της καὶ ὁ ἀσφαλοῦσε τὴ οἷα τοῦ τριδύμου νεύρου, στὸ ση- μείο, πού συνδέεται με τὸν ἐγκέ- φαλο.

ΤΗΛΕΓΟΝΙΑ ἡ γονιμοποίηση ἀπὸ ἀποστάσεως

Πὼς προσπαθεῖ σήμερα ἡ ἐπιστήμη νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸ τὸ φαινόμενο

ΚΑΝΕΙΣ δὲν τοῖμαί νὰ προφέρῃ αὐτὴ τὴ λέξι. Οἱ γυναῖκες σπαταλοῦν, ὅταν τοὺς μιλοῦν γι' αὐτήν. Εἶναι, ὅμως, και- ρὸς νὰ χυθῇ κάποιο φῶς στὴν τηλεγο- νία.

Εἶναι ἓνας ὅρος ἀκόμη ἀγνωστος στὸν κόσμο καί, πού δημιουργεῖ, ὅμως, ἓνα ἀπὸ τὰ πιο λεπτὰ προβλήματα στὶς σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ λέξι τηλεγονία θέλει νὰ πῇ ὅτι μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ στυγ- ματισθῇ γιὰ πάντα ἀπὸ μιὰ ἀμέλεια, ἀ- πὸ μιὰ «τρέλλα» τῆς καρδιάς, πού τὴν κάνει νὰ ληστέει ἀπὸ τὴ στιγμή πού συ- νένει.

Οἱ γιατροὶ κι'

— Άρχισε να ρίχνει με το πιστόλι του στις μαύρες σκιές, που έρχονταν πάνω του.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Την πήρε συγκινημένος στην άγκαλιά του. Εσφίξε κι εκείνη τα μπράτσα της στο λαιμό του. Τριακόσια μέτρα πιο πέρα, η θάλασσα καθρέφτιζε απαλά το χλωμό φως των αστεριών. Άσπρηνες ανταύγειες γλυτρούσαν πάνω στα κύματα, που έρχονταν να ξεψυχήσουν στο ακρογιάλι...

— Ο ύποπτος σήκωσε ξαφνικά το κεφάλι του. Τα μάτια του άρχισαν να ψάχνουν ανήσυχα το πηχτό σκοτάδι του φαράγγιου. Τι είναι αυτό που κάνει τα κλαριά να τρίζουν; Δέ μπορεί να είναι ο άνεμος. Τού φάνηκε πως άκουσε το κρυφό περπάτημα ανθρώπων, που πλησίαζαν. Ξαφνικά, ένας άλλος θόρυβος, πιο ζωηρός, πιο καθαρός, τον έκανε να γυρίσει προς τα εκεί. Ένα πράγμα σκοτεινό, σά μαύρο νυχτοπούλι, έκανε στροφές στον ορίζοντα. Η ώρα ήταν 12 και 25. Ήταν η ώρα, που είχαν συμφωνήσει... Έβγαλε από την τσέπη του τον ηλεκτρικό φανό, τον άναψε και τον κούνησε όσο μπορούσε πιο κρυφά, για να δει το φως μονάχα το αεροπλάνο. Ύστερα γύρισε και τέντωσε τ' αχτί του πίσω. — Οχι, δε γελιόταν. Ένοιωσε σά κυνηγημένο αγρίμι την παρουσία των Γερμανών, που όλονα προχωρούσαν από το φαράγγι.

— Μάϊρα! Ψιθύρισε στη φίλη του. Πάρε το σακκίδιο σου και τρέξε στο αεροπλάνο. Θάρβω κι' εγώ... Το αεροπλάνο έκανε μία χαμηλή στροφή και προσγειώθηκε πάνω στην αιμουδερή άπλωσιά. Η κοπέλλα έριξε ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα στο φίλο της. Τον είδε ήρεμο και προχώρησε χωρίς αν-

Η ΗΡΩΪΚΗ αντίστασι της Κρήτης λυγισε κάτω από την ασυγκριτη υπεροχή των Γερμανών σε πολεμικά μέσα. Τα βρετανικά στρατεύματα έφευγαν, για ν' αποφύγουν την αιχμαλωσία από τα νότια ακρογυάλια της Μεγαλονήσου. Άνάμεσα στους Άγγλους ήταν και η Μάϊρα Μπέρν, μία νεαρή Άγγλίδα, που υπηρετούσε στο στρατιωτικό νοσοκομείο της νεοζηλανδικής μεραρχίας. Μέσα στη σύγχυση της ατακτης υποχωρήσεως, η Μάϊρα για να σωθεί από μία λυσσώδη επίθεσι των στούκας, τρύπωσε μαζί με το φίλο της Γιάννη Σεϊραδάκη σε μία σπηλιά.

— Όταν έφυγαν τα έχθρικά αεροπλάνα, οι δυο νέοι βγήκαν από το καταφύγιο, αλλά δε βρήκαν πια τα τμήματα των Άγγλων.

— Τι θα γίνουμε τώρα; Τζόν; τον ρώτησε εκείνη αναστατωμένη. — Θα βαδίσουμε μόνοι μας, αγαπημένη μου.

— Και ξέρεις τους δρόμους στ' άγρια αυτά βουνά;

— Είμαι γέννημα και θρέμα της Κρήτης και τους ξέρω. Θα περπατούμε τη νύχτα και τη μέρα θα φωλιάζουμε σε καταφύγια...

— Θα προστάξουμε ως αύριο τα μεσάνυχτα, νάμαστε στο έρημικο έκεينو ακρογιάλι, που θάρρη το αεροπλάνο από την Αίγυπτο;

— Ελπίζω νάμαστε. Ο ύποπτος Γιάννης Σεϊραδάκης είχε έρθει από το Κάιρο με αεροπλάνο της RAF, για να πάει μερικούς αξιωματικούς του στρατιγού Φρέιμπεργκ. Μά το πραγματικό έλατήριο, που τον έσπρωξε ν' αναλάβει την επίκινδυνη αυτή αποστολή, ήταν η επιθυμία του να σώσει τη Μάϊρα Μπέρν, που κινδύνευε να σκοτωθεί ή να πιαστεί αιχμάλωτη. Την κοπέλλα αυτή την είχε γνωρίσει στην Αθήνα, τρεις μήνες πριν από την εισβολή των Γερμανών και την αγαπούσε πολύ.

Γι' αυτό, μόλις προσγειώθηκε το αεροπλάνο του, σε μία έρημη άκτι της Αγίας Ρούμελης, έτρεξε με λαχάρια να τη βρει στα Χανιά. Μά έπειδη η πόλι είχε πέσει στα χέρια των Γερμανών, ύστερ' από ανεκδιήγητες περιπέτειες, τη βρήκε στους Λακούς. Η χαρά που ένοιωσαν οι δυο νέοι, όταν συναντήθηκαν, ήταν απεριόριστη. Εκείνη έπεσε στην άγκαλιά του.

— Είδα τους Κρητικούς να μά-

ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

20 Μαΐου 1941

χωντας γενναία, τούπε με θαυμασμό, μά δεν ήξερα πως μέσα στη λιονταρίσια καρδιά τους υπάρχει τόσο τρυφερότητα, τόσος ιπποτισμός! Δέν έπρεπε ναρής...

— Μάϊρα, θάρχουν κι' αν ήταν βέβαιος ο χαμός μου!...

Πέριμεναν πίσω από ένα βράχο να σκοτεινιάσει.

— Πάμε, της είπε εκείνος. Τη στιγμή αυτή το φεγγάρι σήκωσε τ' ολοκόκκινο πρόσωπό του από την κορφή του βουνού. Ο Γκιγκίλος, το πελώριο, το γρανιτένιο βουνό, φωτίστηκε μ' ένα άμυδρο φως. Πήραν το στενό μονοπάτι, που κατέβαινε με πολλές στροφές στο φαράγγι. Δίπλα του βάδιζε σιωπηλά, με γεμάτη κουράγιο, η κοπέλλα.

Η όμορφη σιλουέττα της διαγραφόταν αχνή μέσα στη νύστα. Πότε - πότε, όταν το έδαφος ήταν γλυστερό κι επικίνδυνο, την έπαιρνε εκείνος από το χέρι και τη βοηθούσε. Περπάτησαν έτσι όλη τη νύχτα. Μόλις γλυκοχάραιε, είδαν τα μικρά γραφικά σπιτάκια της Σαμαριάς, που ήταν στο βάθος του φαράγγιου. Η Μάϊρα ήταν ξευχτισμένη από την κούρασι. Ο νέος χτύπησε μία πόρτα. Μία γυναίκα μαυροφωρεμένη τους άνοιξε.

— Έλάτε μέσα, παιδιά μου, τους είπε, όταν έμαθε πως ήταν κυνηγημένοι. Έλάτε να ξεκουραστήτε. Ε-δω δέν έφτασαν ακόμη οι Γερμανοί. Τους έτοιμασε γρήγορα να φάνε και τους έστρωσε δυο κρεβάτια. Εκείνοι έφαγαν μ' όρεξι κι' ύστερα πλύσαν και κοιμήθηκαν.

Μόλις νύχτωσε, ευχαρίστησαν με θερμά λόγια τη φιλόξενη γυναίκα, που τους περιποιήθηκε με τόσο καλωσύνη και συνέχισαν το δρόμο τους για την Αγία Ρούμελη. Ύστερ' από τρεις ώρες άκουσαν το μακρινό και υπόκοφο άχο της θάλασσας.

Ο ύποπτος σταμάτησε ξαφνικά. Είχαν φτάσει στην έξοδο του φαράγγιου. Μπροστά τους άπλωνόταν μία μεγάλη άμμουδιά, που είχε μακρός πεντακόσια μέτρα. Στο βο-

λικό αυτό μέρος είχε προσγειωθεί το αεροπλάνο που τον έφερε και στο ίδιο μέρος θα ξαναρχόταν απόψε να τους πάρη. Εκεί περίμεναν και οι βρετανοί αξιωματικοί.

Τώρα ήταν σχεδόν μεσάνυχτα. Μεσα σε είκοσι λεπτά θα παιζόταν το μεγάλο παιχνίδι. Ο Σεϊραδάκης ένοιωσε ξαφνικά την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Η σκέψι πως θα έκανε μια πράσι γενναία, μεγάλη, έκανε το πρόσωπό του να λάμψη από χαρά. Κτύπησε την όμορφη κοπέλλα, και της είπε:

— Μάϊρα, αν δε μάς τύχη τίποτα ξαφνικό, θάμιασε σε μία ώρα στο Κάιρο.

— Δέ θα μάς τύχη τίποτα! Μη φοβάσαι! Όλα θα πάνε καλά... Ο νεαρός αξιωματικός ποτέ δε φοβόθηκε τον κίνδυνο. Απόψε όμως ένα παράξενο αίσθημα έσφιγγε την καρδιά του. Αισθανόταν τον εαυτό του δειλό, ανίσχυρο, μπροστά στην όμορφη αυτή κοπέλλα, που μοιραζόταν εδώ και δυο μέρες μαζί του, ζόταν να τον αρπάξει ο θάνατος. Η ζωή του κυνηγημένου ανθρώπου. Τη ζωή του κυνηγημένου ανθρώπου. Η σκέψι πως θα έκανε ήταν δυνατό να τη χάσει, τον έκανε να νοιώδη τη λαχτάρα του πολεμικά, που έβριπε πως σε κάθε λεπτό, μπορεί να τον αρπάξει ο θάνατος.

Η Μάϊρα γύρισε πάνω του τα μεγάλα φωτεινά μάτια της. — Τζόν, το ξέρω πως φοβάσαι για μένα, μονάχα για μένα, τού εί-πε, κι' αυτό με συγκινεί βαθιά. Θά-θελα ν' αφήσω την καρδιά μου να σου πη το μυστικό της. Μά η ώρα τούτη είναι ώρα ίερή. Δέν είναι η ώρα που μία γυναίκα μπορεί να έ-ξομολογήθι τον έρωτά της. Τζόν!

Ο ύποπτος άρχισε να τρέ-μι. Η νύχτα ήταν ψυχρή, μά το ρι-γος του νέου δέν ήταν από το κρύο. Έτρεμε μπροστά στη μεγάλη αυτή αγάπη...

— Μάϊρα! Άν ήξερες πόσο με κάνει ευτυχισμένο!

Και σείς μπορείτε να είσδε πάντοτε καλοχτενισμένη...

...φθάνει να ξέρετε τον τρόπο. Με την περίφημη Κρέμα ΦΛΟΤ του Οίκου SCHWARZKOPF δά έχετε πάντοτε το κεφάλι σας περιποιημένο, με μαλλιά στρωμένα δαυμάσια και με φυσική γυαλάδα.

Και τὰ πιο σκληρά η ευαίόθητα μαλλιά στρώνουν ωραία με την Κρέμα κτενίσματος VLOT. Μη διστάσετε να την δοκιμάσετε.

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛ. 225-739

Λιακόπουλος

FERLON

ΘΕΡΜΟΥΑΡ ΝΑΪΛΟΝ

Ασφάλεια 100%
σε κάθε κίνηση!!

ΑΟΡΑΤΟ - ΑΦΘΑΡΤΟ
ΕΥΛΥΓΙΣΤΟ - ΕΛΑΦΡΟ

- Δέν μαγκώνει και δέν σχίζει ποτέ τα έσώρουχα.
- Δέν ακουριάζει διότι δέν υπάρχουν μέταλλα.
- Όλοι οι χρωματισμοί, όλα τὰ μεγέδη.

FERLON

Προσέχετε κατά την αγορά σας να γράφη στην κορδέλλα τη λέξη FERLON

Η Έλληνίδα που ξέρει αγοράζει πάντοτε Φερμουάρ "ΦΕΡΛΟΝ"

ΞΕΝΥΧΤΙΑ ΣΤΗΝ

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ Η ΑΘΗΝΑ
ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ
ΝΥΧΤΕΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΣ

ΕΚΠΑΙΣΣΕΙΣ επί εκπλήξεων έτοιμάζει για τους πιστούς της, τους γλεντζέδες, τους καλοφαγάδες και τους φίλους των ώριμων θεαμάτων των μεταμεσονυχτίων ώρων, η φετεινή χειμωνιάτικη αθηναϊκή νύχτα.

Με την έλλξη παρατήρησι: "Ότι οι εκπλήξεις αυτές προορίζονται κυρίως για ώριμους κύκλους "Αθηναίων, που διαθέτουν σχετικό παραδάκι καθώς και για τους ξένους τουρίστες.

Οι άλλοι το άκνυμο πλήθος των φτωχών και των ταπεινών, οι άνθρωποι της γειτονιάς και του μικρού εισοδήματος μένουν συνήθως έκτος άκτινός εκπλήξεως, ξδν αν εφαρμόσουν εύρη πρόγραμματα οικονομικών γιά να μπορέσουν να συμμετάσχουν στην μυσταγογία των έκλεκτών αθηναϊκών νυχτών για μία φορά το μήνα τοζάχιστον.

Κι' έδω που τά λέμε, άείζει τον κόπο. Οι διαλεχτότεροι καίτηρ της Τέχνης και της... κατασφάλας άνασκουμπώθηκαν δολέψαν δάκερές μέρες και ξεγύχτησαν πολλές νύχτες γιά να έτοιμάσουν το θαμιάσιο κονταήλ. Επιστράτευσαν τά μεγαλύτερα όνόματα του τραγουδιού και του χορού τούς μάγους της μπαγκέτας και της μελωδίας και τούς άσους της διπλοπεννιάς και... σάς περιμένουν.

Πού; Μά στα νυχτερινά κοσμικά κέντρα της Πλάκας, στά ανάγικλαμπα και στίς ταβέρνες των Τζιτζιφων, εκεί που έχουν στήσει το στρογγυλό τους τά τελευταία χρόνια ο θεός "Ανδάλων και ο συνάδελός του Διόνυσος.

"Ας δώσουμε λοιπόν, σάν άδρυτέρη μερικές κατατοπιστικές πληροφορίες γιά το πώς θα γλεντήσουν φέτος το χειμώνα τίς νύχτες τούς οί "Αθηναίους.

Η... ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΤΑΓΚΟ

"Από την Πλάκα πρέπει ν' αρχίσουμε.

Είναι γνωστό, άλλωστε πώς αυτή κρατάει τά σκήπτρα της διασκεδάσεως στη νυχτερινή "Αθήνα.

Τρία κοσμικά κέντρα διαγωνίζονται εκεί γιά να ποικίλουν την γαστρονομική εδαισθησία των "Αθηναίων με καλλιτεχνικά προγράμματα που συνθέτουν δόκληρες κρεδύ ή όπως έπικράτησε να λέγονται τελευταία με άπιθεωρήσεις πίστας: "Η "Παλιά "Αθήνα, ο "Βράχος" και το "Κάστρο", Πλάι σ' αυτά με διαρκώς έξελισσόμενη φινέτσα και ζωντανία έρρίσκει η "Φωλιά της "Αλεπούς.

"Ενα μάτσο άστέρια πρώτου μεγέθους και άστράκια έχουν συνασπιστή επί τώ ατό, στην "Παλιά "Αθήνα γιά να παρουσιάσουν την έπιθεώρησι των "Αγγελούτσου-Θωμοπούλου "Τό χτές και τó σήμερα".

"Όπως άντιλαμβάνεται κανείς, πρόκειται γιά μία καλλιτεχνική άν-

τιπαραβολή της παλιάς ζωής της "Αθήνας με την καινούργια.

Βετεράνοι καλλιτέχνες συνεργάστηκαν άρμονικά γιά την παρουσίασι του προγράμματος. "Επί κεφαλής έρρίσκει ο διαλεχτός "Ελληνας μάστρας και συνθέτης Γιώργος Μουζάκης, ο χαλκέντερος όπως άποκαλείται έργατης των μελωδιών.

"Εκτελεστικό άπόσπασμα των μελωδιών ή Μπελίντα και ο Γιάννης Βογιατζής, οι δύο δημοφιλείς καλλιτέχνες του παλιού και μοντέρνου τραγουδιού και πρώτοι νικητές του Φεστιβάλ "Ελαφρού Τραγουδιού της Θεσ/νίκης. Κοντά σ' αυτούς ή "Αντζέλα Ζήλεια, ή Μπέλλα Στέλλα και ή Ζάκα, που έκτελει χρέη κομπέρ.

Τό ρεπερτόριο άπό πλευράς τραγουδιού περιλαμβάνει σουζέ όλων των "Ελληνικών συνθέτων, αρχίζοντας άπό Θεοδωράκη και Χατζηδάκι και κλείνοντας με Μαρκέα και Λαυράνο. Βάσις όμως και κύριος άξονας των τραγουδιών της "Παλιάς "Αθήνας" παραμένει ο Μουζάκης, με τά γεμάτα πάθος σουζέ του.

Φέτος ο Μουζάκης έχει γράψει, ειδικά γιά τó πρόγραμμα της ρεβύ "Τό χτές και τó σήμερα", τρία νέα τραγούδια του, που κατά τίς γνώμες των ειδικών είναι τά όμορφότερα της καριέρας του. Τά τραγούδια αυτά που φέρουν τούς τίτλους "Τό ταγκό της "Αθήνας", "Κρυφή πόλη" και "Ξημερώματα τά λανσάρε ή Μπελίντα με τó Γιάννη Βογιατζή σέ άρσιότατο ντουέτο.

Τό πρώτο άπό αυτά "Τό ταγκό της "Αθήνας", προβλέπεται ότι θ' άποτελέσει τó μεγαλύτερο "σουζέ" τού φετεινού χειμώνα, μετά τó κύριο της "αγαποκρατίας", που κυριεύει όλη την Εύρωπη και εισέβαλε αυτές τίς μέρες και σόν τοπο μας.

Παράλληλα με τούς παραπάνω καλλιτέχνες τού τραγουδιού τó χτές και τó σήμερα ποικίλλεται άπό μοντολινάτες και την καλλιφωνή χορωδία "Όρφεος" που καλύπτει τά μουσικά διαλείμματα.

Τέλος, σάν έπισφράγισι τού προγράμματος υπάρχει τó διαλεχτό χο-

ρευτικό ζευγάρι Γιάννης Φλερύ-Λίντα "Άλμα με τó όχταμέλες μπαλέτο του, που τó άπαρτίζον έξη βροσρές κοπέλλες ή μία ώραιότερη άπ' την άλλη και δύο άγόρια και που πραγματοποιούν στην πίστα μία σειρά χορογραφιών των παλιών και των μοντέρνων ρυθμών.

Τό κλότ της βραδιάς όμως στο κοσμικό αυτό κέντρο είναι τó "Ταγκό της "Αθήνας", που δίνει και τόν χαρακτηριστικό τόνο τού εύθυμου γλεντιού.

"Ετσι μπορεί νά πη κανείς πώς ή "Παλιά "Αθήνα" φέτος είναι ή... μάννα του ταγκό, της λιγνιστικής ήρεμης συγκινήσεως και τού σιγανού πάθους.

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

Στό δεύτερο κέντρο της Πλάκας στο "Κάστρο" θα επικρατήσει έντελώς διαφορετικός τόνος στην διάρκεια της χειμωνιάτικης αθηναϊκής νύχτας.

"Εδó, γιά πρώτη φορά στά χρονικά τού πλακιώτικου γλεντιού και κερνού, εισέβαλε ή θαυμάσια τών καιρών μας, ή διπλοπεννιά κι' έστησε τó θρόνο της με τ' άναστενάγματά της και τά ντέρντια της γιά νά εύφράνη με τó ειδικό εκούλερ λοκάλ της τούς "Αθηναίους ξεγυχτηδες και τούς ξένους τουρίστες, που τόν τελευταίο καιρό, μεταβάλλονται σέ τακτικούς θαμώνες τών κέντρων της Πλάκας.

Βασίλειός τού "Κάστρου" που θα κρατή άντί γιά σκήπτρο, μπουζούκι έχοντας στο πάδι του, σάν βασίλισσα τη Μαίρη Λίντα.

Τά παλιά σουζέ τού Μανώλη Χιώτη, όπως τά "Ηλιοσαυίλες τών, τó άπέρσασμένο μου άνάστη, δ' "Ακατά, "Αγάς και τόσο άλλα, που άποτέλεσαν σταθμούς στην πρόσφατη ιστορία τού λαϊκού μας τραγουδιού, θα παρουσιασθούν φέτος με έντελως πρωτότυπη μορφή, δηγμένα.

Τό μοντέρνο χορευτικό ζευγάρι Τάκης Βαράλαμος-Μαρία ντέ Πε-

"Ενοτανανέ άπό τίς πρόδες της επιθεωρήσεως τού Πυθαγόρα "Κρασκουθεντες". Στή μέση καθισμένοι, ο μάγος της διπλοπεννιάς Γιώργος Μητσάκης και ο μοντέρνος μάστρας Γιώργος Κατσαρός. "Ορθια δίπλα τους ή λαϊκή τραγουδίστρια Άννα Μαρίνα.

Πλάκα

τρίλλο μαζί με τó μπαλέτο τους, που άποτελούν τó άλλο σκέλος τού φετεινού καλλιτεχνικού προγράμματος τού "Κάστρου" μετέβαλαν τά σουζέ τού Μανώλη Χιώτη σέ χορογραφίες στενά δεμένες με την μουσική.

"Η πρωτοτυπία αυτού τού μουσικοχορευτικού κοκτέηλ προβλέπεται ότι θ' άποτελέσει την φετεινή έπανάστασι της Πλάκας, που θα φέρη τó λαϊκό τραγούδι στην καρδιά της άριστοκρατίας, επιτυγχάνοντας σόν τομέα της Τέχνης την συναδέλφωσι τών τάξεων και την άταξική κοινωνία.

Πέραν α'των, ή Μαίρη Λίντα θα λανσάρη γιά νά καλυφθή τó δίωρο τού προγράμματος τά καινούργια τραγούδια τού Χιώτη — που δέν είναι μά και λίγα άφού συμπληρώνουν μία δάκρυ ντουζίνα.

Κοντά στά θαυρά αυτά κανόνα τού "Κάστρου" άείζει νά άναφερθή και ή συμπαθής νέα καλλιτέχνης τού τραγουδιού ή Βαλέρια, μία ώραία θανδία καπέλλα, που θ' άνοίγει κάθε βράδυ τó καλλιτεχνικό πρόγραμμα με σουζέ άλλων συνθετών, χάριν ποιικιλίας.

"Κάστρο", λοιπόν, φέτος θα σημαίνει μπουζούκι, μπουζούκι, ήλιο, θαυμάσματα και... ποτέ μην ήμερωσι!

ΕΛΑΦΡΟ ΚΑΙ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

"Ενας συνδυασμός "Παλιάς "Αθήνας" και "Κάστρου" θάναι τó τρίτο νυχτερινό κοσμικό κέντρο της Πλάκας, ο "Βράχος", "Ελαφρό τραγούδι, δόλη, δόλη και ελαϊκό.

Γιά τó πρώτο έχουν έπιστρατευθή άληθινά μεγάλα όνόματα με έπί κεφαλής τη Ρένα Βλαχοπούλου, τη μεγάλη αυτή άρτίστα τού τραγουδιού και τη Γιούλιαν, τη νικήτρια τού φεστιβάλ της Βαρσοβίας.

Κάτω άπό τη μαγική μπαγκέτα τού μάστρου Γιώργου Κατσαρού, που θα διευθύνη την όρχηστρα κι' έχει έπιμεληθή δόκληρη τó τραγουδιστικό πρόγραμμα, προβλέπεται ότι τó ελαφρό μοντέρνο τραγούδι της τζάζ θα φτάση στο "Βράχο" στην άποθέωσι του. Στό σκοπό αυ-

τό θα συντείνη και ή Λάουρα, που με τó μπρίο και τó κέφι της θα δώση χρώμα ζεστασίας και ξεφάντωματος στην άτμόσφαιρα τού "Βράχου".

"Όσο γιά τó δεύτερο σκέλος τού τραγουδιστικού προγράμματος, που τó καλύπτει τó λαϊκό τραγούδι, Ένας άλλος άσος τού είδους έχει έπιστρατευθή γιά νά τó έξυμνητήση με τó παραπάνω: ο Γιώργος Μητσάκης.

Ο Γιώργος Μητσάκης, ύστερα άπό την πολύχρονη μίνυσι του κατά τού Μάνου Χατζηδάκι και τίς δηλώσεις τού κ. Γ. Παπανδρέου ότι τόν θεωρεί ως τόν επρόδοσο τής λαϊκής χαράς" έρρίσκει τώρα σόν ζενιθ της καριέρας του σάν ελαϊκό συνθέτη, και δίκαια κρίνεται μαζί με τόν Χιώτη, σάν ο κορυφαίος τού μπουζουκιού.

Κοντά τού ή "Άννα Μαρίνα, ή έρμηνεύτρια τού πάθους τού ζεμπέκικου, τού ρεμπέτικου και τού χασάπικου θα συμπληρώση τόν κύκλο της προσφοράς τού. "Όσο γιά την ίδια την προσφορά, άζει νά πη κανείς νά την άκούση. "Εξη καινούργια τραγούδια τού Μητσάκη, πραγματικά μαργαριτάρια λαϊκής μουσικής, άνάμεσα στά όσα διακρίνεται τó "Ε" άλλάλη ο καιρός άποτελούν την πεμπτουσία της.

Τρίτο σκέλος, όχι σέ άξία, αλλά σέ σειρά έμφανισέως, τού προγράμματος τού "Βράχου" είναι ο χορός.

"Ενας καίτηρ τού είδους έχει διαλεχτή γιά νά καλύψη τόν τομέα αυτόν.

Πρόκειται γιά τόν στυλίστα χορευτή και χορογράφο Μανώλη Καστρίνο, που με την ιδανική παρενάρ του, την ελάνκη Χρυσούλα Ζάκα, και τó καινούργιο μπαλέτο του, φιλοδοξεί νά δείξη στους "Αθηναίους ξεγυχτηδες τού χειμώνα τί έστι πραγματικός χορός.

Και, δέν άμφισβόλλουμε, θα τó δείξη!

ΤΑΒΕΡΝΕΣ, ΤΑΒΕΡΝΙΤΕΣ, ΤΑΒΕΡΝΑΚΙΑ

Σέ μικρότερο όθος άπό τά τρία κοσμικά κέντρα της Πλάκας που άναφέρουμε, άλλα με διαρκώς άνο-

Τό χορευτικό ζευγάρι Γιάννης Φλερύ-Λίντα "Άλμα, όπως έμφανίζεται στην χορογραφία "Νεόπλουτοι" σέ κοσμικό κέντρο της Πλάκας.

Δική πορ'εί, ή "Φωλιά της άλεπούς" φιλοδοξεί φέτος νά εφράνη τούς "Αθηναίους της νύχτας με ελδίκη" σπεσιαλιτέ χαράς.

Σπεσιαλιτάς, ο Γιώργος Οικονομίδης με βοηθούς τόν τίν Μάριον Σίβα, τη Τζένη Βάνου, τó έκλεκτό χορευτικό ζευγάρι Σειλην-Γρακοπου και μιά πλειάδα άκ-μη καλλιτεχνών.

Κι' ύστερα... Μιά μακρείά κι' άτέλειωτη άλυσίδα, άπό τσιζέρ, ταβερνίτες, ταβερνάκια, ισόγειο, υπάγεια και ήμ-υπάγεια, καθένα με τó χρώμα του και την ιδιαιτερία του με τ' άγιοαίματά και τίς κληματαριές του, τούς τύπος τού, τούς μαγειρούς και τούς οί-όδους του συνθέτει τó περίγυρο ή μάλλον τó δάβρο τού χειμωνιάτικου ξεφάντωματος στην Πλάκα.

Δέν έχουν, λοιπόν, οι "Αθηναίοι παρά νά έτοιμάσουν την διάθεσι τούς.

"Όσο γιά τó πορτοφέλι τούς, ό-πάρχει θάσιμη έλπίδα πώς κάποια μέρα, σόν διάστημα άλευ τού χιμώνα θα έρθε ή κατάστασι τού χάρσιτη. "Ετσι δέν είναι;

Στην περίπτωσι αυτή δέν έχουν παρά νά δώσουν τά καλά τους, ν' άγκαλάρ-ουν τή συμβία ή την μη συμβία τους και νά ξεκινήσουν γιά τή μεγάλη νύχτα, τη νύχτα με τά θαύματα της νύχτας με τά μάγνια, που άνήκει κι' ο Διόνυσος ο Σολωμός.

"Η Πλάκα τούς περιμένει με ά-

"Η Γιούλιαν, νικήτρια τού φεστιβάλ Βαρσοβίας, ένώ τραγουδά τó νέο σουζέ τού Γ. Κατσαρού "Μαντολίνα".

νυχτές άγκάλες.

"Όσο γιά μας, τούς δεξάμε τó δρόμο και τούς κατατοπισάμε. "Η.δη άποσπάρμεθα σόν παρα'άν. Τόν λόγο έχουν τά έργα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

"Ο Μανώλης Χιώτης συζητεί με τη Μαίρη Λίντα τίς νέες δημιουργίες του στην μουσικοχορευτική λαϊκή επιθεώρησι, που παρουσιάζει σέ κοσμικό κέντρο της Πλάκας. Άριστερά με τó μπουζούκι ο τραγουδιστής Τιτάκης.

1) "Η έφετεινή "Βασίλισσα" τού ελαφρού τραγουδιού Μπελίντα, που έομηνεύει έξοχα τίς "Αλυσίδες" τού Γιαννιόη και τó "Ταγκό της "Αθήνας" τού Γ. Μουζάκη. 2) "Ο Τάκης Βαράλαμος με τη Μαρία ντέ Πετρίλλο σέ μιά χαρακτηριστική χορευτική σκηνή. 3) "Η Ρένα Βλαχοπούλου, που έλπίζεται νά τραγουδήση αύτες τίς μέρες, ύστερα άπό τήν άποθεωρία της λόγω έγχειρήσεως.

ΜΙΑΟΤΣΑΜΕ για το θάψιμο της 28ης Οκτωβρίου. Ξαφνικά, το πρόσωπο του φίλου μου λαμπαλόησε.

— Δε θα ξεχάσω ποτέ τη μεγάλη αυτή μέρα της Ελλάδας, μου είπε, με φωνή που έπαλλε από συγκίνηση. Δε θα ξεχάσω ποτέ το συγκλονιστικό εκείνο πρωινό, που μιάς ξύπνησαν οι καμπάνες του συναγερμού. Ο ήλιος έλουσε με τις δόλοχουσες φθοινοποι- νές του αχτίδες, μια ξεσηλωμένη, μια εξαλ- λη Αθήνα. «Οχι!», αντιήκουσε μυρυστομή ως τα πόδια της πόλες η κοραινή του άδουλω- του λαού: «Δε θα περάσουν!». Καί, πραγμα- τικά, δεν πέρασαν. Η ψυχή του ανθρώπου νί- κησε το άτσάλι. Αυτό είναι το έπος του 1940.

— Ναί, είναι καίτι ασύλληπτο! του είπα.

— Καί τι θυσιές! Στο θωλυκό, στον πτά- νειο αυτό αγώνα, που ελα την ετυγία να τόν ζήσω πάνω στη Πίνδο, είδα πράγματα, που μ' έπεισαν οριστικά πως η ελληνική φυλή είναι αθάνατη.

— Έπιασα το χέρι του γιατρού και τον παρα- κάλεσα:

— Διηγείσου μου, μιά από τις θυσίες αυτές, που σου έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση.

— Ο γιατρός άναψε το τσιγάρο του κι άρχισε να μου διηγείται μιά απ' τις πιο συγκινητικές ιστορίες του Άλβανικού πολέμου.

— Τό Νοέμβριο του 1940, έσθασε στο όρεινό χειρουργείο μας, μιά αδελφή νοσοκόμος. Ή- ταν μιά ψηλή, λυγρή κόρη της Αθήνας. Ένα ζωμό, ένα χαριτωμένο κορίτσι, εικοσιδυό χρό- νων, με ξανθά μαλλιά, με μάτια μεγάλα μενε- ξεδένια, γεμάτα τρυφερότητα κι' έξιπνάδα.

— Ήταν ή Ρένα Μελά, μιά από τις ήρωίδες εκείνες, που ζήτησαν να πολεμήσουν σάν άν- τρες στις πρώτες γραμμές. Ωστόσο, τό Γε- νικό Έπιτελείο Στρατού απόρριψε την αίτη- σί της και της υπέδειξε να καταταχθί στο σώμα των αδελφών του Έρυθρού Στρατού.

— Η Ρένα Μελά, που ήταν φοιτήτρια της ιατρικής, έτοξε άμέσως να γίνει νοσοκόμα. Τ- στερα από λίγες μέρες, κατατοπίστηκε τόσο καλά στη δουλειά της, ώστε έγινε τό δεξί μου χέρι.

— Σε βεβαίω πως σ' όλόκληρη τη ζωή μου,

πούσε άσθενικά. Είχε χάσει πολύ αίμα. Ή Ρέ- να τόνωνε άμέσως.

— Χωρίς άλλο, θα χρειασθί μετάγγιση, εί- πε. Σας παρακαλώ, αφήστε με να τού δώσω λίγο αίμα...

— Γύμνωσε τό ώραιο της μπράτσο, με τις γα- λάσιες πλεθίδες.

— Περιμένε, αγαπητή μου, της είπα συγ- κινήμενος. Θα δώμε πρώτα αν χρειάζεται ή θυσία αυτή.

— Έσκυψα ξανά κι' εξέτασα τό πληγωμένο από τραύματα δλιον κεφάλι του άξιωματικού, αλλά σηκώθηρα άναστατωμένος.

— Καί τά δύο του μάτια, της είπα, είναι χαμένα. Τό μεταπικό κόκκαλο σπασμένο... Δεν υπάρχει καμιά έλπίδα. Είναι καταδικασμένος...

— Τού βάλαιμε μερικά γάλας κι' ένα επίδε- σμο. Αυτά δάκρυα κύλησαν από τά μενεξεδένια μάτια του κοριτσιού.

— Τό δύστυχο τό παλληκάρι... ψιθύρισε.

— Τι να κάνουμε, Ρένα; της είπα. Αυτά έχει ο πόλεμος...

— Ήμουν έτοιμος να γυρίσω στη σκηνή μου, όταν εκείνη μου φώναξε:

— Γιατρέ... συηλθε!...

— Στάθηρα εκεί να δω την παράξενη αυτή περίπτωση. Η αδελφή γονάτισε μπροστά στο πληγωμένο. Δεν άκουγα τί της έλεγε. Άκουσα όμως τη Ρένα να τού απαντάει και να τού λέει: «Ναί», ενώ στο πρόσωπό της είχε χυθή ή έκφραση μιάς αδελικής τρυφερότητας.

— Τι σου λέει; τη ρώτησα μ' έκπληξι.

— Μου μιλάει σά νάμια ή μνηστή του. Τόν ξέρετε, γιατρέ;

— Ναί. Είναι ο λοχαγός Νίκος Μπαλάνος, ο διοικητής του δον λόχου των κομιάντος. Είναι ένας ήρωας από τούς λίγους. Αυτός έ- διωξε τούς Λίκους της Τσοκάνης από ένα σποινδαίο ύψωμα. Λιπούμαι άληθινά, που δε μπορώ να τόν σώσω...

— Την ίδια στιγμή σταμάτησα μ' άνοιχτό στό- μα. Ο έτοιμοθάνατος σήκωσε ξαφνικά τά χέ- ρια του κι' άρχισε άπαλά-άπαλά να χαϊδεύη τό πρόσωπο, τό λαμό, τά μαλλιά της αδελφής.

— Τι είν' αυτό; ρώτησε, με τη σπασμένη και υπόκοψη φωνή, που έχουν οι άρρωστοί, ο-

— Με τ' άλλο της τό χέρι χάιδεε τό ώχορό πρόσωπο του τραυματία με τέτοια συγκινητική τρυφερότητα, που ένας ξένος θα μπορούσε να υποθέσει πως ήταν ή πραγματική του μνηστή. Τά δάχτυλα του έτοιμοθάνατου χάιδεαν τώ- ρα τά μάτια της, τά μάγουλά της, τά μικρά της χείλη. Έπειτα κατέβηκαν ως τούς ώμους της και χάιδεαν τις πτυχές του φορέματός της, αλλά και πάλι ανέβηκαν κι' έψαχναν τό λαμό της.

— Σεκώμουν άκίνητος και παρακολουθούσα μ' έκστασι την ύπεροχη αυτή σκηνή. Μοί στανό- ταν άξιοθαύμαστο τό πως μπορούσε ο άνθρω- πος αυτός να μιλή.

— Ξαφνικά, τά χέρια του πληγωμένου, έ- καμαν μιά κίνησι να την άγκαλιάσουν.

— Μαιρούλα μου, γλυκό μου κορίτσι! Τι εύτυχισμένος που είμαι ξαναγονώντας κοντά σου...

— Κι' εγώ, αγαπή μου! του άποκορίθηκε εκείνη, με τρεμουλιαστή φωνή.

— Τώρα όλα θα πάνε καλά, είπε πάλι έ- κείνος. Ο πόλεμος τελείωσε... Οι κακές μέ- ρες πέρασαν. Ήθεε ή ώρα να παντρευτούμε, αγαπημένη μου...

— Ναί, αγαπή μου!

— Μαιρούλα, θυμάσαι τη νύχτα του άπο- χωρισμού μας; Σου υποσέθηκα, ότι θα νική- σουμε και να, τώρα, που γυρίζω στην άγκα- λιά σου νικητής! Πίστενα σ' αυτή τη νίκη, όπως πιστεύω στην άγάπη σου. Α! πόσο εί- μαι εύτυχισμένος! Δός μου τά χείλη σου, Μαι- ρούλα μου!

— Η Ρένα κοιμήθηκε, αλλά έφτασε ως τό τέ- λος της θυσίας. Έγειρε και πρόσφερε τά χεί- λη της στον έτοιμοθάνατο, που τόσο τά λα- χταρούσε.

— Τό παλληκάρι έμεινε για μιά στιγμή κρε- μασμένο στα χείλη της, λές κι' ήθελε να συν- φήξη ζωή. Μά, σέ λίγο, σπαστάθηκε κι' έμεινε άκίνητο στην άγκαλιά της.

— Η αδελφή άκούμπησε τότε σιγά-σιγά τό κεφάλι του λοχαγού στο μαξιλάρι. Τά δάκρυά της έτρεχαν στο άσπρο γαβά της.

— Δόξα και τιμή στη μνήμη σου, γενναίε μου! στέναξε και άσπάστηκε τό κέρινο πρόσω-

πο του νεκρού, όπου είχε ζωγραφιστή ή έκ- φρασι μιάς ύπερτατης εύτυχίας.

— Πήγα κοντά συγκινημένος και της είπα:

— Είδα πολλές αυτοθυσίες και ήρωϊσμούς στον έπικό αυτό αγώνα. Ή δική σου όμως θυσις είναι άφαστη!

— Καί, πραγματικά, μου φάνηκε πως, τη στιγ- μή αυτή, ή Ρένα Μελά προσωποποιούσε την Έλλάδα, γυρομένη πάνω σ' ένα ήρωα, που έ- πεσε, ύπερασίζοντας τά ιδανικά της.

Ι. ΑΝΔΡΟΤΑΙΔΑΚΙΣ

Μιά υπέροχη θυσία

δε γνώρισα κοπέλλα με περισσότερο θάρρος και με μεγαλύτερη αυτοθυσία. Ήταν πάντα πρόθυμη να προσφέρει τό αίμα της για τη σω- τηρία των βαριά τραυματισμένων. Πολλές φο- ρές μαλώσαμε γι' αυτό κι' όμως εκείνη πάντα επέμενε.

— Ένα μουντό πρωινό του Δεκέμβριο του 1940, όταν οι μάχες μαίνονταν σά στενά της Κλεισούρας, ή Ρένα ήθεε στη σκηνή μου και με έπληνσε. Ήταν πολύ συγκινημένη.

— Γιατρέ μου! Σηκωθείτε. Μας έφεραν ένα άξιωματικό βαριά τραυματισμένο. Είναι άνάγκη να τόν χειρουργήσετε άμέσως. Όλα είναι έτοιμα.

— Καλά, της είπα, έρχομαι...

— Όταν, ύστερα από λίγα λεπτά, μπήκα στο χειρουργείο, βρήκα τη Ρένα σαιμένη πάνω στον τραυματία. Στά χέρια της κρατούσε ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σε έσσο νερό. Καθά- ριζε προσεκτικά τό λασπωμένο σώμα τού ά- ξιωματικού.

— Γιατρέ, μου είπα, σηκώνοντας πάνω μου άνήσυχα, τά φωτεινά, τά γεμάτα συμπόνια μά- τια της. Ο δύστυχος είναι ανάλσθητος...

— Θέλω φώς!...

— Η αδελφή τράβηξε την ψάθα και τό φώς της μέρας πλημμύρισε τη σκηνή. Τότε έσκυψα πάνω στον πληγωμένο. Η Ρένα στεκόταν δί- πλά μου άνήσυχη, περιμένοντας. Τη στιγμή α- τή, όμολογώ, ότι, ως άνθρωπος, ένιωσα ένα συγκλονιστικό αίσθημα φρίκης, που ή άνάμνη- σί του δε θα σβύση ποτέ από τη μνήμη μου. Τό κεφάλι του τραυματία ήταν σκεδόν παρα- μορφωμένο. Έγνεψα στην αδελφή να έξαι- λουθήκη τη δουλειά της. Εκείνη ξαναπήρε τό σφουγγάρι κι' άρχισε να καθαρίζει ένα παγύ στομάχι λάσπης, ανακατεμένο με αίμα, που έ- χε καθίσει πάνω στο μέτωπο του πληγωμένου. Έπιασα τό σφυγμό του. Η καρδιά του χτυ-

ταν παραμυλόν. Τι είν' αυτό τό καπέλλο, που φοράς;

— Τά δάχτυλά του κατέβηκαν από τό άσπρο σκουφάκι της αδελφής, στο φαφουρένιο λα- μό της. Εκείνη δεχόταν τό χάδι του, κι' έξα- κολουθούσε ναμια γυρομένη πάνω του. Φαινό- ταν μάλιστα πως τώρα είχε σκίψει περισσό- τερο. Είχε περάσει τρυφερά τό χέρι της κάτω από τό λαμό του, κρατώντας στην άγκαλιά της τό πληγωμένο κεφάλι του ήρωα.

— Τά δάχτυλα του έτοιμοθάνατου τράβηξαν από τό κεφάλι της τό σκουφάκι, που έπρεσε. Τώρα τό τρεμμένο χέρι του χάιδεε τά μετα- ξένια μαλλιά της.

— Άγάπη μου! μουμούρισε, με σβυσμένη φωνή. Γιατί έφτιαξες κότσο τά μαλλιάκα σου; Θέλεις να φαίνεσαι τάχα μεγάλη! Κι' όμως είσαι ακόμη ένα μικρό, ένα πολύ μικρό κορί- τσι...

— Τά μάτια της αδελφής θόλωσαν από τά δάκρυα.

— Όταν έφυγα, συνέχισε ή υπόκοψη φω- νή, είχες τά μαλλιά σου οριγμένα πλεξούδες στις πλάτες σου. Ήσουν τότε ένα μικρό χα- ριτωμένο κοριτσάκι. Τώρα είσαι πάλι μιά μι- κρή άρραβωνιασμένη, που θέλει σώνει και κα- λά να φαίνεται πιδ μεγάλη!...

— Τράβηξε τις φουκέτες, που κρατούσαν τά μαλλιά της κι' έκείνα χύθησαν σά χροστή βοο- χή στους ώμους της.

— Τώρα είσαι πιδ δημοση! τραίλισε, χαί- δεύοντας με λαχτάρα τά ξανθά μαλλιά της. Τώρα είσαι ή χρυσή, ή πολυαγαπημένη μου Μαιρούλα...

— Η Ρένα δίστασε για μιά στιγμή, αλλά ά- μέσως βρήκε την ψυχραιμία της. Στο πρόσω- πό της χύθηκε μιά άπέραντη τρυφερότητα.

— Ναί, αγαπημένη μου, τού απάντησε γλυ- κά. Είμαι ή μικρή Μαιρούλα σου, που σε λα- τρεί.

Η αδελφή άκούμπησε σιγά, σιγά τό κεφάλι του λοχαγού στο μαξιλάρι...

Η ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ είναι φτωχή!

Καταδικασμένη να εργάζεται
ως την τελευταία της πνοή

Η ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ είναι σήμερα 62 χρόνων. Ή μοίρα, ωστόσο, την έχει καταδικάσει να εργάζεται ως την τελευταία της πνοή. Γιατί, αντίθετα με τη Μπριζίτ Μπαρντό, την Τζίνα Λολομπρίτζινα, την Λίζ Τάιτλορ ή τη Σοφία Λόρεν, δεν είχε ποτέ το πνεύμα της οικονομίας. Σπάταλη από ιδιοσυγκρασία, μανιακή για τις θμορφες τουαλέτες και τα κοσμήματα, γενναϊόδοξη στους φίλους της, ποθούμη ν' αδειάσει το πορτοφόλι της για τους φτωχούς, δεν κράτησε ποτέ τίποτα για τον εαυτό της. Κι' είναι σήμερα η πιο φτωχή ηθοποιός, μ' όλο, που εισπράττει πενήντα χιλιάδες δραχμές για κάθε βραδιά, που τραγουδάει.

Οι τελευταίες της περιόδους στη Γαλλία και στην πατρίδα της, τη Γερμανία, ήταν αληθινός θόλιμος.

Η Μάρλεν Νττήτριχ βαρύνεται, εξ άλλου, από πολλές υποχρεώσεις. Συντηρεί, πρώτα-πρώτα, την κόρη της Μαρία-Ρίβα και τα τέσσερα εγγονάκια της. Καλοκαθίδωπος είναι, βοηθάει επίσης το γαμικό της, μ' όλο που δεν ποτέπει να είναι ευχαριστημένη απ' αυτόν, γιατί από καιρό τώρα έχει εγκαταλείψει τη γυναίκα και τα παιδιά του. Έχει αναλάβει ακόμη τα έξοδα συντηρήσεως και θεορασίας του μοναδικού συζύγου της, του άλλοτε διευθυντού οργήστας Ρούντολφ Σέιμπερ. Είναι χωρισμένη μαζί του από τριάντα χρόνια, αλλά, όταν έμαθε, ότι προσεβλήθη η καρδιά του μ' ότι δε μπορούσε πια να ερμηνεύσει, έπευσε να τον τηλεγραφήσει, ότι ανέλαμβανε αυτή όλα τα έξοδα για τη συντήρησή και τη θεραπεία του. Και δεν αθέτησε ποτέ το λόγο της.

Νά γιατί δε μπορεί να σταματήσει ούτε στιγμή να εργάζεται, παρ' όλη την ηλικία της.

Ενώ, όμως, είναι τόσο καλόκαρδη για τους άλλους, μεταβάλλεται σε θηρίο κάθε φορά, που πρόκειται να τραγουδήσει. Γίνεται τότε ανώφελη. Φιλονεικεί με το διευθυντή της ορχήστρας και τους μουσικούς. Βρίσκει πως οι μουσικοί μ' οι ήλεκτρολόγοι δεν ξέρουν τη δουλειά τους και τρομοκρατεί τις δυστυχισμένες γκέουλες, που πρόκειται να συνοδεύσουν της εμφάνισής της. Όταν θυμώνει, ο «γαλάζιος άγγελος» μεταβάλλεται σε «γαλάζια στοιγία». Δικαιολογώντας τον κακό χαρακτήρα, που δείχνει στην ερμηνεία της, είπε σε μία τελευταία συνέντευξή της, ότι τον κληρονόμησε από τον πατέρα της, τον συνταγματάρχη των ούλλανων Έδουάρδο φόν Λός, που την ανέθρεψε με το μαστίγιο στο χέρι. «Όταν σ' όνειρο τραπείζι ζητούσα λίγο νερό, ο πατέρας μου τραβούσε μακριά την καρέκλα, λέγοντάς μου, ότι η κόρη ενός Γερμανού αξιωματικού έπρεπε να συνηθίσει να έτοιμήνη τη δίψα... Πολύς φορέας, οι άνθρωποι είναι άδικοι απέναντί μου, ποθούσε. Αλλά, εγώ δε μνησκαζώ. Σε μένα βλέπουν μόνο τη γάβα, το μύθο, την αλληγορία, το «γαλάζιο άγγελο» και καμιά δε θέλει να καταλάβει πως είμαι μία γυναίκα σαν όλες τις άλλες, μία γυναίκα, που έχει πολλές εθόνες στη σχέση της και τί εθόνες!».

Το ανθρώπινο αυτό έρεϊπμο κατόρθωσε να επιζήσει από τη φρόκη των στρατοπέδων συγκεντρώσεως. Ποτέ όμως δε θα ξαναβρή την υγεία του.

«Χάιλ Χίτλερ!» φώναξαν δώδεκα άνθρωποι μαζί, σηκώνοντας το γεμάτο ποτήρι τους.

Η σκηνή αυτή δε συνέβαινε —όπως θα νόμιζε κανείς— στην έθνικοσοσιαστική Γερμανία, την εποχή του δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, αλλά το 1960, στην Αργεντινή, σ' ένα πολυτελές ρεστωράν του Μπουένος Άϊρες. Πράγματι, υπολογίζεται ότι υπάρχουν στην Αργεντινή 75.000 Ναζήδες, κι' απ' αυτούς οι 10.000 περίπου είναι ακόμα μέλη του ναζιστικού κόμματος, άφοσιωμένοι σ' αυτό όσο και τον καιρό που η Γερμανία κυριαρχούσε σ' ολόκληρη σχεδόν την Ευρώπη. Ως την άνοιξη του 1960, που έγινε η τολμηρή απαγωγή του «Αίχμαν από τους Ισραηλινούς ακομμάτους», η Αργεντινή αποτελούσε ένα άσφαλισμένο καταφύγιο για άρκετους από τους 1.500 Ναζήδες εγκληματίες πολέμου, που είχαν ξεφύγει την τιμωρία. Εκείνοι που δικάστηκαν στη

Η «ιδεολογία» των Ναζήδων προώριζε για ολοκληρωτική εξόντωση όλους τους Έβραίους, άσους και τα μικρά παιδιά.

Ο «ΜΑΥΡΟΣ

Πού βρίσκονται
αυτά
τά ανθρωπόμορφα
τέρατα;

Νυρεμβέργη, αποτελούσαν ένα μικρό μόνο ποσοστό της στρατιάς των ενόχων. Ένα σωρό άλλοι βρίσκονται ακόμα ελεύθεροι, με ψευδώνυμα, σε διάφορες χώρες, που, ή άγνοούν την αληθινή ταυτότητά τους ή κάνουν πως δεν τους ξέρουν.

Δε μιλάμε δε για τους μικρούς, για τα άσημαντα έκτελεστικά όργανα, αλλά για τους αρχηγούς, τα ανθρωπόμορφα τέρατα, που τ' όνομά τους εξακολουθεί να προκαλή τη φρίκη.

Η δίκη του Αίχμαν συγκέντρωσε την παγκόσμια προσοχή σ' αυτόν κι' επισκίασε κάπως τους άλλους, που ήταν έξ' ίσου ενοχοί. Ωστόσο, δσα χρόνια κι' αν περάσουν, τα κακουρήματά τους δε θα ξεχαστούν ποτέ, γιατί είναι αμφίβολο αν έγιναν ποτέ άλλοτε ο κόσμος τέτοιους στανάδες...

Πρώτος σ' αυτό το «μαύρο» κατάλογο είναι ο Άλφρεντ Χέλμουτ Νάουζκος, ο άνθρωπος που επιφορτίστηκε απ' το Χίτλερ να οργανώσει ένα ψεύτικο αστυνομικό επεισόδιο, τον Αύγουστο του 1939, ώστε να δρη πρόφασι η Γερμανία να έπιτεθή κατά της Πολωνίας. Για το περιστατικό αυτό —την δόθεν επίθεσι 12 ψευτοπολωνών εναντίον ενός γερμανικού ραδιοφωνικού σταθμού— γράφουμε λεπτομερώς σε προηγούμενο τεύχος μας.

Αυτή ήταν η αρχή των εγκλημάτων του Ναουζκος κατά της ανθρωπότητας. Τελευταίος, ο μεγάλος αυτός εγκληματίας πολέ-

μου δήλωσε με καμάρια: «Τ' όνομά μου υπάρχει σε περισσότερα εντάλματα συλλήψεως, από κάθε άλλου ζωντανού σήμερα ανθρώπου. Είναι εκείνος που άναψε το φυτίλι της δόμβας του πολέμου, το 1939».

Ο ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ ΤΗΣ ΓΚΕΣΤΑΠΟ

Ακόμα χειρότερος όμως κακούργος ήταν ο Χάινριχ Μύλλερ. Αυτός όργάνωσε τη Γκεστάπο, παίρνοντας ως πρότυπο τη ρωσική μυστική αστυνομία Έμ-Βέ-Ντέ, που τη θαύμαζε πάντα. Ο ίδιος εισήγαγε τις μεθόδους βασανιστηρίων των θυμάτων της Γκεστάπο. Ήταν ένας απ' τους πρωτεργάτες του έξοντωτικού διαγισμού των Έβραίων, κι' ο ήθικός υπεύθυνος για τις φριχτές διαβροχές του Αουσβιτς, όπου θανατώνονταν με αέρια 2.000 Έβραίοι την ημέρα!

Εξ άλλου, διέταξε ο ίδιος τη σύλληψη —και πιθανότατα την έκτελεσι— 20.000 Έβραίων και την πυρπόλησι 171 συναγωγών. Στην Πράγα, σκότωσε με το χέρι του 28 κοπέλλες.

Τρίτος στον κατάλογο των εγκληματιών του Ναζισμού είναι ο γιάτρους Αύγουστος Χίρτ, ένας άσυνείδητος πειραματιστής και σατανικός επιστήμονας.

Ανέκη σε Ές-Ές κι' εργαζόταν στο τμήμα του Χίμλερ. Οι έρευνές του για ένα αντίδοτο του υπερίτη κάνανε τόσο έντυποσι στους άνωτέρους του, ώστε τον κάλεσε μία μέρα ο ίδιος ο Χίμλερ και του είπε:

—Από τώρα και στο εξής, θα πειραματίζεστε πάνω σε φυλακισμένους. Έχομε άρκετους απ' αυτούς.

Εκείνος δέχθηκε πρόθυμα. Και τα πειράματά του ήταν τέτοια, ώστε οι πρώτοι 20 φυλακισμένοι που του παραδόσανε, τυφλώθηκαν όλοι κι' ύστερα πέθαναν!

Έχοντας συναίσθηση για τα εγκλήματά που έκανε κατά της ανθρωπότητας, ο Χίρτ δήλωνε πάντα ότι, αν τυχόν νικούσαν οι Σύμμαχοι, δε θα τον πιάνανε ζωντανό. Και πραγματικά, όταν οι Αμερικανοί τον άναζήτησαν στο εργαστήριό του, είχε εξαφανισθή. Ένας απ' τους πιο άπιστους πονοειστές των Ναζήδων βρίσκει ακόμα πιθανώτατα στη ζωή.

Ο «ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ»

Αντάξιος «συνεργάτης» του Χίρτ ήταν ο Ριχάρδος Γκλουκ, που είχε τον τίτλο ο «Επιθεωρητής των στρατοπέδων συγκεντρώσεως. Μόνο που αυτός δεν είχε πολύ θάρρος, φοβότανε διαρκώς το Χίμλερ και δεν έκανε ποτέ τίποτα χωρίς τη συγκατάθεσί του.

Με τους φόβους του αυτούς έσωσε —χωρίς να το θέλει, βέβαια— τη ζωή πολλών ανθρώπων. Γιατί δεν ένεκρινε διάφορα σχέδια φανατικών φυλοεταίμων του, για την αύξησι των ομαδικών εκτελέσεων σ' όλα τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Όταν πλησίαζε το τέλος του πολέμου, ο Χίμλερ τον κάλεσε και του είπε:

—Πρέπει να περάσετε στη Λανία. Βάλτε μία στρατιωτική

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ»

των εγκληματιών πολέμου

στολή και παραστήστε το λιποτάκτη αξιωματικό. Έτσι, θα μπορούσατε να ξεφύγετε και να ξαναγυρίσετε αργότερα στη Γερμανία χωρίς να σας ενοχλήση κανείς.

Κι' ο Χίρτ άκολούθησε τη συμβουλή. Δεν ξέρομε όμως αν ξαναγύρισε πραγματικά στη Γερμανία... Λέγεται ότι βρίσκεται μάλλον στη Ρωσία. Ή τελευταία του εμφάνισι σημειώθηκε σ' ένα νοσοκομείο του Φλένμπουργκ, όπου νοσηλευόταν από «σάκ».

Στο Αουσβιτς έδρασε, επίσης, ο συμπαθητικός στο πρόσωπο, αλλά απαίσιος στην ψυχή δόκτωρ Γιόζεφ Μένγκελε, ο άρχιστρος αυτού του στρατοπέδου του θανάτου, που έστειλε τους Έβραίους στους θαλάμους αερίων. Σήμερα είναι μόλις 49 ετών κι' έχει εισβάρος του άμετέρητα εγκλήματά.

Οι κρατούμενοι, που φτάνανε για πρώτη φορά στο Αουσβιτς με το τραίνο, μόλις κατέβαιναν απ' τα φορτηγά βαγόνια, σχημάτιζαν πεντάδες και περνούσαν σιγά-σιγά μπροστά απ' το Μένγκελε. Εκείνος έκανε επίλογη. Κι' έλεγε σε καθένα, με τη μαλακή και συμπαθητική φωνή του: «Δεξιά» ή «Αριστερά».

Όσους έστειλε άριστερά, ήταν καταδικασμένοι σε θάνατο. Οι δήμειοι του στρατοπέδου τους έκτελούσαν με αέρια κι' ύστερα τους καίγανε.

«Δεξιά», σήμαινε τη ζωή, προσωρινά τουλάχιστον. Για την άμεία αυτή, ο Μένγκελε διάλεγε άντρες και γυναίκες, έδους νέους και γερούς, κανόνες να δουλεύουν έξοντωτικά στα εργοστάσια και στους δρόμους.

ΕΝΑ ΚΑΡΦΙ ΣΤΟ ΣΤΥΛΟ

Το δράδυ της παραμυθής μίας μεγάλης έβραϊκής γιορτής, ο δόκτωρ Μένγκελε πήγε με το ποδήλατό του στο ποδοσφαιρικό γήπεδο του Αουσβιτς. Αλλά, όχι για να παρακολουθήσει κανένα μάτς... Είχαν συγκεντρωθή εκεί 2.000 Έβραίοι έφηβοι, για μία ειδική επίλογη.

Ο Μένγκελε άφισε σε μία άκρη το ποδήλατό του και διάλεξε ένα απ' όλους, μάλλον ψηλό. —Έλα δώ, παιδί μου, του είπε με φιλικό τόνο. Στάσου μπροστά σ' αυτό το στύλο.

Εκείνος υπάκουσε. Κι' ο Μένγκελε διάταξε να κορφώσουν στο στύλο ένα μεγάλο καρφί, λίγο πιο πάνω απ' το κεφάλι του νεαρού.

—Τώρα, έπτε στους άλλους, θέλω να περάσει καθένας σας κάτω απ' αυτό το καρφί.

Όσοι λοιπόν δεν ήταν άρκέτα ψηλοί, ώστε ν' άγγίζουν τα μαλλιά τους στο καρφί, καθώς περνούσαν από κάτω, όδηγήθηκαν στο θάλαμο αερίων!

Όταν άρχισαν να καταλαβαίνουν τί συνέβαινε, τα δυστυχισμένα παιδιά έκαναν ό,τι μπορούσαν για να φανούν ψηλότερα. Αλλά σήκωναν στα ποπούτσια τους πέτρες κλπ., με την έλπίδα να κερδίσουν έτσι λίγους πόντους...

Παρ' όλη την άπανθρωπιά που έδειχνε η συμπεριφορά του, ο Μένγκελε θεωρούσε τον εαυτό του πρότυπο γιατρού! Έλπιζε δε να γίνει, μετά τον πόλεμο, ένας διάσημος γυναικολόγος.

Στο μεταξύ, ξεγεννούσε με μεγάλη επίμελεια και με κάθε δυνατή περιποίηση τις έγκυες κρατούμενες του στρατοπέδου... για να τις στείλει, έπειτα από μισή ώρα, στο θάλαμο αερίων, μαζί με τα νεογέννητα παιδιά τους! Μετά την ήττα της Γερμανίας, κατέφυγε στη Νότιο Αμερική. Έπί πολλά χρόνια, έκανε το γιατρό σ' ένα προάστιο του Μπουένος Άϊρες.

Έπειτα από τη σύλληψι και την απαγωγή του Αίχμαν —που έφερε σε δύσκολη θέση την Αργεντινή απέναντι στον υπόλοιπο κόσμο— ο Μένγκελε, όπως κι' άλλοι εξέχοντες Ναζήδες, κρύφτηκε. Άγνωστο δε που βρίσκεται τώρα.

Έπειτα από τη σύλληψι και την απαγωγή του Αίχμαν —που έφερε σε δύσκολη θέση την Αργεντινή απέναντι στον υπόλοιπο κόσμο— ο Μένγκελε, όπως κι' άλλοι εξέχοντες Ναζήδες, κρύφτηκε. Άγνωστο δε που βρίσκεται τώρα.

Ο «ΧΑΣΑΠΗΣ ΤΟΥ ΣΑΝΤΟΥΡ»

«Αλ» άς έρθουμε σ' ένα άλλο τέρας: τον ταγματάρχη Λάμμερτινγκ, το «χασάπη» του Οραντούρ. Νά υπό ποιές συνθήκες πήρε αυτό το μακάβριο τίτλο:

Μία μέρα, έφτασε με τους στρατιώτες του στο γαλλικό χωριό Οραντούρ. Οι κάτοικοι διατάχθηκαν να συγκεντρωθούν στην τεκνική πλατεία —άντρες, γυναίκες και παιδιά. Οι Γερμανοί μάχωναν με τ' αυτιάκινα τους ακόμα κι' όσους δούλευαν στα χωράφια τους.

Όταν συγκεντρώθηκαν όλοι, ο Λάμμερτινγκ τους άνάγγειλε: —Ένας Γερμανός αξιωματικός δολοφονήθηκε εδώ κοντά. Ξέρωμε ότι οι ενοχοί είναι απ' το χωριό σας. Θέλωμε να μάς τους υποδείξετε, καθώς και την κοινή αποθήκη των όπλων τους.

Οι χωρικοί δεν άπαντήσανε. Τί να πούνε άλλωστε, αφού δεν είχαν ιδέα γι' αυτά που τους ρωτούσε ο αξιωματικός... Άν δε μού δώσετε αυτή την πληροφορία, συνέχισε ο ταγματάρχης, θα κάψουμε τα σπίτια σας, για να είμαστε σίγουροι πως κάλεσε μία μέρα ο ίδιος ο Χίτλερ να περάσει από το σπίτι τους. Αλλά δεν ξέρανε τίποτα...

Βλέποντας πως δεν άπαντούσε κανείς τους, ο Λάμμερτινγκ φώναξε: —Πού είναι ο δήμαρχός σας; Ο δήμαρχος προχώρησε ένα βήμα.

—Νά μού υποδείξετε άμέσως 30 δήμους, του έπτε ο ταγματάρχης.

Ο δήμαρχος άρνήθηκε. Ο ταγματάρχης διάταξε τότε να χωριστούν οι άντρες απ' τα γυναίκοπαιδα. Οι πρώτοι ήταν σχεδόν 200. Οι Γερμανοί τους κλείσανε σε μάντρες και τους θέρσανε όλους με πολυβόλα.

Όσο για τα γυναίκοπαιδα, τα μαζέψανε μέσα σε μία έκκλησις και βάλανε φωτιά.

Μόνο μία γυναίκα σώθηκε απ' αυτή την έκατόμβη... Εκτός απ' τους κατοίκους του

Οραντούρ, οι Γερμανοί έπιασαν και τουφέκισαν και πολλούς Έβρους, που έτυχε να περνάνε από κεί.

Ο υπεύθυνος του φρικιαστικού αυτού ομαδικού εγκλήματος ήταν ο ταγματάρχης Λάμμερτινγκ. Άλλ' όταν αργότερα οι νικητές Σύμμαχοι τον άναζήτησαν, με ένταλμα συλλήψεως, δεν τον βρήκαν πουθενά. Είχε δραπέτεύσει, μαζί με τόσους άλλους. Ίσως όμως να μη ξεφύγη τελικά την τιμωρία, όπως κι' ο Αίχμαν.

ΤΟ «ΠΡΩΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟ» ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Για το Μάρτιν Μπόρμαν, το «πρωτοπαλληκάρο» του Χίτλερ, έχουν γραφή πολλά. Ήταν ένας από τους πρωτεργάτες του προγράμματος εξόντωσεως εκατομμυρίων Έβραίων. Κι' όμως, στα μάτια του κόσμου, περνούσε σαν ένας στοργικός κι' άφοσιωμένος οικογενειάρχης!

Νά τί έγραφε, σ' ένα σύντομο γράμμα του προς τη γυναίκα του: «Άγαπημένη μου Γκέρντα. Ξέρω πως δε μπορούσα ποτέ να βρω μία πιο καλή, πιο γλυκεία, πιο μυαλωμένη γυναίκα από σένα. Είμαι άληθινά πολύ τυχερός».

Κι' όμως ήταν ένας απ' τους πιο άπιστους συζύγους —κι' η γυναίκα του το ήξερε καλά. Ή ιδιαιτική του ζωή χαρακτηριζόταν απ' την ίδια έλλειψι κάθε ήθικής αρχής, που έδειχνε και στη δράσι του για την εξόντωση των Έβραίων.

Ο δόκτωρ Γιόχαν φόν Λήρς δεν πήρε μέρος ο ίδιος στις άμαδικές έκτελέσεις, όχι γιατί του έλειπε η διάθεσι, αλλά γιατί ήταν δειλός.

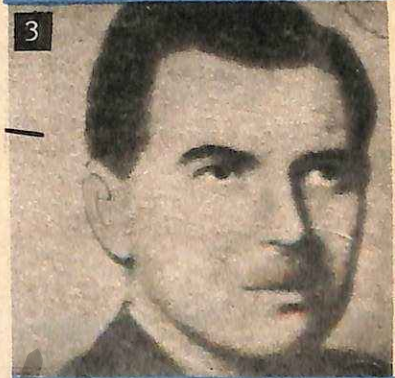
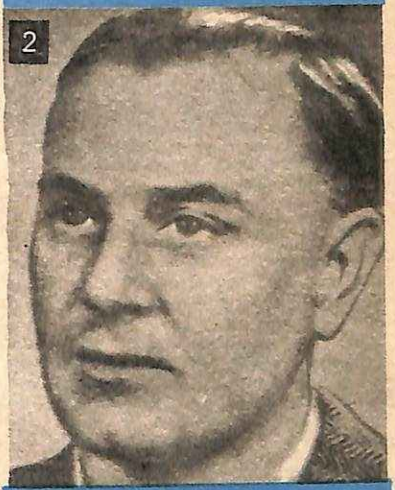
Ωστόσο, το έργο του ήταν το ίδιο εγκληματικό. Είχε αναλάβει, με τη φαρμακερή προπαγάνδα του, να πείσει τους Γερμανούς, στρατιώτες και πολίτες, πως είχαν καθήκον να κυνηγήσουν, να φυλακίσουν και να σκοτώνουν τους Έβραίους, να καταστρέψουν τις περιουσίες τους, να τους στερήσουν από κάθε μέσο ζωής, να τους κάνουν το βίο άβυσσο.

Οι Έβραίοι είναι εγκληματίες από κληρονομικότητα —έγραφε. Δεν είναι ένας λαός σαν τους άλλους, ούτε και αποτέλεσμα φυλετικής επιμείας, αλλά αντιπροσωπεύουν το Σατανά.

Ο φόν Λήρς είναι γάρα ζωντανός και διδάσκει γερμανικά σ' ένα σχολείο του Καίρου.

Στο Κάιρο επίσης κάνει το γιατρό ο δόκτωρ Χάινς Έρσελ, ο άρχιστρος του στρατοπέδου του Μπούχενβαλντ, που σκότωσε με δηλητηριώδες ένεσεις εκατομμύρια Έβραίους.

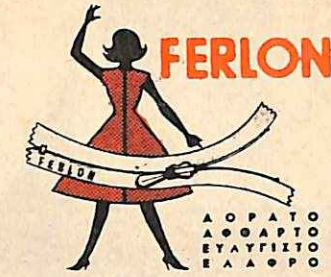
Ο πόλεμος έχει τελειώσει, εδώ και 17 χρόνια. Φαίνεται δε ότι ο περισσότερος κόσμος —και ιδίως οι Γερμανοί— εύχονται να ξεχαστούν οι φρικαλεότητες των Ναζήδων. Αλλά είναι σωστό να ξεχάση και να συχωρέση η ανθρωπότητα, για να βρεθούν οι μέλλους γενεές, έκτητείμενες και πόλι στην άπειλή μιάς αναβίσεως του Ναζισμού;

1. Ο Μάρτιν Μπόρμαν, «πρωτοπαλληκάρο» του Χίτλερ κι' ένας από τους πρωτεργάτες του προγράμματος εξόντωσεως των Έβραίων. Κρύφτηκε τώρα στην Αργεντινή.
2. Ο δόκτωρ Χάινς Έρσελ, άρχιστρος του στρατοπέδου του Μπούχενβαλντ, που θανάτωνε με ένεσεις εκατομμύρια Έβραίους, κάμει τώρα το γιατρό στο Κάιρο.
3. Ο δόκτωρ Γιόζεφ Μένγκελε, ο «γλυκομίλητος» γιατρός του Αουσβιτς και προσηλυτιστής των θαλάμων αερίων. Ζούσε φανερά στην Αργεντινή μέχρι το 1960.
4. Ο Χάινριχ Μύλλερ, ως όργανο της Γκεστάπο, είναι υπεύθυνος για χιλιάδες θανάτους από βασανιστήρια. Κανείς δεν ξέρει τί έχει άπογίνει.

Στο ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ. Στο 'Αρσάκειο 12, κάθε κομψή 'Αθηναία θα βρή μαζί με τα θαυμάσια έτοιμα φορέματα, παλτά, ταγιέρ, πλεκτά και ωραιότατα μοντέρνα έσώρρουχα, κάλτσες, μαντήλια και γάντια. Το ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ προσφέρει πάντοτε στις γυναίκες, τα πιο μοντέρνα έτοιμα ενδύματα και έσώρρουχα, στις καλύτερες τιμές.

"Όλες μας κάποτε θανακτώσαμε με το φερμουάρ που μάγκωνε την ώρα που διαζάμασε να φύγουμε. Αυτά τελείωσαν πιά. Το φερμουάρ που δεν μάγκωνε ποτέ, που δεν σχίζει τα έσώρρουχα, λέγεται ΦΕΡΛΟΝ. Επίσης είναι άδραο, εύελο, γυατο, καταπληκτικής άντησης, ελαφρότατο και σε όλους τους χρωματισμούς. Προσοχή μόνο να γράφει πάντα την λέξη FERLON.

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

"Απολαύσεις πραγματική αλλά και πηγή εσόδων, το πλέξιμο με τις ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΕΣ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΕΣ ORION 5 ΝΕΑ μοντέλα 1962, με 4 φασόν-Μετίε από 2.900 — 11.700. Μεγάλες εύκολες πληροφορίες. Ε. ΜΠΑΦΑΛΗΣ 'Αθήνα, 'Αριστέλδου 6, Τηλ. 230.382, Θερινή 1. 'Ακταλίας Κούσκουρα 10, Τηλ. 21.381. Βόλος Καρτάλη 80, Τηλ. 85.25.

MAISON DE GANTS

Είναι το μοναδικό για την 'Αθήνα κατάστημα, που λανσάρει όλες τις νέες μόδες για κάθε σαιζόν, σε δερματίνες ζακέτες, ταγιέρ, φορέματα, παλτά, έτοιμα και έπι παραγγελία και γάντια. MAISON DE GANTS. Κα 'Ελένη Λέκκα, 'Ερμού 44, 2ος όροφος, Τηλ. 234.992. ΠΡΟΣΟΧΗ: 'Αναλαμβάνουμε το καθήκον και την επίσημη των δερματίνων με επιτυχία.

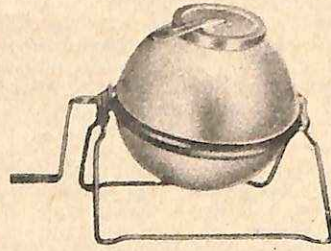

Νέοι Διαμαντί

Νά το αδιάθετο που σας χρειάζεται αυτή την εποχή, φίλες μου. Είναι νάυλον, διαπράκτο 100% έπι την εποχή, διαπράκτο και πολύ φτηνό. Μπορείτε να το ζητήσετε στα καταστήματα ΑΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ 'DIAMANT PLASTICS', όπου θα βρήτε επίσης και την μεγαλύτερη ποικιλία πλαστικών οικιακής χρήσεως. Θαυμάσιες πολυχρωμες πλαστικές ντουλάπες, με γερμανικά έφασματα, σε τρία διαφορετικά μεγέθη, με ράφια και χωρίς ράφια, με μεγάλη χωρητικότητα. Επίσης νάυλον κουρτίνες σε άραια φωτεινά χρώματα και μοντέρνα σχέδια, νάυλον τραπεζομάντηλα και όλα τα πλαστικά είδη για την κουζίνα και το σπίτι. Καταστήματα ΑΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ 'DIAMANT PLASTICS'. Μητροπόλεως 48, 'Ερμού 35 και 87, 'Αγίου Κωνσταντίνου 5. 'Ομόνοια.

"Όπου και αν μένουν οι φίλοι σας, στην 'Ελλάδα ή στο εξωτερικό, σήμερα είναι πιά πολύ εύκολο να τους στείλτε τις εύχες σας με ένα άραίο μπουκέτο λουλούδια. Ναι, είναι τόσο εύκολο χάρη στην τέλεια όργάνωση που διαθέτει το ΦΕΡΙΑΝΟ Σ — ΣΥΝΤΑΓΜΑ — ΣΤΑΔΙΟΥ 3 — ΑΘΗΝΑΙ — Τηλ. 221.514.

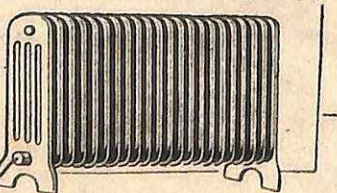
Το χειροκίνητο πλυντήριο ΚΑΜΟ-ΜΕ είναι το επαναστατικότερο της εποχής μας. Πάει όλα τα είδη και τα μεγέθη των ρούχων μέσα σ' ένα λεπτό, είναι φθινό —στοιχίζει μόνο 1.200 δρχ.— είναι ελαφρό, ακίνδυνο εύκολο στη μεταφορά, δεν καταλαμβάνει πολύ χώρο. Το ΚΑΜΟ-ΜΕ είναι άπαραίτητο συμπλήρωμα κάθε νοικοκυριού. Διαρκής έκθεσις: Κατάστημα ΚΑΜΟΜΕ. Βεραν. ζέρου Αριθ. 13 και στον Πειραιά, Λεωφ. Βασιλέως Κωνσταντίνου 92.

Ηλεκτρικά Καλοριφέρ STYLCO

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ 'Από το 1949

• Η πιο τέλεια, οικονομική και υγιεινή θέρμανσις.
• Επισκευδíte την έκδοί μας στην πλατεία Καρύτου.

Ν ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ-Παρνασσού 3ε-Τηλ. 224.194

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

Το σπίτι σας το έχτισε ο μηχανικός, έσείς όμως με τα έπιπλα που θα το βάλετε θα το φτιάξετε άληθινά. Γιατί ένα σολόνι, μιά τραπεζαρία, μιά κρεβατοκάμαρα από την έπιπλοποιία ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ θα το έπιπλοποιήσει άριστα. Τα έπιπλα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ έχουν στερεότητα, άνση, πολυτέλεια και τις καλύτερες τιμές. Διαρκής έκθεσις: Αλίου 89 και Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954. Μιά έπισκεψί. θα σας πείση.

ΟΙ "ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ" ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ

Πώς εξηγούνται από τους επιστήμονες

Οι διαιτητικές παραεπιθυμίες των εγκύων γυναικών δε μπορούν βέβαια, να αποδοθούν σε ανεξήγητες φυσιολογικές απαιτήσεις του οργανισμού. Γιατί, τουλάχιστον για την ώρα, δεν έχει αποδειχθεί ότι η εγκύος έχει πραγματική ανάγκη από εκείνα τα παραένα «φαγητά», που μόνο μιά γόνιμη φαντασία θα μπορούσε να φανταστεί. Αυτές οι λεγόμενες «επιθυμίες» των εγκύων έχουν επιβληθεί από την παράδοση των αιώνων και κανείς δε θα τολμούσε να τις αντίκειται.

Ενδιαφέροντες είναι οι παρατηρήσεις, που έκανε ο 'Αγγλος μελετητής δόκτωρ Νάν Τάγκερτ πάνω σε έννιάοσις γυναίκες, που περίμεναν παιδί. Ο δόκτωρ Τάγκερτ, θέλοντας να εξακριβώσει ποιές ήταν οι διαιτητικές επιθυμίες των εγκύων, βρέθηκε μπροστά σε καταπληκτικές άποκαλύψεις. Μερικές από τις μέλλουσες μητέρες, κανονικάτατες από κάθε άποψι φυσιολογική και διανοητική, έτρωγαν... σαπούνι, όδοντοπαστα, σάβερση, κιμωλία και χύμα!

Σε μιά περίπτωση ο «διαιτητικός παραλογισμός» πέρασε κάθε όριο πιστεύου. Δε θα τολμούσαμε να το μεταφέρουμε εδώ, αν η πηγή της πληροφορίας δεν ήταν άπόλυτα αξιόπιστη.

Πρόκειται για μιά γυναίκα, η οποία στον τελευταίο μήνα της εγκυμοσύνης της έτρωγε με άσυγκρατη έπιληστία κάρβουνα και κεφάλια από σπίρτα.

Όρισμένες περιέργες επιθυμίες εγκύων γυναικών εξηγούνται από μερικούς γιατρούς, προκισμένους με φαντασία, σε μιά τάση, για τη συμπλήρωσι της έλλειψης σιδήρου, που παρουσιάζεται στις μητέρες κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης. Είναι, πραγματικά, άποδεκίμενο ότι σ' αυτή την περίοδο ο σίδηρος είναι έλλιπής στον οργανισμό της εγκύου. Και αν από κάποια έπίσημη ίατρική πηγή, χόταν η είδησι ότι γυναίκες σ' ένδιαφέρουσα κατάστασι έχουν άποκτήσει τη μανία να τρώνε... τριμματα σιδήρου, τότε θα μπορούσε να ένισχυθεί αυτός ο ίαχυρισμός, όμως μιά τέτοια είδησι δεν υπάρχει, τουλάχιστον, για την ώρα.

Οι πιο κανονικές γυναίκες παρουσιάζουν, ίδίως κατά τους πρώτους μήνες, μόνο μιά σημαντικωτάτη αύξησι στην όρεξη. Είναι όμως γνωστό ότι σ' αυτή την πρώτη φάσι της εγκυμοσύνης οι διαιτητικές άναγκες δεν είναι τόσο μεγάλες, όσο κατά τους τελευταίους μήνες, επομένως αυτό το φαινόμενο έχει περισσότερο ψυχολογικά αίτια.

Σε μερικές περιπτώσεις η παραεπιθυμία της μέλλουσας μητέρας είναι έντελώς διαφορετική. Τυχαίνει δηλαδή η εγκύος να νιώση άπείθεια για φαγητά και γλυκά, τα όποια πρώτα άγαπούσε πολύ.

Το πηνήτα τοίς εκατό των εγκύων παραπονούνται για άνεπαρκή όρεξη. "Όμως αν έλέγξει κανείς τη διαίτά τους, θ' άνακαλύψη ότι η ποσότης των τροφών, που καταναλάσκει κάθε εγκύος ήμερησίως, είναι άρκετά μεγαλύτερη από το κανονικό. "Όπως άποδεικνύεται, η εγκύος δεν υπολογίζει όλα εκείνα που τρώγει από λαιμαργία, όπως ζαχαρώδη, μπισκότα, καραμέλες κλπ.

Οι διάφορες επιθυμίες των εγκύων, λέει ένας διαπρεπής μαιευτήρας, είναι οι «ποιητικές παραεπιθυμίες» των γυναικών αυτών, που πρόκειται να εκπληρώσουν το θαυμάσιο χρέος της μητρότητος. Αυτό δε μας δεν άποκλείει τις παράλογες παραεπιθυμίες, τα άλλοκοτα καπρίτσια, που αναβλύζουν από τα μυστήρια της ψυχικής σφαίρας. Αυτή η ψυχική σφαίρα, όταν είναι παραφορτωμένη από συγκινήσεις, προκαλεί παράξενες άναλασίες πάνω σ' όλα τα συστήματα του οργανισμού μας και ίδίως στο πεπτικό.

Συναρπαστικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Καρολίνας Γυβερνίσιο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Με την ιδέα πως η Μιλανέζα άνακατεύτηκε στη δολοφονία της Ρίτας και πως η Τσέρερ είναι ίσως συνένοχός της, ο Γκουέλο κι' η Νορί πηγαίνουν να ζητήσουν πληροφορίες για την τελευταία άπ' τη θυρωρή του σπιτιού που μένει. Εκεί λοιπόν βρίσκουν ένα κατάλογο των ένοικιαστών που μένουν στο σπίτι αυτό την εποχή της δολοφονίας. 'Ανάμεσά τους είναι κι' η 'Ορτένσια, με το φίλο της «δικηγόρο»... Αυτό ένιχυσε τις υποψίες της Νορί και παρακαλεί τη θυρωρή να έπιβλέπη την Τσέρερ. Εκείνη τη βλέπει, την ώρα που φεύγει, κι' η καρδιά της σφίγγεται, γιατί καταλαβαίνει πως την υποπτεύονται ο άδελφος κι' η άνηψή της. Όταν φτάνει σε λίγο ο Ποντέκκο, τον υποδέχεται με προσποιητή έγκαρδιότητα και κάνει ό,τι μπορεί για να τον ξετρελλάνει και να του άποσπάσει το μυστικό του. 'Αλλά δεν τίς κατορθώνει. Στο μεταξύ, η κ. Βάστι έπρόκειτο να στείλει το γιο της στο Παρίσι για φωνία και έβαλε ένα χρηματικό ποσό σ' ένα φάκελλο, που τον άφισε μέσα στο συρτάρι της. Η Νορί μένει μόνη κάμπος ώρα σ' αυτό το δωμάτιο. Όταν έναγογυρίζει, η κ. Βάστι την πιέζει και πάλι για να παντρευτεί το γιο της, αλλά αυτή άρνείται έπιμονα, με τρόπο που η κ. Βάστι τον θεωρεί προσάλητικό. "Υστερα η κ. Βάστι διηγείται στο γιο της την άποτυχία της.

7ον — "Ισως άρχει δίκη. Μά πρέπει να παραδεχθείς πως ήταν μεγάλη έπιτυχία αν δένουμε μαζί μας τη Νορί!

— Δε λέω όχι. "Όστόσο, μπορεί μιά μέρα να ζητήσει η ίδια αυτό που άνείμια σήμερα...

— Δεν το πιστεύω. Μου το έπες καθαρά: Προτιμώ να πεθάνω, παρά να γίνω γυναίκα σου.

Μ' όλο που είχε χλωμίσει, ο Εγγένιος έβαλε τα γέλια.

— Δεν πρόκειται να της το έπιβάλω με το ζόρι, έλεπε.

Και πρόσδεσε, κυττάζοντας το ρολόι του:

— Είν' άργα, μαμιά. Έχω να τελειώσω διαφωές δουλειές, πριν πλαγιάσω. Δός μου τον κατάλογο αυτών που χρειάζεσαι, και τ' άπαιτούμενα λεφτά, γιατί αύριο πρωί θα φύγω με το πρώτο τραίνο και δε θάχω καιρό παρά να σε χαιρετήσω.

— Τάχω έτοιμάσει όλα, έλεπε η κ. Βάστι. Πάμε στην κάμαρά μου.

Σηκώθηκε, κι' ο γιός της την άκολούθησε.

Επειτα από λίγο, κάθισε μπροστά στο γραφείο της, έβγαλε άπ' την τσέπη της τα κλειδιά και έβλεψε ν' άνοιξη το συρτάρι. 'Αλλά δε μπόρεσε να στρίψει το κλειδί στην κλειδαριά, γιατί το συρτάρι ήταν ήδη άνοιχτο.

— Κί' όμως τόχα κλειδώσει! έλεπε.

— Ποίος μπορεί να τ' άνοιξει; Δεν είχες το κλειδί στην τσέπη σου πάντα; παρατήρησε ο Εγγένιος.

— 'Ασφαλώς...

— Τότε, θα ξεχάσεις να το κλειδώσεις.

Η κ. Βάστι δεν άπάντησε. Είχε πάσει το φάκελλο με τα λεφτά, που φαινόταν άπείραχτος.

— Έχω βάλει εδώ μέσα 10 χιλιάδες λιρέτες, έλεπε δίνοντας τις στο γιο της. Για κάθε ένδεχόμενο, έχω γράψει πάνω τους άριθμούς των χαρτονομισμάτων. Κάμε έναν έλεγχο.

Ο Εγγένιος έβγαλε τα χαρτονομίσματα άπ' το φάκελλο και τα

μέτρησε ένα - ένα. Ξαφνικά όμως φώναξε:

— Έκανες λάθος μαμιά. Είναι 9 χιλιάδες, όχι 10.

Η κ. Βάστι ξαναμέτρησε κι' αυτή τα χαρτονομίσματα. "Επειτα φώναξε, φέρνοντας τα χέρια της στο μέτωπό της:

— Κλέφανε τις 1.000. Και δε μπορεί να είναι άλλος ο κλέφτης άπ' τη Νορί!

Ο Εγγένιος έκαμε μιά κίνησι έκπληξης και μάλωσε τη μητέρα του:

— Παραλογίζεσαι, μαμιά! έλεπε. Πώς μπορείς να κατηγορήσεις τη Νορί για μιά τέτοια πράξι;

— 'Αλλ' η κ. Βάστι δέν τον άκουγε.

— Είν' αυτή, σου λέω. Είμαι σίγουρη, γιατί μονάχα η Νορί υπήκε στην κάμαρά μου. Ζήμερα το πρωί, μόλις είχα τελειώσει κι' λογαριασμούς, ήρθε εδώ η Νορί και μ' είδοποίησε πως με θέλανε κάτω.

Την άφισα εδώ, να έτοιμάσει τον κατάλογο αυτών που θ' άγοράσεις άπ' το Παρίσι. Εκείσας το γραφείο, άφισα όμως το κλειδί στην κλειδαριά. Όταν έναγογυρίσα, το κλειδί δε βρισκόταν πιά εκεί.

Η Νορί μου έλεπε πως τόβγαλε, γιατί την ένοχλούσε στο γραφείο. Και μου τόδωσε... Αυτή είναι, αυτή! Άνοιξε το συρτάρι, πήρε τα λεφτά που λείπουν, έπειτα μ' άκουσε να γυρίζω και δεν πρόλαβε να κλειδώσει πάλι το συρτάρι. Στην ταραχή της δε, έβγαλε το κλειδί.

Ο Εγγένιος κουνούσε το κεφάλι του.

— Έγώ τουλάχιστο βαρέθηκα να τσαβώ κουπί. Άννούλα!...

— Αυτό που λές, δε μου φαίνεται πιθανό, παρατήρησε. Μπορεί να είναι η Νορί άκατάδεχτη, φαντασίμενη... ποτέ όμως κλέφτρα!

Μά η κ. Βάστι άρχισε να θυμώνει.

— Λείπουν, ναί η όχι, αυτά τα δυό πεντακόσια: ξέσπασε. Λοιπόν, δε μπορεί να τα πήρε παρά αυτή. Κανείς άλλος δε μπήκε εδώ μέσα, όλη την ήμερα.

Ο Εγγένιος έσφιξε τα μελίγια του ανώμενα στα χέρια του.

— Όχι, δε μπορώ να το πιστέψω! έλεπε. Μαμιά, σε παρακαλώ, μη δημιουργήσεις σκάνδαλα. Θ' άναβάλω μερικές μέρες το ταξίδι μου στο Παρίσι, για να ξεκαθαρίσω αυτή η υποθεση. Αυριο το πρωί όταν θάρω η Νορί, θα την φωνάξω εδώ, σ' αυτή την κάμαρα. Θάμια κι' εγώ παρών. 'Αν έκαμε αυτή την κλοπή, θα προδοθή. Θα την άναγκάσουμε να όμολογήσει. Μά δε θα την καταγγείλεις ύστερα... έ, μαμιά!

Η κ. Βάστι άνασκήκωσε τοίς ώμους της.

— Θέλεις λοιπόν να χάσω τα λεφτά μου και να έξακολουθήσω να κρατώ στη δουλειά μου μιά κλέφτρα; παρατήρησε.

— Δεν ξέρεις τι μπορεί να την έσπρωξε σ' αυτή την άτιμωτική πράξι, έλεπε ο Εγγένιος με συγκινημένη φωνή. Μπορεί να βρέθηκε σε μεγάλη άνάγκη...

Η κ. Βάστι άνασκήκωσε τοίς ώμους της.

— Δέν ξέρεις τι μπορεί να την έσπρωξε σ' αυτή την άτιμωτική πράξι, έλεπε ο Εγγένιος με συγκινημένη φωνή. Μπορεί να βρέθηκε σε μεγάλη άνάγκη...

Η κ. Βάστι άνασκήκωσε τοίς ώμους της.

— Δέν ξέρεις τι μπορεί να την έσπρωξε σ' αυτή την άτιμωτική πράξι, έλεπε ο Εγγένιος με συγκινημένη φωνή. Μπορεί να βρέθηκε σε μεγάλη άνάγκη...

Η κ. Βάστι άνασκήκωσε τοίς ώμους της.

— Δέν ξέρεις τι μπορεί να την έσπρωξε σ' αυτή την άτιμωτική πράξι, έλεπε ο Εγγένιος με συγκινημένη φωνή. Μπορεί να βρέθηκε σε μεγάλη άνάγκη...

Η κ. Βάστι άνασκήκωσε τοίς ώμους της.

— Δέν ξέρεις τι μπορεί να την έσπρωξε σ' αυτή την άτιμωτική πράξι, έλεπε ο Εγγένιος με συγκινημένη φωνή. Μπορεί να βρέθηκε σε μεγάλη άνάγκη...

Η κ. Βάστι άνασκήκωσε τοίς ώμους της.

— Δέν ξέρεις τι μπορεί να την έσπρωξε σ' αυτή την άτιμωτική πράξι, έλεπε ο Εγγένιος με συγκινημένη φωνή. Μπορεί να βρέθηκε σε μεγάλη άνάγκη...

Η κ. Βάστι άνασκήκωσε τοίς ώμους της.

— Δέν ξέρεις τι μπορεί να την έσπρωξε σ' αυτή την άτιμωτική πράξι, έλεπε ο Εγγένιος με συγκινημένη φωνή. Μπορεί να βρέθηκε σε μεγάλη άνάγκη...

Η κ. Βάστι άνασκήκωσε τοίς ώμους της.

— Δέν ξέρεις τι μπορεί να την έσπρωξε σ' αυτή την άτιμωτική πράξι, έλεπε ο Εγγένιος με συγκινημένη φωνή. Μπορεί να βρέθηκε σε μεγάλη άνάγκη...

Η κ. Βάστι άνασκήκωσε τοίς ώμους της.

— Δέν ξέρεις τι μπορεί να την έσπρωξε σ' αυτή την άτιμωτική πράξι, έλεπε ο Εγγένιος με συγκινημένη φωνή. Μπορεί να βρέθηκε σε μεγάλη άνάγκη...

Η κ. Βάστι άνασκήκωσε τοίς ώμους της.

— Δέν ξέρεις τι μπορεί να την έσπρωξε σ' αυτή την άτιμωτική πράξι, έλεπε ο Εγγένιος με συγκινημένη φωνή. Μπορεί να βρέθηκε σε μεγάλη άνάγκη...

Η κ. Βάστι άνασκήκωσε τοίς ώμους της.

— Δέν ξέρεις τι μπορεί να την έσπρωξε σ' αυτή την άτιμωτική πράξι, έλεπε ο Εγγένιος με συγκινημένη φωνή. Μπορεί να βρέθηκε σε μεγάλη άνάγκη...

Η κ. Βάστι άνασκήκωσε τοίς ώμους της.

— Δέν ξέρεις τι μπορεί να την έσπρωξε σ' αυτή την άτιμωτική πράξι, έλεπε ο Εγγένιος με συγκινημένη φωνή. Μπορεί να βρέθηκε σε μεγάλη άνάγκη...

Η κ. Βάστι άρχισε να συγκινηται.

— Μά αν δέν όμολογήσει; — Τότε, μαμιά, θα την καταγγείλουμε. Και δε θα τη λυπηθώ πιά. 'Ο έρωτάς μου θα γίνη μίσος... δε θα κάνω τίποτα πιά για να τη σώσω!

Η κ. Βάστι συμφώνησε. Μά δέν ήταν ήσυχη...

Πέρασε μία νύχτα πολύ ταραγμένη. Σκεπτόταν όλοένα όσα είχαν συμβεί. "Όσο περισσότερο συνειδίξε τα μικρά περιστατικά της ήμερας, τόσο πιο πολύ πείθόταν ότι η Νορί ήταν η μόνη ένοχη.

Τ' άλλο πρωί, όταν έφτασε η κοπέλλα στο άτελιέ, ήσυχη όπως συνήθως, η κ. Βάστι την κάλεσε στην κάμαρά της. Καθόταν κοντά στο γραφείο. Δίπλα της, στεκόταν όρθιος ο γιός της.

Η Νορί υπήκε, με το κεφάλι ψηλά. Καί, δίχως καν να γυρίσει να κυττάξει τον Εγγένιο, έλεπε:

— Στις διατάξεις σας, κυρία.

Η κ. Βάστι την κύτταξε και τη ρώτησε ξαφνικά:

— Γιατί χτες, όταν σ' άφισα εδώ μόνη, άνοιξες το συρτάρι του γραφείου μου;

Η Νορί κοκκίνισε έλαφρά και διαμαρτυρήθηκε:

— Έγώ άνοιξα το συρτάρι σας, κυρία; Ποτέ μου δε θάκανα τέτοια άδικοστάσια.

— Πώς λοιπόν, χτες το βράδυ, όταν γύρισα στην κάμαρά μου, όπον εσύ μονάχα είχες μπή; Ρώηκα το συρτάρι άνοιχτό κι' άπό ένα φάκελλο λείπανε δυό πεντακόσια ρικά;

Η Νορί έβγαλε μιά φωνή, που έκαμε ν' άνασκήκωση η κ. Βάστι.

Και κατηγορείται έμένα; ξέσπασε με περιφρόνησι, κυττάζοντας τη διευθυντριά με μάτια που πετούσαν σπινές. Ρώηστε καλλίτερα το γιο σας, που έχει έλευθερία έσοδου παντού και βρήκε την ευκαιρία να παρη αυτά τα λεφτά, χωρίς να ντραπή άφίνοντας να πέσουν οι υποψίες σε μιά άδωα!

Ενα χαμόγελο άπειλητικό και έρωτικό χαρακτήκε στα χείλη του Εγγένιου.

— Δεν είχα άνάγκη να κλέψω τα λεφτά αυτά που μου άνηκαν, άπάντησε, ούτε και σκεφθήκα καθόλου να σας κατηγορήσω, γιατί σας έκτιω πολύ και σας θεωρώ ανόεα για μιά τέτοια πράξι.

Αλλά η μητέρα μου είναι σίγουρη...

— Άφιστε, κύριε, αυτή την ύποκοιτική γλώσσα, δέκομαι ξερά η Νορί. Με προσβάλλει, περισσώτερο κι' άπό μιά κατηγορία και μεγαλώνει την ύποψία μου πως σκεπάζετε κάτι έναντίον μου, χωρίς να το ξέρε η μητέρα σας. Δεν έχω άνάγκη άπ' τη δική σας ύπεροσπίσι και δεν πρόκειται να έξτελιστώ άποκρούοντας τέτοια πρόστυχη κατηγορία, έφόσον ξέρω πως είμαι άδωα.

— Έχεις μεγάλο θάρρος! έλεπε ευνοικά η κ. Βάστι. Πιστεύεις όμως πως θα σ' έξυπηρετήσει καθόλου, αν σε καταγγείλω για κλέφτρα;

Η Νορί έμπεξε ένα ούρλιασμα.

— Έγώ, κλέφτρα;... Μην έπαυλάβετε τέτοια λέξι, κυρία, γιατί δεν ξέρω κι' εγώ τί θα κάνω!

— Έγώ τουλάχιστο βαρέθηκα να τσαβώ κουπί. Άννούλα!...

— Φοβερίζεις, αντί να ζητάς έλεος;

— Μονάχα οι ένοχοι ίκετεύουν. Έγώ είμαι άθώα και προκαλώ όποιοδήποτε ν' αποδείξει τό αντίθετο.

— Θα τ' αποδείξουμε, δεσποινίς, είπε ο Εύγένιος με μελιστάλακτο τόνο. Μολοντί, τώρα πιά μπορεί νάχτες εξαφανίσει τα κλεμμένα λεφτά.

— Άθλιε! φώναξε ή Νορί, κυττώντας τον με μίσος.

Ο Εύγένιος έγινε κατάχλωμος κι' ήταν έτοιμος ν' απαντήσει, αλλά επενέβη ή μητέρα του.

— Ο γυιός μου είναι πολύ καλός και σε συγχωρεί για τίς βρισιές σου, είπε. Αφού έφτασε στο σημείο να με ίκετεύει να σε λυπηθώ...

— Δε μου χρειάζεται ή επίκριμά του. Είναι προσβολή για μένα!

— Κι' είναι επίσης έτοιμος να μ'ην κάνει λόγο σε κανένα για ό,τι έγινε, να σε συχωρώσει και να σου δώσει τ' όνομά του. Δε σε συγκινηί αυτή ή μεγαλοψυχία του;

— Ούτε λέξι πιά, κυρία! Ξέσπασε ή Νορί, ενώ κύτταζε τόν Εύγένιο με βαθειά περιφρόνηση. Τώρα τα καταλαβαίνω όλα! Βλέποντας πώς, ό,τι κι' άν έκανε, δε θα κατάφερνε να μ' αποκτήσι, ο γυιός σας κατέφυγε σ' ένα άναυδρο τέχνασμα. Προσπάθησε να με ντροπιάσει, να με έκδισι, με την ελπίδα πώς, άπ' τό φόβο μιάς εξευτελιστικής καταγγελίας, άπ' έφα στα πόδια του, θα τόν ίκέτευα να με λυπηθί και θα δεχόμουν όλους τούς όρους του...

— Ε, όχι λοιπόν, κυρία! Καταγγελλέτε με για κλέφτρα. Τό προτιμώ. Θα μ'αποδώσουν ν' αποδείξει την αθωότητά μου και ν' αποκαλύψω τούς ένόχους!

— Θα τό δούμε, δεσποινίς! φώναξε με θυμό ο Εύγένιος. Μα' μιά, είχες δίκιο πού μου είπες πώς ήταν άνοησία μου να φανώ μεγαλόψυχος με τή Νορί. Μου τό πληρώνει με προσβολές...

— Όστόσο, δεσποινίς, μου προκαλείτε τόσο όίκτο, ώστε θα περιμένουμε ως τό βράδυ, πριν πάρουμε μιά άπόφασι. Αυτό, για να σάς δώσουμε καιρό να σκεφθίτε.

— Έχω σκεφθί κι' όλας και δε δέχομαι τόν όίκτο σας. Πηγαίνετε να με καταγγείλετε! Περιμένω.

Είχε σταυρώσει τα χέρια της και κύτταζε προκλητικά υπέρα και γυιό. Η θβαιότητα της αθωότητός της έδινε στο πρόσωπό της μιά έκφρασι συγκινητική.

Ο Εύγένιος δε μπορούσε να την άντικρύσι, χωρίς να νοιώσι να χτυπά τρελλά ή καρδιά του. Δοκίμασε ένα άλλο μέσον ά' κόμη.

— Σκέπτεσθε μονάχα τόν έαυτό σας, δεσποινίς, είπε, κι' όχι τόν πατέρα σας και τή θεία σας, πού αγνοούνε βέβαια τό σφάλμα σας και θα υποφέρουν άν σας πιάσι ή άστυνομία...

— Κι' ύστερα, πιστεύετε πώς κι' ο φίλος σας θα πεισθί εύκολα για τήν αθωότητά σας;

— Η Νορί τούρριξε μιά τέτοια ματιά, ώστε αναγκάστηκε να χαμηλώσι τα μάτια του.

— Δεν έχω φίλο, κύριε, απάντησε. Κι' ο άντρος πού μ' άγαπάει, θα ήταν άνόσιος για μένα, άν με θεωρούσε ένοχο...

— Άς τελειώνουμε όμως! Αφίστε με να φύγω, γιατί τό μεγαλύτερο μαρτύριο για μένα, αυτή τή στιγμή, είναι να ύπομένω τήν παρουσία σας, κύριε Εύγένιε.

— Ο νέος έτρωμε άπό μονιά. Πιστεύετε πώς θα σας άφίσοιμε να γυρίσετε στο σπίτι σας, για να προλάβετε να εξαφανίσετε τα κλεμμένα λεφτά; είπε.

— Μήπως θέλετε να κάμετε έρευνα στο σπίτι μου;

— Βεβαίως! φώναξε ή κ. Βάστι.

— Έκτός άν κρατάτε πάνω σας τα λεφτά. Κι' αυτό θα τό εξακριβώσουμε.

— Η Νορί ήταν κατάχλωμη.

— Άλλοίμονο σ' όποιον τολμήσι να μ' άγγίξι! φώναξε.

— Μην ύψωνετε έτσι τή φωνή σας. Δε θέλω σκάνδαλα στο μαγαζί μου... Οάρρηθε μαζί μας στην άστυνομία, κι' εκεί θα μάς πούνε τί πρέπει να γίνει.

— Η Νορί έκαμε μιά τρομαγμένη χειρονομία.

— Εγώ, στην άστυνομία; Όχι, όχι, δε μπορεί να μου ζητήσιτε τέτοιο πράγμα, γιατί ξέρετε καλά πώς είμαι άθώα. Έπεσα σε μιά άνήκουστη πλεκτάνη!...

— Σκεφθίτε, κυρία, αυτό πού πρόκειται να κάμετε! Θέλετε να καταστρέψετε μιά φτωχή κοπέλλα, πού δε σας έδωσε ποτέ άφορμή παραπονώ;

— Όμολογήστε τότε πώς μου πήρατε αυτά τα λεφτά, είπε ή κ. Βάστι.

— Η Νορί ένωσε τα χέρια της, σπασμωδικά.

— Μα δε μπορώ να όμολογήσω κάτι πού δεν έκανα! διαμαρτυρήθηκε. Είμαι άθώα και δε τ' αποδείξω...

— Αφίστε με να φύγω τώρα, αλλιώς θα βάλω τίς φωνές, θα ζητήσω βοήθεια και θα πώ σε όλους πώς με κλείσατε εδώ μέσα με κακούς σκοπούς! Αφίστε με να φύγω, σας ξαναλέω!

— Η έξαψί της τρώμασε τήν κ. Βάστι. Συγκράτησε μηχανικά τό γυιό της, πού προχωρούσε προς τήν κοπέλλα. Μ' ένα πήδημα, ή Νορί έφτασε στην πόρτα, τήν άνοίξε και χάθηκε.

— Δε θα μπορούσε ούτε ή ίδια να πη πώς βρέθηκε στο δρόμο, πώς έφτασε στο σπίτι της...

— Βρήκε εκεί τόν πατέρα της, πού βλέποντάς την έτσι ταραγμένη, κόκκινη, λαχανιασμένη, τρώμαξε και τή ρώτησε:

— Τί έχεις; Τί σου συνέβη; Η Νορί δε μπόρεσε ν' απαντή.

— Είπεσε στην άγκαλιά του Γκουέλφο και λιποθύμησε.

— Έκείνος τήν ξάπλωσε σ' ένα ντιβάνι, τής ράντισε τό πρόσωπο με νερό.

— Η Νορί δεν άργησε να συνέλθι. Άγκάλιασε άπ' τό λαιμό τόν πατέρα της κι' έβαλε τα κλάματα. Αυτό τό ξεδιύασμα τής έκανε πολύ καλό.

— Ο Γκουέλφο, νοιώθοντας να στάζουν στα μάγουλά του τα πυρραμένα δάκρυά της, εξακολουθούσε να τρυπάζει:

— Τί έχεις, Νορί μου; Τί σου κάνανε; — Με προσβάλανε! Με είπαν κληφτρα, με φοβερίσανε με τήν άστυνομία!

— Έσένα;... Έσένα; φώναξε άπειλητικά ο Γκουέλφο. Ποιός τολμήσε; Μίλησε! Όποιος κι' άν ήταν, θάχ να κόνι μαζί μου.

— Είναι μιά άισχρή πλεκτά νη... Άκούσε!

— Και ή κοπέλλα διηγήθηκε στόν κατάπληκτο πατέρα της ό,τι είχε συμβή.

— Είμαι σίγουρη, πρόσθεσε στο τέλος, πώς έχει βάλει τό χερόκι της ή Μιλανέζα σ' αυτή τήν ιστορία.

— Πάλι αυτή; ούρλιασε ο Γκουέλφο. Θα τήν πνίξω, τήν άτιμη, κι' άς πάω στη φυλακή! Τί τής κάναμε, για να σε μισή έτσι!

— Δεν ξέρω... Μα είναι φοιχτό! Και δεν έχω άποδείξεις εναντίον της... μουρμούρισε ή Νορί με αποθάρρυνσι.

— Μετάνιωμε τώρα πού δεν είχα άκούσει τό Φάουστο, όταν, τό βράδυ τής άποπειρας, τής είχε συστήσει να καταγγείλι τή Μιλανέζα και να τόν βάλι μάρτυρα. Μη θέλοντας τότε να λυπησι τόν πατέρα της και τή θεία της, τού είχε ζητήσει να τής ύποσχεθί πώς θα σώπαινε. Και να πού ή μεγαλοψυχία της τήν κατάστρεψε τώρα!

— Το πρόσωπό της ήταν μουσκεμένο άπ' τα δάκρυα.

— Μπαμπά, είπε μ' αδύνατη φωνή, σε παρακαλώ, φέρε μου ένα μαντήλι, άπ' τό συρτάκι μου.

— Ο Γκουέλφο ύπάκουσε. Μπήκε στην κάμαρα όπου κοιμόταν ή νέα με τή θεία της, άνοίξε ένα συρτάκι τού κοιμού—πού δεν τό κλείδωναν ποτέ—και πήρε ένα μαντήλι. Ξαφνικά όμως πάγωσε τό αίμα στίς φλέβες του κι' έμπηξε μιά φωνή τρώου. Η Νορί έτρεξε ά' μέσως κοντά του.

— Τί είναι, μπαμπά; Τί έπαθες; τόν ρώτησε.

— Ο Γκουέλφο έδειξε τρέμοντας τό έσωτερικό τού συρταριού. Η κοπέλλα κύτταξε μέσα... κι' έβγαλε μιά διαπεραστική κραυγή: Μ' έσα στο συρτάκι, πάνω με κάτι ρούχα, βρίσκονταν τα δυό πεντακοσάρικα.

— Ονειρεύομαι! τρυπίσε ή νέα, περνώντας τό χέρι της πάνω άπ' τα μάτια της.

— Ο Γκουέλφο εξακολουθούσε να σωπαίνει, κυττάζοντας τα δυό χαρτονομίσματα.

— Πιστεύεις λοιπόν πώς τα κλέψα; ούρλιασε ή Νορί μ' άγώνια.

— Ο τόνος της ήταν τόσο άπελπισμένος, ώστε ο Γκουέλφο συνήλθε άμέσως και φώναξε, σφίγγοντάς τήν στην άγκαλιά του:

— Όχι, όχι! Άκούη κι' άν τ' όμολογούσες έσύ, δε θα σε πείστευα... Μα σκέπτομαι πώς βρέθηκαν εδώ αυτά τα πεντακοσάρικα!...

— Και παρακάλεσε τό Θεό να τόν φωτίσι, ενώ ή άθώα κοπέλλα γαντζωνόταν άπ' τό μπράτσο του, σάν νάνοιωθε πώς κυλούσε σε μιά άβυσσο, άπ' όπου κανείς δε θα μπορούσε να τή βγάλι...

— Ποιός θα πίστευε πιά τήν άθωότητά της, βρίσκοντας τα λεφτά εκείνα στην κάμαρά της;

— Κάποιος μπηκε εδώ, τήν άρα πού λείπαμε... τρυπίσε, χωρίς να πολυκαταλαβαίνει τί έλεγε. Χτές πού βγήκες, μπαμπά, άφισες τό κλειδί στη θυρορό;

— Ο Γκουέλφο άνασκήρτησε και φάνηκε πώς είχε λάμψει κάποιο φώς μέσα στο σκοτάδι τού μυαλού του...

— Τώρα θυμάμαι! είπε, Χτές, λίγο πριν γυρίσι ή θεία σου άπ' τό σχολείο, ήρθαν εδώ δυό κυρίες να ίδουσε τό διαμείρισμα, πού πρόκειται ν' αδειάσουμε. Η μιά τους φορούσε βέλο στο πρόσωπο και περιπατούσε σιγά, σάν να ύπόφερε.

— Έξέτασαν λεπτομερώς όλες τίς κάμαρες, μουκάναν διάφορες έρωτήσεις. Ενώ βρισκόμαστε εδώ, ή κυρία με τό βέλο κάθησε σε μιά πολυθρόνα, σάν εξαντλημένη. Τή ρώτησα άν ήθελε τίποτα.

— Ένα ποτήρι νερό, μου άπάντησε.

— Πάω άμέσως να σάς τό φέρω.

— Είπε στη συντροφισιά της νάρθη μαζί μου, γιατί δεν ήθελε να κουραστώ για να τής τό φέρω ο ίδιος. Κι' έμεινε εδώ μονάχη γιό μερικά λεπτά.

— Η Νορί έμπηξε μιά φωνή.

— Αυτή λοιπόν είναι ή κλέφτρα! φώναξε. Δεν τήν είδες στο πρόσωπο;

— Κάτω άπ' τό βέλο, διακρίνονταν άόριστα τα χαρακτηριστικά της. Όταν τής πήγα τό νερό, είχε ήδη συνέλθει και ήπιε μόνο λίγες γουλίες, ξεσεκπάζοντας ύόλις τό στόμα της. Μου φάνηκε όστόσο πώς είχε μιά ελπή στο πηγούλι.

— Μιά ελπή στο πηγούλι; Μα τότε λοιπόν ήταν ή 'Ορτένσια! Δεν είχα γελαστή. Συμφώνησε με τό φίλο της για να με καταστρέψουνε... Και τώρα τί να κάνω; Άν πάω αυτά τα λεφτά στη κ. Βάστι, θα είναι σάν να όμολογούσα τών ένοχών μου, γιατί δε θα τιν;

— Πάμε, μπαμπά.

— Ο Γκουέλφο τήν ακολούθησε, κακόκεφος.

— Η φωνή της Τσέρερε είχε υπνήσει μέρα του μιά σκληρή άναμνησι: τήν εικόνα τής αδελφής του, πού είχε φύγει άπ' τό σπίτι πολύ νέα άκόμη, ντροπιάζοντας τ' όνομα τού αδερφού της, και δεν είχε δώσει πιά κανένα σημείο ζωής.

— Ήταν ζωντανή ή νεκρή; Γύριζε τόν κόσμο δίχως να θυμάται τή μακρινή οικογένειά της; Ή μήπως είχε πληρώσει τό σφάλμα της;

— Έκτός άπ' τή φωνή, ο Γκουέλφο εύρίσκει και στή φυσιογνωμία

νά υπερασπίσι στην άνάγκη τήν Τσέρερε.

— Η νέα γυναίκα στράφηκε στο γέρο.

— Σας παρακαλώ, κύριε Νικόλα, είπε με πνιγμένη φωνή, κυττάχτε μιά στιγμή τό μαγαζί. Έγώ πάω να γράψω τή διεύθυνσι πού θέλουν αυτοί οι κύριοι.

— Και κύτταξε τή Νορί τόσο ίκετευτικά, ώστε εκείνη ένοιωσε να ήλανετα κάθε δυσπιστία της άπέναντί της.

— Δεσποινίς, τής είπε γλυκά, έλάτε μαζί μου, έσείς κι' ο πατέρας σας. Δε θα μετανιώσετε.

— Η Νορί έσφιξε τό χέρι του και τού είπε σταθερά:

— Πάμε, μπαμπά.

— Ο Γκουέλφο τήν ακολούθησε, κακόκεφος.

— Η φωνή της Τσέρερε είχε υπνήσει μέρα του μιά σκληρή άναμνησι: τήν εικόνα τής αδελφής του, πού είχε φύγει άπ' τό σπίτι πολύ νέα άκόμη, ντροπιάζοντας τ' όνομα τού αδερφού της, και δεν είχε δώσει πιά κανένα σημείο ζωής.

— Ήταν ζωντανή ή νεκρή; Γύριζε τόν κόσμο δίχως να θυμάται τή μακρινή οικογένειά της; Ή μήπως είχε πληρώσει τό σφάλμα της;

— Έκτός άπ' τή φωνή, ο Γκουέλφο εύρίσκει και στή φυσιογνωμία

νά υπερασπίσι στην άνάγκη τήν Τσέρερε.

— Η νέα γυναίκα στράφηκε στο γέρο.

— Σας παρακαλώ, κύριε Νικόλα, είπε με πνιγμένη φωνή, κυττάχτε μιά στιγμή τό μαγαζί. Έγώ πάω να γράψω τή διεύθυνσι πού θέλουν αυτοί οι κύριοι.

— Και κύτταξε τή Νορί τόσο ίκετευτικά, ώστε εκείνη ένοιωσε να ήλανετα κάθε δυσπιστία της άπέναντί της.

— Δεσποινίς, τής είπε γλυκά, έλάτε μαζί μου, έσείς κι' ο πατέρας σας. Δε θα μετανιώσετε.

— Η Νορί έσφιξε τό χέρι του και τού είπε σταθερά:

— Πάμε, μπαμπά.

— Ο Γκουέλφο τήν ακολούθησε, κακόκεφος.

— Η φωνή της Τσέρερε είχε υπνήσει μέρα του μιά σκληρή άναμνησι: τήν εικόνα τής αδελφής του, πού είχε φύγει άπ' τό σπίτι πολύ νέα άκόμη, ντροπιάζοντας τ' όνομα τού αδερφού της, και δεν είχε δώσει πιά κανένα σημείο ζωής.

— Ήταν ζωντανή ή νεκρή; Γύριζε τόν κόσμο δίχως να θυμάται τή μακρινή οικογένειά της; Ή μήπως είχε πληρώσει τό σφάλμα της;

— Έκτός άπ' τή φωνή, ο Γκουέλφο εύρίσκει και στή φυσιογνωμία

ΚΟΥΣΙΝΤΟΣ

ΑΠΟΛΥΤΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ!

Ή πρώτη Έλληνική Σοκολάτα ΚΛΕΙΣΜΕΝΗ ΑΕΡΟΣΤΕΓΩΣ!

Η ΣΟΚΟΛΑΤΟΠΟΙΙΑ ION

μέ τήν αεροστεγή συσκευασία τής σοκολάτας αμυγδαλού τών 2 δρχ. ΕΓΚΑΙΝΙΑΖΕΙ

Περίοδον άπολύτου έκσυγχρονισμού στόν τομέα προστασίας προϊόντος και καταναλωτού.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ 100%

...στην έπιδερμίδα σας

LANOLIN RICH WOODBURY

Ένα άγνό, έπιστημονικό εατακευασμένο προϊόν, πού με τήν τριτογενή, φρεσκάρε, άπολύει και άναζωογονεί τήν έπιδερμίδα σας

LOTION JERGENS

Με τήν LOTION JERGENS γινώσται τό χέρι σας βελούδινα και έλκυστικό όλος και τό πρόσωπό σας.

δάρο: "Ε λοιπόν, σ'αρκίζωμαι πώς είμαι άδύνα κι' έχω ένα μέσον να σ'αποδείξω. Μισώ την 'Ορτένσια, της κάνω όμως τη φίλη για να συγκεντρώσω αποδείξεις για τις άτιμιες της κι' έτσι να μπορέσω να την ξεσηκώσω στην κατάλληλη στιγμή. Ίσως ο πατέρας σας δε με πιστεύει. Μά σ'αρκίζωμαι, δεσποινίς, πριν πάτε στην 'Ορτένσια, περάστε απ' το σπίτι του κυρίου Μάνλιο 'Αλμπανο!

— Η Νορί κατακοκκίνισε. — Ξέρετε τον κύριο 'Αλμπανο; — Ρώτησε ζωγρά.

— Η Τσέρερε παραξευήθηκε για την ταραχή της κι' απάντησε: — Μαάλιστα, δεσποινίς. Κι' αυτός ξέρει ποιά είμαι και για ποιά σκοπό προσποιούμαι τη φίλη της 'Ορτένσιας Ναδέρ. Μπορείτε να του εξηγήσετε τί σας έκανε αυτή η άθλια—αν δε θέλετε να το πείτε σε μένα—και θα δώτε τότε πως δε θα χρειαστή πια να πάτε σεις στην 'Ορτένσια. Ο κύριος 'Αλμπανο θα σ'αρκίσει, αν διατρέχετε κάποιο κίνδυνο. Δεν είναι δε άνθρωπος που θα σ'αρκέσει.

— Τον γνωρίζω κι' εγώ, έπενεθ ο Γκουέλφο. Σε κάποια δραματική περίσταση, με συνιπώνεσε πολύ... και δεν το ξεχνάω. Τώρα όμως βιάζομαι να δώσω αυτή τη γυναίκα, γιατί, αν χάσουμε καιρό μπορεί να συλληφθώ ή Νορί.

— Η φράση αυτή, που είχε βγεί άθελτα απ' τα χείλη του, έκανε τρομερή εντύπωση στην Τσέρερε.

— Να σας συλλάβουν, δεσποινίς; φώναξε. Έσας;... "Οχι, εν, άδύνατο!... Σ'αρκίζωμαι, κύριε, εξηγήστε μου τί συμβαίνει! Σ'αρκίζωμαι πώς δεν έχω άλλη επιθυμία, παρ'α να σώσω την κόρη σας! Πιστεύετε με.

Ο τόνος της ήταν τόσο ειλικρινής και φαινόταν πώς ύποφερε τόσο, ώστε ο Γκουέλφο συγκινήθηκε. — Όταν η Τσέρερε ανάφερε το όνομα του πατέρα του Φάουστο, η Νορί ένοιωσε να χάνεται κάθε δυσπιστία της απέναντί της και της είπε, με αυθόρμητη ζωηρότητα: — Ναί λοιπόν, σ'αρκίζωμαι και θα σ'αρκίσω τα πόδια.

Δάκρυα χοντρά κύλησαν απ' τα μάτια της Τσέρερε, κάνοντας το Γκουέλφο να έκπλαγν.

— Ευχαριστώ! μουμούρισε. Σ'αρκίζωμαι πώς δε θα μετανοιώσετε για την εμπιστοσύνη που μου δείχνετε.

— Έβαλε τη Νορί να καθίση στο ντιβάν, ενώ ο Γκουέλφο έμεινε όρθιος, ακουμπώντας στο τραπέζι.

— Η κοπέλλα διηγήθηκε τότε ό,τι είχε συμβή στο μοδιστοράδικο της κ. Βάστι, χωρίς να παραλείψη καμιά λεπτομέρεια. Περιέγραψε ακόμη τον τρόπο της όταν βρήκε τα λεφτά στο συρτάρι της, την έπισκεψή εκείνης της άγνωστης στο σπίτι της, τη βεβαιότητά της πως επρόκειτο για την 'Ορτένσια και, τέλος, την απόγνωση που αίσθανόταν, έχοντας στην κατοχή της αυτά τα χρήματα.

Είν' άδύνατο να περιγραφη το τι ένοιωσε η Τσέρερε, ακούγοντάς την. Ένα σιδερένιο χέρι της έσφιγγε την καρδιά.

— Και τί θέλετε να πάτε να κάνετε τώρα σ'αρκίς 'Ορτένσιας; ρώτησε, κυττάζοντας το Γκουέλφο. — Θέλω να τη σκοτώσω, απάντησε εκείνης με βραχνή φωνή, αν δεν όμολογήση την αίσχρο μηχανοραφία της εναντίον της κόρης μου και δεν πάρη πίσω τα λεφτά που έκρυψε στο συρτάρι της Νορί!

— Η Τσέρερε κούνησε το κεφάλι της και παρατήρησε: — "Αν είναι πραγματικά αυτή η ένοχη, δε θα τη βρήτε στο σπίτι της. Η, κι' αν τη βρήτε, πριν προλάβετε να της έπιτεθείτε, θα

φονάξη βοήθεια και θα σ'αρκίσει ή άστυνομία. Θα σ'αρκέσει τότε άπάνω σας τα λεφτά και δε θα έχετε πια μέσον ν' αποδείξετε την άθωότητά σας.

— Τί να κάνουμε λοιπόν; τραύλισε ή Νορί μ' απελπισία.

— Ακούστε, απάντησε με συγκίνησι ή νέα γυναίκα. Αφίστα έμένα να τα κανονίσω όλα. Δώστε μου αυτά τα χαρτονομίσματα. Σ'αρκίζωμαι πώς θα χρησιμεύουν για να εκδικηθώ την 'Ορτένσια!

— Με ποιόν τρόπο; απόρησε ή Νορί.

— Δε μου είπατε πως με πιστεύετε; Ε λοιπόν, ζητήστε απ' τον πατέρα σας να συμφωνήσ' ό,τι σ'αρκίσει, χωρίς να μου κάνει άλλες ερωτήσεις. Και γυρίστε ήσυχα στο σπίτι σας.

— Κι' αν ή κ. Βάστι έχη ήδη καταγγείλει την κλοπή; Αν ο γυιός της, ξέροντας που βρίσκονται αυτά τα χαρτονομίσματα, με κατηγορήσει πως τα έξαφάνισα;

— Η Τσέρερε σηκώθηκε. Τα χείλη της τρέμανε, τα μάτια της πετούσαν φωτιές.

— Τότε ο κύριος Εγγένιος θάη να κάνει μαζί μου, απάντησε. Και σ'αρκίζωμαι πως θαμεί άμειλικτη και πως θα λάμψη ακόμη πιο πολύ ή άθωότητά σας. Μη φοβόσαστε, δώστε μου αυτά τα χαρτονομίσματα και γυρίστε στο σπίτι σας!

— Η Νορί κι' ο Γκουέλφο κυττά-

χτηκαν. Είχαν κι' οι δυο την ίδια εντύπωση: πως δε μπορούσε να ληψέμματα ή Τσέρερε. Είχαν βρή σ' αυτήν μια σύμμαχο, μια φίλη.

— Μπαμπά, είπε ή Νορί, δός της τα λεφτά.

Ο Γκουέλφο έβγαλε τα δυο χαρτονομίσματα απ' το πορτοφόλι του και τάδωσε άδισταχτα στη νέα γυναίκα, λέγοντάς της: — Πάρτε τα. Τώρα είμαστε στα χέρια σας... Μά σ'αρκίζωμαι απόλυτη εμπιστοσύνη.

— Η Τσέρερε θα πρόσφερε ευχαρίστως όλο της το αίμα, για τα λόγια αυτά του άδελφού της.

Το πρόσωπό της πήρε έκφραση ζωηρότατης χαράς.

— Δε θα το μετανοιώσετε, έπτε βάζοντάς στην τσέπη της τα χαρτονομίσματα. Σ'αρκίζωμαι πως θα πάρετε εκδίκησι.

Β'.

Αφού έφυγε ή Νορί, ή κ. Βάστι κι' ο γυιός της έμειναν για λίγο άμλητοι, κυττάζοντας ο ένας τον άλλο. Τέλος, ή μητέρα είπε: — Πιστεύω πως κάναμε άσχημα που την κατηγορήσαμε, χωρίς να εξακριβώσουμε πρώτα αν μπηκε κανείς άλλος χτές σ' αυτή τη κάμαρα!

Ο Εγγένιος άνασήκω, τους άμους του. Δε μπορούσε να σιχαρέσει στη Νορί την ταπεινώσι του.

— Όχι, απάντησε με πείσμα, αυτή είναι ή κλέφτρα! Είσαι βίβαιη και συ.

— "Ημουν, μέχρι προόλίγου. Μά τώρα έχω πολλές άμφιβολίες. Βέβαια, ή Νορί μάς μίλησε άποτομα, μάς πρόσβαλε... Αλλά αν δεν είναι ένοχη;... Η σκέψη αυτή με ταραίζει... και διαστάζω να την καταγγείλω!

— Κι' αν στο μεταξύ κρύψη τα λεφτά; "Οχι, όχι, έχω πια ά μέσους στην άστυνομία!

— Η κ. Βάστι άνατρίχιασε.

— Περίμενε τουλάχιστον ως το βράδυ, σύστησε στο γυιό της. Και, βλέποντάς τον ν' άρπάξη το καπέλλο του για να φύγη, πρόσθεσε άσυστορά: — Να κάνης αυτό που σου λέω, άλλωώς θα θυμώσω!

Ο Εγγένιος δεν απάντησε. Αύτος που προηγούμενος είχε ύποστηρίξει ή Νορί, τώρα φαινόταν πως βιάζόταν να τελειώση, γιατί τα πράγματα παίονανε μια τροπή που δεν του άρεσε... "Αφίσε λοιπόν τη μητέρα του, για να πάη να συνενωθή με τη Μιλανέζα.

Απ' τη στιγμή που ή 'Ορτένσια τα είχε ξαναφτιάξει με τον Εγγένιο, είχε ξαναδωρή όλο της το θάρρος και δε ζήτησε πια άσυλο απ' την Τσέρερε.

Αφίσε το δωμάτιο που κρατούσε πριν, νοίκιασε ένα μικρό διαμέρισμα, στην όδο Ματζίνι, κι' άρχισε να εργάζεται στο σπίτι της, παίρνοντας για βοήθ της μια κοπέλλα μισοηλίθια, που την ύπαικουε τυφλά σε όλα.

Η καταχθόνια 'Ορτένσια είχε ύποδειξει στον Εγγένιο να εκθέσει ή Νορί, κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μη της μείνη άλλη διέξοδος, παρ'α να ύποχωρήση στις έπιθυμίες του. Καταλαβαίνοντας πως δεν είχε πια άρκετη γοητεία, ώστε να τον κρατά ένωμένο μαζί της με τον έρωτα, θέλησε τουλάχιστον να τον δέση για πάντα, κάνοντάς τον συνένοχο της.

Ο Εγγένιος δεν είχε κατά βάθος κακή ψυχή. Ξαναμένος όμως απ' τον πόθο ν' άποκτήση ή Νορί κι' απ' την περιφρόνησι που του δείχνε ή κοπέλλα, δεν είχε ξεχάσει τις συμβουλές της ύπουλης φιλενάδας του. Κι' ή Τύχη τον βοήθησε να τις βάλη σ' έφαρμωγή.

Είχε δη, εκείνο το πρωί, τη Νορί να μπαιν στην κάμαρα της μητέρας του και να μείνη ύστερα μονάχη εκεί μέσα. Τ' άπόγεμα λοιπόν, μπήκε κι' αυτός στην κάμαρα, πλησίον στο γραφείο και παρατήρησε πως το συρτάρι ήταν ξεκλειδωτό. Κύτταξε μέσα. Είθε τον άνοιχτο φάκελλο, πάνω στον όποιο ήταν σημειωμένοι οι αριθμοί των χαρτονομισμάτων. Και μια σατανική σκέψη πέρασε μεμιάς απ' το μυαλό του...

Έβγαλε από μέσα τα δυο πεντακοσάρια και, γεμάτος χαρά για την άτιμία που θάκανε, έτρεξε στο σπίτι της 'Ορτένσιας.

— Βρήκα τον τρόπο να εκθέσω ή Νορί, ώστε να έχω πια στα χέρια μου! της άναγγείλε.

Της έδειξε τα λεφτά και της διηγήθηκε πως του είχε έρθει ή ιδέα να ένοχοποιήση την κοπέλλα για την κλοπή. Ύστερα πρόσθεσε: — Τώρα πρέπει να βρούμε τον τρόπο να κρύψουμε τα χαρτονομίσματα αυτά στην κάμαρά της, ώστε να στηριχθώ ή κατηγορία.

— Αυτό το άναλαβάνω εγώ, ύποσχέθηκε ή 'Ορτένσια. Σήμερα κι' όλας, θα το κανονίσω. Δε θάνα δύσκολο, γιατί, περνώντας χτές απ' το σπίτι της Νορί, είδα διάφορα ένοικιαστήρια κι' έμαθα απ' το θυρωρό πως, την 1η 'Απριλίου, θ' άδειάση το διαμέρισμα της Νορί...

— Ένωσα σου, κι' αύριο αυτή ή φαντασμένη θάχη πιαστή στα χέρια σου!

— Πραγματικά, ή 'Ορτένσια πήγε

στο σπίτι του Γκουέλφο, μαζί με την εργάτρια της, και πέτυχε το σατανικό σ'αρκείο της. Όταν τάμαθε ο Εγγένιος, την άγκάλιασε και τη φίλησε, ένθουσιασμένος. — Όστόσο, τη νύχτα άκείνη, ο νέος δε μπόρεσε να κλείση ύπτι. Μια έσωτερική φωνή του ψιθύριζε πως είχε κάνει μια μεγάλη άτιμία...

Αντίθετα, ή Μιλανέζα είχε και μηή ήσυχα κι' εύχαιστημένη, σύγουρη πως ήταν πια χαμένη ή Νορί... Περίμενε λοιπόν άνυπόμονα το άποτέλεσμα της μηχανοραφίας.

Την άλλη μέρα, όταν την έπισκέφθηκε πάλι ο Εγγένιος, άνασκήρτησε βλέποντάς τον σκυθρωπό.

— Τί συμβαίνει; τον ρώτησε ζωγρά.

— Συμβαίνει πως ή Νορί, αντί να τρομάξη απ' την κατηγορία της μητέρας μου και την άπειλή της ό,τι θα την καταγγείλη, μάς άντιμετώπισε με περιφρόνησι, μάς πρόσβαλε και κυριεύθηκε από τέτοιο θυμό, που τη φοβήθηκε σχεδόν.

— Η 'Ορτένσια χαμογέλασε ειρωνικά.

— Γιατί φοβήθηκε; Η Νορί έλπίζει πως δεν ύπάρχουν άποδείξεις εναντίον της... Καταγγείλετε την λοιπόν, κι' όταν της βρούνε τα χαρτονομίσματα, θα δής πως θα πέσουν τα φτερά της.

— Το πιστεύω κι' εγώ, αυτό. 'Αλλά ή μητέρα μου δε θέλει να την καταγγείλη ακόμη.

— Και συ περιμένεις την έγκρισή της; φώναξε ή 'Ορτένσια. Το σίδερο πρέπει να χτυπιέται όσο είναι ζεστό! "Αν ή Νορί βρή αυτά τα λεφτά, πριν γίνη έρευνα στο σπίτι της, θα τα έξαφάνισ!

Ο Εγγένιος ήταν κατάχλωμος. Τα χείλη του τρέμανε νευρικά.

— Η 'Ορτένσια άφίριξε απ' τη λύσσα, βλέποντάς την ταραχή του. — Άνόητε! πρόσθεσε. Η Νορί δε σε θέλει, γιατί έχει φίλο καλύτερο από σενα. Κι' ενώ σου βοήκα τον τρόπο να του την πάρης, εσύ διαστάζεις στην πιο κρίσιμη στιγμή!

Έτσι, ή δεσποινίς θα ξοδέψη τα όραία σου λεφτά με τον άλλον και του λόγου σου θα μείνης στα κρύα του λουτρού... "Αν θέλεις να πετύχης, άγαπητέ μου, πρέπει νάχης τόλμη. Θέλεις νά'ρθω κι' εγώ μαζί σου, για την καταγγελία;

Ο Εγγένιος έμεινε δισταχτικός. Η Μιλανέζα τον κύτταξε στα μάτια, έπιμονη κι' άπειλητική, καταλαβαίνοντας πως, αν έκανε αυτή την εύκαιρία να χτυπήση τη Νορί, δύσκολα θάβρισκε άλλη.

Τέλος, ο Εγγένιος, αφού κύτταξε το ρολόι, πήρε μια άπόφαση. — Θα πεταχτώ ως το σπίτι, δήλωσε, κι' αν ή Νορί δεν έχη δώσει σημεία ζωής, σου άρκίζωμαι πως θα πάμε μαζί στην άστυνομία για την καταγγελία.

Ξαναγύρισε μετά 3 ώρες, με την καρδιά πληγωμένη απ' τη ζήλεια.

— Ντύσου και πάμε, είπε στην 'Ορτένσια. Αυτή τη φορά, ή Νορί θάχη να κάνει μαζί μου!

Ενώ όμως οι δυο συνένοχοι έτοιμάζονταν να βγούνε, χτύπησε έπιμονα το κουδούνι της πόρτας. Η 'Ορτένσια πήγε ν' άνοίξη κι' έβγαλε μια κραυγή έκπληξης:

— Έσθ, Τσέρερε, τέτοια ώρα; Μήπως έκλεισες το μαγαζί σου; Η όμορφη έανθεί έβαλε τα γέλια. Φαινόταν καλόκερη.

— Όχι, καθόλου, απάντησε. Βγήκα για κάτι δουλειές και, περνώντας από δό, θέλησα να σου πω μια καλημέρα. Μά, όπως βλέπω, έτοιμάζεσαι να φύγης. Να μη σε καθυστερώσω...

— Μπα, δεν πειράζει για λίγα λεπτά. Έλα μέσα.

Και την άδηγησε στην κάμαρά

της, όπου βρισκόταν ο Εγγένιος. Ο νέος ήξερε έξ όλης της φιλη της 'Ορτένσιας, αλλά δεν του είχε δοθή ποτέ εύκαιρία να την πλησιάση. Όταν ή Μιλανέζα του τη σύστησε και μπόρεσε να την εξετάση με την ήσυχία του, ένοιωσε κάποια ταραχή, βρίσκοντάς

την πολύ πιο όμορφη απ' όσο φανταζότανε.

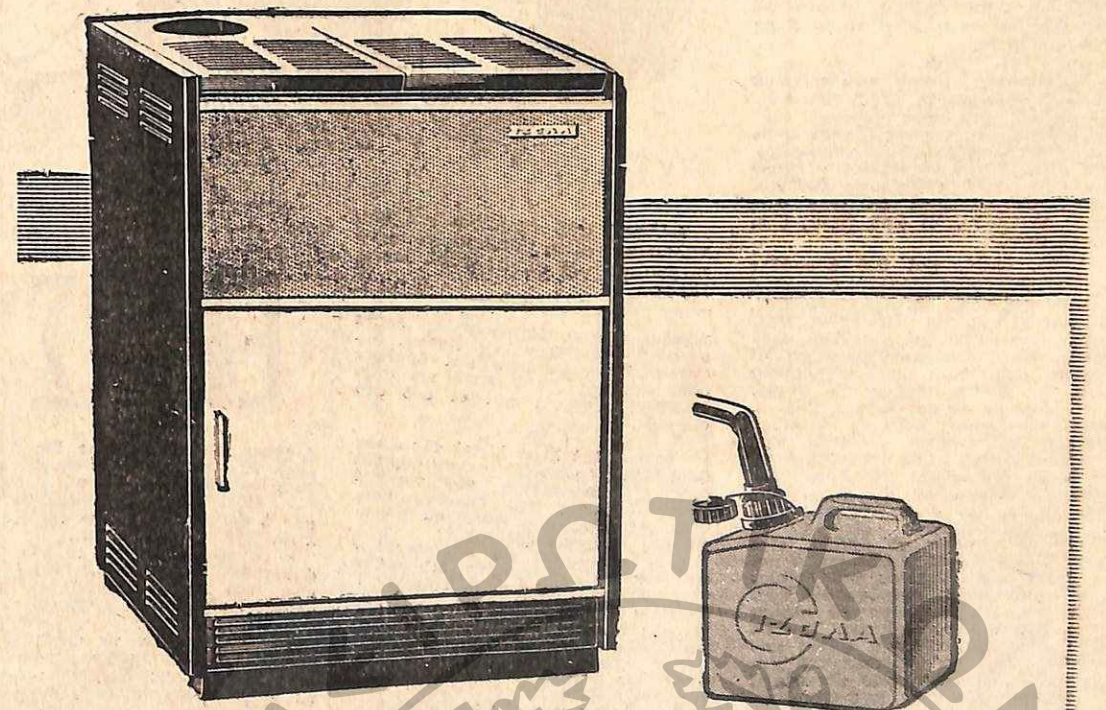
— Η Τσέρερε φορούσε ένα γαλάζιο φόρεμα, γαρνιρισμένο με γούνα. Το καπέλλάκι της δε μπορούσε να κρύη τα πλούσια μαλλιά της.

Κύτταξε στα μάτια τον Εγγέ-

νιο και του είπε με σαγηνευτικό χαμόγελο: — Η 'Ορτένσια μου έχει μιλήσει συχνά για σ'ας. Μπορώ λοιπόν να πω πως σ'ας ήξερα.

— Κι' έχω το ίδιο, δεσποινίς, απάντησε ζωγρά ο νέος. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Καμάρι της νοιουουρής Χαρά του νοιουούρη

Η ΝΕΑ
δερμάστρα - έπιπλο
ΙΣΟΛΑ

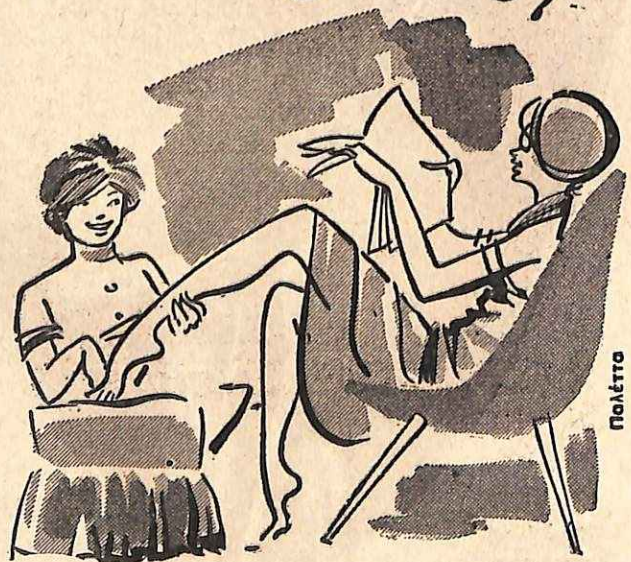
Μαζί
με τη δερμάστρα
ένα χρήσιμο
πλαστικό δοχείο
πετρελαιο.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

Και' εδω πρωτοπόρος

Πολύτα

Ειδικόν έπιπλο

ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ - ΠΕΝΤΙΚΙΟΥΡ

ύπό την Έλληνοκαναδέζας ΜΑΔΑΜΕ ΜΙΝΑΣ

Διά

πρωτοτύπων μηχανημάτων έκμαθήσεως, 'Αμερικαν-

κού Τύπου, έφαρμασθέντων διά πρώτην φοράν εις

την Έλλάδα.

Έπαγγελματική Σχολή Κομμωτών
ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
Ακαδημαϊκού - Έπιτίμου ΜΑΙΤΡΕ της Ακαδημίας U.N.A.S.A.S. του Μιλάνου

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΧΑΡΙΑΔΟΥ, ΤΡΙΚΟΠΗ 20 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΔΟΥ 44Α
ΤΗΛ. 626.743 - ΑΘΗΝΑΙ (ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ) ΤΗΛ. 43.089
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ (ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ) α ΑΞΙΜΙΚΗΝ ΔΩ ΕΝΑΝΤΙ "ΘΑΛΑ"

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ του αστυνομικού τμήματος του Μοντουά, τινάχτηκε από το κρεβάτι του, όταν, — κόντευε η ώρα δέκα το βράδυ, — τον ξύπνησε ο υπεφωτισμένος Λεβέλ για να του αναγγείλει λαχναρισμένης μιά τρομερή είδηση:

— Κύριε διοικητή, έλατε άμέσως... Βρέθηκε ακόμα μιά σκοτωμένη, ή μικρή Σελί, τών Μορανσέ. Είχε πάει στο γειτονικό χωριό να δει την άρρωστη θεία της...

— Μά, είχα θάψει διαταγή να μην κυκλοφορή μόνο του κανένα κορίτσι, μετά τη δούη του ήλιου! Ερωχίστηκε ο Λερούα, ενώ γυνότανε διαστατικά.

— Ο πατέρας της νόμιζε πως ή κόρη του θα πρόφτανε να γυρίσει σπίτι πριν νυχτώσει... Την έβρισκαν πριν από λίγη ώρα, σκοτωμένη, κοντά στο δημόσιο δρόμο. Είναι ή τρίτη μέσα σε δεκαπέντε μέρες. Και από τον τρόπο, που έγινε το έγκλημα, φαίνεται πως ο δολοφόνος είναι ο ίδιος.

— Ο Λερούα, μισοτυμμένος ακόμα, συνδέθηκε τηλεφωνικά με τον Περινιό, τόν αστυνομικό επιθεωρητή της περιφέρειας, για να τόν καταστήσει ένημερο.

— Έρχομαι άμέσως, άκούστηκε μιά θραυχή φωνή στην άλλη άκρη του σύρματος.

Το Μοντουά, μικρή κομμόπολη με δυο χιλιάδες ψυχές είχε αστυνομικό τμήμα, για τους τύπους. Ποτέ τα δρυαγα της τάξεως δεν άναγκαζόταν να κάνουν αίσθητη την παρουσία τους. Είχαν να κάνουν με τους πιο εύλαστοις ανθρώπους του κόσμου. Οι ταξέρες έβλεπαν στις όχθες τού βράδου. Η ώρα έννιά, όλοι κοιμότανε.

— Έδώ, όμως, και δυο δεομάδες τού Μοντουά έφτιασε έφιαλτικές στιγμές τρώμου και άγωνίας. Τρία κορίτσια, ήλικίας 14 μέχρι 16 έτών, έβέθηκαν σκοτωμένα με τις ίδιες συνθήκες. Με ρούχα κοσμημένα, σ' έλεεινή κατάσταση, και με βαθεία ίχνη από δόντια σκύλου στο λαιμό.

— Έχουμε να κάνουμε μ' έναν έπιπικύνδυνο τρελλό, ψιθύρισε ο άστυνομικός επιθεωρητής Περινιό, που έφτασε κατά τα μεσάνυχτα στο Μοντουά, με την πρώτη ματιά που έβριζε στο θύμα. Δέ θα φύγω από δω, αν δεν τόν άνακαλώσω.

Την άλλη μέρα τού βράδου, είχε πάει ή ώρα 9 και ή Κλαίρη, ή μοναχοκόρη τού Μπρεσώ, τού δημάρχου, στριφογυρτζέ άνησυχή στο κρεβάτι της. Δέ μπορούσε να κλείσει μάτι. Για πολλούς λόγους. Την είλε πιάσει και αυτήν ο φόβος που κυρίευσε όλα τα κορίτσια τού χωριού. Έκείνη, όμως, που της κόστιζε περισσότερο ήταν πως δεν μπορούσε πιά, όπως άλλοτε, κάθε βράδυ, να πάει να συναντήσει τόν άγαπημένο της, τόν Φρανσουά Λινέ, τού γιού τού δασοφύλακος, λίγο έ- έν από τού χωριό.

Σαφηνικά, ένα τολμυρό χέρι άνοιξε από έξω τού παραθύρου της. Τι νάχτηκε τρομαγμένη άπ' τού κρεβάτι της.

Μή φοβάσαι, Κλαίρη, άκουσε μιά φωνή. Έγώ είμαι, ο Φρανσουά. Μπορώ να μιλώ! Τό δωμάτιό σου είναι, ευτυχώς, στο ισόγειο και έλέπει στο δρόμο.

Και ο νυχτερινός επισκέπτης, χωρίς να περιμένη απάντησι, έρέθηκε μ' ένα πήδημα στο δωμάτιο. Δέν ήταν μόνος του. Τόν άκολουθούσε ο Ντίκ, ο πιστός τού σκύλος. «Η Κλαίρη έβριζε κάτω έπάνω της.

— Δέν έκανες καλά, Φρανσουά, είπες, να μπεις νύχτα στο δωμάτιό μου. «Αν σ' έβλεπε κανείς!

— Το ζέρω, ψιθύρισε ο Φρανσουά. Μά, έχουμε πολύν καιρό να έρεθούμε μαζί. Δέν έρχομαι πιά τα βράδια να με συναντήσεις. Και δέ μπορώ να σε δω μέρα. Ο πατέρας σου δέ θέλει για γαμπρό. Έχει μεγαλύτερες φιλοδοξίες για ή μοναχοκόρη του. Θέλει να την παντρέψω με τόν νέο συμβολαιογράφο...

— Σού έβασαν τού λόγου μου, Φρανσουά, πως εμένα μονάχα θα πάρω, τόν διέκοψε ή Κλαίρη. Και τώρα, φύγε, σέ παρακαλώ, αν μ' άγγε- πάς! Ο μπαμπάς μπορεί να έρμηνησι, απ' όλη μιά στιγμή στην άλλη...

Ο Φρανσουά, που δέν είχε τολμήσει ως τότε να πλησιάσει την ά- γνη, έβλεπε, έβριζε, να πη πως

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

γαμπρήνι του, άναστένανε, έκανε μεταβολή, χωρίς να πη τίποτα, δασκέλιζε τού παράδου και βρέθηκε έξω, στο βρόδο. Ο Ντίκ τόν άκούσθηκε. Χάθηκαν και οι δυο στο σκοτάδι.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ

έρχόταν από τού δωμάτιο της Κλαίρης, να έκθεσε την υπόληψή της. Τό μόνο που έβριζε να πη, ήταν: — Ούτε καν πέρασε από τού νοϋ μου ή σκέψη να πειράξω την Καραλίνα. Δέν είμαι τέτοιος...

— Εύκολο είναι να τού λές, τόν άποστόμωσε ο Περινιό. Πρέπει, όμως, και να τού άποδείξεις. Σ τού μεταξύ, είσαι υπό κράτησιν.

Την άλλη μέρα τού πρωί, ο κ. Μπρεσώ, ο δημάρχος τού Μοντουά και πατέρας της Κλαίρης, ζήτησε να δει τόν αστυνομικό επιθεωρητή.

— Άκουσε να λένε, τού είπες, πως ζητήσατε να μιλώτε αν είναι δυνατόν να γίνει άπογραφή όλων τών μεγάλων σκυλιών της περιφέρειας. Σας μας δέν υπάρχουν κοπάδια, όλα τα σκυλιά έχουν και τσποανόσκυλα.

— Ό μανικάκος έγκληματίας, που είχε θανατώσει τρία κορίτσια, ήταν ο Φρανσουά, ο άγαπημένος της Κλαίρης! Ο συμπαθητικός αυτός εκ πρώτης όψης νέος ήταν, κατά έθος, ανθρωπομόρφος ήρας. Αυτόν έπισσαν μερικοί χωριανοί, περαστικοί από τού μονοπάτι όπου έβριχαν την Καραλίνα να ζητά βοήθεια.

— Πιάστε τόν τόν κακούργο! ούρλιαζε δείχνοντας τόν Φρανσουά που στεκόταν άλλοτρίως, λίγα μέτρα πιο πέρα. Μού ρίχτηκε για να με σκοτώσει. Τόν άκολουθούσε ο Ντίκ, ο πιστός τού σκύλος. «Η Κλαίρη έβριζε κάτω έπάνω της.

— Δέν έκανες καλά, Φρανσουά, είπες, να μπεις νύχτα στο δωμάτιό μου. «Αν σ' έβλεπε κανείς!

— Το ζέρω, ψιθύρισε ο Φρανσουά. Μά, έχουμε πολύν καιρό να έρεθούμε μαζί. Δέν έρχομαι πιά τα βράδια να με συναντήσεις. Και δέ μπορώ να σε δω μέρα. Ο πατέρας σου δέ θέλει για γαμπρό. Έχει μεγαλύτερες φιλοδοξίες για ή μοναχοκόρη του. Θέλει να την παντρέψω με τόν νέο συμβολαιογράφο...

— Σού έβασαν τού λόγου μου, Φρανσουά, πως εμένα μονάχα θα πάρω, τόν διέκοψε ή Κλαίρη. Και τώρα, φύγε, σέ παρακαλώ, αν μ' άγγε- πάς! Ο μπαμπάς μπορεί να έρμηνησι, απ' όλη μιά στιγμή στην άλλη...

Ο Φρανσουά, που δέν είχε τολμήσει ως τότε να πλησιάσει την ά- γνη, έβλεπε, έβριζε, να πη πως

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

— Άφοϋ μου άρνιέσαι και την τελευταία αυτή δοθεία, τόσο τού χειρότερο για σένα! ούρλιασε ο Πιερό.

Και άποφάσισα, μόλις άποδειχθ ή άδωδότης του, να τόν κάνω γαμπρό μου.

Κι' έφυγε άφροντας τόν Περινιό συλλογισμένο.

Σέ λίγο, ο υπεφωτισμένος πα- ρουσίαζε στον αστυνομικό επιθεωρητή την Καραλίνα. Έκείνος την πρό- σέε καλύτερα, στο φως της μέρας. Τού έκαναν έγκυψωσι ή σκληρή έκ- φρασι τών ματιών της, οι έλαφρές ρυτίδες που πλάσιαν να σφηνέ- να χέλι της. «Άρα, όμως, κοπέ- λα, νύχτη προκλητική. Ένα πρά- σινο φωλάρι σκέπασε τού λαιμό της, κρύβοντας τα ίχνη από δαγκωμα- τίες.

Τί σου ήρθε χέος τή νύχτα να κάθεις μόνη σου περιπατών σ' έρημι- κές τοποθεσίες; τόν ρώτησε ο Περι- νιό, δέν ήξερες πως είχε άπατο, ρευθή στα κορίτσια, ύστερ' από τα τρία έγκλήματά που έγιναν, να θγανούν από τού σπύτι τους μετά τη δούη τού ήλιου;

— Δέν είμαι φοβιστάρα, ήταν ή απάντησι της Καραλίνας. Βγήκα έ- ξω, να πάρω καθαρό αέρα, χωρίς να σκεφθώ ότι θα μπορούσα να συναντήσω δυο αιμοδύρα τέρατα, τόν Φρανσουά και τού σκύλου του.

Ο Περινιό, θλίποντας πως ή Καραλίνα έπλενε πάντοτε στην πρώτη της κατάθεσι, άπεφάσισε να τή φέ- ρη σέ αντιπαράστασι με τόν Φρανσουά. Είπε κάτι χαμηλόφωνα στον υπεφωτισμένο, που στέκονταν σέ μιά γωνιά. Έκείνος, έλειψε για λί- γο. Σανπαρουσιάστηκε με τόν Φρανσουά, χλωμό από την άγρυπ- νία.

Τί σου έκανα και καταμπορ- ράς έναντιον μου; φώναζε μόλις την άντίκρισε. Σέρεις πολύ καλά πως δέν σ' έπλησίασα χθές τού βράδυ. Από μακριά μονάχα σε είδα, για μιά στιγμή...

— Μά είδες από πολύ κοντά! ούρ- λιασε ή Καραλίνα, χτυπώντας τού πόδι της στο πάτωμα. Χώμεις ά- πάνω μου μαζί με τόν σκύλο σου, που άλυγούσε... Ακόμα νιώθω τα δόντια του να καρφώνονται στο

στέρκο μου... — Κάποιος άλλος σκύλος άλό- χησε, ψιθύρισε ο Φρανσουά. Στα- μάτησε, μόλις ο Ντίκ γαύγισε κι' αυτός.

— Κρατούσε τού σκύλο σου από τού λουρί; ρώτησε ο αστυνομικός. Ναι, άποκρίθηκε ο Φρανσουά. Μού έφυγε, όμως, από τα χέρια ο- ταν έσφηνικά έπιασαν έπάνω μου κάτι περαστικούς.

— Γιατί ο σκύλος σου δέν έμεινε κοντά σου, να σε προστατέψη; — Ο Ντίκ είναι πολύ ήμερος, ψιθύρισε ο Φρανσουά. Δέν τόν έμα- θα να δαγκώνει. Έξέ άλλου, δέν τού έβασαν καιρό να με υπερασπισθ. Τόν άρχισαν στίς μαγκουριές, τόν έσπλωσαν κάτω άναίσθητο. Και με τράβηξαν έδώ, στο τμήμα...

Γύρισε στην Καραλίνα και συνέ- χισε: — Γιατί έπιμένεις να με κατα- στρέψης;... Άρχίζω να μαντεύω, να καταλαβαίνω κάτι...

— Τί μαντεύεις; τόν ρώτησε, με περιέργεια, ο αστυνομικός. — Ο Φρανσουά, όμως, δέν τού έ- δωσε άπάντησι. Ήταν πτώμα. Ο Περινιό έκανε νόημα τού υπεφωτι- σμένου να τόν ξαναπάει στο κελλί του.

Όταν έμεινε μόνος με την Καραλίνα της είπες: — Τόν άναγασ, λοιπόν, τόν Φρανσουά; — Εκείνη διασαρτηθήκε, κατα- πόν μάλιστα τού λαμπερά. — Μονάχα μιά έρωτευμένη κο- πέλλα που περιφρόνησαν την άγάπη της μπορεί να είναι τόσο σκληρή, συνέχισε ο Περινιό. Έπιμένεις πάν- τοτε στην πρώτη σου κατάθεσι.

— Πάντοτε! άποκρίθηκε εκείνη. — Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεωρητής δέχθηκε μιά έν- ταλμα άπόσπηση έπισκεψι: Της Κλαί- ρης, της κόρης τού δημάρχου. Ά- φοϋ τόν παρακάλεσε να κρατήσει ή- χειμθεια για τού διάσημά της αυτό, τού είπες μέ σταθερή φωνή:

— Άφοϋ από λίγη ώρα, ο αστυνο- μικός επιθεω

Ο Ιωάννης Καλβίνος.

Χριστιανικές ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΚΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ

Τί προσβέβει ή κάθε μιά άπ' αυτές

ΚΑΤΑ τόν τελευταίο καιρό έγινε πολ-
λός λόγος για τό ένδεχόμενο μιας
ένωσης όλων τών χριστιανικών εκκλη-
σιών. Καίτοι τό ζήτημα αυτό είναι α-
κόμη πρόωπο, άς δοίμε ποιές είναι οι
κυριώτερες χριστιανικές εκκλησίες σ'
όλο τόν κόσμο και πόσους πιστούς ά-
ριθμεί ή καθεμία:

1) Καθολικοί: 459 εκατομμύρια.
Η καθολική θρησκεία προσβέβει, ότι
δ' Ιησούς Χριστός είναι αληθινός Θεός
και αληθινός "Ανθρώπος και ύποστηρί-
ζει, συνεπώς, ότι τό "Άγιον Πνεύμα έξ-
πορεύεται και έξ αυτού. Προσβέβει άκο-
μη τό αλάθητον του Πάπα στα ζήτη-
ματα της θρησκείας, όχι όμως και τό
ανάμνηστον. "Ετσι ο Πάπας μπορεί να
είναι άμωρτωτός ως άνθρωπος, χωρίς
αυτό να έπηρεάζει τό αλάθητό του. Η
καθολική θρησκεία άναγνωρίζει έπτά μυσ-
τήρια. Παραδέχεται άκομη, ότι ή Πα-
ναγία είναι αληθινή μητέρα του Θεού,
τεκνοποιήσασα δι' άμώμον συλλήψεως.
(Οι διαμαρτυρούμενοι, Λουθηρανοί, Καλ-
βινιστά κλπ. άρνούνται τό αλάθητον του
Πάπα, τό ατελείωτον του ανθρώπου,
όλα σχεδόν τά μυστήρια, την παρουσία
του Χριστού κατά την Εύχαριστία και
όλοκληρο τό σχετικό μέ την Παναγία
δόγμα).

2) Ορθόδοξοι: 170 εκατομμύρια.
Η ορθόδοξη εκκλησία άναγνωρίζει
τις αποφάσεις μόνο των έπτά πρώτων
Οικουμενικών Συνόδων και ύποστηρίζει,
ότι τό "Άγιον Πνεύμα έκπορεύεται έκ
του Πατρός και όχι έκ του Υιού. Αρ-
νείται, έξ άλλου, τό Καθάρηριο και έ-
πιτρέπει τό γάμο τών ιερέων.

"Υπάρχουν 12 αυτόκέφαλοι ορθόδοξοι
εκκλησίες, που άναγνωρίζουν ως πνευ-
ματικό άρχηγό τόν Πατριάρχη Κων-
σταντινουπόλεως και μερικές άλλες, που
είχαν χωρισθεί από της έποχής τών συν-
όδων της "Εφesus και της Χαλκηδόνος,
(Κατωβαλτική, σιριακή, κοπτική, ινδική
κλπ.).

3) Λουθηρανοί: 71 εκατομμύρια.
"Ακολουθούν τό δόγμα του Μαρτίνο
Λουθήρου (1483-1546). Κατ' αυτό, ο
Θεός έξωορίζει έκ των προσέφων κρεί-
νων, που πρόκειται να σωθούν και έ-
κρίνους που δέν πρόκειται να σωθούν.
"Η πίστι μόνο και όχι τά έργα έξαγι-
νούν τόν άνθρωπο ενώπιον του Θεού.
Οι Λουθηρανοί έορμεύουν έλευθερα τό
Βίβλο, χωρίς να της άναγνωρίζουν καμ-
ιά αυθεντία. "Αρνούνται τό μετασώ-
σις κατά τη μετέληκη και δέν άναγνωρί-
ζουν τό μοναχικό βίο.

4) Καλβινιστά: 43 εκατομμύρια.
Διακρίνονται σε Μεταρρυθμιστάς (καλ-
βινιστάς της ήπειρωτικής Ερώπης) και
Προεσβυτεριανούς (καλβινιστάς της Σκο-
τίας και "Αγγλίας).

"Ιδρυτής αυτής της θρησκείας ήταν ο

Γάλλος Ιωάννης Καλβίνος (1509-
1564).

"Όπως και οι Λουθηρανοί, παραδέχον-
ται τό δόγμα του προορισμού. Μόνο οι
εκλεκτοί μπορούν να γλυτώσουν από την
τιμωρία. "Αναγνωρίζουν δύο μόνο μυσ-
τήρια, τό βάπτισμα και τό γάμο. Μόνο
ο πνευματικός Χριστός παρίσταται κα-
τά την Εύχαριστία.

5) "Αγγλικανική εκκλησία: 40 εκατομ-
μύρια.

Κατά τό 1534, ο αίμοσταγής βασιλιάς
της "Αγγλίας "Εορικός 3ος άπεσχίσθη
άπό τόν Πάπα και άυτοπροχρίσθηκε
σε «Προστάτη και "Ανώτατο "Αρχηγό
της "Αγγλικής "Εκκλησίας».

Η άγγλικανική εκκλησία είναι μίγμα
καθολικισμού, λουθηρανισμού και καλβι-
νισμού. "Ιδιαίτερος κλάδος της είναι οι
Εύαγγελιστάς.

6) Βαπτισταί: 21 εκατομμύρια, κυ-
ρίως "Αγγλοι και "Αμερικανοί, συνεχι-
ζόντες την παράδοσι των παλαιών "Α-
ναβαπτιστών.

Κατ' αυτούς, τό βάπτισμα τών νη-
πίων είναι άνίσχυρο και γι' αυτό πρέ-
πει να επαναληφθεί όταν ο άνθρωπος
μεγαλώσει. Κάθε εκκλησιαστική κοινό-
τητα είναι έλευθερη και άνεξάρτητη. Οι
Βαπτισταί ύποστηρίζουν, έξ άλλου, τόν
άπόλυτο χωρισμό της "Εκκλησίας από
τό Κόσμο.

7) Μεθοδιστά: 18 εκατομμύρια.
"Ονομάσθηκαν μεθοδιστά, έπειδή άκο-
λουθούν μέ μεγάλη αστηρότητα τόν κα-
νόνα ζωής, που έχουν προσαρμόσει. "Α-
νάγκη, που έχουν προσαρμόσει. "Α-
ναγνωρίζουν τό ατελείωτον και τό δύνα-
μις για κάθε άνθρωπο να βοηθήσει τό
πνεύμα. Είναι άκαμπτοι στα ζητήματα της
ήθικης και τών σχέσεων μεταξύ τών δύο
κόσμων και θέτουν περιορισμούς στην ά-
πόκτησι και τη χρησιμοποίηση του πλου-
του.

8) Βαλδείοι, από τόν Πέτρο Βάλδο,
πλούσιο έμπορο της Λυώνος (1140-
1217).

Μόνο ή φτώχεια δίνει στον άνθρωπο
την άγίωσιν και τόν κάνει ικανό να
βαπτισθεί, να παρέχει άφαισι άμωρτων
και να χρησιμοποιήσει τό λόγο του Θεού.
"Εχουν πολλά κοινά στοιχεία μέ τόν καλβινισμό,
άντιθετα όμως μέ αυτόν, δέν άναγνωρί-
ζουν τό δόγμα του έκ των προσέφων
προορισμού.

9) Ζβιγγλιανοί, σε ώρισμένα καντό-
νια της "Ελβετίας από τόν "Ελβετό Ουλ-
ρίκο Ζβιγγλιο (1484-1531).

"Εχουν πολλά κοινά σημεία μέ τό
Λουθηρανισμό, άλλ' είναι περισσότερο
άτεγκτοι στα ζητήματα της ήθικης. "Α-
ναγνωρίζουν ένα μόνο μυστήριο, τό βά-
πτισμα. Μοναδικό στοιχείο πίστωσης, ή
Βίβλος.

10) Κουάκεροι.
Πανοικανική άσπληρότης ήθών. Καμ-
ιά ιεραρχία, καμιά τελετουργία. "Η
λέξι κουάκερος σημαίνει τόν άνθρωπο
που τρέμει. (Οι Κουάκεροι βυθίζονται
σε θρησκευτική έξταση και κυριεύονται
άπό σπασμούς).

11) "Ανθελνιστάς.
Προλέγουν ως προσεχή τη δεύτερη έ-
λευσι του Ιησού Χριστού. "Εκτελούν τό
βάπτισμα μέ βύθισι ολοκληρού του σώ-
ματος.

Παρακάδι αυτής της αλρέσεως είναι
οι "Ανθελνιστάς της της ήμερας. Γι' αυ-
τούς ιερή ήμερα είναι τό Σάββατο. Οι
ηθούντες την Κριακή θεωρούνται ως
αίσθητοι. "Εκείνοι, έξ άλλου, που καπνί-
ζουν ή πίνουν, εκδιώνονται από την κοι-
νότητα.

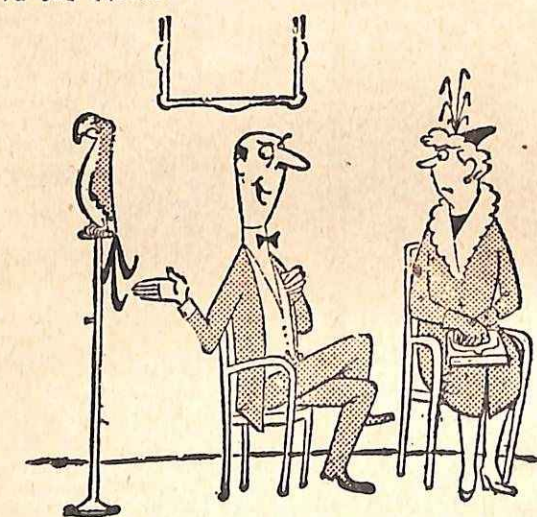
12) Οι Πεντηκοστιανοί.
"Η αίρεσι αυτή, που έχει την έδρα της
στό Κάνσας των "Ηνωμένων Πολιτειών,
άρνείται τά μυστήρια και καταδικάζει
την εκκλησία της Ρώμης, την όποια
θεωρεί ως όργο του Σατανά. Οι πι-
στοί της παραδίδονται σ' ένα είδος ύ-
στεροικής λατρείας.

"Υπάρχουν ακόμη διάφορες άλλες χρι-
στιανικές εκκλησίες ή αίρέσεις, όπως οι
Πλυντιστάς, οι Δαρβιστάς κλπ., που έ-
χουν, όμως, περιορισμένο και τοπικό
χαρακτήρα.

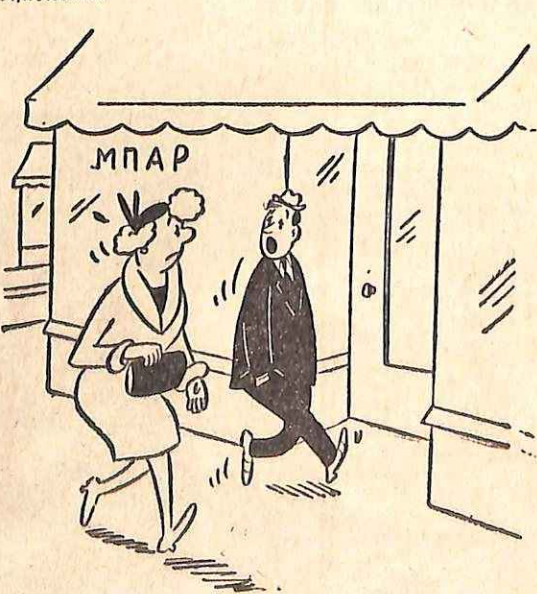
Τό χιούμορ δέ εικόνες

— Έδώ είσατε: Κι' εμείς φάγαμε τόν κόσμο
να σάς ζητάμε!

— Από τά ψέματα που λέει, φαίνεται πως είναι
θληνός!...

— Πάω να πάρω κάτι για να περάσω την ώρα
μον, όπου να κάνης τά ψώνια σου, Τερψιθέα!

ΟΙ "ΠΑΡΘΕΝΕΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ", είναι άπρόσιτες!

Πώς ζούν οι "Αμερικανοί στρα-
τιωτικοί που βρίσκονται στην
Ισλανδία

Η μακρινή Ισλανδία έχει πολ-
λές όμορφες κοπέλλες — άπ'
τις ώραιότερες του κόσμου. Άπ'
πρέπει λοιπόν να είναι ένθουσια-
σμένοι οι 4.000 "Αμερικανοί στρα-
τιώτες, ναύτες και άεροπόροι της
βάσεως του ΝΑΤΟ, που βρίσκε-
ται στο Κέφλαβικ, 50 χιλιόμετρα
μακριά άπ' τό Ρέικιαβικ, την
πρωτεύουσα του μεγάλου αυτού
νησιού.

"Αλλοίμονο όμως! Οι θερμόαι-
μοι αυτοί νέοι δέ μπορούν να πλη-
σιάσουν τις παρθένες τών πα-
γών». Και να γιατί:

Οι Ισλανδοί δέν έχουν καμιά
δρεξι να τους πάρουν τις κοπέ-
λες τους οι "Αμερικανοί. Τις θέ-
λουν στο νησί τους, γιατί, στη
μικρή κι' άπομονωμένη αυτή κοι-
νότητα, μέ πληθυσμό μόνο 170.
000 ψυχές, τά εργατικά χέρια εί-
ναι άπολύτως άπαραίτητα.

"Ετσι, ή Ισλανδική Κυβέρνησι
ανέχεται μέν — γα τό δικό της
στρατιωτικό συμφέρον — την πα-
ρουσία της βάσεως του ΝΑΤΟ
στο Κέφλαβικ, άλλά, όπως και
τον "Αμερικανό διοικητή της να
περιορίσει στο ελάχιστο τις «κοι-
νωνικές σχέσεις» μεταξύ τών στρα-
τιωτών του και τών κοριτσιών του
τόπου.

Δέν είναι λοιπόν καθόλου πα-
ράξενο ότι, για τους άνδρες τών
άμερικανικών ενόπλων δυνάμεων, ή
τοποθέτησι στο «Μοναστήρι» —ό-
πως έχει έπωνυμωθεί ειρωνικά ή
βάσι του Κέφλαβικ — θεωρείται
σαν ή χειρότερη τιμωρία!

"Ενας ψηλός φράχτης από άγ-
καθό το συμπατόπλεγμα τριφυρίζει
την άπέναντι βάσι. Τόν φρουρού-
νε δέ συνεχώς περίπολοι της Ι-
σλανδικής και της άμερικανικής
στρατιωτικής άστυνομίας.

"Ως τόν τελευταίο καιρό, μόνο
έναν "Αμερικανό σπουδίστο έκατό
περνούσε αυτό τό φράχτη. Οι λί-
γοι τυχεροί, που άπολαμβάναν αυ-
τό τό προνόμιο, ήταν παντρεμέ-
νοι κι' είχαν φέρει τις γυναίκες
τους στην Ισλανδία, μέ δικά τους
έξοδα. Οι "Αμερικανίδες αυτές έ-
μεναν στο κοντινό χωριό — όπου
οι Ισλανδοί τους θυμίζανε σε κά-
θε εύκαιρία πως ήταν μάλλον άνε-
πιθύμητες ξένες.

Οι σύζυγοι τους λοιπόν μπο-
ρούσαν να τις επισκέπτονται κάθε
μέρα, άλλα μέ τόν όρο να έχουν
γυρίσει στη βάσι ως τις 10 τό
αργότερο. Μόνο την Τετάρτη εί-
χαν δικαίωμα να μείνουν έξω ως
τά μεσάνυχτα. "Αλλ' ή μέρα αυτή
της βδομάδας είναι ή μόνη, που
άπαγορεύεται τό σεροδίσμα οί-
κονομικωδών στα δύο ρεστωράν
του Ρέικιαβικ, τά εφωδιασμένα μέ
άδεια πωλήσεως ποτών.

Τώρα ή κατάσταση έχει καλλί-
τερηφι κάπως: "Επιτρέπεται σε
μερικούς άνδρες της βάσεως να
βγαίνουν άπ' την περιφραγμένη
περιοχή της και ν' άπουσιάζουν
ως τις 10.30 — τό βράδυ.

"Αν ώστόσο οι λίγοι αυτοί ά-
δειούχοι άποφασίσουν ν' άντιμε-
τωπίσουν την ταλαιπωρία του μι-
στοτελειωμένου δρόμου για τό Ρέι-
κιαβικ, δέν έχουν να κερδίσουν
πολλά πράγματα! Δέν υπάρχουν
μπαρ στην πρωτεύουσα. "Η μπύ-
ρα δέν περιέχει άλκοόλ. Κι' οι δύο
κινηματογράφοι προβάλλουν φίλμ
πολύ πιο παλιά από κείνα που
παίζονται μέσα στη βάσι.

Οι άρχές δέν έχουν καμιά διά-
θεσι να επαναληφθεί τό δυσάρεστο
έπεισόδιο του 1956 — όταν ένας

λοχίας "Αμερικανός ρίχτηκε για
καλά στη μιά "Αγκούστα Γκουτ-
μοντνότιρ, τη «μιά Ισλανδία
1956», και κατάφερε να την παν-
τρευτεί. Φροντίζουν, λοιπόν, να μη
βγαίνει κανείς άπ' τους άνδρες τό-
σο συχνά ώστε να μπορή να σχε-
τίσει σοβαρά μέ μιά κοπέλλα.

"Απαγορεύεται επίσης στους ά-
δειούχους να βγάσουν άπ' τη βά-
σι πράγματα που μπορούν να
προσφέρουν ως δώρο —εξαί-
ρεσι μία πλάκα σοκολάτας. Όταν βγαί-
νουν, οι φρουροί της πύλης τους
υποβάλλουν σε συστηματική έ-
ρευνα.

Φυσικά, άπαγορεύεται να φέ-
ρουν κοπέλλες μέσα στη βάσι. Οι
περισσότεροι, λοιπόν, άπ' αυτούς
δέ μπορούν να πλησιάσουν τις ώ-
ραιές άπογόνους τών θρυλικών
Βίκινγκς, παρά μόνο στις γιορ-
τές, που διοργανώνονται κάπου-
κάπου στις λέσχες ψυχολογίας
της βάσεως.

Σ' αυτές τις γιορτές παίρνουν
μέρος οι "Μυστήριες Ισλανδές, που
εργάζονται στη βάσι. "Αλλ' οι
στρατιωτικές άρχές φροντίζουν να
είναι... παντρεμένες!

Μέ την έλπίδα να μαλακώσουν
τις καρδιές τών Ισλανδών έπιση-
μων, που άπαιτήσαν την έσαρμω-
γή όλων αυτών των περιορισμών,
οι "Αμερικανοί έγκατέστησαν τό
1955 μέσα στη βάσι ένα σταθμό
ηλεκτρονικών, που μετέδιδε 12 ώ-
ρες την ήμερά κινηματογραφικές
ταινίες, δίσκους, κλπ. "Ανακοίνω-
σαν δέ ότι οι Ισλανδοί μπορούν
σαν να παρακολουθούν αυτές τις
έκπομπές, έλευθερα και δωρεάν,
«για τη σύμφιξι τών φιλικών δε-
σμών μεταξύ τών δύο λαών».

"Αλλ' ή Ισλανδική Κυβέρνησι
έπέτρεψε να λειτουργή ο σταθμός
μέ τόσο μικρή ένταση, ώστε να μη
φθάνουν οι έκπομπές του έξω άπ'
τά 100.000 στρέμματα της βά-
σεως! Δέν ήθελε να «μολυνθούν»
οι Ισλανδοί από ξένα προγράμ-
ματα.

Κι' έτσι οι άνδρες της βάσεως
παρακολουθούν κάθε βράδυ έκπομ-
πές έλαττωματικές, που τρεμο-
σβύνουν, γιατί ο πομπός δέν έχει
άρκετη ένταση!

"Ενώ, άπ' έξω, οι ξανθές καλ-
λόνες άκούνε τόν τοπικό ραδιοφω-
νικό σταθμό που συνιστάει κάθε
τόσο στους άκρατικούς του να
μη νοθεύουν την άγνή Ισλανδική
γλώσσα μέ ξένες λέξεις, άμερικανί-
κης προελεύσεως...

«Ο πειρασμός»

ΤΟΝ περασμένο χειμώνα, άπο-
φασίσαμε ο Κλερόν κι' εγώ
να βρούμε την τύχη μας μέ τις
θεατρικές έπιχειρήσεις, να κάνου-
με ένα θέατρο. Προσλάβαμε, λοι-
πόν, καμιά δεκαεπταριά ήθο-
ποιούς και μετά άσοληθήκαμε μέ
τό διάλεγμα του έργου.

— Λέω να προτιμήσουμε κανέ-
να δράμα, πρότεινε ο Κλερόν.
— Δράμα!... Φαντάζεσαι, ότι
τό κοινό άγαπάει πολύ τά δρά-
ματα;

— Τότε άς παίξουμε μιά ήθο-
γραφία, πρότεινα.

"Ηθογραφία... "Ηθογραφία!
Νομίζεις, ότι ο κόσμος προτιμάει
τις ήθογραφίες; Καμιά τραγο-
δία!... "Α, μπα... "Έχει πολλούς
πεθαμένους... Καμιά όπερέττα!...
"Α, μπα! Πολύ ψόφιο είδος, χω-
ρίς ένδιαφέρον...

Ρίξαμε, τέλος, την προτίμησι
μας σε μιά «έλαφρη κωμωδία».
"Ω, πολύ έλαφρή... "Η περιοδεία
άρχισε από τό Λανσόν. Κι' έτσι,
στην πόρτα του θεάτρου της μι-
κρής αυτής έπαρχιακής πόλεως,
κρεμάστηκε μιά πελώρια έπι-
γραφή:

«ΘΙΑΣΟΣ ΚΛΕΡΟΝ - ΜΠΕ-
ΡΟΝ και Σία. «Ο ΠΕΙΡΑ-
ΣΜΟΣ». "Εναρξίς άπόψε, ώρα
10 μ. μ. άκριβώς».

"Εδώ και πολύ καιρό όνειρευό-
μαστε ο καθένας μας (ο Κλερόν
κι' εγώ) από μιά κομψή βιλλίσσα
για να περατώσουμε την ύπολοιπη
ζωή μας μέ άνεσι και τειτελιά.
"Αραγε, θα μπορούσαμε να πραγ-
ματοποιήσουμε τό όνειρό μας μέ
αυτό τό θέατρο; "Η μήπως θα γί-
νονταν σκηνή και τά λίγα παρα-
δάσια — τά τελευταία μας —
που είχαμε βάλει στην έπιχει-
ρησι;

Οι έλπίδες μας δέν άργησαν να

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ

Κάνετε μιά σύγκρισι μεταξύ τών δύο αυτών ταξιδιωτών, που κοι-
μούνται στο κάθισμά τους, για να διαπιστώσετε πόσο πρακτική εί-
ναι ή καινούργια έφευρή, που χρησιμοποίησε ο φαλακρός ταξιδιώτης
(δεξιά). Πρόκειται για μιά πραγματική έφευρή, ή οποία διαφέρει από
την άλλη, ή οποία όμως φαίνεται, στη φωτογραφία, να αποτελείται
άπό ένα διπλό κρεμαστό ράφι, που βγαίνει σ' ένα γάντζο πάνω στο
τό κάθισμα και έξασφαλίζει σε όποιοδήποτε ταξιδιώτη μιά κάποια
άνεσι, για να πάρη έναν ύπνο σ' ένα πολυώροο ή ολονόχτιο ταξίδι.

πάρουν σώμα και δασά και να
διαλυθούν οι φόβοι μας. Στις δε-
κα άκριβώς, τη στιγμή που σημά-
ζονταν ή αλλαγή, δέν είχε μείνει
ούτε μιά θέσι άπουήσια. Πιένα ά-
προσδόκητη!...

Κατά τό διάστημα της πρώτης
προέσεως, ο Κλερόν κι' εγώ συ-
λάσαμε στον προθάλαμο του
θεάτρου και συγγαίσαμε ο ένας
τόν άλλο.

— Αυτό θα πη έπιτυχία μιά
φορά!

— "Αν; Δέν ήταν καλή ή ιδέα
μον να γίνουμε ήθογεσσοί;

"Ακούσαμε όγλοδοή μέσα στην
αίθουσα. "Η πρώτη προέσι είχε τε-
λειώσει. Πήραμε ο καθένας από
ένα πακέτο «έξόδους», κι' έτοι-
μαστήκαμε να τις μισώσουμε.

"Ενας χοντρός κύριος — αλή-
θεια πολύ καλός πρέπει — παρο-
υσίασθη στην πόρτα. Τραβούσε
πίσω τον μιά κυρία.

Μέ την ίδια κίνησι ο Κλερόν κι'
εγώ τόν προσεγγίσαμε ένα χαρτο-
νάκι: «άδεια έξόδους».

"Ο χοντρός κύριος άπόησε τά
χέρια μας και μας κούταξε αί-
σθηρά:

— Κρατήστε τις έξόδους σας,
κύριοι! καί φαντασθήκατε...

— Μά θα σας χρεοώσουν, ψι-
θυρίσαμε, για να ξαναπαίτε...

— Για να ξαναπαίτε... Μήπως,
κατά τύχη, φαντασθήκατε, ότι θα
μπορέσω να ύποστώ περισσότερες
βαμολογίες; Τούλάχιστον έρεπε
να είδοποιήσετε τόν κόσμο. Να
γνώφατε «ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ». Δέν
έξω αν οι Παρισίνοι παίρνουν
τις γυναίκες τους μαζί τους σε
τέτοια θέαματα άλλα εγώ, ο κύ-
ριος Γκουρλώ, συμβολαιογράφος
του Λανσόν, σας τό δηλώνω κα-
θαρά: "Ο «Πειρασμός» δέν είναι
έργο, όπου μπορεί κανείς να φέρη
μία τιμή γυναίκα... "Ελα, Γου-
ρλώ... Πάμε!...

"Ετοιμαστήκαμε ν' άπαντήσουμε
στον κ. Γκουρλώ, όταν ένας άλλος
κύριος, άδωντας — πολύ καθώς
πρέπει και παρασημοφορημένος —
παρουσιάστηκε στην πόρτα. Τρα-
βούσε από πίσω τον μιά κυρία.

— "Α! "Εσείς είσατε οι θιασώ-
τες; Χαίρω πολύ, για τη γνωρι-
μία σας! "Οραίο έργο, μέ την ά-
λήθεια! Δέν τρεπάζετε, λέω εγώ,
να κινδυνεύετε άπορροήσονται ένα
τέτοιο έργο, που θα έκανε και ά-
λήτες ακόμη να κοκινίζουν άπ'
τη ντροπή; Ούτ' εγώ δέν έξω τί
μέ κρατάει και δέν κατεβάω τό
χέρι μου στη μούρη σας ή τό πόδι
μου... κύριον άλλοι. Μά, αν είσα-
σατε τόσο ήθιμοι, που να μην
τό καταλαβαίνετε, θα σας τό πω
εγώ ο Γκουρλώ. "Ο «Πειρασμός»
δέν είναι έργο όπου μπορεί να
σώσει κανείς μιά τιμή γυναίκα.

Πάμε, Ζοζεφίνα... Πάμε!...

Τό δεύτερο αυτό έπεισόδιο μές
φούδισε. "Αρχίσαμε να ψιθυρίζουμε
λόγια συγγνώμης. Δέν προλάβαμε
όμως να τελειώσουμε. "Αλλοι, ά-
νισθητοί κύριοι, κοντοί, ψηλοί,
ξανθοί, μαυρομάλλες — κοκκινο-
τρίχες, φαλακροί — όλοι κυ-
θώς πρέπει και παρασημοφορημέ-
νοι — ώθησαν στον προθάλαμο.
Τραβούσαν χωρίς άπό πίσω τους.
"Ανιθάρην έπαρκετικώτατα να
πάρουν «έξόδους». Μας είπαν κτη-
νη, έμυαλιστάς, διεφθαρμένους.
Μας είπαν τά όνομά τους. Μας
πληροφόρησαν άνεπιφύλακτα, ότι
υπάρχουν έργα, στα οποία δέ μπο-
ρεί κανείς άνδρας, που σέβεται

τόν ξαντό του. νά συνοδεύση μιὰ τιμία γυναίκα.

Όλη την ώρα, πού, μπρός σέ μιὰ αίσουσα απελπιστικά άδεια, οι ήθοιοί μας έπαιζαν τη δεύτερη και τρίτη πράξι του έργου, μέγαμε ο Κλεόν κι' εγώ σωριασμένοι σ' έναν πάγκο, στόν προθάλαμο του θεάτρου, κλαίγοντας τη μοίρα μας.

— Καί τώρα; Όλοι αυτοί θά τó διαδώσουν στός γνωστούς τους. Δέ θά πιάσουμε φράγκο, ούτε αύριο, ούτε μεθαύριο, ούτε...

Κουρασμένοι, γυρίσαμε κατά τά μεσάνυχτα στό ξενοδοχείο και σταμάτησαμε τη μονομιθία. Άρχισαμε τις βοισίες.

Τό βοισίδι ήταν τόσο άφθονο, ώστε ούτε καταλάβαμε πώς πέρασε ή νύχτα.

Την άλλη μέρα πήγαμε στό θέατρο, όταν ή δεύτερη πράξι μόλις είχε άρχισεί.

Σκουντήσαμε την πόρτα της αίθουσας. Πώς όμως νά περιγράψουμε την έκπληξί μας;

Άπάνω, κάτω, δεξιά, άριστερά, στό υπερώο, στό θεωρείο, στην πλατεία, τό θέατρο ήταν γεμάτο! Ούτε μιὰ πολυθρόνα, ούτε μιὰ καρέκλα, ούτε ένα σκαμνάκι διαθέσιμο!... Κι' ή έκπληξί μας μεταβλήθηκε σέ λίγο σέ κατάπληξι άπερίστατη. Μέσα σ' ένα θεωρείο παρατηρήσαμε ένα πρόσωπο, πού τά χαρακτηριστικά του δέ μας ήταν άγνωστα.

— Δέ μου λές, σέ παρακαλώ, εσύ πού είσαι ντόπιος, είπα χαμυλόφωνα στόν πωλητή των προγραμμάτων, γιά πληροφορήσέ με λίγο. Δέν πιστεύω νάγω πέσει θύμα αυταπάτης. Έκείνος εκεί ο χοντρος, ο παρασημοφορημένος κύριος, στό θεωρείο εκεί κάτω δεξιά, δέν είναι ο κύριος Γκουρό, ο συμβολαιογράφος;

— Μάλιστα, κύριοι. Ό ν. Γκουρό... πού είχε δείξει χτές τόση άποστοργή γιά τό έργο... είχε ξανάρθει νά τό δη!

— Καί ή κυρία... δέ μου λές... Ξαναρώτησα. Η κυρία, πού πολεμάει νά κρυφτεί στό βάθος του θεωρείου, ποιά είναι; Η κυρία Γκουρό... δέν είν' έτσι; Καί όμως ο κύριος αυτός δέ μας βεβαίωσε χτές, ότι τό έργο δέν είναι έργο γιά νά φέρη κανείς τη γυναίκα του;

Ο πωλητής των προγραμμάτων γύρισε νά δη μήπως μάς άκούγε κανείς. Χαμογέλασε πονηρά κι' έξακολούθησε χαμηλόφωνα:

— Όχι, κύριοι, μάς είπε. Δέν είναι ή κυρία Γκουρό. Είναι ή κυρία Γκεοργιά.

Ο Κλεόν με τράβηξε εκείνη τη στιγμή απ' τό μανίκι:

— Γιά πρόσεξε εκεί κάτω, μου είπε... εκεί στό θεωρείο άριστερά... Μου φαίνεται πώς είναι ο ν. Γκεοργιά.

— Μάλιστα, κύριοι, ψιθύρισε ο πωλητής των προγραμμάτων, ο κύριος δέ γελάστηκε. Είναι πράγματι ο κύριος Γκεοργιά.

Χαμογέλασε κι' έξακολούθησε ψιθυριστά:

— Δυσκολεύτηκε, μάλιστα, άρκετά, γιά νά κατορθώσει νά μη χωρίσει νά τον δούν, ο καίμενος ο στρατηγός. Σχεπθήτε, ότι συνοδεύει την κυρία Ρεμπινά...

Ραγδαία χειρονομήματα υπεδέχθησαν μιὰ άρκετά άλατισμένη φράσι του ήθοιοι, πού έπαίξε εκείνη τη στιγμή. Έτσι, δέ μπορούσαμε από τό θόρυβο ν' άκούσουμε τί μάς έλεγε ο πωλητής των προγραμμάτων...

POZE PEZI

Γιά μικρούς

ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΥ

Η κρυμμένη παροιμία

Στη στήλη «Α» του σχεδίου μας θά τοποθετήστε 18 λέξεις των 6 γραμμάτων, των οποίων σάς δίνουμε πύό κάτω τις σημασίες. Ακολουθώς θά πάρετε τά δυό πρώτα γράμματα της κάθε λέξεως, τά οποία θά θέσετε στη στήλη «Β», έτσι ώστε διαβάζοντάς τα στη σειρά, από πάνω πρós τά κάτω, νά σχηματίσετε μιὰ γνωστή ελληνική παροιμία.

Τά τέσσερα υπόλοιπα γράμματα, αναγραμματισμέ-

	Α	Β	Γ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			

να ή όχι, θά τοποθετηθούν στη στήλη «Γ», σχηματίζοντας 18 λέξεις των τεσσάρων γραμμάτων, των οποίων επίσης θά βρήτε πύό κάτω τις σημασίες.

ΣΤΗΛΗ «Α»

- 1) Άπατεί γερά δόντια.
- 2) Πρωτεύουσα χώρας της Β. Άφρικής.
- 3) Τό παράγει τό λιμάνισμα.
- 4) Θά τό βρήτε σέ πολλά σάντουιτς.
- 5) Θόρυβος.
- 6) Τά βλέπουμε με τά μάτια κλειστά.
- 7) Βοηθάει στό πότισμα χωραφιών.
- 8) Μέρος του ποδιού.
- 9) Τελευταία.
- 10) Δέρμα ζώου.
- 11) Κάνει ένα ταξίδι εφιαλτικό.
- 12) Θερμαντικό ποτό.
- 13) Παραποήσεις.
- 14) Ένδύματα των αρχαίων.
- 15) Έπίθετο της Ήρας.
- 16) Μαγειρικό σκεύος (καθαρ.).
- 17) Δέν τó λείπει τίποτα, γι' αυτό και είναι εφ. τυχής.
- 18) Εύσπλαχνία, συμπάθεια.

ΣΤΗΛΗ «Β»

- 1) Συνοδεύει κάθε βιομηχανικό προϊόν.
- 2) Άκρωτήριο της Πελοποννήσου.
- 3) Κλωστή.
- 4) Έργαλείο, πού είναι και πρωτεύουσα.
- 5) Έδραφική άνωμαλία.
- 6) Άφιερωμένα στό Θεό.
- 7) Κάθε γυναίκα ελέγχει συχνά τά δικά της.
- 8) Άρχικά οργανισμοί.
- 9) Άτυχής έκδοσις προσπάθειας.
- 10) Βασανίζει ποιητάς.
- 11) Όργανον αίσθησως.
- 12) Τό έχουν τά ψάρια.
- 13) Συγγενικό πρόσωπο.
- 14) Υπερήφανα ζώα.
- 15) Συλλαβάνονται από την άκοή.
- 16) Ζωγραφίζεται στό πρόσωπο.
- 17) Μιά δολοφονική ζωή.
- 18) Άπόθεμα έμπροσθενών.

Τρεις μαγικές εικόνες χωρίς εικόνα

— Ήταν άνόητη φάρσα, Λόκη, ατή πού μου έκανες. Μ' έβασες νά τρέξω στό σταθμό, όπου άδικα περίμενα τό θείο μου...

— Καί από πού θαρχάνται. Άλλωστε τώρα μόλις στό είπα!...

— Κωστάκη, πήγαμε άμέσως στό σπίτι νά μου

φέρης τά μαξιλάρια, πού άφησα στην τραπεζαρία.
— Γιά πού τά θέλεις, μπαμπά;
— Γιά κεί πού σου είπα.

*

— Πολύ δραστήριο σέ βλέπω αυτές τις μέρες, Παναγιώτη. Μήπως έτοιμάζεσαι πάλι νά τό σκάσης τό Σαββατοκύριακο;
— Άκριβώς.
— Καί πού σκοπεύεις νά πάς;
— Μά εσύ μόνος σου τό είπες πρό όλίγου.

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8	= Νήσος.
2 3 4 8	= Ποταμός.
3 2 5 2	= Ζών.
4 5 6 7 8	= Έπαινος.
5 2 3 2 1 7 8	= Έπίθετον.
6 7 5 2 8	= Περιπλανώμενος.
7 1 6 7 8	= Έπίθετον.
8 1 4 5 6 7 8	= Νεογέννητον.

Τό ίδιο γράμμα άντιπροσωπεύεται από τόν ίδιο πάντοτε αριθμό.

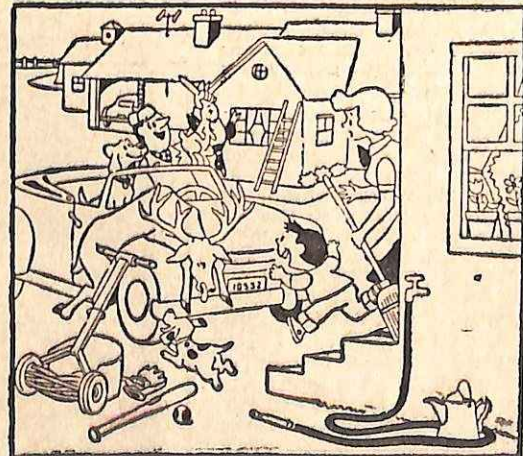
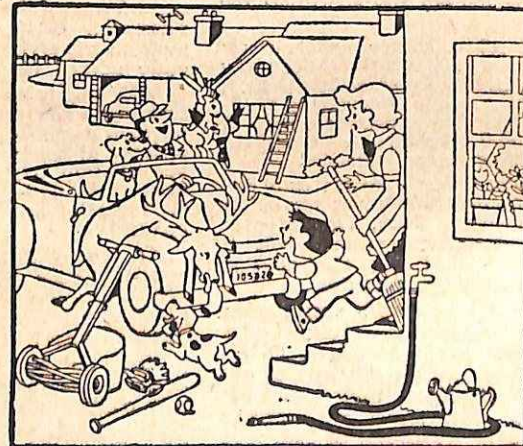
Στοιχειόγραφος

Όπως είμαι άν μ' άφήσης,
τι γλυκά κι' ώραία σφυρίζω
Ένα γράμμα, άν μου κολλήσης
στην άρχή μου, σέ φωτίζω.

Λεξιγρίφος

Κάτι γλυκό, κάτι λευκό,
άλλά κι' αυτό με γλάσας έχνη,
κάνουν έδώ, στό ελληνικό
τό κράτος, όμορφη πολίχνη.

20 μικροδιαφορές

Οι δυό αυτές εικόνες φαίνονται έκ πρώτης όψεως έντελώς όμοιες κι' όμως διαφέρουν μεταξύ τους σέ 20 σημεία. Άν θέλετε νά όπερηφανεύσθε γιά την παρατηρητικότητα σας, πρέπει νά βρήτε και τις 20 αυτές μικροδιαφορές μέσα σέ 3 λεπτά της ώρας.

Τό παιχνίδι γίνεται πύό ένδιαφέρον άν πάρουν μέρος σ' αυτό δυό ή και τρεις παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει εκείνος, πού θά βρή πρώτος και τις 20 μικροδιαφορές ή εκείνος, πού θά βρή τις περισσότερες μέσα σ' ένα χρονικό διάστημα, πού καθορίζεται προκαταβολικά.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Μεγάλες προδοκίες

- * Γιά σάς
- * Γιά τά παιδιά σας
- * Γιά τη Χώρα μας

ΟΜΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

1962

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 500.010.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟΚΟΣ 6,5% ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΣ - ΡΗΤΡΑ ΔΟΛΛΑΡΙΟΥ

Έξαιρετικόν δικαίωμα δανεισμού 70% της αξίας των όμολογιών (Κατόπιν της ύπ' αριθ. 1247/3/247.62 αποφάσεως της Νομισματικής Έπιτροπής).

ΕΓΓΡΑΦΑΙ: 18-25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1962

Είς όλα τά Καταστήματα και Υποκαταστήματα των Τραπεζών, τό Ταχυδρομικόν Ταμειστήριον και τό Χρηματιστικά γραφεία Άθηνών.

Νεκροὶ νεκροθάπται

Υπό του Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκῆρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Τὰ παιδιά μας τ' ἀγαπούμε. Ποίος εἶναι ὁ γονεὺς ἐκείνος πὺν δὲν λυπᾶται, ὅταν ἀρρωστήσῃ τὸ παιδί του;

Μία μοναχοκόρη εἶναι ἀρρωστή σ' ἓνα δωμάτιο, στὴν Καπερναούμ. Μόλις δώδεκα χρόνων. Μητέρα καὶ πατέρα γονυκλίνει στὸ πλευρὸ τῆς παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ νὰ φερθεῖ τῇ ζωῇ τῆς καὶ νὰ τοὺς τὴν χαρίσῃ. Ἀλλὰ οὐστὺχῶς. Ὁ θάνατος ἦταν πολὺ κοντὰ. Τὸ κατάλαβαν οἱ γονεῖς. Τὸ μόνο παιδί τῆς οἰκογενείας...

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτὴ ἡ προσοχὴ πὺν ὁ Χριστὸς στὴν Καινὴ Διαθήκῃ ἀποδίδει στὴν μονάδα. Ἐδῶ ὁ Ἱάκειρος ἔχει μόνον μιά κόρη. Ὁ Λάζαρος εἶναι ὁ μόνος ἀδελφὸς τῆς οἰκογενείας. Ἡ γυναίκα μὲ τὰς δέκα δραχμάς, χάνει μιά δραχμὴ ἀπὸ τὴς δέκα καὶ αὐτὴ τῇ μιά ἀναζητεῖ. Ὁ βοσκὸς ἀπὸ τὰ 100 πρόβάτὰ του χάνει μόνον ἓνα καὶ ὅλη ἡ προσοχὴ του συγκεντρώνεται στὴν ἀνέυρεσιν αὐτοῦ τοῦ ἐνός. Ἡ χήρα τῆς Ναὺν, ἔχει μόνον ἓνα ἀγόρι καὶ τῆς πεθαίνει. Θέλει ὁ Χριστὸς, νὰ μὲς δεῖξῃ πῶς πολὺτιμὴ εἶναι ἡ μονάδα στὰ μάτια Του. Σὺ κι' ἐγὼ ἄτομα, γινόμεθα τὸ κέντρον τῆς προσοχῆς Του. Καὶ μόνον νὰ ἴσῃσιν χαμένοι στὸν κόσμον τοῦτον, ὁ Χριστὸς θὰ ἐρχόταν ἀποκλειστικὰ γιὰ ἡμᾶς, νὰ σὲ σώσῃ. Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀγάπη Του γιὰ τὸ ἄτομό σου. Μόνον ἄτομα σώζει. Καὶ ὡς ἄτομο πρέπει νὰ βῇσῃ διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν.

Δὲν ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὴν παραλία τῆς Γαλιλαίας. Ἀλλὰ πῶς μακριὰ θὰ φάνηκε στὸν Ἱάκειρο ἡ διαδρομὴ αὐτὴ ἀπὸ τὴν Καπερναούμ. Νὰ ὁ Χριστὸς στὴν πόλιν Ἰανὰ. Τὸ ἔμαθαν ὅλοι καὶ συνέλεισαν τὰς ὁδοὺς. Κάτι τὸ ἀπρόσδοκτο συνέβη στὸ δρόμῳ. Μιά ἀρρωστη πτωχὴ γυναίκα, ἀγγισε τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου τοῦ Χριστοῦ κι' ἐθεραπεύθη. Ἐσταμάτησε ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ πῇ, ὅτι ὁ μαρτύριός Του, δὲν εἶχε καμμιὰ μαγικὴ δύναμι, ἀλλ' ὅτι ἡ πίστις τῆς τοῦ Προσώπου Του τὴν ἐθεράπευσε.

Πῶς τὸν ἀνησύχησε τὸν Ἱάκειρο ἡ ἀργοπορία αὐτῇ... Ὅταν πονᾷ, δὲν σκέπτεται τὸν πόνο τοῦ ἄλλου.

Ἐξάφνα βλέπει τὸν ὑπὸ πρὸς τοῦ Ἱάκειρος. Τὸν εἶδε ἀνήσυχον. Ἦξε νὰ νὰ δῇ τὸν προεστειμένον του, νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὸ δυσάρεστο νέον — ἡ κόρη του πέθανε. Ἀχ... ἂν τὸν Χριστὸν δὲν τὸν ἀργόπορησε ἡ γυναίκα αὐτῇ, δὲν θὰ πέθαινε ἡ κόρη του. Αὐτὰ τὰ «ἂν» πὺν προβάλλουμε στὴς ἐνέργειες τῆς ἀγοραπείας τοῦ Θεοῦ... Θέλομεν τὸν Θεὸ νὰ βαδίξῃ τόσο γρήγορα ὅσο ἡμεῖς θέλομε. Πῶς νὰ ξερούμε ὅμως τὸ Χριστὸς κρύβει μέσα στὴς ἀγοραπείας Του;

Ἡδὴ εὐρίσκει ἐκεῖ αἱ θρηνῶδοι (Ἱερ. θ' 17). Τὴς ἐπληρώσαν τὴς γυναῖκες αὐτές, γιὰ νὰ θρηνήσῃσιν τὸν θάνατον ἀγαπητοῦ προσώπου. Πληρωμένοι θρῆνον... Τὸν ἀπεχθάνεται ὁ Χριστὸς. Τὰ συμπεροντολογικὰ δάκρυα εἶναι ὑποκριτικά. Κάθε τι τὸ ὑποκριτικὸ τὸ μισεῖ ὁ Χριστὸς. Ἐάν κλαίῃς ἡ κηρύττης γιὰ νὰ πληρώσῃσαι, νὰ ξεύρῃς ὅτι δὲν εὐαρεστεῖς εἰς τὸν Θεόν.

Τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς καὶ τοὺς τρεῖς στενοὺς μαθητάς Του. Τὴν ἔφερε στὴ ζωῇ.

«Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παρενθύς» (Λουκ. α' 55). Τί εἶχε συμβῇ κατὰ τὸν θάνατον τῆς κορούλας αὐτῆς; Χαρίσθηκε τὸ πνεῦμα τῆς ἀπὸ τὸ κατωκητήριό του — τὸ σῶμα. Αὐτὸ ἀκριβὲς σημαίνει θάνατος φυσικὸς. Ἀποδείξεις τραπὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ὕλικό μέρος

πὺν ὅλοι βλέπουμε καὶ τὸ πνευματικόν — ἀπὸ σῶμα καὶ πνεῦμα ἡ ψυχὴ.

Τί γίνεται κατὰ τὸν θάνατον; Ἐκμηδενίζονται ὅλα; Νὰ ἡ νεκρὴ κόρη τοῦ Ἱακείρου. Μάρτυρες οἱ τρεῖς μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ γονεῖς. Ἀψυχο κορμί. Δὲν κινεῖται, δὲν ἀναπνέει, δὲν ὀμιλεῖ. Σῶμα νεκρό. Ἀλλὰ κάπου ἐσκόλουθαι νὰ ὑπάρχῃ τὸ πνεῦμα τῆς πὺν ὁ Χριστὸς προστάζει νὰ ἐπανέλθῃ στὸ σῶμα τῆς. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι τόσον τυφλοὶ καὶ τόσον παρερμηνεύοντες τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ — ὅπως οἱ λεγόμενοι Χιλιασταὶ ἡ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά πὺν διδάσκουν ὅτι ἡ ψυχὴ, τὸ πνεῦμα πεθαίνει, ἐξαφανίζεται κατὰ τὸν θάνατον; Μεγάλῃ πλάνῃ αὕτῃ.

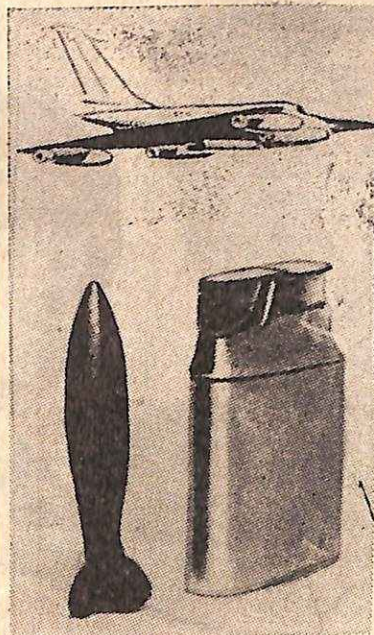
Ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς — λέγει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἐδημιούργησε νέον πνεῦμα ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ πνεῦμα πὺν κατοικοῦσε πρὶν λίγες ὥρες στὸ σῶμα τῆς κορούλας ἐπέστρεψε. Ἡ ψυχὴ, τὸ πνεῦμα κανενὸς μὲς δὲν ἐκμηδενίζεται. Καὶ στὴν πραγματικότητα οὔτε τὸ σῶμα μὲς ἐκμηδενίζεται. Ὅλοι μὲς ξεύρουμε τὸν βασικὸ νόμον τῆς φύσεως ὅτι τίποτε δὲν χάνεται, ἀλλὰ τὸ πᾶν μεταβάλλεται. Παράλληλος νόμος ὑπάρχει καὶ στὸ πνευματικὸ βασίλειον. Τὴν ὥρα πὺν θανάτου σου, χωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα σου τὸ πνεῦμα σου γιὰ νὰ λογοδοτήσῃ μιά μέρα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἄραγε ἐπὶ τὸν καιρὸν νὰ τὸ κάμῃ; Μόνον ἓνας τρόπος ὑπάρχει. Νὰ δεχθῇς τὸν Χριστόν ὡς Σωτῆρα σου καὶ τότε θὰ λάβῃς τὴν ζωὴν πνευματικὴν. Τὸ πνεῦμα σου ἀπὸ τὴ στιγμὴν ἐκείνην θὰ τὸ διοικήσῃ ὁ Χριστὸς, ὁ Χριστὸς, καὶ χερία τοῦ Ὁποῖου θὰ παραδοθῇ ὅταν πεθάνῃς. Ἀλλως, θὰ ὑποφέρῃ αἰώνως — τὸν αἰώνιον θάνατον τὸν αἰώνιον χωρισμὸν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἐνας Ἱεροκῆρυξ πῆγαινε στὸ νεκροτάφειον μὲ τὸν νεκροθάπτην στὸ ἴδιο αὐτοκίνητον. «Ξέρεις — τοῦ λέγει ὁ Ἱεροκῆρυξ — ὅτι ἡ Ἁγία Γραφὴ μὲς προστάζει ν' ἀνίσταμε τοὺς νεκροὺς καὶ θάβωμε τοὺς ζῶντας νεκροὺς». «Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν; Λάθος κάμνετε. Δὲν εἶναι δυνατόν τέτοιο πράγμα νὰ λέγῃ ὁ Βίβλος». «Ξέρεις τί σημαίνει; Νὰ, σὺ τὴ στιγμὴν αὐτὴ εἰσαι νεκρός, γιὰτὶ εἶσαι χωρισμένον τὸ πνεῦμα σου ἀπὸ τὸν Θεόν. Κι' εἶσαι εἶναι, γιὰτὶ μὲς εἶπες, πῶς ποτὲ δὲν ἐδέχθης τὸν Χριστόν ὡς προσωπικὸν τὸν Σωτῆρα. Δὲν ἀνεγεννήθης. Οἱ τέτοιοι — λέγει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ — εἶναι νεκροί. Σὺ λοιπόν ὁ ἓνας νεκρός, πηγαίνεις νὰ θάψῃς ἄλλον νεκρόν. Αὐτὸς εἶναι νεκρός ὡς πρὸς τὴν οἰκονομίαν του, καὶ σὺ ὡς πρὸς τὸν Θεόν». Δὲν πέρασε πολλὸς καιρὸς κι' ὁ νεκροθάπτης ζωντανέψῃ ὡς Χριστὸς στὸ, ἐδέχθη τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὤρισσε τὴν πραγματικὴν ζωὴν, τὴν ζωὴν ἐν ἀθανάτια. Κάμε το καὶ ἐσύ.

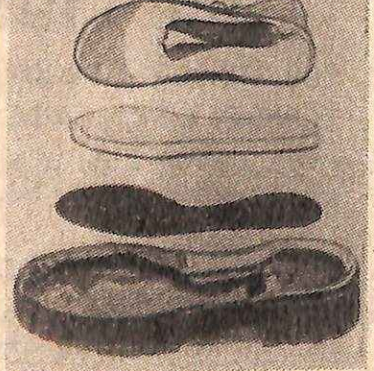
ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ ἓνα τεῦχος μὲ τὴν σειρά τῶν ἄρθρων τὸ «Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκληρῶν τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἡ δωρεὰν ὁλόκληρον τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰς ἅς πλὴν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἅς μὲς γράψῃ στὴν διεύθυνσιν: Δημοκριτῶς σημαίνει θάνατος φυσικὸς. Ἀποδείξεις τραπὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ὕλικό μέρος

ΚΑΛΕΣ καὶ ἀπαραίτητες εἶναι, βέβαια, οἱ προετοιμασίες τῶν Ἀμερικανῶν γιὰ ἓνα πιθανὸν πυρηνικὸ πόλεμον. Δὲν εἶναι ὅμως ἀρετικές. Ἡ πείρα ἀπέδειξε ὅτι, παρὰλλῆλα μὲ τὴς τεράστιες ὑδρογονοδόμους καὶ τὴς ἀτομικῆς ὀδίδες, χορεύονταν καὶ ἄλλα ὅπλα μικρὰ, φτηνὰ καὶ ἐντελῶς πρωτότυπα, κατὰλλῆλα γιὰ τὸν κλεφτοπόλεμον τοῦ βουνοῦ, τοῦ βάλτου, τῆς ἐρήμου καὶ τῆς ζούγκλας. Αὐτὰ μάλιστα εἶναι πᾶν πῶ ἀπαραίτητα, γιὰτὶ, ἐνῶ ἓνας πυρηνικὸς πόλεμος ἀποτελεῖ —

Οἱ μικροὲς αὐτὲς «βουδοῦλες», ὅχι μεγαλεῖς, ἀλλὰ ἔνα ἀναπνέουσαι, ρίχνονται ἀπὸ ἓνα αεροπλάνο καὶ κάνουν θραῦσιν στὸν ἐχθρόν.

Τὸ καλλίτερον μέσον προφυλάξεως ἀπὸ τὰ ἔξω μὲ τὰ καρφία, πὺν κρύβουν οἱ ἀντάρτες μέσα στὴ λάσπη, εἶναι ἓνα πᾶνινο παπούτσι, μὲ γονιὸν καουτσουκένιον σόλα καὶ μ' ἓνα πρόσθετο χαλυδόνινο πᾶτο.

εὐτὺχως — ἓνα κίνδυνον μᾶλλον ἀπίθανον, ξεσπάζουν γάθε τόσο «τοπικοὶ πόλεμοι» σὲ διάφορα σημεία τῆς ὑδρογείου.

Γιὰ νὰ βοηθήσουν, λοιπόν, τοὺς φίλους τους, πὺν πολεμᾶνε γάθε τόσο στὴν Κορέα, στὸ Λάος ἡ στὸ Λάβανο, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπινόησαν ἓνα σοφὸ ἐπαναστατικὰ ὅπλα, εἰδικὰ γιὰ τὸν πόλεμον αὐτόν.

Ἐνας ἀπ' τὰ νεώτερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα εἶναι ὁ «πύραυλος Μικροτζέτ». Οἱ λεπτομερεῖες του ἀποτελοῦν στρατιωτικὸν μυστικὸν τοῦ Πενταγώνου. Πάντως, στίς γενικὲς γραμμὰς του, μοιάζει σὰν ἓνα ἀγιοβασιλάκιον παιχιδάκι, ἀλλὰ φοβερὰ ἐπικίνδυνον. Τὸ βλήμα του εἶναι μιά βελόνα ἀπὸ σκληρὸν γάλλον, μήκους 2½ πόντων περίπου, ἐφοδιασμένη στὸ πίσω μέρος τῆς μὲ ἓνα μικροσκοπικὸ πύραυλον μὲ στε-

ΟΠΛΑ

Ὁ «πύραυλος

σεὸ καύσιμο μίγμα. Ἐκσφενδονίζεται μέσα ἀπὸ ἓνα σωλῆνα ἀπὸ ἀλουμίνιον ἡ ἀπὸ πλαστικὴν οὐσία, λεπτὸν σχεδὸν ὡς τὰ «καλαμάκια», πὺν πίνον τὴν λεμονάδα. Κάτω ἀπ' τὸ σωλῆνα αὐτὸν ὑπάρχει ἓνας γεμιστήρας, μὲ μικρὰς παστιλῆς ἐκρηκτικῆς ὕλης, πὺν ἡ καθέμια τους χορηγεῖται γιὰ τὴν ἐκσφενδόνισιν ἐνὸς βλήματος. Ἡ σκόπευσι γίνεται μ' ἓνα «στόχαστρο», πὺν βορίζεται ὅχι πάνω ἀπὸ τὴν κἀνήν, ὅπως στὰ συνηθισμένα ὅπλα, ἀλλὰ στὸ ἓνα πλάι τῆς, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχληθῇ ὁ στρατιώτης ἀπὸ τὸ ἀρεκτὰ ἱσχυρὸ «κλόσσημα» τοῦ ὅπλου.

Τὸ βλήμα μπορεί νὰ φτάσῃ σὲ ἀπόστασιν ἀρεκτὸν ἐκατοστῶν μέτρων καὶ νὰ χτυπήσῃ μὲ μεγάλῃ ἀκρίβεια τὸ στόχον του, μὲ ταχύτητα περίπου διπλασίαν ἀπὸ τὴς σφαῖρας ἐνὸς συνηθισμένου πολεμικοῦ τυφεκιοῦ. Εἶναι σχεδὸν ἀθόρυβον καὶ μπορεί νὰ διατεράσῃ ἀκόμα κι' ἓνα λεπτὸ κορμὸ δέντρον ἢ ἄλλο ἀνάλογο θώρακα.

Ἐτσι, μπορεί ἓνας πολέμιος τῆς νὰ ἀφίσῃ τὸ τυφεκίον του, ὅταν βρεθῇ σὲ δύσβατον ἔδαφος, καὶ νὰ κινήθῃ ἐλαφρὰ καὶ γρήγορα, ὁπλισμένος μ' ἓνα «Μικροτζέτ», καὶ μὲ τὴν τέπνη του γεμάτῃ βλήματα. Πολλὰ τέτοια ὅπλα, συνδυασμένα, μπορεί ν' ἀποτελέσουν ἓνα ἀποτελεσματικὸν φραγμὸν ἐναντὶον ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως.

ΜΙΚΡΕΣ ΒΟΜΒΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΦΙΑ

Ἐκκληκτικὰ ἐπίσης ἀποτελέσματα, στὸν κλεφτοπόλεμον τῆς ζούγκλας, δίνουν καὶ νεωτάτες μικροσκοπικῆς «βουδοῦλες», ὅχι μεγαλύτερες ἀπὸ ἓνα κοινὸ ἀναπτήρα. Εἶναι φτιαγμένες ἀπὸ χυτοσίδηρον, ἔχουν μήκος 5 πόντων καὶ ζυγίζουν περὶ τὰ 100 γραμμάρια. Οἱ Ἀμερικανοὶ, πὺν τὴς ἐπινόησαν, τὴς ἔχουν ἐπονομάσει «Τεμπελοσκυλά» (ἀγγιστὸ γιὰτὶ). Εἶναι δὲ πολὺ ἀποτελεσματικώτερες ἀπὸ τοὺς πολυβολισμοὺς τῶν αεροπλάνων.

Πραγματικὰ, γιὰ νὰ πολυβολήσῃ ἡ νὰ χτυπήσῃ μὲ ρουκέτες μιά συγγεντῶσιν ἀνταρτῶν, τὸ αεροπλάνο πρέπει νὰ περάσῃ καὶ νὰ ἐναπεράσῃ χαμηλὰ καὶ πολλὰς φορὰς ἀπὸ πάνω τους, νὰ κινδυνεύῃ καὶ νὰ καταναλώσῃ μεγάλον ἀριθμὸν ἀκρίβων πυρομαχικῶν. Ἐνῶ, μὲ τὴν νέα τακτικὴν, κάνει μιά μόνον πτήσιν, σὲ ἀρεκτὸ ὕψος, καὶ ρίχνει ἀπὸ καὶ πάνω χιλιάδες «Τεμπελοσκυλάς», πὺν πέφτουν στὸ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΛΕΦΤΟΠΟΛΕΜΟ

Μικροτζέτ», τὸ «Τεμπελοσκυλό» καὶ ἡ οὐσία πὺν ρίχνει τὰ φύλλα

στοχοὺς τους μὲ ἀκρίβεια καὶ μὲ φοβερὴ καταστρεπτικὴν δύναμιν. Τὸ «Τεμπελοσκυλό» ἔχει κι' ἓνα σοβαρὸν ψυχολογικὸν πλεονεκτήμα: Σκορπίζοντας αὐθόρῃα τοὺς θάνατον σὲ μιά ομάδα ἀντιπαικῶν ἀνταρτῶν, τοὺς φεονεῖ τρόμον καὶ πανικόν.

Ἐνῶ πολλὰ σύγχρονα ὅπλα εἶναι τόσο μελετημένα καὶ πολὺπλοκα, πολλὰς φορὰς, τὰ προβλήματα τοῦ κλεφτοπολέμου ἀντιμετωπίζονται ἀποτελεσματικὰ, μὲ ἀπλοῦστα καὶ ἔξυπνα μέσα, πὺν θυμίζου τοὺς αὐτοὺς τοῦ Κολομβίου! Στίς ζούγκλες καὶ τοὺς βάλτους τοῦ Βιετνάμ, οἱ «ἐρμῆς» χορηγοῦσιν οὐκ ἓνα πρωτόγονον εἶδος «νάοχης». Κούβουν δηλαδὴ στὴ λάσπη καὶ κάτω ἀπ' τὰ φύλλα, πὺν σκεπάζουν τὸ ἔδαφος, ἔξωλα στὰ ὅποια ἔχουν καρφώσει μιντερά καρφία, μήκους 15 πόντων. Μάλιστα, τὰ καρφία αὐτὰ εἶναι βουτηγμένα σὲ κορυφὴν ἢ σὲ ἀπορρυτιμωμένα πτώματα ζώων, γιὰ νὰ ποικαλοῦν, μὲ τὸν τρόπον τὸν θανάτου, ὅταν τρυπήσῃς ἡ τέτανον.

Γι' αὐτὸ οἱ Βιετναμέζοι στρατιώτες, πὺν κυκλοφοροῦν καὶ πολεμοῦν ἐπὶτόλητον, δὲν ἀνασχοῦν τὰ πόδια τους σὲ γάθε βήμα, ὅταν διασχίζουν μιά ὑπορτὴν ἔκτασιν. Τὰ σέρονουν πάνω στὸ ἔ-

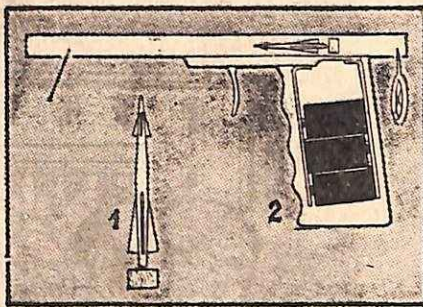
δαφος, ὅταν νὰ γοιῶθουν τὰ κοινὰ καρφία καὶ νὰ τὰ ἀποσπῶν.

Οἱ Ἀμερικανοὶ σύμμαχοί τους προσπάθησαν νὰ τοὺς ὑποχρεώσουν νὰ φοράνε πέτσινας ἀρόβλες μὲ γονιὲς σόλες. Ἀλλὰ δὲν τὰ κατέφεραν, γιὰτὶ, μέσα στοὺς βάλτους, τὸ περὶ κορυφῶν ὕψους, στὸ ἐσωτερικὸν του, κι' εἶται σκαπίζον γρήγορα οἱ ἀρόβλες, μὰ μὲ τὰ πόδια πὺν τὴς φοράνε.

Πρὸ 3 ἐτῶν, λοιπόν, ἀντικαταστάθηκαν οἱ ἀρόβλες αὐτῆς μ' ἓνα εἶδος ἐλαφροῦ πᾶνινον παπουτιῶν, σὰν τοῦ τέτνης, πὺν ἐπιδέχονται στὸ πᾶνι νὰ «ἀναπνέῃ» ἐλεύθερα καὶ δὲ μαζεύουν ὕγρασιν στὸ ἐσωτερικὸν τους. Οἱ σόλες τοὺς εἶναι ἀπὸ καουτσούκ, περιέχουν δὲ ἓνα ἔλασμα ἀπὸ ἀσφάλιν, πὺν δὲ μποροῦν νὰ τὸ τρυπήσουν τὰ καρφία.

ΖΙΖΑΝΟΚΤΟΝΑ ΚΑΙ ΛΟΡΑΤΕΣ ΒΑΦΕΣ

Οἱ χημικοὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ πρόσφεραν κι' αὐτοὶ τὴν πολὺτιμην συμβολὴν τους γιὰ τὸν ἀνταρτοπόλεμον. Μὲ βάσι τὰ γνωστὰ ζιζανόκτονα, πὺν καθαρίζουν τοὺς κληροῦς καὶ τὰ χωράκια ἀπὸ τὴν ἀγριογούρου, παρασκευάζουν 3—4 μίγματα γιὰ τὸν οἶσμον τῶν φύλλων τῶν δέντρων καὶ τῶν θά-

Ἀριστρά. — Ἐνα τέτοιο αὐτόματο εἶναι ἄριστον γιὰ τὸν κανονικὸν πόλεμον, ἀλλὰ βαρὺ καὶ δύσχορηστο γιὰ τὸν πόλεμον τῆς ζούγκλας. Δ. Ε. Σ. — Γιὰ τὴν δευτέρην περίπτωσιν, δίνει ἄριστα ἀποτελέσματα ὁ «πύραυλος Μικροτζέτ». 1) Τὸ μικροσκοπικὸν βλήμα. 2) Τὸ ὅπλο ἐκτοξευστέον.

προκληθῇ ἡ ἀνάφλεξι τοῦ ἀνῶμας στοὺς ἔχθρους, ὅταν νὰ ἐκρωγῇ τὸ βαρέλι, πὺν τὸ περιέχει, καὶ νὰ τιναχθῇ ὁλόγυρα τὸ φλεγόμενον ὕλικόν. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιοῦνται φυσίγγια δυναμειδῶς, φυτίλια, χειροβομβίδες κι' ἄλλα τέτοια μέσα. Τὰ περισσότερα ὅμως δὲ λειτουργοῦν κανονικὰ, ἢ εἶναι ἐπικίνδυνα καὶ γι' αὐτοὺς ἀκόμα πὺν τὰ μεταχειρίζονται. Τώρα ἐπινόηθηκε ἓνα μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν «ἐκρηκτικὸν μολύβδον», μήκους 30 πόντων, ἐφοδιασμένο μ' ἓνα καρυδίον ἢ μὲ φυτίλι, μὲ τὸ ὅποιο ἐκσφραλίζεται ἐπιτυχίαν 100%.

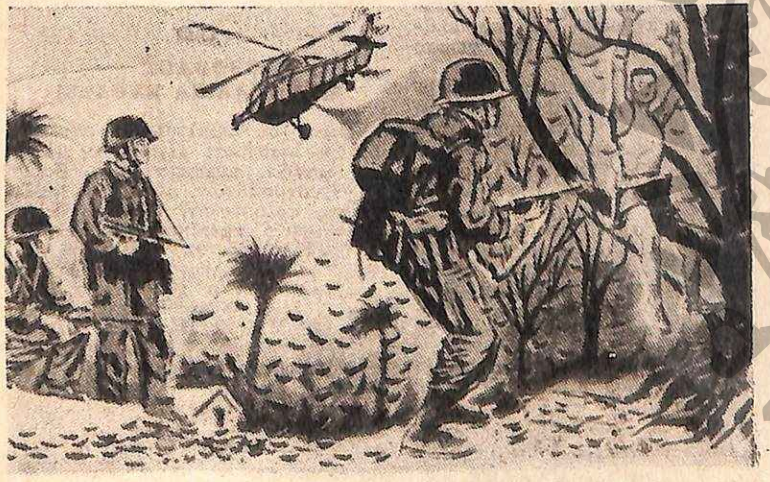
Γιὰ τὴς νυκτερινῆς παρατηρήσεις, χρησιμοποιεῖται ἓνας «ἐνισχυτὴς εἰκόνων», πὺν λειτουργεῖ περίπου σὰν τὸ μάτι τῆς γάτας καὶ χρησιμοποιεῖ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἢ τὴν ἀστροφεγγιάν. Οἱ ἀντιστοιχῆς συσκευαί, πὺν ὑπὸ ἡμέραν ὡς τώρα, μεταστρεφόμεναι τὴς ὑπερῶς ἀκτίνες, παρουσιάζουν ὅμως τὸ μειονέκτημα, ὅτι οἱ ἀντιπάλαι μποροῦσιν νὰ ἀντιληφθῶν τὴν παρουσίαν τους, ἂν φοροῦσιν εἰδικὰ ματογυάλια. Ἐπὶ τῆς ἐπίσης καὶ ἡλεκτρονικοῦ «ἐνισχυτῆς», πὺν ἀπατοῦσιν ὅμως πολὺ πλῆθος, βαρὺ καὶ ὀγκωδὴ μηχανήματα.

Οἱ τεχνικοὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ προσπαθοῦν τώρα νὰ κινῶνται τοὺς νεοὺς «ἐνισχυτῆς» ἀρεκτὰ μικροῦς, ὅπως νὰ ἐφαρμοζόνται πᾶν ὅπου στὰ τυφεκία, γιὰ τὴν νυκτερινὴ σκοπεύσιν.

Ἀλλὰ ἀξιολογὴν ἐφευρεσὶ εἶναι ἓνα ἀνάγλυρον χάρτης ἀπὸ πλαστικὴν ὕλην, στὸν ὅποιο ὅλες οἱ ἀνωμαλίες τοῦ ἔδαφους — βουνά, κοιλάδες, κλπ. — διακρίνονται παραστατικὰ, σὰν πραγματικῆς καὶ ὅχι μὲ συμβολικὰς γραμμὰς καὶ χορηγισμοὺς, ὅπως στοὺς χάρτες. Τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι πολὺ πρακτικὸν γιὰ ἀμφοτέρους ἰθαγενεῖς στρατιώτες, πὺν δὲν ξεύρουν νὰ ἐρμηνεύσουν ἓνα κλασσικὸν χάρτη.

Τέτοιοι ἀνάγλυφοι χάρτες ὑπὸ ἡμῶν μόνον ὅταν στρατηγία τῶν μεγάλων μονάδων. Τώρα ὅμως κοινὰ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ μαλακὸν πλαστικὸν ὕλικόν, κι' εἶται μπορεί νὰ τιναχθῶν ἡ νὰ διαλυθῶν, ὅταν νὰ τοὺς παίρῃ καὶ τοῦ κάθε στρατιωτικοῦ ἀποστάσια στίς μετακινήσεις τους.

Τὸ ράντισμα ἀπὸ ἐλικόπτερον μὲ μιά εἰδικὴν χημικὴν οὐσίαν ρίχνει ὅλα τὰ φύλλα τῶν δέντρων τῆς ζούγκλας, κι' εἶται οἱ ἀντάρτες δὲ μποροῦν πιά νὰ κρυφτοῦν.

Ο «ΚΕΝΙΣΧΥΤΗΣ ΕΙΚΟΝΗΣ» ΚΑΙ Ο ΑΝΑΓΛΥΦΟΣ ΧΑΡΤΗΣ

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀποτελεσματικώτερα ὅπλα ἐναντίον τῶν ἀνταρτῶν εἶναι ἡ φωτιά, πὺν τοὺς διώγει ἀπὸ τὴς κρυπτεῖς τους, ἡ καὶ τοὺς ἐξοντίζει μέσα σ' αὐτές. Ἐπὶ τῆς, λοιπόν, μιά εἰδικὴ σκηνή, πὺν ἀνακατείνεται, σὲ μικρὴ ποσότητα, μὲ τὸ μετρώσιμον καὶ τὸ μεταβάλλει σ' ἓνα εἶδος ἐλατίνης. Τὸ μίγμα αὐτὸ λέγεται «ναπάλιν».

Τὸ πρόσθμιον ὅμως εἶναι πῶς θὰ

ΉΤΑΝ παραμονή της 28ης 'Οκτωβρίου.
'Ο Δημήτρης Τρέπας, διευθυντής του υπουργείου, ήταν ένας γεροδεμένος δημοφάνθρωπος, κομψή γυναικός πάντα, που τον άπασχολούσαν κάθε μέρα οι δουλειές του στην ανώτερη θέση, που είχε, ως άρχοντα το βόρειο, γιατί ήταν ένας ενοχλητικός κι' ευνοϊκός υπάλληλος.

Πηγαίνονταν από το σπίτι στη δουλειά του πάντα με ύπουλο αυτοκίνητο. Ήταν η θύρα του τέτοιου, που του επέτρεπε την εξαιρετική αυτή ευνοία. Κι' είχε πάνω από πέντε χρόνια να ανήλθε στην οριζή των δόμων της 'Αθήνας με τα πόδια. Τότε καινούριο κι' αυτό, όταν έπληξε έξι μήνες από την άφιξη του, που είχε, ως άρχοντα το βόρειο, γιατί ήταν ένας ενοχλητικός κι' ευνοϊκός υπάλληλος.

Είχε επιθυμεί τόσο πολύ να κάνει μια βόλτα έξω από τα μαγαζιά και τις βιτρίνες, να ανακατευτεί με τον κόσμο, που τόσο πολύ είχε στερηθεί, λόγω της δουλειάς του, έδω και τόσα χρόνια. Δεν ήταν παντρεμένος ο Δημήτρης, είχε φέρει όμως μια εξαδέλφη από το χωριό, που κατοικούσαν οι γονείς του κι' αυτή περιποιόταν το σπίτι, μια ιδιόκτητη μονοκατοικία, με τέσσερα δωμάτια, θαμνίσια επιπλωμένα. 'Επισκεψή η ίδια του μαγειρεύει μεσημεριό-βράδυ.

Ήταν ένας άντρας σαράντα πέντε χρονών, με αδόξα χαρακτήρα και ψηλό, τετράγωνο κορμί. Κι' η μορφή του περιουσία ήταν σ' ένα πνεύμα νομικής σχολής, που μόλις το πήρε, την ημέρα που γέννησαν οι γονείς της επιδρομής του έχθρου, της αλησμόνητης εκείνης ημέρας της 28ης 'Οκτωβρίου.

— Σταυρούλα, φτιάσε μου έναν καφέ, είπε στη μικρή εξαδέλφη του, ένα αδύνατο κορίτσι, δεκάση χρονών.

Ντόθηκε, έφτιαξε μια ματιά στον καθρέφτη, έβγαλε έναν αναστενάζοντο, και κτύπησε έξω από το παράθυρο.

Αντίπερθε βαθύ και ξαναγύρισε στην τραπεζαρία να πη τον καφέ του.

Γύρουν καιρό είχε να νοιώσει το ξεκούρασμα ενός απογεύματος, γιατί κι' αυτά άκουσε τα άπασχολα του Σαββάτου, τα άπασχολα με τη δουλειά του ύπουλου.

Ανοιξε τη ντουλάπα, πήρε τη γραμπουρίνα στο χέρι, φρόσε το καπέλο του και είπε στη Σταυρούλα:

— Νά μη με πιεμένης για φανητό, άποψε. Θά φάω έξω...

Και βγήκε.
Δεν ήθελε να πάει κανένα μεταφορικό μέσο. Νοσταλγούσε ένα μακρινό περίπατο ως το κέντρο της πόλης και θά τον έκανε με τα πόδια, σιγά-σιγά.

Η κίνηση των δρόμων ήταν έσορη. Δεν είχε ακόμη νυχτώσει και τα φώτα είχαν ανάψει.

Ενοίωσε τον δρόμο της πόλης, καθώς έφτασε στην 'Ομόνοια, και μπήκε στην όδο 'Αθηνών. 'Η άνορα μανίσε από τον κόσμο.

Είχε φτάσει έξω από τη Δημογλία και σταμάτησε, συλλογισμένος. Πού δρόμο να πάει για να βγεί προς την Πλάκα...

Έτσι κάπου σε μια ταβέρνα θύλασε για να φάει, αγόρευσε.

— Λοιπόν, κείνη, έδω! Πλάι του, στο δεξί πεζοδρόμιο της Δημογλίας, μια σειρά από

28^η 'Οκτωβρίου

Λούστρους χτυπούσαν με τις βοδιές τα κασελάκια τους, καλούντας τους περαστικούς να γυαλίσουν τα παπούτσια τους.

'Ο Δημήτρης τους έφτιαξε μια γρήγορη ματιά, κτύπησε τα παπούτσια του και, πλησιάζοντας, άκουσε το πόδι του σ' ένα από τα αρδιασμένα κασελάκια. Δίπλα ακριβώς καθόταν ένας λιχειοπώλης. Ήταν ένας μαυροειδής σαρανταπεντάρης. 'Η ματιά του Δημήτρη έπεσε σ' ένα πόδι τεταμένο. Κατάλαβε πως ο λιχειοπώλης ήταν άναηρος κι' ότι το πόδι του ήταν εύλογο.

— Έβγαλε το κορμί με τα τσιγάρα και πρόσφερε κι' ένα στον άναηρο. Έκείνος άπλωσε το χέρι του να πάρει το τσιγάρο. 'Ο Δημήτρης άναψε το δικό του κι' έσκηψε να προσφέρει φωτιά στον άλλο. 'Οταν ξαφνικά, οι ματιές τους συναντήθηκαν και τα δύο άναμμένα τσιγάρα έβρεξαν στον αέρα.

— 'Ο άναηρος μίλησε πρώτος: — 'Αν δεν κάνω λάθος... είσαι ο Δημήτρης!

— Μά κι' εσύ μου φαίνεται... πως είσαι ο Γρηγόρης.

'Ο Δημήτρης έσκηψε, ο Γρηγόρης άνασχημάστηκε κι' οι δύο άντρες άγχαλιάστηκαν. Τα μάτια τους είχαν βουρκώσει κι' ένας λυγμός έσφιγγε το λαιμό τους.

— Δημήτρη!

— Γρηγόρη!

— Έπειτα, για πολλή ώρα, έβρεξαν βουβόι, κτυπάζοντας ο ένας τον άλλο.

Τέλος, ο Γρηγόρης τράβηξε το εύλογο πόδι του προς τα μέσα, άκούμπησε και σηκώθηκε.

— Σταυρό, είπα στο διπλανό του, πάρε τα λαχεία μου μαζί σου. Έχω κάποια δουλειά.

'Ο Δημήτρης πήρε τότε το Γρηγόρη από το μπράτσο, κατέβηκαν το πεζοδρόμιο και πήγαν να καθίσουν στο αντίκρουνο καφενείο.

— Δύο καφεδάκια, είπε ο Γρηγόρης στο γκαρσόνι.

Και, γυρίζοντας προς το Δημήτρη, που κτύπησε κι' ένα γαρύμενο γαμωμένο και του είπε:

— Λοιπόν:

— Σέρεις τί συλλογίζομαι, Γρηγόρη; του είπε εκείνος. Πώς τάφρος ο Θεός, έπειτα από είκοσιδύο χρόνια, ν' ανταμώσουμε μια τέτοια μέρα! Πόσες φορές δε σε συλλογίζομαι! Μά, σε νομίζω για χαμένο. Θυμάσαι τη μεγάλη μάχη στ' Αδγό, στο άποδοιό βοινό; Έχει γυρίσει...

— Νά, ήταν η τελευταία μας μάχη του άλβανικού μετώπου με τους 'Ιταλούς... Μια όβιδα μας χώρισε.

— 'Ολο πλάι, πλάι ο ένας στον άλλο. Κι' έπειτα...

— 'Ο Δημήτρης και ο Γρηγόρης άπηρεύονταν, από την πρώτη μέρα, στο ίδιο σινταγμά, στον ίδιο λόγο. Και μαζί ξεκίνησαν από την 'Αθήνα για το μέτωπο, ο ένας πλάι στον άλλο. Το χαλί έβρεξε δύο πατριώτες, δύο 'Ελληνες, που πήγαιναν να άπερασίσουν την ελευθερία της χώρας τους.

Ήταν δύο άγνωστοι, κι' έγιναν οι καλύτεροι φίλοι μέσα στη φωτιά της μάχης. Καμιά κοινοτική διάκριση, καμιά διάκριση σε πλούτο ή σε φτώχεια. 'Ολοι το ίδιο, μια καταγωγή: ήταν 'Ελληνες.

'Ο Δημήτρης προστάτευε το Γρηγόρη, κι' ο Γρηγόρης έκανε το ίδιο για το φίλο του. Κι' έπειτα από κάθε μάχη, κτυπάζονταν μ' ένα γαμωμένο, σά νάλεχαν: «Τη γλυτώσαμε κι' αυτή τη φορά».

Μά, στη μεγάλη επίθεση, πάνω στο Αδγό, που σφαγιάσαν με τα νύγια για να το κατακτήσουν, τα ηρώα παιδιά της 'Ελλάδας, ο Δημήτρης κι' ο Γρηγόρης γυροίστηκαν. Οι όβιδες, οι βουβές έσκαζαν γύρω τους. 'Η ίδια όβι-

— 'Οταν, ξαφνικά, οι ματιές τους συναντήθηκαν...

δα τραυμάτισε και τους δύο και τους χώρισε. 'Από τότε έλασε ο ένας τον άλλο. Το Δημήτρη τον τραυμάτισε ένα θραύσμα όβιδος στην πλάτη, το Γρηγόρη το έκοψε το πόδι.

Τους μεταφέρθηκε σε νοσοκομεία, χωριστά. Και συναντήθηκαν πάλι, έπειτα από είκοσιδύο χρόνια, μια παραμονή 28ης 'Οκτωβρίου!

— 'Οι δύο φίλοι έξιτάστησαν ο ένας στον άλλο τα βάσανα της εποχής εκείνης.

Και τώρα; ούτως ο Δημήτρη:

— Τώρα πουλάω λαχεία. Βγάτω μερικά λεφτά, για να συμπληρώω τη σύνταξη. Δε μπορούσα, δυστυχώς, να ξαναρχίσω το επάγγελμά μου. Τότε ήμουν πλάι...

— Κι' εσύ;

— Έγώ μόλις είχα πάρει το δίπλωμα της νομικής κι' όταν έφυγαν οι Γερμανοί, άπηχα με διαγωνισμό σ' ένα ύπουνο.

— Σήμερα έχω καλή θέση... Είμαι παντρεμένος. Γρηγόρη:

— 'Ο άλλος έσκυψε το κεφάλι κι' άναστέναξε:

— Όχι! είπα. Πριν ξεκινήσω για το μέτωπο, άναστέναξα κι' άλλα. Μ' άγατούσε κι' εκείνη. Μουστελίνα δέματα... Θυμάσαι;

— Έ, όταν γύρισα και με είδε κι' ένα πόδι, την έλασε. Έμαθα αργότερα πως είχε παντρευτεί με κάποιον άλλο. Την άγατούσε τόσο, που δεν παντρεύτηκε. Κι' εσύ;

— 'Α, σε μένα συνέβη κάτι χειρότερο: Παντρεύτηκα, όταν γύρισα από το μέτωπο. Μά μου τσάκισε κάποια βραδιά κι' έναν άλλον. 'Από τότε ζω μόνος. Τι χερσά, Γρηγόρη...

— 'Οι δύο φίλοι, κρατώντας ο ένας τον άλλο από το μπράτσο, περπατούσαν μαζί, δρόμοι, στην όδο Σταδίου, κάτω από τα έσοτατικά φώτα.

Στο Δημήτρη δεν έκανε εντύπωση το παλιό κορμί του άλλου. Τη στιγμή εκείνη, βυθισμένοι στις πολυήμερες άναμνήσεις τους, ένοιωθαν πως πορεύονταν πάλι το χαλί, πως ήταν οι δύο στασιμότητες της ελευθερίας.

Έφταναν μαζί εκείνο το βόρειο. Σιγοτραγουδούσαν κάποια τραγούδια του καιρού εκείνου, κι' όταν χωρίστηκαν, άρχα μετά τα μεσάνυχτα, έδωσαν την ύσχεση να βλέπονται συχνά και να μη χωρίσουν πιά ποτέ.

Τους έβρισε το αίμα της μάχης στο άλβανικό μέτωπο.

MIPANTA

ΠΡΟΟΔΟΣ
ΣΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Πούδε δε θυμάται τα σχολικά βιβλία ιστορίας: Περιείχαν εικόνες μαζών, αυτοκρατόρων, βασιλέων, στρατηγών, μεγάλων πολιτικών, φιλοσόφων, ποιητών κλπ.

Έλάχιστες γυναίκες, βασιλίσσες ή ηρώιδες, έφταναν μέσα σ' αυτά. 'Αλλά, τελευταία, σε πολλά γαλλικά σχολεία είναι εν χρήση ένα βιβλίο, που περιέχει τις εικόνες της Μαίρης Πικαρσόν, παλιάς βενετέρας του μηχανογούρου, της Μαίριλιν Μονρόε και της Σοφίας Λόρεν. Το βιβλίο τιτλοφορείται «'Ο σύγχρονος κόσμος» και άφιερώνει ειδικό κεφάλαιο στον κινηματογράφο, το θέατρο και την τηλεόραση. 'Η ποσοτικότητα αυτή είναι άξιοσημείωτη.

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΚΑΠΑΣ

ΜΙΑΝΣΑΜΕ κι' άλλοτε για τη μόδα της κάπας, που τείνει όλο και περισσότερο ν' αντικαταστήσει το έπαινο, αλλά και πού εμφανίζεται ως συμπλήρωμα του ίδιου του έπαινου. Γίνεται τότε κοινή ως τη μέση και άνοιχτη μπροστά. 'Αλλοτε πάλι αντικαθιστά τη βέστα και σχηματίζει με μια εύθυγραμμη φούστα ένα επίσης εύθυγραμμο σύνολο, με λίγο μόνο φάρδος στη γραμμή των γοφών, με τη βοήθεια μιας κοντής κάπας, που πέφτει άνετα σε γραμμή κλός.

Δεν είναι η πρώτη φορά, που οι παρινοί οικια προσπαθούν να ξαναδώσουν ζωή στην κάπα, που έδω και χρόνια άπολετοσε μια κομψή γυναίκα εμφάνιση. Μέχρι έφτερος, όμως, όλες τους οι προσπάθειες είχαν άποτυχει κι' η γυναίκα δε φαινόταν διατεθειμένη να τη δεχθεί. 'Ακόμη κι' έφτερος, που σε όλες τις παρινοές εκθέσεις δόθηκε μια σημαντική θέση στην κάπα, οι γνώμες παραμένουν διασπασμένες.

Μία όρισμένη μερίδα του γυναικείου κόσμου τη δέχθηκε μ' ένθουσιασμό: Οι φοιτήτριες π.χ. που σε όρισμένες ώρες πλημμυρίζουν τους δρόμους του Παρισιού, τη βρίσκουν πρακτική και έξυπνη, «Φοριέται, λένε, τόσο εύκολα και κάτω απ' αυτήν προστατεύεται και ο χαρτοφύλακας με τα βιβλία».

Μετά τις φοιτήτριες, θαυμάστριες της κάπας είναι και οι γυναίκες, που ταξιδεύουν, που κάνουν εκδρομές. Και κάποιες άλλες ακόμη: οι έξτρα-κομψές, που έφτερος να φορούν με γούστο το κάθε τι.

Νά, όμως, που επεμβαίνει το ισχυρό φύλο: «Πού άκούστηκε, λένε, να τοιγυροιά στους δρόμους η γυναίκα κούρνοντας τη σιλουέτα της, τις γραμμές της; Κι' αν θέλωμε να της προσφέρουμε το μπράτσο μας, τί γίνεται! Αυτά και άλλα πολλά λένε οι άντρες και καταδικάζουν την κάπα. 'Αλλά... υπάρχει καλύτερη διαφήμιση από τη συζήτηση!...

ΑΛΛΕΣ ΑΠΟΦΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ας δούμε τώρα στα πεταχτά διάφορες άλλες λεπτομέρειες της έφτερης μόδας.

Είναι έξαιρετικά της μόδας τα τουνί, για καθημερινά ιδίως ταγιέρο. Αυτά, που εμφανίζονται με άρετά κονή βέστα και φούστα, άνετη, χωρίς να είναι φαρδιά.

Τα ταγιέρο αυτά συνοδεύονται ως επί το πλείστον από ένα όμοιομορφο έλαφρό έπαινο. Χαρακτηριστική ιδιοτροπία της μόδας του χειμώνα είναι και τα μικρά μπερέ, όμοιομορφα με τα έπαινα.

Θά δούμε επίσης πολλά κλασσικά ταγιέρο, που θά συνοδεύονται από επίσης κλασσικά έπαινα.

Στις τουαλέτες ή μονόλινα και ή νταντέλλα παίζουν μεγάλο όλο. Πότε σε χτυπητές χροματισμούς, πότε σε πολύ άπαλες άποχρώσεις. Στις ίδιες αυτές τουαλέτες βλέπουμε μεγάλα ντεκολτέ, κάποτε σε διαγώνια γραμμή, που άφνει γυμνών τον ένα ώμο. Έξ άλλου, θά γυμνοποιηθούν πολύ για τουαλέτες το βελούδο και το σατέν, ιδίως για τη γραμμή τουνί.

ΝΕΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙ ΤΗΣ ΚΑΛΤΕΑΣ

'Η μόδα της κάλτσας χωρίς ραφή πίσω, τείνει να εκλείψει. Οι ειδικοί φρονούν, ότι άδι-

Πλεκτά σύνολον φούστας και βέστας.

Ευθύγραμμο επανωφόρι με σηκωτό γιακά.

κούσε το πόδι, ενώ το νταντίον ή οαφή συντελεί στην ώραία γραμμή της γούπιας.
Αλλά και στο χρώμα παρουσιάζει μεταβολή ή κάλτσα. Η νέα της απόχρωση τείνει προς το μπέρ-ροζέ και είναι ένας τόνος, που πηγαίνει με όλα τα χρώματα των φρεμάτων.
Μολονότι είναι πολύ ανοιχτόχρωμη, δε θα φορηθώ τις σκοτεινότερες χειμωνιάτικες ήμερες.

ΓΟΒΑΚΙΑ ΣΕ ΝΕΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙ

Τά νέα γοβάκια, που θα δοίμε τό χειμώνα, μπορούμε νά τα χαρακτηρίσουμε σαν έργα τέχνης. Θα είναι λεπτεπίλεπτα, από κεντημένο σατέν.
Τά ψηλά τακούνια εξακολουθούν νά έχουν την εθνοια της μόδας και θα τά δοίμε και στά παπούτσια σπό, χωρίς όμως νά υπερβαίνουν τούς 4 ή 5 τό πολύ πόντους.
Μιά άλλη ιδιορρυθμία στά σπορτίφ παπού-

τσινά είναι ο συνδυασμός ύφασματος και δερματός.
Και άλλο σφέτος της μόδας, που άφορά τις τσάντες, είναι νά έχουν μιά θήκη κατάλληλα προσαρμοσμένη, που νά τις μεταβάλλη από σπορτίφ σε λουσάτες ή και τό αντίθετο.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Έφέτος αυτή ή μόδα μās έρχεται από την Άγγλία και όχι από τό Παρίσι, μολονότι αυτό τό τελευταίο την άσπάζθηκε ένθουσιωδώς. Έμπνευστής αυτής της μόδας είναι ένας Άμερικανός κοσμηματοπώλης, έγκατεστημένος στο Λονδίνο και—προς γνώσιν των φίλων του κοσμηματογράφου—γινός ενός όνομαστού κάουμπόυ. Αυτός, λοιπόν, ό κοσμηματοπώλης λανσάρσε, αντί για κολλιέ, ένα είδος κολλάρου από χρυσές σκαλιστές πλάκες, που σχηματίζουν γύρω από τό λαμό ένα άστροσπερό κόσμημα.
Λανσάρσε επίσης όγκωδη δαχτυλίδια με άσιατικά μοτίβα, κλίπς με παράξενες όνομασίες, όπως «χρουσαφένια βροχή», «φλόγα του οφρανού», «σταυρός τής Λωρραίνης» και άλλες, και κοσμήματα για τό κεφάλι, με αϊγυπιακά μοτίβα. Αυτά τά τελευταία, είναι από άσημι και χρυσάφι.

Όσο για τά παριζιάνικα κολλιέ, εξακολουθούν νά παρουσιάζονται σε τρεις και τέσσερις σειρές, που πέφτουν χαμηλά στο στήθος, σε τύπο χοντρής άλυσίδας χρυσής ή άσημένιας, με πετράδια, τοποθετημένα σε άποστάσεις.

ΕΝΤΟΝΗ Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΛΕΧΤΩΝ

Τά σύνολα φούστας και βέστας στόν τύπο των πλεχτών, κατακτούν όλο και περισσότερο

Ντέ - πιές φούστας και βέστας από άσπρο μαυρο πτί καρρό.

έδαφος. Θα είναι μιά από τις πιο χαρακτηριστικές έφετεινές σπορτίφ εμφανίσεις. Οι βέστες θα πέφτουν έντελώς ευθύγραμμες και, ενώ θα εφάπτονται στους γοφούς, προς τά πάνω θα είναι άνετες, σχηματίζοντας κόψι ραγκλάν ή κμονό, με άνετες μασχάλες και μανίκια. Μόνο κάτω, στόν καρπό του χειριού, θα σφίγγουν.
Στό λαμό, τό κλασσικό μυτερό άνοιγμα με γιακά και οεβέρο, θα σās έπιτρέπη νά δένετε με άφέλεια ένα φουλάρι στο λαμό σας.

Έκτός άπ' αυτά τά σύνολα, θα δοίμε και αὐτοτελείς πλεχτές βέστες, που θα φοριούνται με τη μιά ή την άλλη φούστα, τό ένα ή τό άλλο παντελόνι. Η ευθεία γραμμή και ή άνεσι συγχρόνως θα τις χαρακτηρίσει κι αυτές με τούς ορθούς ώμους και τά μανίκια χαμηλά ένωμένα, έκτός όταν έχουμε και έδω την κόψι ραγκλάν ή κμονό. Τό μπροστινό τελείωμα στίς βέστες θα γίνεται σχεδόν πάντα με μιά φαρδειά φάσα σε φανταζή πλέξι. Τό άνοιγμα θα είναι βαθύ άμυτερό.

Τά πουλόβερ έχουν διάφορες φόρμες. Άλλοτε κλείνουν ως τη οίκα του λαμού κι άλλοτε έχουν μυτερό άνοιγμα, που δίνει την εδ-

Πλεκτή βέστα με φανταζή μπορντούρα.

καρία νά συνδυάσετε ένα φανταζή φουλάρι, για νά κλείνετε τό λαμό.

Η πλέξι λάστιχο γαρνίρει τό λαμό και τά μανίκια.

ΛΙΓΑ ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Τό πρόσιο χρώμα σε διάφορες άποχρώσεις κυριαρχεί αυτή την εποχή.

Όλα τά λεπτεπίλεπτα ύφασματα είναι της μόδας, με έπί κεφαλής τη μουσελίνα.

Θά δοίμε πολλά καπέλλα τό χμιώνια, κι αυτό για νά κρύβονται τά άχτένιαστα μαλλιά...

Πολύ θα φορεθούν τά βραχιόλια.

Τά μαλλιά είναι κοντά κομμένα και καλο-

Άρ ισ τ ε ρ ά: Πουλόβερ με μυτερό άνοιγμα λαμού. Δ ε ξ ι ά: Πλεκτή δακτυλιδιή «λιζέ».

χτενισμένα για τις γυναίκες, που είναι κοκέτες.

Τό στυλ σπό θα είναι «άν βόγκ», αλλά νά μη γίνεται άρενωπό.

Ό Ντιόρ προτιμά τις βαρύτιμες τουαλέτες, ενώ ό Σανέλ λανσάρει πολλά εύκολοφάρετα μοντέλα.

Τέλος, οι Παρισίνοι κοιμωταί, στά νέα τους χτενίσματα, παρουσιάζουν όγκωδέστατα κεφάλια, που κάθε άλλο παρά κολακεύουν τη γυναίκα.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Μιά έντελώς διαφορετική εμφάνιση θα παρουσιάζουν τά πλεχτά, που έχουν ποσορισμό νά φοριούνται στο σπίτι.

Στόν τύπο της «λιζέ» θα είναι πάντα άνοιχτόχρωμα και κάποτε και όλόλευκα. Θα πέφτουν σά μιά πολύ άνετη βέστα και σά μιά μικρή κάπα.

Η κλασσική πλέξι της «λιζέ», είναι ή ντακτελλωτή, μ' ένα τελείωμα τσιγγόρι, σε πλέξι «πουάν-ντέ-ρί».

Πολλές «λιζέ» σχηματίζουν ένα τετράγωνο κομμάτι, που κλείνει ως τη οίκα του λαμού με μιά φαρδειά κορδέλλα, σε πλούσιο φιόγκο. Τά μανίκια γίνονται φαρδιά και σφίγγουν στόν καρπό του χειριού μ' ένα φαρδύ πουανιέ, σε πλέξι λάστιχο.

Η «λιζέ» θα σās είναι πολύτιμος σπντροπος για τό διάβασιμα στο κρεβάτι. Μπορείτε όμως νά τη φοράτε κι όταν, γυρίζοντας στο σπίτι, βγάσετε τη βέστα σας και κωλώνετε, μένοντας μόνο με τη μπλούζα.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΜΑΥΡΟΥ ΚΑΙ ΛΕΥΚΟΥ

Είναι ήδη γνωστό πόσο ό συνδυασμός μαύρου και λευκού θα είναι πολύ της μόδας έφέτος στά φανταζή ύφασματα. Έκτός όμως από αυτό, πολύ της μόδας θα είναι και ό συνδυασμός των διαφόρων έξαρτημάτων με τό φάσμα ή τό παλτό. Σ' ένα σύνολο π. χ. φούστας και καζάκι από μαύρο λινάζ, όπου ή φούστα παρουσιάζει μιά άνετη ευθεία γραμμή, με μιά πέτσα στο ένα μόνο πλάι, και ή καζάκι θα είναι μάλλον κοντή, τό καπέλλο, σε σχήμα τόκας, θα είναι από λευκή γούνα. Λευκά επίσης θα

είναι τά μακρινά γάντια για τά τρουά-κάρ μανίκια.

Ένας άλλος συνδυασμός μπορεί νά είναι ή λευκή εσάρπα, που θα φοριέται μ' ένα μαύρο ντέ-πιές ή ένα λευκό κολλιέ με μαύρο φάρεμα.

Κι' άφού μιλούμε για τη μόδα του άσπρο-μαύρου, άς τονίσουμε πάλι τη μεγάλη μόδε των πτί-καρρό, λινάζ σε άσπρο και μαύρο.

ΟΙ ΝΕΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΔΡΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η άνδρική μόδα δέν εμφανίζει, βέβαια, χτυπητές άλλαγές από τόν ένα χρόνο στόν άλλο. Κάποια όστόσο καινοτομία έρχεται κάθε τόσο ν' άνανέωση τη γραμμή του άνδρικού ντυσίματος και νά προσφέρει και στο ισχυρό φύλο την ποικιλία.

Και, για ν' άρχίσουμε από τά χρώματα, ές πληροφορήσαμε τούς άντρες, ότι τό λαρόν θα φορεθώ πολύ, όπως και τό μπρονζά σε σκούρα άπόχρωση, καθώς και τό «μπλε-ντέ-νουλ».

Τά ύφασματα είναι μάλλον έλαφρά. Με αυτά γίνονται τά κοστούμια. Τά επανωφόρια όμως είναι πολύ βαρύτερα από άλλοτε. Όσο για τη γραμμή των άνδρικών κοστούμιών, οι βέστες έχουν φαρδείς ώμους και δέν είναι μακρείες. Τά κοστούμια σπό έχουν τσέπες σιφλέ και στά επανωφόρια πολλοί γιακάδες θα είναι κομμένοι σε κόψι κάρνιελ. Δέν αποκλείεται και ή γούνα.

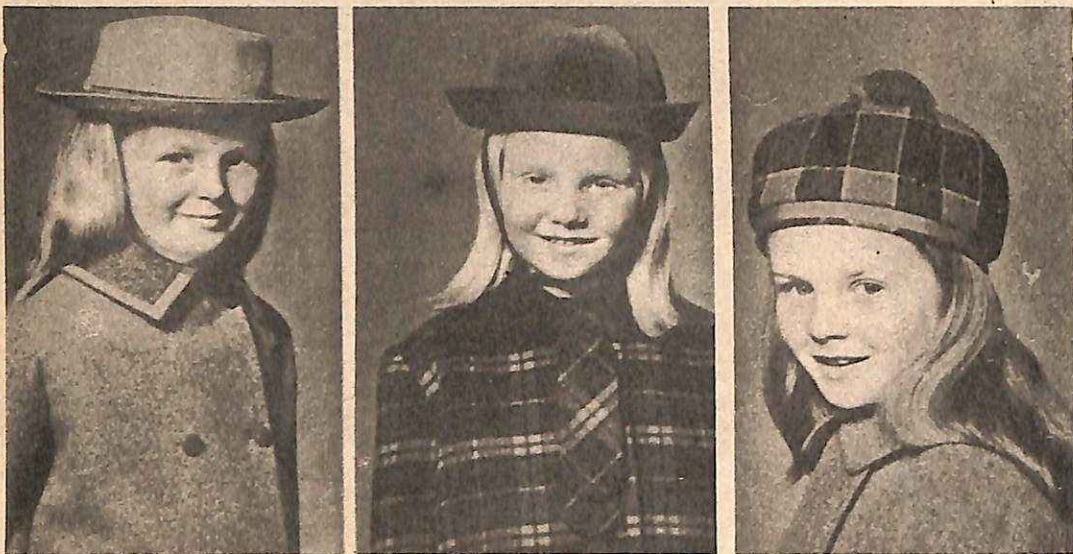
ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Στό ντύσιμο των παιδιών, μεγάλο ρόλο θα παίξουν έφέτος τά σκωτσέζικα λινάζ. Θα τά δοίμε νά χρησιμοποιούνται σε όλόκληρα φορέματα, σε συνδυασμό φούστας και βέστας και παραπλήσι επανωφόρια.

Πολύ συχνά, τό σκωτσέζικο θα συνδυάζεται με μονόχρωμο. Είτε ή φούστα γίνεται σκωτσέζικη και ή βέστα μονόχρωμη, ή γίνεται όλόκληρο τό φορεματάκι μονόχρωμο και ή βέστα σκωτσέζικη.

Συνδυασμός λευκού καπέλλου με μαύρο σύνολο.

Αριστέρα: Καπέλλο μπρετόν με επίπεδο τεπέ. Μέσση: Σκατσέζικο επανωφοράκι με μονόχρωμο καπέλλο. Δεξιά: Μπερέ φανταζί με μονόχρωμο επανωφόρι.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΠΕΡΕ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Σκατσέζικα ύφασματα θα χρησιμοποιηθούν επίσης σε παιδικά μπερέ ή σε μικρά κλός, στο είδος «λον-ντέ-μέρ» ή σε μπρετόν. Τα μπερέ φοριούνται χωστά στο κεφάλι κι ένα ποντόν στολίζει την κορυφή τους, μονόχρωμο αυτό. Το μπρετόν και τα κλός έχουν τεπέδες «μπούλ», που σχηματίζονται με τριγωνικές λουρίδες, ενώ τα υπόλοιπα είναι γαζωτά. Βλέπουμε κι' εδώ το συνδυασμό του σκατσέζικου και του μονόχρωμου. Αν το επανωφόρι κι της μικρής σας είναι σκατσέζικο, θα συνδυάσετε κι' αυτό ένα καπέλλο μονόχρωμο και με μονόχρωμο παλτό θα μορφοί το καπέλλο να είναι σκατσέζικο.

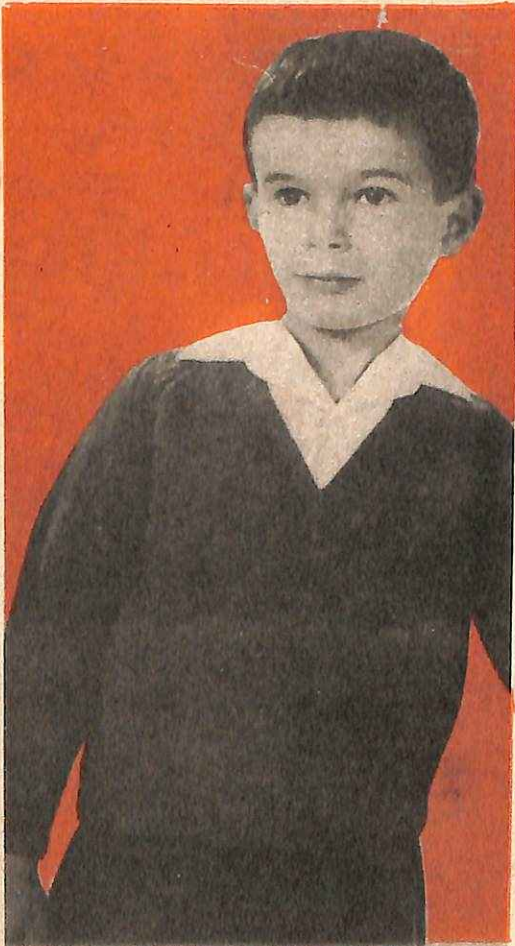
Σπορτίφ πουλόβερ με μπροντούρα και κενή τσά μπιέσα.

ΦΑΝΤΑΖΙ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Για τα σπορτίφ πουλόβερ των κοριτσιών σας, η μόδα συμβουλεύει κάποια πρωτοτυπία, που τους προσδίδει μία χαριτωμένη εμφάνιση. Θα πάρετε χοντρό μαλλί και θα διαλέξετε μία απλή πλέξι. Το πουλόβερ θα γίνει μακρύ και άνετο, σε ανοιχτό χρώμα και θα έχει μία σκούρα μπροντούρα. Πάνω από τη μπροντούρα, θα κεντήσετε μικρά μοτίβα. Το ίδιο στόλισμα θα έχουν και τα μανίκια στην κάτω άκρη, καθώς και ο γιακάς, που θα είναι στοργυλός και γυριστός, γύρω από το λαιμό. Τ' ανοιχτά πουλόβερ γίνονται πιο κοντά και με ραγλάν κόψι. Είναι μονόχρωμα ή οί-γωτά. ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Αγορίστικο πουλόβερ με μυτερό άνοιγμα.

Φύλλα και λουλούδια για την καλλονή σας

Τα λουλούδια και τα φύλλα των φυτών βρήκαν πάντα άμετρητες εφαρμογές για την υγεία και την ομορφιά. Ακόμα και στα μεγαλύτερα λουλούδια, μαζί με τα σφαχμικά προϊόντα, χρησιμοποιούνται και παρασκευάσματα από χυμούς φύλλων και λουλουδιών ή καταπλάσματα απ' τα ίδια υλικά, που έχουν αληθινά σπουδαίες θεραπευτικές ιδιότητες.

Πρόκειται, σημειώστε, για φυτά κοινά, που βρίσκονται στα περιβόλια και στους αγρούς.

Θ' αναφέρουμε εδώ μερικά απ' αυτά:

Χ α μ ο μ ή λ ι. — Το νερό όπου εβρά-σε χαμομήλι, είναι άριστο για τα μάτια, χρησιμοποιείται δε σε πολύ ελαφρές κομπρέ-σες πάνω στα κλειστά βλέφαρα. Σε μεγα-λείτερη πυκνότητα, δίνει στα καστανά μαλ-λιά όμοιες χρυσές αποχρώσεις και ζωηρεύει τα ξεθωριασμένα ξανθά.

Κ α ρ δ τ α. — Νερό στο οποίο βράσανε καρότα, αποτελεί ένα ποτό ωφέλιμο, για να γίνεται καθαρή η επιδερμίδα. Το πι-νετε το πρωί, μόλις ξυπνήσετε, με το στο-μάχι άδειανό ακόμα.

Υ γ υ ο ρ ι. — Έχει μεγάλη λευκα-τική δύναμη. Είναι άριστο για να μαλακό-νουν και ν' αποξηλνούν τα μπράτσα. Κάνετε μασάζ στα μπράτσα σας με φέτες πολύ α-ριμου άγγουριού, τις οποίες ανανεώνετε έ-παυειναι δύνανται.

Κ α ρ υ δ ο φ υ λ λ α. — Ένα δυνατό ζουμί από καρυδόφυλλα σκουραίνει τα μαλ-λιά. Το ζουμί αυτό συνιστάται ίδιως για τα κόκκινα μαλλιά, στα οποία δίνει σιγά - σι-γά μία όμοια και γλυκεία απόχρωση. Αφού λουστήτε, περνάτε τα μαλλιά σας μ' αυτό και τ' αφήνετε να στεγνώσουν έτσι, χωρίς να τα ξεβγάλετε.

Π α ν σ έ ς. — Ένα ζουμί από 25 γραμ-μάρια λουλούδια πανσέ, βρασμένα μ' ένα κι-λό νερό, ωφελεί πολύ τα πρόσωπα που υπο-φέρουν από έκζεμα ή ακμή (σπειράκια της νεότητος). Το πίνετε το πρωί, με το στο-μάχι άδειανό.

Τ σ ο υ κ ν ι δ α. — Το ζουμί από άσπρα λουλούδια τσουκνίδας, σε αναλογία 10 γραμ-μαρίων για κάθε κιλό νερό, αποτελεί άριστο λοσιόν για τα πολύ λιπαρά δέρματα.

Σ τ α φ ύ λ ι. — Το ζουμί του, σε κομπρέ-σες, ωφελεί εξαιρετικά τα λιπαρά δέρμα-τα. Έχει ιδιότητες στυπτικές και απολι-παντικές. Ως φρούτο, το σταφύλι είναι το καλύτερο που υπάρχει, για την υγεία και την ομορφιά.

Τ ρ ι α ν τ ά φ υ λ λ α. — Με πέταλα από κόκκινα και ροζ τριαντάφυλλα μπορείτε να φτιάξετε ένα πρώτης τάξεως τριανταφυλ-λόνερο, υλικό για τα καλλυντικά σας. Βάζε-τε 1 κιλό απ' αυτά μέσα σ' ένα δοχείο πη-λινό ή πορσελάνινο. Προσθέτετε 1 κιλό άπε-σταγμένο νερό και 100 γραμμάρια χοντρό αλάτι. Κοπανίζετε επί 5 λεπτά μ' ένα ζύ-λινο γουδοχέρο. Αφήνετε επί 6 μέρες το δο-χείο, καλά σκεπασμένο, ανακατεύοντας κα-θημερινώς το περιεχόμενό του μ' ένα ξυλάκι. Ύστερα φιλτράρετε το υγρό και το βάζετε σε μπουκάλια έρμητικά κλειστά, φυλαγμένα σε μέρος σκοτεινό και δροσερό.

Τ ί λ λ ι ο. — Ένα ζουμί από 12 γραμ-μάρια τίλλιο για κάθε κιλό νερό είναι κατα-πραυντικό εναντίον της αμηνίας. Επίσης ωφελεί πολύ, σε ζεστές κομπρέσες, όταν το πρόσωπο είναι κουρασμένο, στο τέλος της ημέρας.

Μ ε ν ε ξ έ δ ε ς. — Ζουμί από μενεξέ-δες, βρασμένους με γάλα, ασπρίζει πολύ την επιδερμίδα.

Ζ α μ π ο ο κ ο. — Το ζουμί από 25 γραμμάρια λουλουδιών σε κάθε κιλό νερό δρο-σίζει και ασπρίζει το πρόσωπο.

Φ α σ κ ο μ η λ ι ά. — Το ζουμί από 100 γραμμάρια φύλλα σε 1 κιλό νερό ωφελεί ως λοσιόν σε πρόσωπα γεμάτα σπειράκια, καθώς επίσης σε μασάζ του τριχωτού δέρ-ματος κατά της πιτυρίδας.

Κ ρ ί ν ο ς. — Αν τα μάτια σας είναι κουρασμένα έπειτα από ξενύχτι ή ταξίδι, πλύνετε τα με νερό στο οποίο εβράσαν κρί-νοι. Το ίδιο βοηθεί και στο μέγελομα των βλεφαρίδων.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖ. ΤΣΕ-Ι-Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η ψευτο—Τζο Άνν ομολογεί τη μικρή απάτη της. Παρ' όλες όμως τις υποσχέσεις του Ράβαν, απαν-τάει στις ερωτήσεις του πως δεν ξέρει τίποτα για τον Τζέφερσον και τη γυναίκα του. Ύστερ' απ' αυτό, ο Ράβαν στρέφεται στη Λεϊλά, που είναι κατά βάθος μία καλή και τρυ-φερή γυναίκα. Την παίρνει μαζί του, της κάνει το τραπέζι και, πά-νω στην οικειότητα τους, μαθαίνει ένα σωρό πράγματα: ότι η Τζο—

Άνν ήταν στενή φίλη με τη Λεϊλά, ότι ο Τζέφερσον την είχε παντρευτεί για να τον συντηρή απ' τα κέρδη της δουλειάς της (πουλούσε κι' έ-κείνη τον έρωτά της) κι' ότι σε λί-γους μήνες την παράτησε κι' έγκα-ταστάθηκε σε μία πολυτελέστατη βίλλα, γιατί είχε βρή κάποιο μυ-στηριώδη τρόπο να κερδίσει πολλά λεφτά. Καθώς γυρίζουν ύστερα ο Ράβαν κι' η Λεϊλά μαζί στο ξενο-δοχείο τους, ο ντετέκτιβ τη χάνει ξαφνικά από δίπλα του, μέσα στον κόσμο. Είναι φανερό πως κάποιον την απαγάγανε, για να της κλεί-σουν το στόμα. Άλλα όταν ο Ράβαν καταφέρει στην αστυνομία, γελά-νε μαζί του, αδιαφορούν και τον βε-βαιώνουν πως η Λεϊλά τον παρα-τήρησε, για κάποιο άλλο πλύσιο πε-λάτη. Επί πλέον, ο αστυνομός Μάκ Κάρθου τον βεβαιώνει πως η Λεϊλά του έπεσε ψέματα και πως ήταν τε-λειώς αδύνατο να νοικιάσει την πολ-υτελή βίλλα ένας άνθρωπος απέν-ταρος και άπονημένος σαν τον Τζέφερσον. Όταν όμως, την άλλη μέρα, η Λεϊλά βράσκει νεκρή, ο Ράβαν πιστεύει πιά απόλυτα πως του έπεσε την αλήθεια. Η αστυνομία κάνει μία έρευνα στο δωμάτιό της και βρίσκει άρισμένες αποδείξεις πως ήταν τοξικομανής, καταλήγει δε στο συμπέρασμα πως αυτοκτό-νησε. Ο Ράβαν ζητάει τότε τη βο-ήθεια του ξαναγού Βόνγκ Χότ Χό, που του είχε προσφέρει τις υπηρε-σίες του στο αεροδρόμιο. Χρησιμο-ποιώντας τον για διερμηνέα, κάνει διάφορες ερωτήσεις για τη Τζο—

Άνν στο γέρο — Κινέζο υπάλληλο του ξενοδοχείου, αφού του δίνει ένα γενναίο φιλοδώρημα.

Τους έδειξε τη φωτο-γραφία του Τζέφερσον, που μού είχε δώσει η Τζέ-νιτ Ουέστ.

— Ρωτήστε τον αν τον ξέει. Ο υπάλληλος εξέτασε το πορ-τραίτο κι' ανταλλάξε νευκίες φρά-σεις με το Βόνγκ, που μού άναγ-γελει έπειτα:

— Είναι ο Άμερικάνος, που έμεινε εδώ.

— Πόσον καιρό είχε μείνει; Ο υπάλληλος απάντησε πως έ-μεινε στο ξενοδοχείο ως την ήμε-ρα του θανάτου του.

Ήταν η πρώτη ύποπτη πληρο-φορία, που μούδινε ο Κινέζος. Η Λεϊλά μ' είχε βεβαιώσει πως ο Τζέφερσον είχε φύγει πριν από 9 μήνες. Και τώρα ο γέρος ισχυρι-ζόταν πως είχε μείνει στο ξενο-δοχείο ως το θάνατό του, που εί-χε συμβή πριν από 3 βδομάδες...

— Άκουσα να λένε πως ο Τζέφερσον είχε μείνει μονάχα τρεις μήνες εδώ, είπα, και πως είχε παύσει να δουλεύει τη γυναι-κα του, για να πάει να ζήσει άλ-λού. Αυτό ποτέ να συνέβη πριν από εννιά μήνες περίπου.

Ο Βόνγκ φάνηκε έζηλητος. Ρώτησε σχετικά τον υπάλληλο, με ύφος σοβαρότατο. Και μετέφρα-σε την απάντησή του:

— Είναι απόλυτα βέβαιος πως ο Άμερικάνος έμεινε εδώ ως το θάνατό του.

— Αν έλεγε την αλήθεια ο Κι-νέζος, τότε η Λεϊλά μού είχε πη-νέματα...

— Ξαναλέστε του, έπέμεινα, ότι η Λεϊλά με βεβαίωσε πως ο Τζέφερσον είχε φύγει από 9 μή-νων. Πέστε του πως πιστεύω, ότι μάς λέει ψέματα.

Ο Βόνγκ άρχισε μιά ατέλειω-τη συζήτηση με το γέρο. Τότε-ρα στράφηκε σε μένα, χαμογελών-τας.

— Δέ λέει ψέματα, κύριε Ρά-βαν. Αυτή η Λεϊλά έκανε λάθος. Ο Τζέφερσον έφυγε το πρωί χωρίς και γνώσε πολύ άσφα το βράδυ. Η Λεϊλά δέν τον συναν-τούσε πιά, κι' έτσι φαντάστηκε πως είχε άψει.

— Μα — το έλεε κι' η Τζο— Άνν. Γιατί;

Ο γέρος δέ μπόρεσε ν' απαν-τήσει σ' αυτή την ερώτηση. Έγω-σε το λαού του άναμεσα στους όμιους του, σά φοβισμένη γελών, και υποψίαζε μιά λοξή ματιά. Φα-νόταν έννευρισμένος.

— Δέν ξέρει τί νά σας άπαν-τήσει, κύριε, μού έλεε ο Βόνγκ.

— Άλλάξτε θέμα: Πως κέρδιζε το ψωμί του ο Τζέφερσον; ρώτησα.

Ο υπάλληλος δέν ήξερε.

— Ήθελε ποτέ νά τον δώ εδώ κανείς Εθνοπαίος;

Η απάντησή ήταν «όχι».

— Η Τζο— Άνν δέχτηκε ποτέ αίλιους της εδώς;

«Όχι» και πάλι.

Κατάλαβα πως δέ θα έδινά τι-ποτα.

— Άφησε η Τζο— Άν τίποτε πράγματα στην κάμαρά της, όταν

σε την απάντησή του:

— Είναι απόλυτα βέβαιος πως ο Άμερικάνος έμεινε εδώ ως το θάνατό του.

— Αν έλεγε την αλήθεια ο Κι-νέζος, τότε η Λεϊλά μού είχε πη-νέματα...

— Ξαναλέστε του, έπέμεινα, ότι η Λεϊλά με βεβαίωσε πως ο Τζέφερσον είχε φύγει από 9 μή-νων. Πέστε του πως πιστεύω, ότι μάς λέει ψέματα.

Ο Βόνγκ άρχισε μιά ατέλειω-τη συζήτηση με το γέρο. Τότε-ρα στράφηκε σε μένα, χαμογελών-τας.

— Δέ λέει ψέματα, κύριε Ρά-βαν. Αυτή η Λεϊλά έκανε λάθος. Ο Τζέφερσον έφυγε το πρωί χωρίς και γνώσε πολύ άσφα το βράδυ. Η Λεϊλά δέν τον συναν-τούσε πιά, κι' έτσι φαντάστηκε πως είχε άψει.

— Μα — το έλεε κι' η Τζο— Άνν. Γιατί;

Ο γέρος δέ μπόρεσε ν' απαν-τήσει σ' αυτή την ερώτηση. Έγω-σε το λαού του άναμεσα στους όμιους του, σά φοβισμένη γελών, και υποψίαζε μιά λοξή ματιά. Φα-νόταν έννευρισμένος.

— Δέν ξέρει τί νά σας άπαν-τήσει, κύριε, μού έλεε ο Βόνγκ.

— Άλλάξτε θέμα: Πως κέρδιζε το ψωμί του ο Τζέφερσον; ρώτησα.

Ο υπάλληλος δέν ήξερε.

— Ήθελε ποτέ νά τον δώ εδώ κανείς Εθνοπαίος;

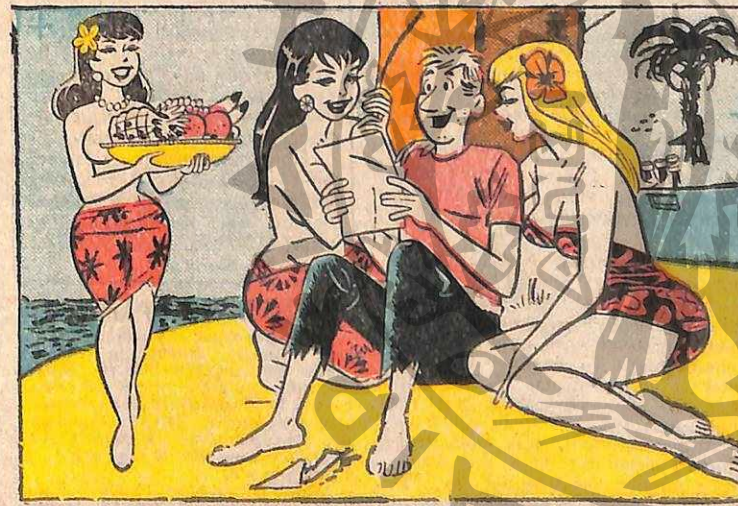
Η απάντησή ήταν «όχι».

— Η Τζο— Άνν δέχτηκε ποτέ αίλιους της εδώς;

«Όχι» και πάλι.

Κατάλαβα πως δέ θα έδινά τι-ποτα.

— Άφησε η Τζο— Άν τίποτε πράγματα στην κάμαρά της, όταν

— Είναι απ' τη γυναίκα μου! Γράφει: «Όλα σου τα συγχωρώ! Γύρσε γρήγορα στο σπίτι!»

γλάσε. Ήταν πανομοιότυπη μ' εκείνη που μού είχε δώσει η Τζέ-νιτ Ουέστ. Κι' από κάτω έγραφε: «Στη γυναίκα μου Τζο— Άνν».

Κύπταξα το τραχί έξενιο πρό-σωπο γκάνγκστερ. Ξανάβαλα ύ-στερα τη φωτογραφία μέσα στο φακέλλο και τον άφησα εκεί που τον είχα βρή.

Κάθησα στο κρεβάτι κι' άναψα ένα τσιγάρο.

Πως γινότανε νάχουν την ίδια φωτογραφία η Τζένιτ Ουέστ κι' η Τζο— Άνν; Η μιά βρισκότανε στην Πασαρένα κι' η άλλη στο Χόνγκ—Κόνγκ, δηλαδή χίλιδες χιλιόμετρα μακριά. Θα τους την είχε δώσει ο Τζέφερσον... Όστο-σο, σκέφθηκα πως το ζήτημα αυ-τό ήξερε μιά εξέταση...

Συλλογίστηκα πάλι τη συνου-λία μου με τη Λεϊλά. Οί πληρο-φορίες, που μού είχε δώσει ο υ-πάλληλος, δέν ταιριαζάνε καθό-λου με τις δικές της. Ο ένας άπ' τους δύο είχε πη ψέματα. Αλλά γιατί θάλεγε ψέματα η Λεϊλά...

Έπειτα από ώριμη σκέψη, κα-τέληξα στο συμπέρασμα πως δέν είχα πιά κανένα λόγο να μείνω άκούη στο μικρό έξενιο και βρώ-μιμο ξενοδοχείο. Έπρεπε ν' άνα-ζητήσω άλλου τό κλειδι του μυσ-τηρίου.

Σηκώθηκα και βγήκα στο διά-δρομο.

Ο Βόνγκ άκουμπόσε στον τοί-χο και κάνιζε ένα ταγιάρο. Ο υπάλληλος θάγε γυρίσει στη θέσι του, γιατί δέν τον είδα εκεί.

— Έλπίσω πως πάνε καλά όλα, κύριε, μού είπε ο Βόνγκ.

— Κι' εγώ τό ίδιο, απάντησα. Σκοπεύω τώρα να φύγω από δω.

Τίποτα κανένα ξενοδοχείο στο Ρέπουλς Μπαϊ;

Φάνηκε λίγο έκληκτος.

— Μα βέβαια, κύριε, απάντη-σε. Και μάλιστα πούτες τάξεως. Θέλετε ν' αναλάβω να σας κλει-σω ένα δωμάτιο;

— Αν προφύγε να τό κανο-μίσετε, θάθελα νά εγκατασταθώ εκεί τώρα άμέσως.

— Νάχετε άδωξ άπ' δω, ότι είχα άρκετά μακρινό αυτό τό ξε-νοδοχείο. Αν σκοπεύετε νά έπι-σκεφθήτε τό Κοουβύν, θά σας έοδη διάσολα...

— Μπα, δέν πειράζει! Πέστε στο γέρο, ότι πείνω και ζητήστε του τό λογαριασμό μου.

— Έχετε νά τού κάνετε άλλες ερωτήσεις;

— Όχι. Πάμε νά σ' άνοίξω.

Μισή ώρα άργότερα, τρέναμε με την Πενά, στο θαυμάσιο δρό-μο, που βγαίει στο Ρέπουλς Μπαϊ.

Θ'...

Το Ρέπουλς Μπαϊ και το ξε-νοδοχείο του μού κανανε έξαιρε-τικά έντύπωση. Τό τοπίο ήταν ω-ραιότερο άπ' τα περισσότερα που είχα δώ ποτέ.

Ο Βόνγκ μού βοήσε μιά κά-μαρα στο ξενοδοχείο, με παρά-θυρα προς τη θάλασσα. Μού ά-φησε τ' αυτοκίνητο κι' έφυγε, με χίλιες υποκλίσεις, βεβαιώνοντάς με πως ήταν πάντα στη διάθεσί μου, αν θά τον χρειάζοινα.

Άνοίξα τις βαλίτσες μου και συμβουλευθήκα άμέσως τον τηλε-φωνικό κατάλογο. Τότερα ρώτη-σα τον υπάλληλο της υποδοχής.

Προφυλάξτε

τά εύπορά όργανα - στομάχι, σκετόν, καρδιά - διαλέγοντας για την διατροφή σας προϊόντα άγνά, ύγιεινά, υπεύθυνα.

ΒΙΤΑΜ ΕΛΑΪΣ
ΦΥΤΙΚΗ ΕΛΑΪΣ

Παρασκευάζονται πάντοτε από αμερικανούς και μόνον από άγνόνηλαιολόγους. Διατηρούν αναλλοίωτες όλες τις εύεργτικές ιδιότητες του ρευστού έλαιολόγου. Είναι χαμηλού σημείου πήξεως, πλούσια σε ακόρεστα και θιγαμίνες Α και D.

Τά έγγυότα ή Α.Ε. ΕΛΑΪΣ.

ΔΙΑΜΕΣΟΝ—"MENTIΟΥΜ,"

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΝ
ΨΥΧΟ—ΚΟΙΝΙΚΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ

Πειράματα οισαόηποτε άποστάσεως μετ' άκριβείας. Δι' οισαόηποτε θέματα αίσθημάτων δι' εσάς ή δι' άλλους. Διά χαμένους ή θανάτους συγγενείς ή φίλους σας. Διά χαμένα αντικείμενα ή θησαυρούς. Γενικά ζητήματα της ζωής σας ή εργασίας. Έπιδράσεις έξ άποστάσεως διά ψυχολογίας έν ύπνωσης. Βοηθεί νευρικούς και κατά φαντασιών άσθενείς. Επιστημονική έφαρμογή μεθόδου άποσπασμού του Γάλλου Δρος «ΕΜΙΛ ΚΟΥΕ» χάριν δε διαφημίσεως το άποσκόπιόν σας με δρ. 20. Σε τέλειτε ήμερομηνία, έτος γεννήσεως και γραμματόσημον άπαντήσεως. Γράψατε άπο έσωτερικόν και έξωτερικόν. Είς Κ—ΤΟΥΛΑ—Τ. Πατησιών 14. 702 δρόφος, 7 γραφείον, τηλεφ. 620.412. ΑΘΗΝΑΙ.

τηλ. 612-610

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περίεργες τρίες πρόσωπου, τούματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΠΟΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ ΕΠΙΣΤΑΣΕ ΔΕΝΑΓΓΟΝΙΣΤΕΙ ΗΠΕΡΤΡΙΧΟΣΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ Ο ΚΑΘΑΝΑΚΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΔΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΣΗΝ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

Κ. ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκαστην 9—3. Τα άπογεύματα μόνον επί συνεντεύξει. Χαρίλαου Τρικούπη 113, τηλ. 613. 610. Οικία 710.752.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Άγίου Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 9—1 π.μ. και 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

ήσθατε άπ' την Πασαντένα. Ξέροατε καλά τόν Έρμαν Τέφερσον;

— Ξέρω περισσότερο τόν πατέρα του. Ό καίμενος ό γέρος πάει να σκάσει... Όταν έμαθε πως θαόόμουν εδω, με παρακάλεσε να πάρω πληροφορίες για τό γυνό του.

Ό Ένράϊτ έδειξε ένδιαφέρον:

— Μπα! Σαν τί πληροφορίες;

— Είναι 5 χρόνια πού έμεινε ό Έρμαν στο Χόνγκ-Κόνγκ. Έγραφε σπάνια στο σπίτι του. Ό πατέρας του δεν είχε ιδέα τί έκανε. Είχε ταραχτή πολύ, όταν έμαθε τό γάμο του με μιά Κινέζα.

Ό Ένράϊτ ζούνησε τό κεφάλι του και ζήτταζε τη Στέλλα.

— Τό φαντάζομαι! είπε.

— Έχω την έντύπωση πως ό γέρος μετανοιώνει τώρα γιατί δε φρόντισε πού πολύ για τό γυνό του, όσο ήταν ζωντανός... Μήπως ξέρετε τί έκανε εδω ό Έρμαν, για να κερδίσει τό ψωμί του;

— Μά... πιστεύω πως δεν έκανε τίποτα! άπάντησε άργά ό Ένράϊτ. Ήταν λιγάκι μισηρωμένος.

Έμένα άτομα μού άρσε, αλλά δεν είχε φίλους... Ή άδελφή μου προπάντων δεν ήθελε να τόν διή ουτε ζωγραφιστό.

Ό Ένράϊτ έβλεπε μιά νεύρωμένη χειρονομία.

— Τά παραλέ; διαμαρτυρήθηκε. Παραδέχομαι πως δεν τόν συμπαθούσα καθόλου, γιατί είχε την ιδέα ότι μπορούσε να κατακτήσει όλες τις γυναίκες. Δέ μ' άρέσκανε κάτι τέτοιο άντρες.

Ό Ένράϊτ έβλεπε τα γέλια.

— Με σένα, δεν τά κατάφερε, είπε με κάποια ειρωνεία. Πάντως, έμένα μ' άρεσε.

— Ό, εσύ δεν έχει ήθικες άρεγες. Σ' άρέσουν όποιο σε διασκεδάσουνε.

Ό ύπνρήςτης διέκοψε την κοινέντα μω' αναγγέλλοντάς μας πως είχε σεοβισιστή τό φαγητό.

Προάσαμε στο μεγάλο σάλον.

Ήταν ένα γεύμα κινέζικο, πού μ' άρεσε πολύ. Σιςήσκανε για την και για τ' άλλο. Ό Ένράϊτ είχε πολύ κέρσι, παρατήρησα άνω πως ή Στέλλα φαινόταν ανησυχισμένη. Έδινε την έντύπωση πως δεν παροενδιαφερότανε για την κοινέντα μας.

Πός τό τέλος του φαγητού, με ρώτησε ξαφνικά:

— Ποιος σας είπε, κύριε Ράϊαν, πως ό Έρμαν είχε νοικιάσει αυτή τη βίλλα;

— Ό Έρμαν; φώναξε ό Χάρου. Για όνομα του Θεού! Σας είπανε τέτοιο πράγμα;

— Ναί, μιά Κινέζα, άπάντησα. Τη γνώρισα στο Ξενοδοχείο «Ούράνια Αυτοκρατορία», εκεί πού έμεινε άλλοτε ό Τέφερσον.

— Δεν καταλαβαίνω γιατί σας είπε τέτοιο έξωφρενικό ψέμα!

— Προέφερε ή Στέλλα, με τά φρόνδια ξαρωμένη.

Ανασάκωσα τούς άμους μου.

— Με κορόϊδεψε, δίχως άλλο, είπα.

Έδω και μερικά δευτερόλεπτα, δοχίμαξα την άόσιση έντύπωση πως κάποιος με ζήτταζε. Έβριξα μιά ματιά γύρω, ένδ συνέζιξα:

— Της ζήτησα πληροφορίες για τόν Έρμαν. Ίσως φαντάσθηκε πως, για να μ' ευχαριστήση, έποπε να μού σεοβίση κάποιο παραιδί...

Απέναντί μου βοισκόταν ένας καθόκητης. Τόποια μιά ματιά. Και δίκοινα μέσα σ' αυτόν, στο γόλ, ένα Κινέζο με ευρωπαϊκό κοστούμι, πού με ζήτταζε με πολλή προσοχή.

Οί πατιές μας συναντήθηκαν για μιά στιγμή. "Τότερα χάθηκε στο σκοτάδι.

Μιά άνατογίλα πέοισε άπ' τη ράχη μου. Ή έμφάνισι αυτή είχε

κάτι τό άπαίσιο και τό άπειλητικό. Ήταν φανερό πως ό Κινέζος με κατασκόπευε.

— Ένας Κινέζος είναι ικανός να σας πη ή τιήδηποτε, άν φαντασθή πως είναι αυτό πού του ζήτате, μού έξηγήσε ό Ένράϊτ. Οί μεγαλύτεροι ψεύτες του κόσμου είναι οί Κινέζοι.

— Άλήθεια; Τότε λοιπόν...

Ό Στέλλα σηκώθηκε.

— Πάμε στη βεράντα, με διέκοψε. Θέλετε ζονιά;

Ανώνθηκα. Περάσαμε όλοι στη βεράντα. Είχε βγή τό φεγγάρι και σκορπίζε άσήμια στη θάλασσα.

— Έχω να κάνω δυό τηλεφωνήματα, είπε ό Ένράϊτ. Με συγχωρήτε... Έπειτα, μπορούμε να κάνουμε τόν περίπατό μας στη θάλασσα. Τί λέτε;

Στάαφηκα στη Στέλλα.

— Αν σας άρέσει, ένδ είμαι σύμφωνος, της είπα.

— Καί βέβαια μ' άρέσει, άπάντησε με στοικό ύφος. Ό Χάρου δε μπορεί γά σκεφθή άλλο άπ' την άγαπημένη του βενζινάκατο.

Μά ό Ένράϊτ είχε φόνει μόλας. Ό Στέλλα πέοισε τό μισό της κατό άπ' τό δικό μου και με τράβηξε ως τό πεζούλι, άπ' όπου θαμιάσαμε τη θάλασσα.

— Ήταν τυχερή, κατά κάποιον τρόπο, αυτή ή Κινέζα, μού είπε με κάποια φθόνο. Τποθέτω πως με κάποια φθόνο. Τποθέτω πως με κινέζικες οίκογένειες. Θάταν άδύνατο να μποιμε κι' εμείς. Ό Ένράϊτ άρσε άπ' έξω και περάσαμε σ' ένα «σαμπάν», πού τό κωθενοίσε μιά Κινέζουκα 15 χρονών.

Βγήκαμε μ' αυτό στη στεριά και περιπλανηθήκαμε μιά ώρα στο ένδιαφέρον και μικροσκοπικό χωριό. Έπειτα ή Στέλλα, δήλωσε πως ήταν κουρασμένη και ξαναγυρίσαμε στη βενζινάκατο.

Μέσα στο «σαμπάν», πού μ' άρχιναν πίσω, ή Στέλλα με ρώτησε:

— Πήγατε καθόλου στα νησιά... Άέζει να τά δώτε! Μπορείτε να πάρετε τό φέρον-υπότ.

— Δεν έχω πείε ακόμα.

— Αν δεν έχετε κάποια δουλειά άφιο, έλάτε μαζί μου. Θα πάω στο Σίλβεο Μάιν, για μιά έπίσκεψη. Άσπου να τελειώσω, μπορείτε σεις να πάτε να δώτε τούς κατασράχτες. Δεν πρέπει να τούς γάσετε... Θα γνωρίσουμε ή στερα μαζί.

— Ή άδελφή μου είναι σπλαγχνική ψυχή, είπε ό Ένράϊτ. Έγραψε μιά ύπνρέρεια, όταν ήσθαμε εδω. Μά δε μπορέσαμε να την κρατήσουμε πολύ, γιατί είχε γεράσει. Μένει τώρα στο Σίλβεο Μάιν. Ό Στέλλα πηγαίνει και τη βλέπει κάποιον-κάποιον.

Χορειαστήκαμε καμιά είκοσαριά λεπτά, για να γνωρίσουμε στη βίλλα. Ό Στέλλα πήδησε έξω. Ό Ένράϊτ μού είπε πως θα με πηγάζε στο Ξενοδοχείο μου.

Ό Στέλλα με καληνέχτισε, χαμογελώντας.

— Τό φέρον-υπότ φεύγει στις 2, μού είπε. Θα συναντηθούμε στην αποβάθρα.

Την ευχαρίστησα για τη θαύαση βοαδιά, πού είχα περάσει. Μού άπάντησε με μιά χειρονομία κι' άρχισε ν' άνεβαίνη τη σκάλα. Ό βενζινάκατος πήρε τη διεύθυνση του Ξενοδοχείου. Όταν μ' άφησε στην προκυμαία, ό Ένράϊτ με ρώτησε:

— Πότε θα φύγετε, είπατε;

— Σε μιά βδομάδα περίπου. Δεν ξέρω βετικά.

— Σας συνιστώ να ξαναόθετε, όταν σας δοθή εύκαρσία... Χάρηκα πολύ πού σας γνώρισα.

Δώσαμε τά χέρια και τόν ζήτταζε πού έφγευε.

Ξέκνησα ύστερα σιγά-σιγά για τό Ξενοδοχείο. Δεν έσυνε άπ' τη

— Δεν είναι θαυμάσια, στο φως του φεγγαριού; είπε.

Κατάλαβα πως άλλαζε επίτηδες θέμα κι' άνασάκωθηκα γιατί... Θωμάσαμε ακόμα τό πανόραμα, όταν ξαναγυρίσε ό Ένράϊτ.

— Πάμε τώρα, είπε. Τί λέτε για μιά έπίσκεψη στο Άμπερντν; Είπ' ένα ψαράδικο χωριό. Άέζει να τό δώτε.

— Συμφωνώ, άπάντησα.

Κατεβήκαμε ως τη βενζινάκατο. Ό Στέλλα κι' ένδ καθήσαμε πίσω άπ' τόν Ένράϊτ, πού έπιασε τό τιμόνι. Τό γρήγορο πλοίο άρξε να κινείται προς τ' άνοιχτά.

Ήταν άδύνατο ν' άκούσουμε ό ένας τόν άλλο, με τό θόρυβο του ισχυρού μοτέρ. Ό Στέλλα ζήτταζε τ' άστέριο. Στο πρόσκω της ήταν ζωγραφισμένη μελαγχολία, φαινόταν να σκέπτεται κάτι θλιβερό.

Μά κι' ένδ έμένα συλλογισμένος. Στριφογύριζα μέσ' στο μυαλό μου τις πληροφορίες, πού είχε συγκεντρώσει. Δέ μπορούσα άκόμα να πιστέψω πως μού είχε πη ψέματα ή Λεϊλά. Ό δεν ήξεραν την άλήθεια οί Ένράϊτ, ή με γελούσανε κι' αυτοί, όπως ό γέρος υπάλληλος του Ξενοδοχείου... Μά για ποιο λόγο;

Τό Άμπερντν παρουσίαζε ένα θέαμα άπ' τί πιο άσυνήθιστο. Τό λιμάνι πού ήταν γεμάτο «ζόντες» με κινέζικες οίκογένειες. Θάταν άδύνατο να μποιμε κι' εμείς. Ό Ένράϊτ άρσε άπ' έξω και περάσαμε σ' ένα «σαμπάν», πού τό κωθενοίσε μιά Κινέζουκα 15 χρονών.

Βγήκαμε μ' αυτό στη στεριά και περιπλανηθήκαμε μιά ώρα στο ένδιαφέρον και μικροσκοπικό χωριό. Έπειτα ή Στέλλα, δήλωσε πως ήταν κουρασμένη και ξαναγυρίσαμε στη βενζινάκατο.

Μέσα στο «σαμπάν», πού μ' άρχιναν πίσω, ή Στέλλα με ρώτησε:

— Πήγατε καθόλου στα νησιά... Άέζει να τά δώτε! Μπορείτε να πάρετε τό φέρον-υπότ.

— Δεν έχω πείε ακόμα.

— Αν δεν έχετε κάποια δουλειά άφιο, έλάτε μαζί μου. Θα πάω στο Σίλβεο Μάιν, για μιά έπίσκεψη. Άσπου να τελειώσω, μπορείτε σεις να πάτε να δώτε τούς κατασράχτες. Δεν πρέπει να τούς γάσετε... Θα γνωρίσουμε ή στερα μαζί.

— Ή άδελφή μου είναι σπλαγχνική ψυχή, είπε ό Ένράϊτ. Έγραψε μιά ύπνρέρεια, όταν ήσθαμε εδω. Μά δε μπορέσαμε να την κρατήσουμε πολύ, γιατί είχε γεράσει. Μένει τώρα στο Σίλβεο Μάιν. Ό Στέλλα πηγαίνει και τη βλέπει κάποιον-κάποιον.

Χορειαστήκαμε καμιά είκοσαριά λεπτά, για να γνωρίσουμε στη βίλλα. Ό Στέλλα πήδησε έξω. Ό Ένράϊτ μού είπε πως θα με πηγάζε στο Ξενοδοχείο μου.

Ό Στέλλα με καληνέχτισε, χαμογελώντας.

— Τό φέρον-υπότ φεύγει στις 2, μού είπε. Θα συναντηθούμε στην αποβάθρα.

Την ευχαρίστησα για τη θαύαση βοαδιά, πού είχα περάσει. Μού άπάντησε με μιά χειρονομία κι' άρχισε ν' άνεβαίνη τη σκάλα. Ό βενζινάκατος πήρε τη διεύθυνση του Ξενοδοχείου. Όταν μ' άφησε στην προκυμαία, ό Ένράϊτ με ρώτησε:

— Πότε θα φύγετε, είπατε;

— Σε μιά βδομάδα περίπου. Δεν ξέρω βετικά.

— Σας συνιστώ να ξαναόθετε, όταν σας δοθή εύκαρσία... Χάρηκα πολύ πού σας γνώρισα.

Δώσαμε τά χέρια και τόν ζήτταζε πού έφγευε.

Ξέκνησα ύστερα σιγά-σιγά για τό Ξενοδοχείο. Δεν έσυνε άπ' τη

μήνη μου ή άπαίσια σιλουέττα του Κινέζου, πού τόν είχα δη μέσα στον καθόκητη να με παραμονεύη. Μάντευα, άπο ένστικτο, πως είχε κακόζ σκοπούς...

Τ' άλλο πρωί, επισκέφθηκα στο γραφείο του τόν τρίτο γραμματέα του Άμερικανικού Προξενείου. Δυσκολεύτηκα κάπως να πείσω ως αυτόν, αλλά μ' έξυπνρήθηκε τό όνομα του Τέφερσον.

Ήταν ένας χοντρός και φαντασμένος τύπος. Διάβασε άπό μακριά την κάρτα μου, πού είχα άφίσει πάνω στο τραπέζι του, χωρίς να την άγγίξη, σά να φοβότανε μήν κολληση καμιά αγιάτρευτη άρόσπεια.

— Νέλσον Ράϊαν... Ιδιωτικός ντέκτεκτ, πρόσφερε.

Ανασάκωσε τά φρόνδια του και με ρώτησε με κάποια περιορόνησι:

— Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— Εργάζομαι για λογαριασμό του κυρίου Ουίλμουον Τέφερσον. Ένδιαφερόμαι για τό γυνό του Έρμαν, πού σκοτώθηκε πού 17 ήμερών, σε αυτοκινητικό δυστύχημα.

Ό γραμματέας έβλεπε ένα τοιγάρο στο στόμα του.

— Λοιπόν; ρώτησε.

— Έμεινε στο Χόνγκ-Κόνγκ. Πιστεύω πως θάταν γραμμένος στα βιβλία σας.

— Ναί, βέβαια.

— Μπορείτε λοιπόν να μού δώσετε την τελευταία του διένθυσι;

— Τποθέτω πως θα μπορούσα. Μά είναι άνάγκη; Ό φάκελλος έχει μπι στο άόχειο. Χρειάζεται καρούς, για να τόν βγάλουμε άπο τά ύπογεια μας.

— Αυτό θέλετε να πω στον κύριο Τέφερσον; Φαντάζομαι τη χαρά, πού θα κάνει, όταν μάθη πως ό τρίτος γραμματέας του Προξενείου δε χαλάει την ησυχία του γι' αυτόν...

— Σ' αυτές τις λέξεις, φάνηκε λίγο άνησυχος. Είχε θυμηθεί, πιθανότατα, την τεραστία έπυροσή του γερο-Τέφερσον...

Πήρε τό τηλέφωνο, με κάποια νεύρωση.

— Μις Ντάβενποτ, είπε, μού φέρονε τό φάκελλο Έρμαν Τέφερσον... Ναί, Έρμαν Τέφερσον. Ευχαριστό.

Έκλεισε τό τηλέφωνο και πήρε ένα κουρασμένο χαμόγελο.

— Μά... Ό 2. Ουίλμουον Τέφερσον... Θιμάμαι τώρα... Ό έκατομυριούχος. Πώς πάει ό γέρος-κύριος;

— Είναι πάντα διατεθειμένος να δώση μιά κλωστή στα νησά άπο τόν τ' άέζει, άπάντησα.

Ό Χάρου Ουίλκοξ — έτσι λεγόταν ό τρίτος γραμματέας — γέλασε, με τόν ένθουσιασμό του νεόπαντρου πού συναντάει για πρώτη φορά την πεθερά του.

— Άντοχή πού την έχουνε αυτοί οί γέροι! είπε. Ίσως να μάς θάξη και τούς δυό μας!

Μείναμε άμύλητοι για λίγο. Έπειτα άπο δυό λεπτά, άνοιξε πόρτα και υπήκε ή μίς Ντάβενποτ. Ήταν μιά νέα και λιγεσή γυναίκα, ως 25 χρονών, με καλοφτιαγμένο κομμά. Πλησίσε στο γραφείο κι' άφησε πάνω ένα φάκελλο, τόσο λεπτό, πού φαινόταν άδειαός.

Μοιριζε έπειτα μιά γρήγορη ματιά και βήκε, με προσλητικά κοινήματα.

Ό Ουίλκοξ άνοιξε τό φάκελλο.

— Όα τά γαστρία συνόδωμα-

νε τό γερό, μού έξηγήσε. Μά ήσως κάτι νάχη άπομείνει...

Έξέτασε τό μοναδικό έγγραφο, πού υπήρχε μέσα στο φάκελλο, και κούνησε τό κεφάλι του.

— Δέ βλέπω εδω πολλά πράγματα, πρόσθεσε. Ό τελευταία του διένθυσι ήταν στο Ξενοδοχείο «Ούράνια Αυτοκρατορία». Έφτασε στο Χόνγκ-Κόνγκ στις 3 Σεπτεμβρίου του 1956 κι' έμεινε άπο τότε στο Ξενοδοχείο. Είχε παντρευτή πέοισι μιά Κινέζα.

— Πώς ζούσε; ρώτησα.

Ό Ουίλκοξ ξαναπήρε τό χαρτί.

— Τόν γράφουνε εδω «έξαγωγας». Ξέρω όμως πως δεν έκανε καμιά δουλειά. Τποθέτω πως θα

είχε κάποιους άδύλους πόρους. Φιτοκόπος πάντος.

— Θα σας φανή παράξενο άν μάθετε πως είχε νοικιάσει μιά πολυτελέστατη βίλλα στο Ρέπουκς Μπαί;

Ό Ουίλκοξ γούλωσε τά μάτια του.

— Μιά βίλλα; Μά θάπρεπε, σ' αυτή την περίπτωση, να μάς δηλώση την άλλαγή κατοικίας του...

Ποιά ήταν αυτή ή βίλλα;

— Τού Διν Φάν.

Ό Ουίλκοξ χαμογέλασε με οίκτο.

— Όχι δά, κύριε Ράϊαν! εί-

πε. Την έσυνε αυτή τη βίλλα. Ό Τέφερσον δεν είχε τά μέσα να

πιάση ένα τέτοιο παλάτιο. Θα πρέπει να πληρώση τό λιγώτερο 400 λίρες τό μήνα!

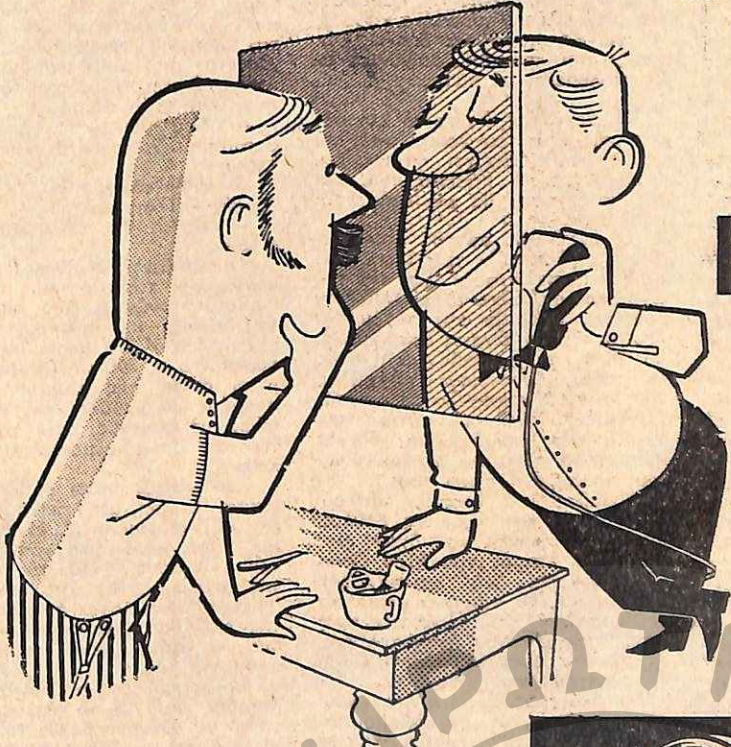
— Τώρα ή βίλλα αυτή είναι νοικιασμένη άπ' τόν Χάρου Ένράϊτ, πού μένει εκεί με την άδελφή του, είπα.

Ό Ουίλκοξ έγγεψε καταφατικά. Τό πρόσκόπο του είχε ξασινά ζωορύνει.

— Άκριβώς! είπε. Ό Ένράϊτ διαδέχθηκε τόν προηγούμενο νοικιαστή, έναν Έγγλέζο... δε θυμάμαι τ' όνομά του... Θωμάσος κύριος, ό Ένράϊτ! Κι' έχει μιά άδελφή!... την όμορφότερη γυναίκα του Χόνγκ-Κόνγκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΖΗΤΕ ΣΤΟ 1900 Η ΣΤΟ 1963;

Στις άρχές του 20ού Αϊώνος τό ξύρισμα ήταν πολυτέλεια περιττή... σήμερα είναι καθημερινό καθήκον.

Κερδίζετε χρόνο • Κερδίζετε χρήματα
Κερδίζετε την άπόλαυσι ενός τέλειου
ξυρίσματος με

ΦΙΛΙΠΣ PHILISHAVE

Ή PHILISHAVE ξυρίζει χαϊδεύοντας
και χαϊδεύει ξυρίζοντας.

Και μή ξεχνάτε: ΜΙΑ PHILISHAVE
ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησιών και Στουρναρά 28 (παρό την Όμόνοια) 9—2 και 5 1/2 μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ
ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ
είδικοί δι' έρευνες—πληροφορίας έ. π. πάσης φύσεως ίδιωτικών έμπιστευτικών ύποθέσεων γάμων, διακρίσεων, έπιτηρήσεως άνθικών, άναζητήσεως πραγμάτων υπό κατάσχισιν κλπ. Διεθνές Γραφείον Πληροφοριών «ΕΛ. ΤΗΝΕΣ». Πανρασσό 2 (πλατεία Κλαυδιόκος), τηλ. 227.709. Την σεορότητα τών έργασιών μας έγγυόται ή πολυετής εϋδόκιμος δημοσία προύπηρεσία μας.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Άχαρνών 98 — Άμφιλοχίας 1
Έπανάκαμψε εκ τού κατέιδίου της και δέχεται άς και πρότερον 10—12 και 5—7 ως και επί συνεντεύξει
Τηλέφωνον 810.760.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βέσθης).
Τηλέφ. 532.562.

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Ο άρχοντας της Μαλέδας έριξε μια ματιά έξω, απ' τα χωματιστά τζάμια του παραθύρου. Σκοτεινάζε. Σύννεφα, άλλα μαύρα κι' άλλα γκριζά, κυλούσανε στον ούρανο, περάστια, φουσκωμένα, έτοιμα να ξεσπάσουνε σε μπόρα. Στο απέραντο πάρκο, τα φύλλα των δέντρων ριγούσανε, στο παγερό πέρασμα του ανέμου.

Στο βάθος υψωνόταν η σκούρα σιλουέτα του στρογγυλού πύργου, κι' οι τετράγωνες γραμμές των επάλλεων ξεχώριζαν άδρά, μπροστά στο μαύι φόντο του ουρανού.

Οι σκιές απλώνονταν παντού, σαν παράξενες μαύρες φτερούγες. Κρεμιόνταν στις κουρτίνες, συσσωρευόνταν στην όροφη και στις γωνιές, κύκλωναν τον άρχοντα.

Το λεπτό πρόσωπό του, χλωμό σαν το φίλνισι, με τα τραηγμένα φρύδια και τα μικρά άγκρωμα χείλη, μόλις φωτιζόταν απ' τις λιγοστές αχτίδες του δειλινού.

Μέσα στη μοναξιά εκείνη του πύργου του, ο άρχοντας της Μαλέδας ένιωθε τον έαυτό του πιο ελεύθερο, πιο ευτυχισμένο. Είχε περάσει τον τελευταίο καιρό στην Αύλη, όπου τον θεωρούσαν σαν ένα απ' τους εξυπνότερους ευγενείς. 'Η βασίλισσα ευχαριστιόταν να τον άκουε.

Αλλά όταν έφευγε από κει και ξαναγύριζε στον πύργο του γι' έναν άλλο άθροισμα, 'Εδώ, σ' αυτή την έρημια, υπορούσε να πετάξει απ' το ποδωπό του τη μάσκα της ευγενείας και ν' άφισε ελεύθερα τα αίσωδρα ενστικτά του!

Όταν βράδυσε, ο άρχοντας της Μαλέδας σηκώθηκε, πήρε από μια πολυθρόνα το πλατύγυρο καπέλλο του με το μεγάλο πολύτιμο φτερό και τυλίχτηκε στο μακρύ μανδύα του. Ύστερα τράβηξε το γωνιακό ντιβάνι, που μετακινήθηκε προς τα άριστερά, έκανε μιση στροφή και ξεσκέπασε έτσι ένα σκοτεινό άνοιγμα—μια κρυφή πόρτα.

Με βήμα σταθερό, σαν άνθρωπος που ξέρει πού βαδίζει, άρχισε να κατεβαίνει τα στενά σκαλοπάτια μιας σιδερένιας σκάλας. Πάνω απ' το κεφάλι του, το ντιβάνι ξαναγύρισε μονάχο του στην άγρωτη θέση του και το άνοιγμα έκλεισε πάλι.

Η σκάλα προχωρούσε, στριφωγυριστή, ως κάτω βαθεία, στα υπόγεια του πύργου.

Όταν κατέβηκε και το τελευταίο σκαλοπάτι, ο άρχοντας ποσπάτησε λίγο το δεξιά τοίχο. Το χέρι του συνάντησε μια μικρή κοιλότητα. Βρήκε εκεί μέσα ένα μικρό λυχνάρι, το πήρε και τ' άναψε.

Μεγάλες τετράγυνες πλάκες,

σταχτιές από την πολυκαιρία και μουχλιασμένες απ' την ύγρασία, άποτελούσανε τους τοίχους. Ο άρχοντας της Μαλέδας άνοιξε μια μικρή ξύλινη πόρτα ντυμένη με σιδερένια έλάσματα, και μπήκε σ' ένα μακρύ βολωτό διάδρομο, στενό και πλακόστρωτο.

Όταν έφτασε στο τέλος του, ανέβηκε άλλη μια σιδερένια σκάλα και πίεσε κάποιο κυρτό έλατήριο. Μια καταπακτή άνοιξε, πάνω απ' το κεφάλι του.

Έξωδσε το λυχνάρι κι' ανέβηκε σ' ένα μεγάλο, μισσκοτεινό δωμάτιο.

Στο βάθος αυτής της κάμαρας, ένα μαγκάλι με πυρωμένα κάρβουνα φωτίζει παράξενα δυο ανθρώπους, που, σκυφτοί, φαίνονται άπασχολημένοι με κάτι...

Ο άρχοντας άφισε το λυχνάρι καταγής και προχώρησε προς το μέρος τους. 'Εκείνοι στραβάπκαν, άκούγοντας τα βήματά του, και τον χαιρέτησαν με μια βαθεία ύπόκλιση.

Ο ένας απ' αυτούς ήταν πελώριος, με κεφάλι τετράγωνο και με δόντια πεταγμένα έξω, σαν του αγριόχοιρου. Είχε τα μαλλιά του κομμένα σύρριζα και τα μάτια του πετούσαν άγριες αναλαμπές. Η μύτη του, τραβηγμένη προς τα πάνω, άνασκήκανε το χείλος του, σαν να χαμογελούσε φριχτά, παγωμένα. Και τ' αυτή του, μικρά, σαν ψαλιδισμένα, έλεγες πως ήταν ένα με τα μάγουλά του, κολλημένα πάνω τους.

Φορούσε μια βρώμικη μπλούζα με πλατειές κόκκινες βουλές, άνοιχτη μπροστά και δίχως μανίκια. Ο λαιμός του ήταν δυνατός, χοντρός, με φουσκωμένες φλέβες, και τα τριχωτά μπράτσα του κατάρτησαν σε τεράστιες γροθιές. 'Η μέση του ήταν τυλιγμένη με μια φαρδιά πώννη ζώνη, καταλεκισμένη.

Ο δεύτερος άντρας ήταν αδύνατος και κοντός, με κακομοιριασμένο πρόσωπο, στραβός απ' το ένα μάτι, με άγρια πυκνά μαλλιά, ντυμένος κι' αυτός σαν το σύντροφό του, με μια μπλούζα δίχως μανίκια κι' ένα πάνινο παντελόνι.

Πάνω στα κάρβουνα του μαγκαλιού πυρώνονταν δυο παράξενα έργαλεία. Το ένα απ' αυτά έμοιαζε σαν τανάλια με μεγάλες λαβίδες, κοφτερές σαν ξυράφια. Τ' άλλο ήταν λεπτό και κατέληγε σε πέντε μυτερές περόνες.

Σ' ένα μακρύ ξύλινο τραπέζι ήταν άραδιασμένα διάφορα όργανα, άλλα σαν πριόνια με μεγάλες μυτές κι' άλλα με αλλόκοτα σχήματα — όλα όμως φοβερά.

Η κόκκινη άνταγεία του μαγκαλιού παιγνίδιζε παράξενα πάνω

στο χλωμό και λεπτό πρόσωπο του άρχοντα της Μαλέδας.

— Τί γίνεται με τη Μόνια; ρώτησε τον ψηλό άντρα. Τελείωσε ή δοκιμή;

— Όχι, άφέντη. Άκόμα δεν άρχισα.

— Πώς τόπαθες κι' άργησες τόσο, Μπόβεν;

— Ο άφέντης θα με δικαιώσει, όταν μάθω πως τα έργαλεία ήβελαν καθάρισμα. Είχε σκουριάσει το αίμα πάνω τους... δικαιολογήθηκε εκείνος.

Έκρυβε απ' τον άφέντη του πως, αν αυτή τη φορά είχε άργήσει ν' άρχιση τα βασανιστήρια, ήταν γιατί με τη Μόνια, την άμορφη χωριατοπούλα, γνωρίζονταν από μικρά παιδιά! Μάλιστα, εκείνη την εποχή, δεν του ήταν και τόσο άδιάφορη...

— Πού της έχετε τώρα; ξαναρώτησε ο άρχοντας της Μαλέδας.

— Στην κάμαρα των δοκιμών, δεμένη και φειωμένη.

— Καλά, θα παρακολουθήσω ο ίδιος.

Ο Μπόβεν ύποκλήθηκε, γιά να κρύψει την ταροχή του. Ο άρχοντας, περνώντας από μπροστά του, άνοιξε μια μυστική πόρτα και μπήκε σ' ένα μικρό δωμάτιο, φωτισμένο μ' ένα πολύφωτο. Στη μέση αυτής της κάμαρας ήταν στημένο ένα μεγάλο κόκκινο τραπέζι, με κρίκους στις πλευρές του, απ' όπου κρέμονταν πέτσινα λουριά.

Στη γωνιά, πάνω σ' ένα κάθισμα, δεμένη με λεπτές αλυσίδες και φειωμένη μ' ένα φαρδύ πανί, μια μισόγυμνη κοπέλλα έτρεμε δόκλιχη και το στήθος της άναταραζόταν από λυγμούς. 'Η άσταλμένα ματιά του άρχοντα της Μαλέδας καρφώθηκε πάνω της, κι' αυτή γύρισε άλλοι το πρόσωπό της.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε ο Μπόβεν, μαζί με το Μάλους, τον κοντό κι' άδύνατο βοηθό του, που κουβαλούσε το άναμένο μαγκάλι. Ο άρχοντας έαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα, ενώ οι δυο άντρες λύνανε τη γυναικία και της βιάζαν να το φειώτρω.

Ύστερα ο Μάλους την άρπαξε στα μπράτσα του και την έαπλωσε πάνω στο τραπέζι. Κι' ενώ αυτός την κρατούσε άκίνητη, ο Μπόβεν, με χέρια που τρέμανε την έδεσε γερά με τα πέτσινα λουριά.

Όταν πέοασε και το τελευταίο λουρί στο λαιμό της, το κεφάλι της έμεινε άδρανές πάνω στο ξύλο του τραπέζιού. Τα μαύρα μεταξένια μαλλιά της κρέμονταν πίσω, μουσκεμένα από τον ιδρώτα της άγωνίας. Ένα κύμα αίματος έβασε κατακόκινα τα μάγουλά της.

Ο άρχοντας έμεινε άπαθής. Ού-

τε μια ρυτίδα δεν αλάκωνε το χλωμό μέτωπό του. Μόνο τα άστραφτερά του μόνια παρακολουθούσαν τη σκηνή εκείνη. Όλη του ή ύπαρξη είχε συγκεντρωθεί στο βλέμμα του. Έτοιμαζόταν να χαρή, άκόμη μια φορά, το θέαμα των βασανιστηρίων—τη μόνη άπλάουσι που ευχαριστούσε τη διεστραμμένη ψυχή του.

Οι δυο άντρες στέκονταν άκίνητοι. Ο Μπόβεν κύτταζε κλεφτά τη Μόνια, που τινάζονταν νευρικά. Κι' έσφειγγε με λύσσα τις γροθιές του.

Τα μακρυνά, λεπτά δάχτυλα του άρχοντα κινήθηκαν άγέρωχα.

— Άρχιστε! διάταξε με ψυχρή φωνή.

Η Μόνια ρίγησε. Κι' οι φλέβες του λαιμού της έσοκώθηκαν, στη φοβερή κι' άνώφελη προσπάθεια που έβαζε, γιά να σπάση τα δεσμά της.

— Τον τροκό, Μάλους. Ξανάπε ο άρχοντας.

Ο κοντός μονόφθαλμος άρπαξε ένα μικρό τροκό, γεμάτον λεπτά και μυτερά καρφιά, και τον άκούμπησε στο πόδι της κοπέλλας. Ύστερα άρχισε να τον κυλά άργά, πιέζοντάς τον πάνω στη γυμνή σάοκα, όπου άβινε κόκκινες γραμμές, λεπτές σαν νήματα.

Τα δάχτυλα του ποδαριού διπλώθηκαν νευρικά και το κορμί τινάχτηκε μ' άγωνία.

Μά, σε κάθε κίνηση της κοπέλλας, τα σφιχτά λουριά χαράζανε μαδιές γραμμές στις σάρκες της.

— Φτάνει! είπε ο άρχοντας. Μπόβεν, τις περόνες!

Ο δήμιος τον κύτταξε παράξενα. Ύστερα πλησίασε στο μαγκάλι και πήρε το πυρωμένο έρσνα λειό.

— Στα χέρια! διάταξε ο άρχοντας της Μαλέδας.

Με άνατρεφασιστες κινήσεις, σαν να διστάζε, ο δήμιος πλησίασε τη Μόνια κι' άκούμπησε άπασλά στο μπράτσο της τις πυρωμένες ακίδες. Μαύρες φουσκοκλίτσες ύψώθηκαν άμέσως στη ρόδινη επιδερμίδα και το αίμα μαζεύτηκε εκεί, πυκνό, σκοτεινό.

— Βαθύτερα! φώναξε ο άρχοντας.

Με χέρι που έτρεμε, ο Μπόβεν έσπρωξε λίγο το πυρωμένο έργαλείο. Μια μυρωδιά καμένης σάοκας τον χτύπησε στη μύτη.

Σταμάτησε άμέσως. Η κοπέλλα είχε γίνει κατάχλωμη. Ένα βαθύ βογγητό βγήκε απ' τα στήθη της.

Τα σκοτεινά μάτια του άρχοντα πετούσαν φλόγες.

— Μπόβεν, είσαι πολύ άδέσιος άπόψε, του είπε. Πάρε το μαστίγιο!

Ο δήμιος πέταξε άπότομα την

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

περόνη και πήρε ένα μαστίγιο με έφτα λουριά, που είχαν στις άκρες τους κομμάτια από μολύδι. Το τριχωτό του χέρι ύψώθηκε και ξαναπέσε, χτυπώντας το κορμί της παιδικής του φίλης.

Τα έφτα λουριά κολουριάστηκαν στη μέση της. Τα κομμάτια του μολυδιού χτυπήσανε τα νεφρά της.

Το αίμα της πιστοίισε το πρόσωπο του δημίου.

Έμπηξε μια φοβερή κραυγή. Ο Μπόβεν σταμάτησε. Το χέρι του που κρατούσε το μαστίγιο έτρεμε άσυγκράτητα. Τα μάτια του ήταν θολά.

— Έκατό ραβδισμούς στη ράχη σου, κτήνος! ούρλιασε άγριας μένος ο άρχοντας.

Ο Μπόβεν έσκυψε το κεφάλι του, γιά να κρύψη μια άστραπη μίσους που έλαμψε στις κόρες των ματιών του.

— Έξακολούθησε έσύ, Μάλους!

Ο μονόφθαλμος, στη διαταγή του άφέντη του, πήρε το μαστίγιο απ' τα χέρια του συντρόφου του. Και το μαρτύριο ξανάρχισε.

Μά, με το πρώτο χτύπημα, η Μόνια λιποθύμισε.

Ο άρχοντας έκανε μια χειρονομία και το μαστίγωμα σταμάτησε.

Ο Μπόβεν κύτταζε παράξενα,

Τη στιγμή εκείνη μπήκε ο Μπόβεν, κρατώντας στο χέρι του την πυρωμένη τανάλια...

με σταυρωμένα τα χέρια...

— Άφιστε την στη μαύρη κάμαρα, ώσπου να συνέλθη! διάταξε ο άρχοντας της Μαλέδας.

Ο Μάλους έλυσε τα λουριά και, με τη βοήθεια του Μπόβεν, μεταφέρει την άναίσθητη κοπέλλα στο διπλανό δωμάτιο, που οι τοίχοι του ήταν ντυμένοι με μαύρα βελούδα. Την έαπλωσαν σ' ένα ντιβάνι και ξαναβγήκαν.

Ο άρχοντας μπήκε τότε, μόνος, στη μαύρη κάμαρα, που τη φωτίζει μια λαμπάδα.

Πιο χλωμός απ' ό,τι ήταν συνήθως, πλησίασε στο κρεβάτι και κύτταξε τη λιποθύμη κοπέλλα, το αίμα πούτρεχε απ' τις πληγές του κορμιού της... Τα ρουθούνια του τρεμούλιαζαν. Μια άγρια χαρά φωτίσε το πρόσωπό του. Άπολαύβαινε τόσο το φοβερό εκείνο θέαμα, ώστε δεν πρόσχεε τί γινόταν γύρω του...

Απλώσε το χέρι του, βούτηξε ένα δάχτυλό του στο αίμα της νέας και τόφερε στα χείλη του. Έκλεισε τα μάτια του, νοιώθοντας μια παράξενη άνατριχίλα...

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε απ' την άνοιχτη πόρτα ο Μπόβεν, φριχτός στη μορφή, κρατώντας στο χέρι του την πυρωμένη τανάλια με τις κοφτερές σαν ξυράφι λαβίδες.

Μ' ένα πήδημα, ώρμησε προς

το ντιβάνι. Το χέρι του ύψώθηκε άπότομα... κι' οι πυρωμένες λαβίδες σφίξανε το στήθος του άρχοντα της Μαλέδας, κόβοντας και καίγοντας τις σάρκες!

Μια άποπνηχτική μυρωδιά γέμισε το δωμάτιο.

Τα χέρια του άρχοντα σάλεψαν, αλλά ξανάπεσαν άμέσως, παράλυτα. Οι πυρωμένες λαβίδες είχαν φτάσει ως το κόκαλο!

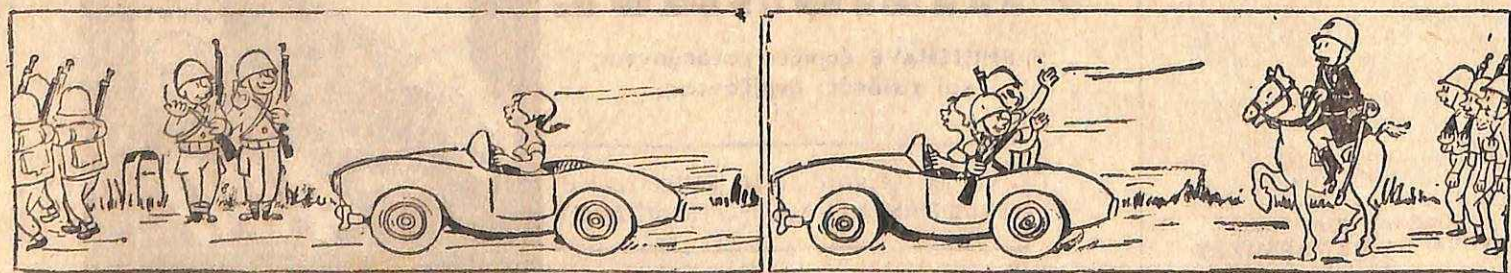
Σωριάστηκε χάμα, σπαρτάρησε λίγο κι' έμεινε ύστερα ακίνητος, νεκρός...

Ο Μπόβεν στάθηκε γιά λίγες στιγμές σαν μαρμαρωμένος άνασάινοντας βαρεία. Ύστερα έσκυψε πάνω στο ντιβάνι, άρπαξε τη λιποθύμη νέα στα δύνατα του μπράτσα κι' ώρμησε έξω, από ένα κρυφό διάδρομο.

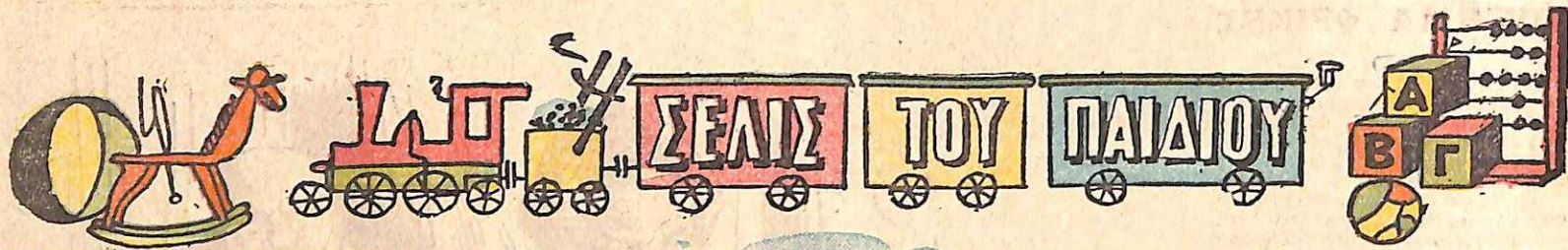
Βρέθηκε στο πάρκο, διέσχισε γρήγορα τις σκοτεινές δεινροστοιχίες και βγήκε από μια μικρή, άπόμερη πορτίτσα.

Και, με την κοπέλλα στην άγκαλιά του, άρχισε να τρέχει σαν τρελλός, μέσα στη νύχτα, κοπεδαίνοντας την πλαγιά του λόφου, που στην κορφή του υψωνόταν σκοτεινός ο πύργος του άρχοντα της Μαλέδας.

ΜΟΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

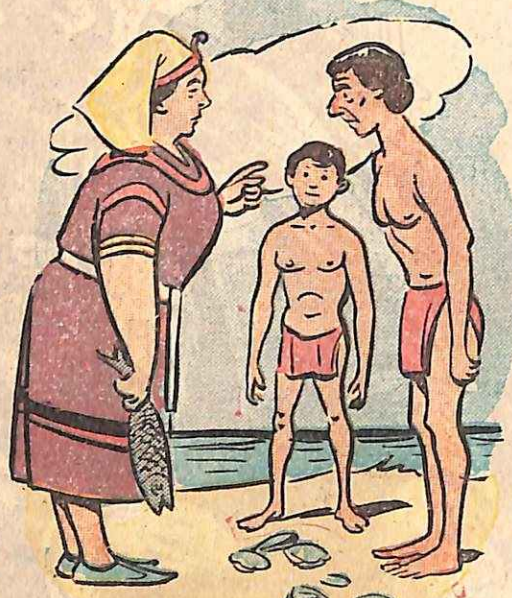
Όπου το πεζικό γίνεται μηχανοκίνητο...

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό ζούσε στην Αίγυπτο ένας ψαράς, μαργαριταριών. Τον έλεγαν Χιό και είχε ένα γιο, που το όνομά του ήταν Σάιντ. Ο ψαράς, όταν έρχονταν η ώρα της δουλειάς του, βέντασε απ' τη μέση μ' ένα σκοινί, που τον άκουσε του κρατούσε ο Σάιντ. Ο Χιό βούτασε τότε στο βυθό της θάλασσας και γέμιζε ένα σακκούλι με κοχύλια. Κι' όταν ένοιωσε να κουράζεται η ανάσα του, ξαναβέντασε στην επιφάνεια. Τη σκληρή δουλειά του βούτηχτι, είχε έρθει να κάνει ο Χιό για να θάξει το ψαμί του. Τα μαργαριτάρια που έβγαζε είχαν μικρή αξία που μόλις έφτανε για το καθημερινό του.

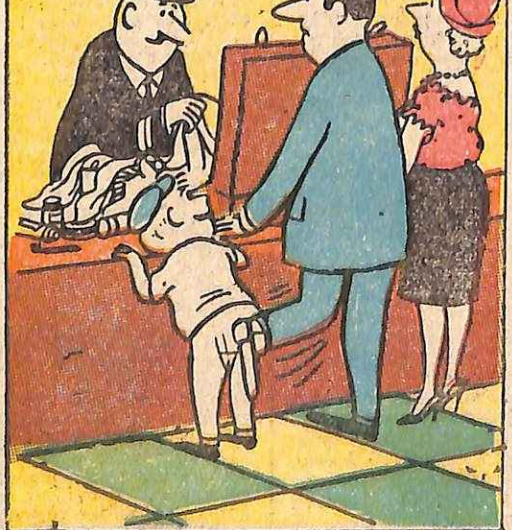

Η μαύρη φτώχεια, λοιπόν, τον έβασάνιζε. Πολύς φορές βούρκωναν τα μάτια του, σαν συλλογιζόταν το Σάιντ, που ήταν δεκαετή και γράφει, δεν μπορούσε να έχει μόνο την παραμικρή χαρά, αλλά ούτε κι' αυτά τα χρεαστικά, σκεφτόταν ο άμοιρος. Ένα μεσημέρι, ο Χιό ψάρευε ώρες κι' έβγαλε ένα σαρδί κοχύλι, που δεν είχαν όμως ούτε ένα μαργαριτάρι. Πότες και γιος μοιράστηκαν μια γαλέττα και έφατσαν κοντά στα βράχια. Η λύπη κι' η κούραση ήταν βαρεία κι' ο θνητός τους βάσταξε άρκετη ώρα. "Υστερα, πρώτος ξύπνησε ο πατέρας. Κύτταξε το παιδί του και μουρμούρισε:

— Έχω μία δουλειά για σένα, αύριο... του είπε η σκιάδα.

Εκεί μάζεψαν λογιές-λογιές ψάρια. Εκτός απ' αυτό, έβγαζε κι' αγόρασε από ένα ελληνικό νησί ένα σκλάβο, σπουδαίο βούτηχτι. Τον λένε Λύκο. Αυτός, λοιπόν, βούτασε κρυφά στα νερά, κι' αγκιστρώνε στην πετονιά του αδελφού σου το ένα πίσω απ' τ' άλλο όλα εκείνα τα ψάρια... Α' το Λύκο πρέπει να τον διώξουμε, πιστή μου σκιάδα! πρόσταξε η βασίλισσα.

— Έγινε κιάλας, αποκρίθηκε η Νά-Ντρα. Τούδωσα ένα πούγγι γεμάτο χρήματα και του είπα ότι ο αφέντης του πρόσταξε να πάει για λίγες μέρες στο νησί του για να ξεκουραστή...

Εκείνη τη στιγμή τα μάτια του Χιό έπεσαν στο καλοκαιρινό παλάτι που ήταν λίγο πιο πέρα. Και τότε αντίκρισε τη βασίλισσα της Αιγύπτου Κλεοπάτρα με τον αδελφό της τον Πτολεμαίο, που δεν ήταν κι' οι δυο τους παραπάνω από είκοσι χρόνων, να ρίχνουν τις πετονιές τους από μια χαμηλή ταράτσα και να ψαρεύουν. Αυτή ήταν η διασκέδαση τους. "Όλη την ημέρα δεν είχαν άλλη δουλειά. Κι' ο ένας κύτταζε να προσπεράσει τον άλλο. Και νικητής έβγαίνει ο οποίος βάπτιζε τα περισσότερα ψάρια. Η Κλεοπάτρα νικούσε τις περισσότερες φορές, ενώ ο Πτολεμαίος μόλις κατάφερε να πιάσει δυο, τρεις σπαρμούς.

Εκείνο όμως το μεσημέρι είχε γυρίσει η τύχη της. Η βασίλισσα έβλεπε πως η πετονιά της δεν έβγαζε τίποτα. Στα πόδια όμως του αδελφού της έβρισκαν χρυσόψαρα, που άστραφταν, κι' άλλα με ασπρήνια χρώματα. Κι' όλοένα κι' έβγαζε ένα σαρδί.

Ο Πτολεμαίος βλέποντας πως είχε μάζεψει αρκετά, πέταξε πίσω του την πετονιά, φωνάζοντας: — Θάνατε για σήμερα! Αρκετά μάζεψα! Αδελφούλα μου, μη πικραίνεσαι κι' αύριο θα πιάσεις κι' εσύ πιο πολλά απ' όσα έπιασα εγώ σήμερα! Έτσι ο Πτολεμαίος, γεμάτος περηφάνεια για την επιτυχία του, πήρε τους αλλοίους και τους υπηρέτες κι' έφυγε. Η Κλεοπάτρα έμεινε μόνη με την πιστή της σκιάδα, τη Νά-Ντρα.

— Πλησιάζει, έ, μπαμπά;

— Μπαρλό σου, καλή μου. Νά-Ντρα. Καλά τα κατάφερες. Τώρα να δούμε με τι τρόπο θα κοροϊδίσουμε κι' εμείς τον περήφανο αδελφό μου. Η Κλεοπάτρα πήρε τη σκιάδα της και μπήκαν σε μία μεγάλη αίθουσα. Οι τοίχοι της ήταν στολισμένοι με θαυμάσιες εικόνες. Παντού υπήρχαν πολύτιμα έθια. Πάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι έβρισκονταν ένα σωρό χρυσάφια που περισταναν διάφορα ζώα: Ένα φίδι, έναν κροκόδειλο, μία μαϊμού κι' ένα μεγάλο χρυσόψαρο, που για μάτια είχε δυο μεγάλα ρουμίνια και το κάθε του φτερούγι κι' από ένα μεγάλο διαμάντι.

Η βασίλισσα κι' η σκιάδα έμειναν μέσα εκεί καταστρώνοντας τα σχέδιά τους. Σε λίγο η Νά-Ντρα άφησε το παλάτι κι' έφτασε στο κέντρο της Αλεξάνδρειας. Μπήκε σ' ένα μαγαζί, που πουλούσε ψάρια. — Ήθελα... αρχισε. — Μήπως αντίστοιχες; ρώτησε το αφεντικό. — Όχι... κάτι πιο μεγάλο, πιο άσχημο, πιο ξερό... Μήπως τσίρουρες ή μπακαλιάρους; — Όχι, όχι... είπα η σκιάδα. — Α! κατάλαβα. Αυτό που θα σου φέρω θα κάνει για τη δουλειά σου, της απάντησε ο έμπορος. Και της έφερε μία παλαμίδα, που είχε μείνει πολύν καιρό στην άμμη.

— Ναι, αυτό που κάνει! είπε η σκιάδα ενθουσιασμένη. Κι' αφού πλήρωσε, έφυγε, τραβώντας προς τη θάλασσα. Οι διασκέδατες που την έβλεπαν να κρατάει απ' την ούρα την παστή παλαμίδα, γελοῦσαν με την καρδιά τους.

Σε λίγο έφτασε στο μέρος που ήταν ο Χιό κι' ο Σάιντ. Κόντευε να νυχτώσει κι' ο Χιό την ώρα εκείνη μόλις είχε βγεί στην επιφάνεια από μία τελευταία βούτια, που είχε κάνει.

Η Νά-Ντρα βρήκε τότε την ευκαιρία και του είπε: — Έχω μία δουλειά για σένα, αύριο! Κάτι θα κερδίσεις!

— Έρχομαι, κυρά μου, της αποκρίθηκε ο Χιό. Όσο λίγο κι' αν είναι το κέρδος, θα μάς φανεί μεγάλο, γιατί πολλές φορές μάς λείπει και το ψωμί...

Η σκιάδα τότε άρχισε να μιλάει σιγανά σ' αυτό του. "Υστερα έφυγε τρέχοντας... Την άλλη μέρα, η Κλεοπάτρα κι' ο Πτολεμαίος ήταν έτοιμοι για το ψάρεμα.

Ο Πτολεμαίος, με την ιδέα ότι ο Λύκος θα έβρισκονταν στο βυθό, έλεγε κάθε τόσο: — Αδελφί, σήμερα θάνατε μεγάλοι! Δεν απόσωσε όμως το λόγο του, όταν ξαφνικά η πετονιά του τεντώθηκε δυνατά.

Φοβάται μή μου σπάσει! φώναξε ο Πτολεμαίος. Φαίνεται πως τσιμπάει μεγάλο ψάρι!... — Ίσως να πιάστηκε καμιά... φάκια!... τολμήσε να του τη ένας φίλος του γελώντας.

Τράσα, λοιπόν, αδελφέ μου, να δούμε τι ψάρι είναι!... του φώναξε η Κλεοπάτρα. — Α!... τα πολλά... ο Πτολεμαίος τράβηξε με δύναμη την πετονιά και τότε είδε μ' άποια σ' αγκιστρί πιασμένη την πασιμένη πετονιά! Αδελφί! και υπηρέτες τάχα... "Υστερα έβγαλαν τα γέλια.

Η Κλεοπάτρα από τη χαρά της χτυπούσε τα χέρια της. "Ο αδελφός της όμως προσηγορεύοντας, θύμωσε, πέταξε καταγής την πετονιά κι' έφυγε. "Όλοι τότε έτρεξαν πίσω του για να τον παρηγορήσουν.

Όταν, λοιπόν, έμεινε μονάχη η Νά-Ντρα, έσκυψε και φώναξε στο βούτηχτι Χιό, που είχε βγεί πια απ' το νερό: — Ανεβήτε πάνωω λεβέντες μου!

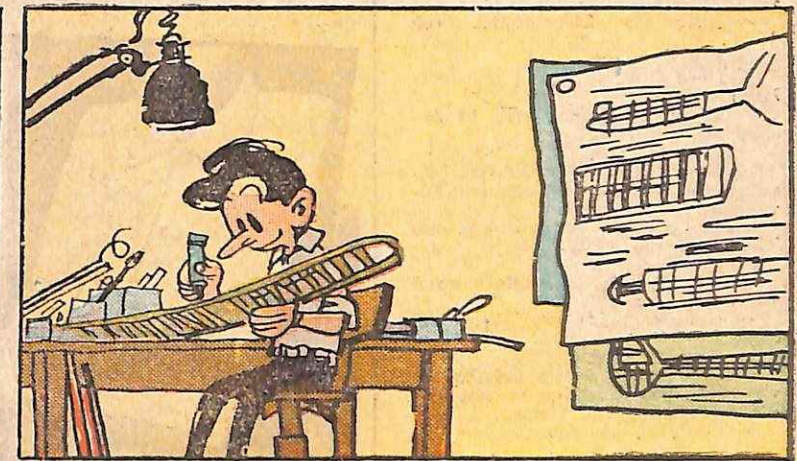
Πρώτος φάνηκε ο μικρός Σάιντ και πίσω του, στάζοντας νερά, ο πατέρας του. Η σκιάδα τους ώδηγησε στη μεγάλη αίθουσα, όπου ήταν ελαφωμένη σ' ένα ντιβάνι η Κλεοπάτρα. — Βασίλισσά μου, της είπε, να ο άνθρωπος π' αγκιστρώνε την παλαμίδα! — Μοι έκαμες μεγάλη εκδούλευσι, ανθρωπέ μου, του είπε εκείνη. Έτσι τιμώρησα έναν υπερήφανο. Και τώρα, διάλεξε από δω μέσα ό,τι σ' άρεσει και πάρτο... Σ' το χαρίζω! Θαμνωμένους απ' τον πλούτο που απλωνόταν μπροστά του, ο Χιό δεν ήξερε τι να πρωτοδιαλέξη. "Ο Σάιντ όμως είχε σταθεί και θαύμαζε το χρυσόψαρο με τα ρουμίνια μάτια και τα φτερούγια με τα διαμάντια. "Ήταν το ίδιο το ψάρι, που είχε δη στο μαγκικό δνιερύ. Η Κλεοπάτρα ακολουθώντας τα μάτια του μικρού, Μάγεψε την επιθυμία του κι' έβγαλε στη Νά-Ντρα να δώσει το χρυσόψαρο. Η σκιάδα άμεινε το πήρε και το έβαλε μέσα στα χέρια του φτωχού Σάιντ. Πατέρας και γιος έκαιαν μία δαρεία υπάκλιση, ευχαριστώντας έτσι τη βασίλισσα της Αιγύπτου Κλεοπάτρα κι' έφυγαν γεμάτοι χαρά, λέγοντας: «Νά που άλλαξε και το δικό μας ριζικό. Μεγάλος είναι ο Θεός!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΡΗΣ και το αεροπλανάκι

— Θα φτιάξω ένα αεροπλανάκι για τα ανηψιάκια του Αντώνη. Θέλω να χάνω αυτά τα παιδιά ν' αγαπήσουν τις μηχανές...

ΔΟ ΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ... — Άκόμα να το τελειώσω το αεροπλανάκι σου!... — Ναι, αυτό που κάνει! είπε η σκιάδα ενθουσιασμένη.

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ... — Όχι ακόμα. Προέπει να δοκιμάσω τη μηχανή... — Έπί τέλους, έτοιμο, έ;

ΕΞΗ ΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ... — Τα παιδιά θα ενθουσιαστούν με το αεροπλανάκι αυτό... Καιρός είναι να σταματήσουν πια τα βάρελα παιχνιδιά τους...

— Και τώρα, παιδιά, κυττάξτε με πόση ακρίβεια θα πετάξει το αεροπλανάκι αυτό... Θα διαγράψει ένα μεγάλο κύκλο πάνω από το κεφάλιο μας και κατόπιν...

— Όλοι έάνω του, παιδιά!... Έντε είμαστε της αεροπορικής δύνης!... — Ζήτω!... Το πετύχαμε!...

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τών μικρών άναγνωστών μας

— Πότε έγινε ή άλωση τής Τριπόλεως;
— Στις 23 Σεπτεμβρίου του 1821.

— Πότε έγινε ή πρώτη έθνοσυνέλευσις καί ποῦ;
— Στήν Επιδάυρο, στις 14 Δεκεμβρίου του 1821.

— Ποιός βασιλεύς κυβέρνησε δεύτερος τήν ελεύθερη Ελλάδα καί πότε ήρθε;
— Ο Γεώργιος Α' καί ήρθε τόν Οκτώβριο του 1833.

— Τί γεγονός σημειώθηκε κατ'άρον έρχομό του;
— Η παραχώρησι τών Ιονίων νήσων.

— Ποιός είναι ό πιό μεγάλος άπό τούς άσκητάς, πού ώνομάστηκε καί καθογήτης τής έρήμου;
— Ο άγιος Άντώνιος.

— Ποιός προφήτης ήταν φολακρός καί τόν περιγελοῦσαν τά παιδιά, πού γι' αυτό, άλλωστε, τιμωρήθηκαν;
— Ο προφήτης Ελισαίος.

— Πότε κατελήφθη τó κράτος τών Πτολεμαίων άπό τούς Ρωμαίους;
— Τό 146 π.Χ.

— Ο Πλάτων ποιανού ήταν μαθητής;
— Του Σωκράτη.

— Τί ήταν ό Μέγας Άλέξανδρος;
— Βασιλεύς τής Μακεδονίας.

ΧΙΟΥΔΜΟΡ

ΟΛΑ ΣΟΦΑ

Ο Γιώργος κι' ό μικρός Πέτρος συζητούν:

Πέτρος: Γιατί έκανε ό Θεός τούς γάτους, Γιώργο;
Γιώργος: Για νά τρώνε τούς ποντικούς.
Πέτρος: Καί τούς ποντικούς, γιατί τούς έκανε;
Γιώργος: Για νά τούς τρώνε οι γάτες!

Ο Κωστής έπεσε στην αύλή καί χτύπησε τó πόδι του. Βλέπει, λοιπόν, μία γειτόνισσα καί τή ρωτάει τί νά κάνει.

Κι' εκείνη τού λέει:
— Νά πλύνεις καλά τó μέρος πού χτύπησε καί νά τού βάλεις ιώδιο.
Κι' ό Κωστής πλένει καλά τήν πλάκα τής αύλής καί τής βάζει ιώδιο μέ μεγάλη προσοχή.

Στις εξετάσεις τού σχολείου.
Δάσκαλος: Πώς ονομάζεται ή μεμβράνη, πού χωρίζει τó έσωτερικό αύτι άπό τó έξωτερικό;
Γιάννης: Τύμπανο.
Δάσκαλος: Γράψα! Καί μέσα άπό τó τύμπανο τί υπάρχει;
Γιάννης: Ο λαβύρινθος.
Δάσκαλος: Γράψα! Κι' άν πάμε πάρα μέσα τί βρίσκουμε;
Γιάννης: (θριαμβευτικά): Τό Μινώταυρο!

Η Νινέτα βρέθηκε ξαφνικά μέσα σε πολυκοσμία καί έχασε τή μαμά της.

Κύτταξε γύρω της κι' έπειδή δέν τήν έβλεπε πουθενά, άρχισε νά ρωτά τούς διαβάτες:
— Σας παρακαλώ, μήπως είδατε μία μαμά χωρίς τó κοριτσάκι της;

Η Μαριούλα, πού έχασε τó γατάκι της, είναι απαρνήγορητη.
— Βάλε μία άγγελία στις έφημερίδες, τής λέει μία φίληνάς της.
— Τί λες, καλέ! Μήπως έβρει νά διαβάξω τó γατάκι μου!

1/3

Κάτι έντελώς μοναδικό

Υποκαμισα
μέ 10 έγγυήσεις!

Λions® ΔΡΧ. 115

Λίος® ΔΡΧ. 150

Λόωνις® ΔΡΧ. 160

Λωόνων® ΔΡΧ. 180

ΜΕ ΤΙΜΕΣ ΕΝΙΑΙΕΣ
ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ειδικές φίνες ποπλίνες

•SANFORIZED•

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

στην πιό άψογη
έφαρμογή.

ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

® = Σημο κατατεθέν

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ: ΑΦΟΙ ΤΣΑΟΥΣΗ Α.Ε.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Η χρυμμένη παροιμία

Σ τή λη «Α»
1) ΜΑΣΗΜΑ. 2) ΚΑΙ-ΡΟΝ.
3) ΡΙΝΗΜΑ. 4) ΣΑΛΑΜΙ. 5) ΝΤΟΡΟΣ. 6) ΟΝΕΙΡΑ. 7) ΑΥΛΑ.
ΚΙ. 8) ΤΟΝΑΤΟ. 9) ΥΣΤΑΤΗ. 10) ΤΟΜΑΡΙ. 11) ΝΑΥΤΙΑ. 12) ΣΑΛΕΠΙ. 13) ΝΟΘΕΙΑ. 14) ΙΜΑΤΙΑ. 15) ΗΝΙΟΧΗ. 16) ΕΣΧΑΡΑ. 17) ΟΛΒΙΟΣ. 18) ΟΙΚΤΟΣ.

Σ τή λη «Β»
1) ΣΗΜΑ. 2) ΡΙΟΝ. 3) ΝΗ. ΜΑ. 4) ΛΙΜΑ. 5) ΟΡΟΣ. 6) ΙΕΡΑ. 7) ΚΙΛΑ. 8) ΝΑΤΟ. 9) ΗΤΑ. 10) ΡΙΜΑ. 11) ΑΥΤΙ. 12) ΛΕΠΙ. 13) ΘΕΙΑ. 14) ΑΤΙΑ. 15) ΗΧΟΙ. 16) ΧΑΡΑ. 17) ΒΙΟΣ. 18) ΣΤΟΚ.

Η παροιμία πού σχηματίζεται μέ τά δυό πρώτα γράμματα είναι: «Μακάρι σαν τόν Αύγουστο νάσαν οι μήνες όλοι».

Τρεις μαγικές εικόνες
χωρίς εικόνα

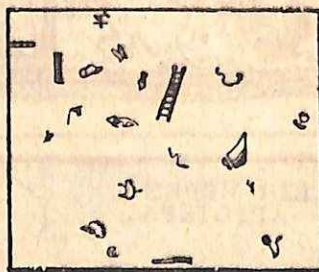
1) ΦΑΡΣΑΛΑ (.... ΦΑΡΣΑ, ΛΑΚΗ...)
2) Γιά τó ΑΜΑΞΙ (τΑ ΜΑΞΙΛΑ, ΡΙΣ)...
3) Στην ΥΔΡΑ (ποΛΥ ΔΡΑστή, ΡΙΟ).

Κρυπτογραφιδόν
1) ΚΑΛΥΜΝΟΣ. 2) ΑΛΥΣ. 3) ΛΑΜΑ. 4) ΥΜΝΟΣ. 5) ΜΑΛΑΚΟΣ. 6) ΝΟΜΑΣ. 7) ΟΚΝΟΣ. 8) ΣΚΥΜΝΟΣ.

Στοιχειόγραφος
ΑΥΛΟΣ — ΔΑΥΛΟΣ.

Λεξιγράφος
Μελιγιά (Μέλι-γάλα).

20 μικροδιαφορές

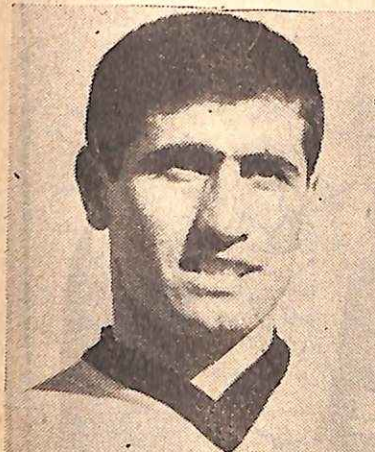

Τό σχέδιό μας δείχνει καθαρά τρία άκρίβως σημεία έρισκοντα ή 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις τού ύπ' άριθ. 924 σταυρολέξου

Οριζοντίως:
1) ΒΕΛΓΙΟΝ — ΙΛΙΣΣΟΣ. 2) ΣΑΟΣ — ΝΕΕΣ. 3) ΕΧΩ — ΝΑΓ. ΚΑΣΑΚΙ — ΑΣΟ. 4) ΜΑ — ΝΟΙ. ΚΙ — ΙΛΑΡΑ — ΑΛ. 5) ΠΡΑΟΣ — ΡΑΚΟΣ — ΑΠΑΛΑ. 6) ΤΑΔΕ — ΚΣΟΝΙΑ — ΟΦΙΣ. 7) ΑΡΤΟΣ — ΣΤΕΝΗ. 8) ΣΙΜΟΥΝ — ΕΝΗΡΗΣ. 9) ΠΑΤΩ — ΣΑΛΑ. 10) ΚΟΝΙΑΚ — ΕΡΟΜΑΙ. 11) ΤΑ. ΣΙΑ — ΛΙΑΝΑ. 12) ΙΝΕΣ — Α. ΣΤΟΡΙΑ — ΟΔΟΙ. 13) ΜΕΣΟΣ — ΤΑΣΙΝ — ΑΜΑΡΑ. 14) ΑΡ — ΣΟΡΟΣ — ΓΟΕΡΑ — ΟΚ. 15) ΙΟΝ — ΠΑΡΤΑΣΙΣ — ΙΣΟ. 16) ΕΑΕΜ — ΜΙΣΟ. 17) ΤΣΑΝΑΚΙ — ΗΜΙΣΕΙΑ.

Καθέτως:
1) ΜΕΜΠΟΣ — ΚΡΙΜΑΙΑ. 2) ΧΑΡΑ — ΝΕΡΟ. 3) ΕΣΩ — ΑΔΑ. ΜΑΝΤΕΣ — ΝΕΣ. 4) ΛΑ — ΝΟΕΡΟ — ΙΑΣΟΣ — ΔΑ. 5) ΓΟΝΟΣ — ΤΥΤΑΣ — ΣΟΠΕΝ. 6) ΙΣΑΙ — ΚΟΝΑΚΙ — ΡΑΜΑ. 7) ΓΚΡΑΣ — ΑΣΤΟΡ. 8) ΝΙΚΙΑΣ — ΤΑΣΑ. ΚΙ. 9) ΚΟΜΟ — ΕΛΟΣ. 10) ΙΑΣΙΟΝ — ΡΙΓΑΝΗ. 11) ΑΛΣΙΣ — ΛΙΝΟΣ. 12) ΙΝΚΑ — ΑΤΕΛΕΙΑ — ΕΙΜΙ. 13) ΣΕΙΡΑ — Ε. ΝΑΡΑ — ΑΡΣΙΣ. 14) ΣΕ — Α. ΠΟΝΗ — ΟΝΟΜΑ — ΣΕ. 15) Ο. ΣΑ — ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ — ΙΟΙ. 16) ΣΑΛΙ — ΟΡΟΣ. 17) ΚΟΛΑΣΙΣ — ΙΝΙΑΚΟΝ.

Ο Δημ. Παπαϊωάννου.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΓΕΡΙΑ

ΔΗΜ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Ένας ακόμη άετός...

ΕΙΝΑΙ ό καλύτερος παίκτης τής ομάδος του, τής «ΑΕΚ». Όσοι έχουν δει τούς τελευταίους άγώνες τού «Δικεφάλου Άετού», δέ χρειάζεται νά ψάξουν πολλή ώρα στό μυαλό τους, γιά νά άνακαλύψουν τόν πιό άποδοτικό. Ομόθυμη είναι ή γνώμη, ότι ό Δημήτρης Παπαϊωάννου ήταν μεγάλο άπόκτημα γιά τή δικαιοκλή «Ένωσις».

Ο Παπαϊωάννου γεννήθηκε τó 1942, στό χωριό Νικομήτεια τής Βεροίας. Στό χωριό του υπάχει μία ομάδα, ή «Νέα Γενεά». Τους παίκτες αὐτῆς τής ομάδας έβλεπε κάθε μέρα, καθώς έφευγε άπό τó σπίτι του γιά νά πάει στό σχολείο. Όταν τελείωσε τó Δημοτικό, άρχισε νά... έρωτοτροπεί στό σοβάρα μέ τή σπογγούλη θεά τών γηπέδων. Η δόξα καί ή φήμη τών άλλων συγχωριανών του δέν τόν άφηναν ήσυχο. Ένοιωσε, ότι στις φλέβες του έτρεχε ποδοσφαιρικό αίμα. Καί τήν περίοδο 1958-59, άπό παίκτης τών χωροφυλάκων γίνεται έπίσημος ποδοσφαιριστής τής «Νέας Γενεάς». Έπαιξε ένα χρόνο μέ τήν ομάδα τού χωριού του, έκανε μερικά ταξίδια γιά άγώνες στό γύρω χωριό καί πόλεις. Τό ταλέντο του είχε άρchiσει νά γίνεται γνωστό. Καί, μία μέρα, ό χωρικός πήρε μία πρόσκληση νά γίνη άστος! Η «Βέροια» (πού έχει τή έδρα της στην διώνυμη πρωτεύουσα) τόν ενέταξε στην δύναμή της, στην περίοδο 1960-61. Στην ίδια ομάδα έπαιξε καί κατά τήν παρελθούσα σαιζόν. Άλλ' όπως είναι εύνητο, ένα τέτοιο ταλέντο, ποτέ δέ μένει στόν τόπο του. Γιατί δέν τό γωοράει...

Ο νεαρός παίκτης ήθελε νά πάη στόν «ΠΑΟΚ» Θεσσαλονίκης. Έπιθυμούσε νά παίξει σε μεγάλη πολιτεία, μπροστά σε πολλό κόσμο. Έχει έβλεπε, ότι είναι ή θέσι του. «Νόμιμα, ότι ό ΠΑΟΚ θά εκπλήρωνε τά όνειρά μου—μάς είτε—κι' έκτός αὐτοῦ, άν πηγαίνα στην Θεσσαλονίκη, θά ήμουν κοντά στους γονείς μου». Όμως, ή τύχη δέ θέλησε έτσι. Τόν έφερε άπό τή «Βέροια» στην «ΑΕΚ», όπου πάντως βοήθη πολλή στοργή καί κατανόηση.

Είμαι ευχαριστημένος—μάς είτε—πού μέ πήρε ή «ΑΕΚ». Σ' άλλους τούς άγώνες προσπάθη νά άποδίδω τó καλύτερο, γιά νά ικανοποιώ τούς οπαδούς της. Άλλά ή θέσι μου δέν είναι έξω άποστρα. Μού ταιριάζει πιό πολύ ή

Αθλητικά παραβκήνια

Θέσι του μεσα άριστερά, όπου έχω συνηθίσει νά παίζω. Άν κάνω, λοιπόν, καί κανένα λάθος, νά μέ συγχωρούν οι φίλοι τής ομάδας μου.

Σεμνός καί άπλός σαν άγθροπος καί πρακτικός σαν παίκτης, ό Δημ. Παπαϊωάννου, έχει ένθυσίασει τούς οπαδούς τής «ΑΕΚ». Έκείνο, πού έπιθυμεί τώρα είναι νά σταθεροποιηθ στην πρώτη ομάδα καί νά υποφέρει νά εργασθ

σίες γιά τήν έκλογή έννέα συμβούλων στην ΕΠΟ.

— Στους όγτώ τής παρατάξεως τού «Παναθηναϊκού», προσετέθη καί ό εκπρόσωπος τής Έν. Πατρών, κ. Γιο. Βούλτσος, πού παρατήρησε κατόπιν υποδείξεως έκ Πατρών...

— Άπό τούς άγώνες τού «Ολυμπιακού» καί τού «Εθνικού» Πειραιώς, θά κρατά ή ΕΠΟ ποσό 2.000 δραχ. μέχρι ότου γίνη

στά σχέδια του προς τήν ΕΠΟ, νά δημιουργηθούν «σχολές ποδοσφαιρικές», όπου θά διδάσκονται τó άθλημα μαθητές ηλικίας 12-14 χρόνων.

Μ' αυτό τόν τρόπο, ό ξένος ειδικός πιστεύει, ότι οι νέοι θά μαθαίνουν τó ποδόσφαιρο μέ τή σωστή τεχνική του καί τούς κανόνες του καί θά γίνονται καλοί άθλητες.

Αντί τού άγώνος «Ελλάδος-Αντικῆς Γερμανίας», πού ματαιώθηκε, θά γίνη τώρα στη Θεσσαλονίκη ένα μάτς μεταξύ τής πολιτικής καί τής στρατιωτικής εθνικής ομάδος. Δηλαδή... ένδοσυνεταρικούς πολέμους μεταξύ Τσαντι-Μαροπούλου!

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ-ΣΧΟΛΙΑ

ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟΥ

Αυτές τις ήμέρες θά γίνη στη Φλωρεντία σύσκεψι τών ποδοσφαιριστών «Ομοσπονδίων Βελγίου, Γουανίας, Γαλλίας, Γαλλίας, Πορτογαλίας καί Ελλάδος, μέ σκοπό τή δημιουργία ενός διεθνούς τουρνουά, σέ αντικατάστασι τού «Μεσογειακού Κυπέλλου», πού ή διοργάνωσι του, γιά διαφόρους λόγους, άπέτυχε. Τήν Έλληνική Ποδοσφαιρική «Ομοσπονδία θά εκπροσωπήσει ό πρόεδρος της κ. Α. Μέρμηγκας.

Όπως έγινε γνωστό, ή ΕΠΟ θά ύποστηρίξη νά γίνηται τó τουρνουά αύτό σε μία ή δυό πόλεις καί στό περιορισμένο χρονικό διάστημα τής μιας έβδομάδος, ήτοι όπως περίπου γίνεταί καί μέ τó παγκόσμιο κύπελλο.

ΜΕ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΗ

Η ΕΠΟ δήλωσε, ότι ή εθνική ποδοσφαιρική ομάδα θά λάβη μέρος στους Ολυμπιακούς άγώνες τού Τόκιο. Η ομάδα θά αποτελέται άπό καθαράς έρασιτέχνες παίκτες. Η ίδια έρασιτεχνική ομάδα θά μετάσχει καί στους Μεσογειακούς άγώνες τής Νεαπόλεως.

ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

Η διοίκηση τής ΕΠΟ άπεφάσισε νά καθιερώσει στους ποδοσφαιρικούς άγώνες άθλητικό εισιτήριο, προς έπίτα δρομίες. Κάθε σωματείο θά δικαιούται νά προμηθεύεται προπωλημένο άθλητικό εισιτήριο.

ΠΟΔΗΛΑΤΟΔΡΟΜΙΟ

Πώς μπορεί νά προωδηθ ή ποδηλασία; Άσφαλός όχι μόνον μέ άγώνες στους δρόμους, αλλά καί μέ ποδηλατοδρόμιο. Όστόσο, ούτε καν τό σκέφτονται οι άρμόδιοι. Δέ γίνεται λόγος γιά τήν άνάγκη αὐτή. Έπομένως δέν πρέπει καί νά περιμένουμε νά αναπτυχθ τό θαυμάσιο αύτό άθλημα, μέ τó άπάρουν, μοναδικό ποδηλατοδρόμιο τής απομεμακρυσμένης Ρόδου. Κάποτε πρέπει νά μνη κι' αὐτή ή υποχρέωσις προς τó άθλημα—σε προγραμματισμό. Όπως τό επάλαί ντε σπιδς Θεσσαλονίκης, τό κέντρο σπιδς Αγίου Κοσμά καί άλλα άθλητικά έργα, έτσι καί τó ποδηλατοδρόμιο, νομίζουμε, πρέπει νά πάρη τήν σειρά του, γιά νά γίνη κάποτε. Διαφορετικά καμμία ποτε πρόδοσι δέν θά έλθι στό σπορ τής ποδηλασίας, πού άνήκει σ' όλες τις άλλες χώρες τής Ευρώπης.

Μία περίεργη φάσι άπό τόν άγώνα «Παναθηναϊκού»—«Απόλλωνος» Καλαμαριάς 6-1: Ο τερματοφύλακας τών Καλαμαριανών Χατζηαφώνης άποκρούει ή υπάλλα, ενώ οι Τσιμαλές, Μήτορας, Παροικολοῦν καί οι Παπαδόπουλος καί Λουκαίου έχουν πάσει... έναρσις καί διαφορετικές κατευθύνσεις.

Ο Γκαμπόρ ένοιωσε τις σφαίρες να γίνονται στην πλάτη του..

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΖΗΣΕ ΔΥΟ ΦΥΡΕΣ!

Ένα δραματικό επεισόδιο από την εύγριχη Αντίσταση

ΜΕΣΑ στο σκοτεινό ύγρο και παγωμένο κελί της φυλακής επικρατούσε μία βαριά σιωπή. Οι άνθρωποι, που βρίσκονταν εκεί μέσα — όλοι μέλη της ούγγρης Αντίστασης — έβλεπαν πώς, μόλις οι Ναζίδες θα τελειώναν με τους άρχηγούς τους, θα έχογαν ή σειρά τους...

Σε μία γωνιά, κάθονταν γάμοι, χειροσπασμένα δυο παιδιά 17 χρονών, ο Γκαμπόρ κι η Πλόνα. Αγαπιόνταν κι' έπρόκειτο να παντρευτούν, όταν τους πιάσανε οι Γερμανοί... Οι άντρες ποστά! γάγισε ξαφνικά ένας δευροσύλας, απ' την πόρτα του κελιού.

Ο Γκαμπόρ σηκώθηκε, έσφιξε για τελευταία φορά το χέρι της αγαπημένης του και μπήκε στη γαλαξία με τους άλλους. Ξεκίνησαν, περπατώντας 5 χιλιόμετρα, μέσα στη νύχτα, απ' τους έρημους δρόμους της Βουδαπέστης, και κατά τις 3 φτάσανε στην όχθη του ποταμού.

Οι Ναζίδες τους βάλανε όλους στη γαλαξία, με το πρόσωπο προς το νερό. Ένας δυνατός ποδοβολός έλεσε πάνω τους. Έπειτα ακούστηκε το πρόσταγμα:

— Πύο! Ο Γκαμπόρ ένοιωσε τις σφαίρες να γίνονται στην πλάτη του! Καθώς έφευγε, με το κεφάλι υποστά, στο ποτάμι, οι τελευταίες του σκέψεις ήταν:

«Αυτό λοιπόν είναι ο θάνατος... Πλόνα... Έλπιζο να μην υποφέρετε τόσο, έσ... Πόσο βαθιά είν' εδώ τα νερά... Βαθύ και παγωμένο... Πώς κοιμόντο!...»

Έπειτα έλασε τις αισθήσεις του. Μα δεν είχε πεθάνει... Η μάλλον, ξαναγύρισε απ' τον κόσμο των νεκρών!

Η δεύτερη ζωή του άρχισε, όταν ένας γερο-ψαράς τον έβγαλε απ' το νερό, 200 μέτρα πιο κάτω απ' τον τόπο της εκτέλεσής. Τον πήρε σπίτι του, και τον έκοιμη έπ' 6 μέρες. Σ' αυτό το διάστημα, ο Γκα-

μπόρ συνήλθε τέσσερες φορές μόνοι, για λίγα λεπτά πάντα. Έπειτα, ο γιατρός, που τον είχε περιποιηθ' κοντά, κατάρφερε να τον βάλει σ' ένα νοσοκομείο, με ψεύτικο όνομα. Κι' ο νεαρός έμεινε εκεί, όπου τελείωσε ο πόλεμος κι' έφυγαν οι Ναζίδες.

Είχε γίνει πιά καλά και υπόρεσε να ενοχασθ' σ' ένα τοίχο, όπου γνώρισε κι' αγάπησε την Ίουδη, την ταμία. Ήθελε να την παντρευθ'... Αλλά, έβαλουντο να τον τυραννί η άδανησι της Πλόνας, της πρώτης του αγάπης.

Έφαξε, οώτης παντού γι' αυτήν.

Μα δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν; του λέγανε οι γνωστοί του. Η Πλόνα είναι πεθαμένη. Ποιος ξέρει πού την έχουν θάψει... Είναι πεθαμένη!

«Ε, κι' έμεις τι είμαστε; Έγώ, έσεις, όλοι είμαστε πεθαμένοι! Απαντούσε κείνος.

Γιατί — όπως διαπιστώσανε οι γιατροί μιας ψυχιατρικής κλινικής, όπου μπήκε για νοσηλεία — παρουσίαζε μία νοση- σιζοφρενεία. Πίστευε δηλαδή, ότι τον είχαν εκτελέσει οι Γερμανοί κι' ότι ήταν νεκρός, όπως κι' όλοι όσοι βρίσκονταν γύρω του!

Είχε τη βεβαιότητα, πως συνέγιζε τη ζωή του μετά το θάνατο, σ' έναν άλλο κόσμο. Και έπαιζε να βοηθ' αυτόν την Πλόνα, έσ' όσον είχε πεθάνει κι' εκείνη. Θεωρούσε υποχρέω- σί του να της πη πως είχε ά- γαπήσει μιάν άλλη και πως θα την παντρευόταν...

Αφού τον κράτησαν λίγο καιρό στο ψυχιασείο, τον άφησαν ελεύθερο, χαρακτηρίζοντάς τον ως σιζοφρενή άθεράπειτο, άλλ' άξιόπιντο. Σαγαγόρισε τότε στην Ίουδη, που η πίστη της σ' αυτόν ήταν δυνατή, όσο κι' ο έρωτάς της και δεν έκανε τις ελπίδες της πως θα τον έκανε καλά.

Μία μέρα, η Ίουδη έφαθε πως είχε επισκευθ' την Ούγγαρία κάποιος διάσκιος Βρε- ταννός ψυχίατρος. Ζήτησε λοι- πόν τη βοήθειά του. Έκείνος,

συγκινημένος απ' την περίστα- σί της, δέχθηκε να εξετάσει το Γκαμπόρ.

Αποάσισα να δοκιμάσω μια μέθοδο όχι τόσο «εθόδη- ση», όπως έστερα στην Ίουδη. Έλπιζο να πετύχω!

Πρώτα απ' όλα, φρόντισε να συγκεντώσει κάθε πληροφορία, άχουα και την παραμικρότερη, γύρω απ' την περασμένη ζωή του Γκαμπόρ. Ακολουθώντας τις υποδείξεις του, η Ίουδη του προμήθευε εκατοντάδες φωτο- γραφίες ανθρώπων και τόπων, που ήξερε άλλοτε ο άγαπημέ- νος της. Μαγνητοφώνησε τη φωνή της μητέρας του, που τον μάλωνε δής, να νάταν άκό- μα παιδί. Έλπιζε, τις καυτιά- νες της εκκλησίας του γουοιό- του και γαυγίσματα αγίου — γιατί, όταν ήταν ο Γκαμπόρ 5 χρόνων, τον είχε βαπτίσει ένα σινι.

Πήγε άκόμα στόν άλλοτε δά- σκαλό του, τον έβαλε να πη τη σινηθισμένη του φορά «Θά εί- σαι άχρηστο βάρος της κοινω- νίας» και τη μαγνητοφώνησε κι' αυτήν, καθώς και κρότους από ντουφεκίες.

Κόλλησε τις φωτογραφίες στόν τοίχους της κάμαρας, ό- που βρισκόταν ο Γκαμπόρ. Ξα- πλωμένος σ' ένα κρεβάτι και περιτογνιμένος, με παραβάν, ώστε να μη βλέπη τίποτα στην άοχη.

Τοποθέτησε γύρω διάφορα αντίκειμενα του παιτικού σπι- τίου του, ένα μεγάλο ρολόι του παππού του, διάφορα παιδικά παιχνίδια του...

Έπειτα ο ψυχίατρος ύπνότη- σε το νέο και, με την υποβολή, τον έφερε πίσω στά παιδικά του χρόνια, δείχνοντάς του συγχό- νους τη μία ή την άλλη φωτο- γραφία, η παίχοντας, ότι είχε μαγνητοφώνησει.

Προχώρησε έστερα στην επο- χή, που μπήκε στην Αντίστα- σί. Τον βοήθησε να ξαναζήση τη σινηή της συλλήψεώς του, τις τελευταίες ώρες, που είχε περάσει με την Πλόνα στο κελί της Γρεστάλο. Έκανε, τέ- λος, μία αναπαράστασι της εκ- τέλεσής — με το φως του προ-βολέως και τις ντουφεκίες.

Η φυσιογνωμία του Γκα- μπόρ αλλοιώθηκε απ' τον πόνο, σά να την ξαναχτυπούσαν οι σφαίρες. Ο γιατρός άκούμπη- σε στό στήθος του ένα μεγάλο κομμάτι πάγνου, που παρίστανε το κρύο νερό του ποταμού.

Αυτό, λοιπόν, είναι ο θά- νατος... μονομύησε ο Γκα- μπόρ... Πλόνα... Έλπιζο να μην υποφέρεις τόσο έσ... Πόσο βα- θιά είν' εδώ τα νερά!...

«Όχι, δεν είν' ο θάνατος, του έπτε σταθερά ο ψυχίατρος. Θά έσης! Θά έσης!

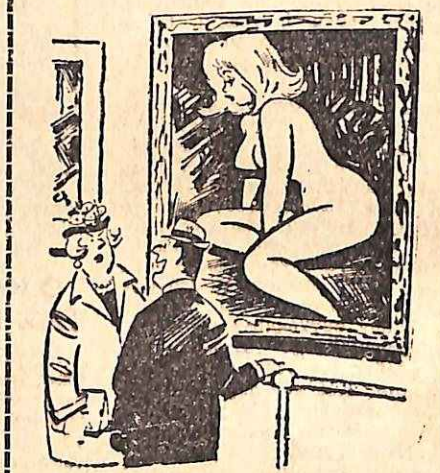
Ο νέος ήρμήσε, επιτέλους, και σ' έβστησε στόν ύπνο. «Ο- ταν ξεκίνησε, δέ θυμόταν τίπο- τα απ' τον ύπνωτισμό του. Εί- γε όμως ξαναβόη τελείως τα λογικά του. Ήξερε πιά πως ή- ταν ζωντανός και δεν ξανάνα- νε ποτέ λόγο για τον άλλο κό- σμο των πεθαμένων».

Θυμόταν όλα τα περασμένα, ως την εκτέλεσί του, είχε ξε- γάσει όμως τα χρόνια, που ά- κολουθήσανε... όλα, εκτός από την αγάπη του για την Ίου- δη. Την παντρεύτηκε έπειτα από λίγο και άφανε μαζί για την Άγγλια, όπου έζυνε από τό- τε εδντυγμένοι.

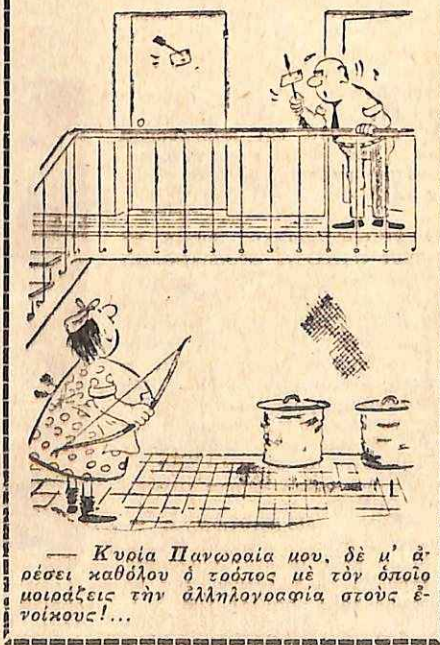
Ο άνθρωπος, που έζησε δυο φορές — είναι τώρα πιανίστας της τρά — σ' ένα κέντρο του Λον- δίνου.

Μία στιγμή κύριε δήμαρχε, ν' ά- κούσω τ' αποτελέσματα του «Πρό-πό»!

Τι κάνω εδώ; Θανατώω το θαυμάσιο πλαίσιο του πίνακα, κουκλα μου!

Κυρία Πανωραία μου, δέ μ' ά- ρέσει καθόλου ο τοσπος με τον οποίο μοιράζεις την αλληλογραφία στόνς έ- νοίκους!...

Η αλληλογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στίς: Ζαφειρία Δια- κάκη, Σητεία, Κούλα Νικολαΐδου, Σάμον, Μαρίαν Π. Ν., Αίγιον και Κικήν Πουλάκη, Ένταθα.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟ- ΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στόν: Χρή- στον Χαραλάμπους, Παναγιώτην Παναγιωτόπουλον, Νικόλαον Νικο- λάου, Στυλιανόν Παπακανάκη, Σπύρον Ριζώτην, Ίωάννην Καρυ- δών, Παλυσών Πολυμερόπουλον, Λέ- λα Μακρή, Κική Ροντίρη, Γιώταν Νικολάου, Μαρίνη Παππά και Άγ- γελικήν Χρονόπουλου.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Έλίζα Κυπρια- νού, Ταχ. Κιβ. 905, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους, ηλικίας 20—25 χρόνων, κα- τά προτίμησι ναυτικούς, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής και στα- θερής φιλίας.

Η Μιμικά Ίωαννί- δου, ή Σόνια Νικολά- ιδου και ή Νάντια Μι- χαηλίδου, Γαλιταίου Νο 18, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους, ηλικίας 20—28 χρόνων, απ' όλο τον κό- σμο.

Η Στέφη Κωνσταν- τινίδου, Εκκλησίας Αγίου Λαζάρου 13, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση με μαθή- τριες από την Αθήνα και τον Πει- ραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς και την ανταλλαγή κάρτ — ποστάλ. Το ίδιο θέλει και ή Λένια Πιερίδου, για την οποία ισχύει ή ίδια διευθύσι.

Η Άννούλα Κων- σταντινίδου και ή Ε. Άντωνιάδου, Μαρίας Πιερίδου Νο 8, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέ- ους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπα- ραίτητη.

Η Άλβια Γαλάζη, Δαιδάλου Νο 3, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, άγγλική και ιταλική γλώσ- σα, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτο- γραφία άπαραίτητη.

Η Μάρω Γεωργιά- δου και ή Λίδια Χ. Δημη- τριάδου, Γερμανού Πατρών Νο 67, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέ- ες και νέους απ' όλο τον κόσμο, ι- διαίτερα από την Κρήτη και την Αθήνα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτο- γραφία άπαραίτητη.

Η Γκλόρια Δημη- τριάδου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλο τον κόσμο, ιδιαιτέρως από την Αθήνα, με σκοπό τη γνωριμία και την άν- ταλλαγή σκέψων.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Μιχαλάκης Ι. Ρου- σιάς, Άργακι, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους και νέες, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Σαββάκης Μιχα- ήλ, (16 χρόνων), Ομορφιά, Λευ- κωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλο- γραφήση με μία νέα, ηλικίας 16—17 χρόνων. Φωτογραφία άπαραί- τητη.

Ο Ν. Κισσοπόδας, Άγία Μαρίνα Ευλάτου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήση με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ήλι-

κίας 18—20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φιλίας.

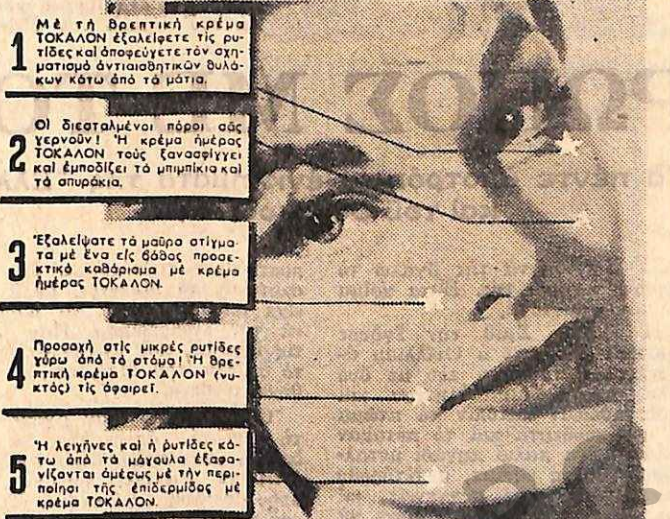
Ο Α. Μιχαήλ, Ίλαρίωνος Νο 9, Βαρύσια, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες από την Ελλάδα και ιδιαιτέρως από τα νη- σιά Χίο, Ρόδο και Κρήτη, ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπό την άνά- πτυξι μίας καλής και σταθερής φι- λίας. Το ίδιο θέλει και ή Τ. Α- κής Γεωργίου, Δερυνείας Νο 26, Βαρύσια, Κύπρος.

Ο Α. Πολυδωρίδης και ή Χαραλάμπους, (17 χρόνων), Κάτω Γαλιτά, Πάφος, Κύ- προς, θέλει ν' αλληλογραφήση με Έλληνίδες μαθήτριες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Τζών Δημητρίου, Co C.I.T.A., Λευκωσία, Κύπρος, ζη- τεί ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαιτέρα από την Αμερική και την Ισπανία, ηλικίας 17—21 χρόνων, στην ελληνική και άγγλική γλώσσα, με σκοπό την άν- ταλλαγή σκέψων και τη δημιουρ- γία μίας καλής και σταθερής φι- λίας. Φωτογραφία άπαραίτητη. Το ίδιο επιθυμεί και ή Άνδρέας Μιχαήλ, για τον οποίο ισχύει ή ίδια διευθύσι.

Ο Α. Σαββάκης, (17 χρόνων), Κάτω Γαλιτά, Πάφος, Κύ- προς, θέλει ν' αλληλογραφήση με Έλληνίδες μαθήτριες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ι. Χαραλαμπίδης,

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ 5 ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΑΣ

Με αυτές τις δύο Κρέμες ΤΟΚΑΛΟΝ θα δώσετε στην επιδερμίδα σας όση της χρειάζεται για να μείνει πάντοτε δροσερή και νεανική. Η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ άναζωογονεί το δέρμα. Μόλις την μεταχειρισθ' έ, η επιδερμίδα σας θα γίνη πιο άσπρη και δροσερή, σαν δελουδο. Το σπυράκι, το μαύρο στίγμα, η κοκκινί- λες, οι δισκαλμένοι πόροι θα εξαφανισθούν πολύ γρήγορα. Η ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ (νυκτός) περιέχει ΜΠΙΟΞΕΛ. Είναι ένα πολύτιμο στοιχείο άναζωογενεσ του δερματος που ζωογονεί και θανατώνει στην επιδερμίδα νεανική ύμωρφή, φρεσκάδα και όψι δελουδένια.

Το ΤΟΚΑΛΟΝ ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

Table with 2 columns: Subscription type and Price. Includes rates for 3 months, 6 months, and 1 year.

Table with 2 columns: Subscription type and Price. Includes rates for 3 months, 6 months, and 1 year.

Εμβάσματα Έξωτερικού δια ταχυ-δρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια τραπέζιτικής τοιαύτης προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ», Δραγα, τσάνιου 4. (Πατεία Κλαυθμώνος), Αθήνα.

Διευθυντής-Διοικητής και Όπεύ-θυνος κατά Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΤΖΗΣ. Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Δι' αυτής και Όπεύθυνος Τυπογραφείου ΚΩΝ ΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ. Ναϊάδων 24. Παλιόν Φάληρον

Περικλέους Νο 73, Λευκωσία, Κύ- προς, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προ- τίμησι από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθε- ρής φιλίας.

Ο Φίλιππος Μιχα- ήλ, (18 χρόνων), Καζαντζίκι Νο 7, Ακρόπολις, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσ- σα, με σκοπό ό,τι ήθελε επακόλου- θήσει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Άνδρέας Λουκί- δης, Κούκλις, Πάφος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση με Έλλη- νίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό τη συνά- φι μίας καλής και σταθερής φιλι- ας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Άνδρέας Παπα- μιχαήλ, (19 χρόνων), Πραξι- τέλους, Νο 14, Μόρφου, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Παντελής Κυρια- κίδης, Σουρουκλή Νο 14, Λάρ- νακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογρα- φήση με νέες από την Ελλάδα ή την Αμερική, ηλικίας 14—16 χρό- νων, με σκοπό τη συνάφι μίας κα- λής και σταθερής φιλίας. Φωτο- γραφία άπαραίτητη.

Ο Γιαννάκης Κων- σταντινός, Παμπούλας Νο 11, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες από την Έλ- λαδα.

Ο Γ. Νικολαΐδης, Λεωφόρος Ελλάδος Νο 50, Κτήμα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέους και νέες, με σκοπό τη γνω- ριμία.

Ο Λούζος Χρήστος, (18 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 702, Λεμε- σός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλο- γραφήση με νέες απ' όλο τον κό- σμο, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής και σταθερής φιλίας. Το ί- διο θέλει και ή Μιχαήλ Ακής Παναγιώτου, (23 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 402, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος.

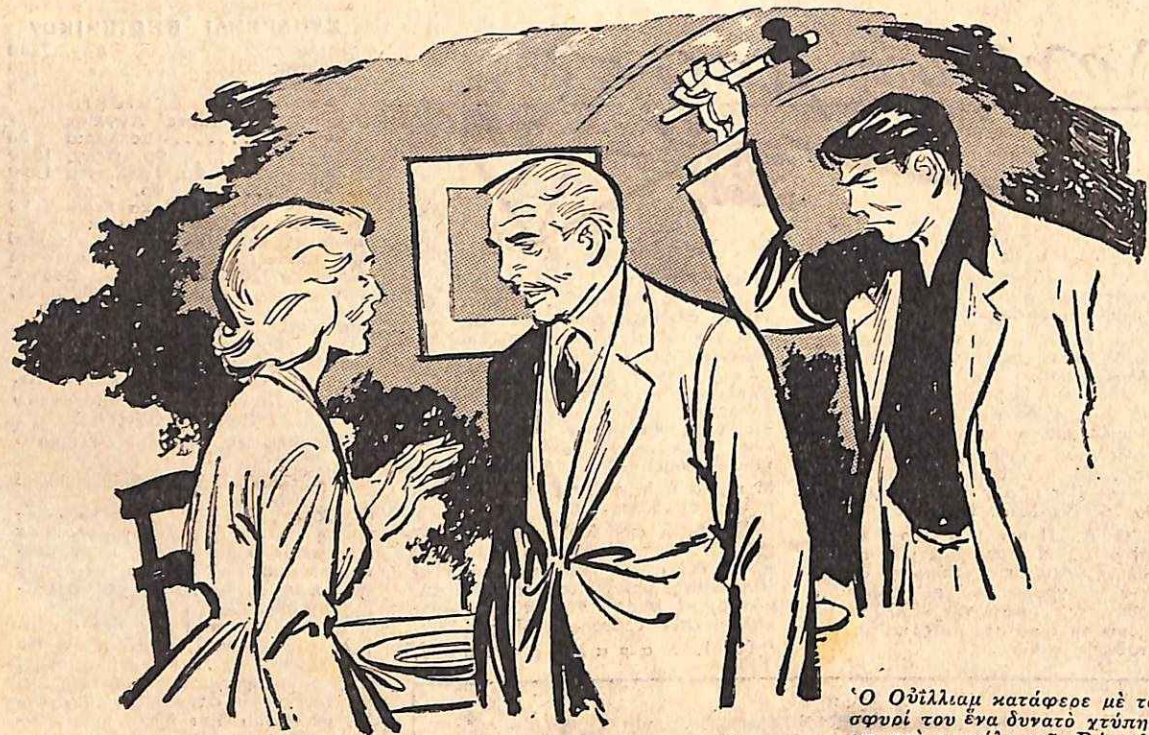
Ο Γιαννάκης Σω- μού, Έρμου Νο 59, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήση με Έλληνίδες, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μίας καλής και σταθερής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Αθανάσιος Πα- τσούλης, Νέστωρος 40, Αθή- ναι, Αγγλία, GREECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες από την Αυστραλία και τον Καναδά, ήλι- κίας 18—23 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο. Φωτογρα- φία άπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Σταυρούλα Παπα- γεωργίου, (27 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, Αθη- ναι, GREECE, θέλει ν' αλληλογραφή- ση με μορφωμένους και σοφούς κυρίους του έξωτερικού, ηλικίας έ- νω των 40 χρόνων, στην ελληνική και άγγλική γλώσσα.

Ο Ουίλλιαμ κατάφερε με το σφυρί του ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι του Ράντελ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΦΥΡΙ

ΠΩΣ ο Ουίλλιαμ Σμιθ κατάφερε να τυλίξη την όμορφη Ντόροθυ Λάκσον; Μυστήριο! Ο Ουίλλιαμ, μ' όλο που δεν είχε περάσει τα είκοσιπέντε χρόνια, ήταν πολύ κακοφτιαγμένος και φαλακρός. Μά είχε ένα μεγάλο σπύτι στη Μοντάνα και έκανε πολύ άγρια. Από τ' άλλο μέρος, η Ντόροθυ ήταν όμορφη κι' από τους δύο γονείς της και δεν είχε κανένα που να ενδιαφερόθη γι' αυτήν. Η δυστυχισμένη δούλεψε σ' ένα μπάφ. Και, φυσικά, βοηθούσε πώς ήταν καλύτερο ν' ακολουθήσει τον Σμιθ στο σπίτι του, σά μνηστή του. Αργότερα, θά παντρεύονταν.

Στην απόφαση της συνετέλεσε κι' η Έλεν Σμιθ, η μητέρα του Ουίλλιαμ.

— Ο γιός μου δεν είναι πολύ καλοφτιαγμένος, της είπε. 'Αλλ' έχει καλή καρδιά και θά ζήσει ευτυχισμένη μαζί του.

Τα χοήματα δεν έλειπαν ποτέ από το σπίτι. Κι' όστος, ο Ουίλλιαμ, δε φανόταν πως έκανε καμιά δουλειά. Η Ντόροθυ Λάκσον δεν έμαθε ποιά ήταν η προέλευση αυτών των χοήματων, παρά μόνο όταν τον έπιασαν για την κλοπή ενός αυτοκινήτου και τον καταδίκασαν σε διετή φυλάκιση. Άνδισμένη από την τραγική αυτή αποκάληψη, έφυγε τότε από το σπίτι κι' από την Μοντάνα.

Ο Ουίλλιαμ, που έμαθε την αμαχόρησή της από τη μητέρα του, δεν τη συγχώρησε.

— Μόλις βγώ από τη φυλακή, θά τη βοή και θά τη σκοτώσω, έλεγε στους άλλους καταδίκους. Πραγματικά, τη βοή μετ' την αποφυλάκιση του και, με την υποσχέση πως θά την παντρευόταν άμεσα, την έπεισε να ξαναγυρίσει στο σπίτι.

Αλλά, στο μεταξύ, είχε καταστρώσει ένα άλλο σχέδιο μαζί με τη μητέρα του. Μία νύχτα, που η Ντόροθυ κοιμόταν στο χορό της, την χτύπησε μ' ένα σφυρί στο κεφάλι. Ήταν έτοιμος να της καταφέρει και δεύτερο χτύπημα, όταν του είπε η μητέρα του:

Τα πέντε αποτρόπαια εγκλήματα της Έλεν και του Ουίλλιαμ Σμιθ

— Στάσου να της βγάλω το όμορφο νυχτικό της. Είναι κοίμα να πάει χαμένο!...

Η Έλεν Σμιθ την έδωσε βιαστικά και τότε ο Ουίλλιαμ άποτειλώσε το θύμα του με δυο άλλα χτυπήματα. Μητέρα και γιός τυλίξαν κατόπιν το πτώμα σε μία κουβέρτα και το πέταξαν μέσα σ' ένα παλιό πηγάδι μεταλλείου. Όπως είπαμε, η Ντόροθυ Λάκσον δεν είχε συγγενείς, κι' έτσι κανείς δεν ενδιαφερόθηκε να μάθι τί είχε απογίνει.

Δύο χρόνια αργότερα, το 1924, οι Σμιθ έκαναν και δεύτερο εγκλημα. Είχαν πάρει για οικοτροφείο στο σπίτι ένα Νορβηγό, κάποιον Όλε Λάσεν, που εξεδίλωσε σε λίγο την επιθυμία να παντρευτεί την Έλεν Σμιθ. Της έκανε, μάλιστα, και μία προγραμμαία δωρεά, δίνοντας της ένα τσέκ 750 δολλαρίων.

Μητέρα και γιός, αφού εξαγύρωσαν το τσέκ, αποφάσισαν να τον ξεμπερδέψουν. Και το σφυρί του Ουίλλιαμ έκανε και πάλι τη δουλειά του. Πέταξαν κατόπιν το πτώμα σ' ένα άλλο πηγάδι του παλιού μεταλλείου, όπου είχαν οίξει άλλοτε τη Ντόροθυ Λάκσον.

Κι' αυτή τη φορά, δεν τους ενόχλησε κανείς. Σε μερικούς γέροντες, η Ντόροθυ εξήγησε, ότι ο νοιάζος της είχε φύγει για τις ανατολικές επαρχίες.

Το παράξενο αυτό ζευγάρι συνέχισε και στα κατοπινά χρόνια την εγκληματική δράση του.

Ο Ουίλλιαμ σκότωσε ποιά κάποιον Ουίλλιαμ Μπέννιτ, χρησιμοποιώντας όπως πάντα το σφυρί του. Προηγουμένως, είχε φτιάξει ένα πλαστό συμβόλαιο, με το οποίο ο Μπέννιτ του πουλούσε μία καινούργια «Μπουί», που είχε αγοράσει. Η πλαστογραφία του, όμως, ανακαλύφθηκε και το δικαστήριο τον καταδίκασε σε φυλάκιση δύο ετών. Η αστυνομία δι-

ποπτεύθηκε ταυτόχρονα, ότι είχε σκοτώσει το Μπέννιτ. Ελά, δεν είχε αποδείξεις για να μπορέσει να τον ενοχοποιήσει. Παρ' όλες τις έρευνες, που έγιναν άλλωστε, το πτώμα του Μπέννιτ δε βρέθηκε ποτέ.

Ο Ουίλλιαμ, όταν βγήκε από τη φυλακή, αποφάσισε να εκδιζηθεί έναν παλιό φίλο του, τον Ντέιβιντ Ράντελ, που είχε πη στην αστυνομία γι' αυτόν, ότι έρεσε να κάνει τέλεια εγκλήματα! Πήγε, λοιπόν να τον βοή και του φέθηκε με μεγάλη καλωσύνη.

— Δε σε παρεξηγώ, του είπε, γιατί κι' εγώ το ίδιο θά φανταζόμουν, αν βρισκόμουν στη θέση σου. Δεν λέω πως είμαι άγγελος, αλλά πρέπει να ξέρεις πως δεν έδωκα ποτέ το χέρι μου στο αμα...

Τού πρότεινε κατόπιν να κάνουν μία δουλειά μαζί. Συναντήθηκαν κάμποσες φορές και τα κουβέντιασαν. Έπειτα, ο Ουίλλιαμ τον προσκάλεσε στο σπίτι του για να φάνε.

Ο Ράντελ, πήγε ανήμπορος. 'Αλλ' ενώ η Έλεν Σμιθ τον απασχολούσε με την κουβέντα, ο Ουίλλιαμ τραβήξε από ένα καλάθι το σφυρί του, που το είχε κρύψει εκεί και κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στην κορυφή του κρανίου του Ράντελ. Το κεφάλι του δυστυχισμένου έγινε λιώμα.

Κι' αυτή τη φορά, κανείς δεν υποπτεύθηκε το παραινικό.

Το Σεπτέμβριο του 1928, ο Ουίλλιαμ Σμιθ διάβασε στις εφημερίδες μία αγγελία: Ένας αξιοπρεπής του Ναυτικού, ο Τζεν Μπάσσετ, που έφυγε για την Αμερική, πουλούσε ένα καινούργιο αυτοκίνητο σε τιμή ειδικής. Ο Ουίλλιαμ παρουσιάσθηκε άμεσα ως αγοραστής και συμφώνησαν με το Μπάσσετ να κάνουν έναν περίπατο για να δοκιμάσει το αυτοκίνητο. Ο Ουίλλιαμ τον ώδη-

ΣΤΥΓΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

γισε σε μία έρημη τοποθεσία και σ' ένα σημείο που το είχε προσδιορίσει από πριν, σταμάτησε απότομα.

— Νομίζω πως ένα από τα πίσω λάστιχα έχει ξεφουσκώσει, είπε.

Ο Μπάσσετ άνοιξε την πόρτα κι' έκανε να κατεβή για να δη. Ο Ουίλλιαμ Σμιθ έβγαλε τότε το σφυρί του, που το είχε κρύψει κάτω από το τρένς-ζοτ του και τον σκότωσε μ' ένα χτύπημα στο κεφάλι. Τραβήξε κατόπιν το πτώμα από τα πόδια και το πέταξε σ' ένα βάραθρο, που βρισκόταν εκεί κοντά. Ξαναμπήκε ύστερα στο αυτοκίνητο κι' έφυγε.

'Αλλ' η εξαφάνιση του Μπάσσετ φάνηκε πολύ περίεργη κι' η αστυνομία κινητοποιήθηκε άμεσα. Έτσι, μία βδομάδα αργότερα, το αυτοκίνητο του βρέθηκε στο Όκλαντ της Καλιφορνίας. Το οδηγούσε ο Σμιθ και πάλι του καθόταν η μητέρα του. Κάτω από το κάθισμα ήταν το ρολόι του Μπάσσετ.

Ο Σμιθ, που τα είχε προβλέψει όλα, παρουσίασε ένα συμφω-

νιτικό αγοράς του αυτοκινήτου από τον Μπάσσετ. 'Αλλά το συμφωνητικό αποδείχθηκε πλαστό και μητέρα και γιός οδηγήθηκαν στη φυλακή. Η δίχη τους έγινε σε λίγο και το δικαστήριο καταδίκασε τον Ουίλλιαμ στην ποινή των ισόβιων δεσμών για ληστεία, και τη μητέρα του σε δεκαετή εικότη.

Το κακό για την Έλεν Σμιθ ήταν, ότι παραμιλούσε στον ύπνο της. Ο διευθυντής των φυλακών έκοψε τότε ένα μαγνητόφωνο μέσα στο κελλί της κι' έπειτα από λίγο, ήξερε τα πάντα! Η Έλεν είχε φανερώσει όλα τα εγκλήματα, που είχε κάνει μαζί με το γιό της και τα είχε περιγράψει με κάθε λεπτομέρεια.

Η ταινία του μαγνητοφώνου ήταν τώρα ένα τρομερό στοιχείο εναντίον τους. Αποφασίσθηκε τότε αναθεώρησι της δίχης. 'Αλλά, την ώρα εκείνη, εμφανίστηκε στο έδωλο μόνο η Έλεν Σμιθ. Ο γιός της είχε απαγορευθεί μέσα στο κελλί του το προηγούμενο βράδυ.

Η Έλεν Σμιθ δεν έκανε καμιά προσπάθεια για να υπερασπισθί τον έναντό της.

— Όλα είναι σωστά, είπε. Ο γιός μου έκανε τους φόνους, αλλ' εγώ κατέστρωσα τα σχέδια... Στα περισσότερα εγκλήματα του ήμουν κοντά του και τον βοήθησα.

Το δικαστήριο, λόγω της μεγάλης ηλικίας της, την καταδίκασε σε ισόβια δεσμά.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΝ ΨΥΧΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΟΝ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ (ΚΑΙ ΩΡΟΣΚΟΠΙΑ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ ΜΕ ΔΡΧ. 20)

Προσποικώς η δι' επιστολής το διπλωματούχον ΜΕΝΤΙΟΥΜ Κυρία ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ. 29 ετών πείρας, δέχεται Βασ. Κων/ντινού 8 ελς Πειραιά. Τηλ. 472-898, ώρες 10-2 και 6-8.

ΕΝΟΧΟΣ !...

ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΕΦΡΟΝΤΙΣΕ Ν' ΑΓΟΡΑΣΗ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΟΝ

ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ
ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ
ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

✓ 7 ΟΡΟΦΟΙ

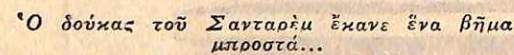
✓ 2 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Είς το Ίσογειον

ΚΑΘΕ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ: ΕΧΕΙ ΔΙΚΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΣΤΑ ΚΕΡΔΗ ΣΠΙΤΙΑ - ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ - ΜΕΤΡΗΤΑ

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ: ΜΕΤΕΧΟΥΝ ΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΚΕΡΔΩΝ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΕΙΡΕΣ

ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΟΝ

ΠΕΡΑΣΑΝ πεντακόσια τόσα χρόνια από τότε που έγινε η ιστορία αυτή.

Κάθε βράδυ, χειμώνα—καλοκαίρι, ένας καμπου-
ριασμένος άνδρας, τυλιγμένος σε μαύρο μαϊνύα,
άνεβαινε μόνος το στενό μονοπάτι, που έβγαζε σ'
ένα ύψωμα της Κοϊμπρας, παλιάς αρχοντικής πολι-
τείας της Πορτογαλίας.

“Ένα θεόρατο δέντρο σκέπαζε με την πυκνή φυλλωσιά του ένα χορταριασμένο παγκάκι κι’ έναν τάφο. Ο άνδρας σωριαζότανε τότε στο μνήμα, άγκάλιαζε την κρύα πλάκα, την μούσκεμε με τα δάκρυά του και άρχιζε ένα σπαραχτικό μοιρολόι:

— Γιατί, αγαπημένη μου Ίνές, να μην μπορούν να σου δώσουν ζωή. Τα δάκρυα και οι στεναγμοί μου; Γιατί ή μοίρα μεϋ φύλαξε τη σκληρή καταδίκη να σε κάνω νεκρή γυναίκα μου και θασίλισσα;

‘Ο μαυροντυμένος ήταν ο βασιλιάς της Πορτογαλίας δόν Πέδρο. Κι’ η νεκρή ήταν μία άρχονταπούλα...

★
 «Ὁ Ἰνὸς Φλαμένγκο ἦταν ἀπὸ παλιὰ οἰκογένεια
 «Ὁ δὸν Πέδρο τὴν εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ πέντε
 χρόνια, ὅταν ἦταν ἀκόμα διαδόχος, σ' μιὰ μεγά-
 λη δεξίωση στὸν παλάτι. Καὶ τὴν ἀγάπησε ἀμέ-
 σως, μὲ ὅλο τὸ πάθος καὶ τὴ φλόγα τῶν ἐκκο-
 σμῶν.
 τὸν χρόνον. Ἐμῶς ποῦ ἔμενε, - σ' ἕναν πα-
 λιό, ἀρειπτόμενο πύργο, - καὶ πῆγε καὶ τὴ θρῆκε
 ἕνα ἄρρωτο.»

Ἡ Ἰνὲς ἔκανε τότε περίπατο στὸ πάρκο τοῦ πύργου μετὰ τὴ γριά παραμάνη της. Αὐτὴ μονάχη της εἶχε μείνει τὸν κόσμο. Ἦταν ὀρφανή, πεντάρραχη. Ὅταν εἶδε ξαφνικά μπροστά της τὸν δὸν Πέδρο, ἔβγαλε μιά φωνὴ τρούου.

— Μὴ φοβᾶσαι, τῆς εἶπε κείνος. Δὲν ἦρθα γιὰ κακό. Ἦρθα μονάχα νὰ σοῦ πῶ κάτι...

Σ ταμάτησε, ρίχνοντας μιὰ πλάγια ματιά στὴν παραμάνη. Ἐκεῖνη, κατάλαβε καὶ ἀποσυρθηκε διακριτικά. Καὶ τότε, ὁ δὼν Πέδρο ἐξομολογήθηκε στὴν Ἰνές, ποὺ δὲν εἶχε συνάξει ἀκόμα ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς, τὴ ἐνοίωσε γι' αὐτὴν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τοῦ τῆ γνώρισε. Κι' ἡ φλόγα τοῦ ἔκαιε μέσος τοῦ, δὲν ἀργήσε ν' ἀνάψει σπινθερές καὶ στὴν καρδιά τῆς Ἰνές.

Ξανασυναντήθηκαν την επομένη, στο ίδιο μέρος. Ἡ παραπάνω φρόντισε ν' ἀποσιώσῃ. Συνέτισσε, ὡς, στήν "Ἰνές νὰ δώσῃ τέλος στήν ἱστορία αὐτήν: εἶχε τό προαίσθημα πὼς κάτι κακὸ θὰ τῆς συνέβαινε. Ἐκείνη, ὅταν ἀποφασισμένη ν' ἀκολούθησῃ τῆ συμβουλῇ τῆς, εἶπε ἀγαπήσει αὐτὴν τὸν δὸν Πέδρο. Μά, καταλάσκει πὼς ἐνῶ ἐκπνέει τὸ ἐμπόδιο, — ὁ θρόνος, — τοὺς χωρίζει καὶ τοὺς δύο.

“Ενα φίλι, — τὸ πρῶτο τοὺς φίλι, — τὴν ἔκανε νὰ παραλύσει. Καὶ τῆς ἦρθε κόπτι σὰν λιγοθυμιά, ὅταν ἄκουσε μιὰ μακρυνὴ φωνὴ νὰ τῇ ψιθυρίζη στὸ αὐτί:

— Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ, ἀγαπημένε μου Ἰνές. Θὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου. Αὐριο το πρῶτῃ, θὰ τὸ πῶ τοῦ πατέρα μου.

— Μην κάνεις τέτοια τρέλλα! τραύλισε ἡ
νέε. Δέ θά δώση ποτέ τή συγκατάθεσί του.

Ο πατέρας του, όμως, όχι μονάχα δεν συγκι-

Τέλος, απόθεσαν τὸ φέρετρο στὸ κέντρο τῆς αἵθουσας τοῦ θρόνου. Μαύρα κρέπια σκέπαζαν τὰ χρυσὰ τῆς στολισμάτα. Στὰ μαῦρα ἦταν ντυμέ- νη καὶ ὁ βασιλιάς καὶ ὅλοι οἱ αὐλοὶ καὶ οἱ εὐγενεῖς, ποὺ περμιᾶσαν μὲ ἀγωνία νὰ γίνη κάτι ποὺ δὲν ἐξανάγιε ποτὲ ὡς τότε.

Ο Πέδρο γονάτισε μπροστά στο κλειστό φέρετρο και σκέπασε το πρόσωπό του με τα δυο χέρια του.

— Φτωχή μου 'Ινές!... ψιθύρισε με άναφυλλητά.
Ήταν γραφτό σου να γίνης νεκρή βασιλίσσα!

Σηκώθηκε απότομα ὄρθιος, καὶ βροντοφώνηξε:
— Γιατί δὲν πέφτουν κανονιές, νὰ χαϊρετῇσούν
τὴ βασίλισσα ποὺ ἔφτασε στὸ παλάτι της;

Ἀμέτρητες κανονιές ἀντιλαλοῦσαν σὲ λίγο, ἔ-
ξω, σὺν τῇ πανηγύριζαν γιὰ ἓνα εὐχάριστο γεγο-
νός, ἐνῶ στὴν αἰθούσα τοῦ θρόνου βασιλεῦε νε-
κρικὴ σιγή.

— Καὶ τώρα, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Πέδρο, θυγάτε τὴ βασιλίσσα ἀπὸ τὸ φέρετρο καὶ βοηθήσατέ τὴν νὰ καθίσῃ στὸ θρόνο της!... Μετά, ὁ ἐπίσκοπος θὰ μᾶς παντρεύῃ.

★
Ἄνυπόφορη δυσοσμία ξεχύθηκε ἀπὸ τὸ φέρε-
τρο μόλις τὸ ξεσκεπάσαν. Ὅλοι ὀπισθοχώρησαν,
μὲ μορφακινὰ ᾄδια.

Ο Πέδρο μονάχα ανέπνεε άκόρεστα τή δηλητηριασμένη άτιμόσφαιρα, σάν νά ήταν πλημμυρισμένη άρώματα.

... Τὰ χέρια τῶν αὐλικῶν ἔτρεμαν ἐνῶ ἔντυναν
δυσαιλικὰ τὸ μισοφάσαν σὺν πτώμα τῆς Ἰνές. Καί
ἔσαν τὴν τοποθέτησαν σὲ θρόνο τῆς, δίπλα στὸν
Πέδρο, ὁ καρδινάλιος τῆς Κοϊμπρα πλησίασε, ἔ-
βαλε τὸ στέμμα σ' ἕνα κρανίω χωρὶς μαλλιά, χω-
ρὶς σχεδὸν μᾶτια, καὶ ἔκανε τὸ μυστήριο τοῦ
γάμου.
ἔα. ὁ χορὸς ἄρχισε νὰ ψάλλῃ.

“Εφελνε της βασίλισσας όχι τὸ πολυχρόνιο, —
ἀλλὰ τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία. Μόλις τελείωσε, —
ὁ μέγας τελετάρχης ἔκανε μερικά ἔηματα, στα-
θήκε στὸ κέντρο της αἰθουσας καὶ εἶπε μὲ στα-
θερὴ φωνὴ τὰ καθιερωμένα λόγια:

— Τῆς σεπτῆς ἡμῶν βασιλίσσης Ἰνές πολλά
τὰ ἔτη!

Καὶ ἀμέσως προσέθεσε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε:
— Αἰωνία ἡ μνήμη τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς
Βασιλίσσης Ἰνῆς τῆς Πορτογαλίας!

“Ολοι έκλαιγαν. Ὁ βασιλεὺς μονάχα δὲν εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμίαν του. Ξαφνικὰ, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ θρόνον του καὶ ὤπλωσε τὸ χερί του. Ὅλοι σὺν πασαν.

— Δὲν τελειώσαμε ἀκόμα, εἶπε. Πρέπει τώρα νὰ γίνη ἡ τελετὴ τοῦ χειροφιλήματος.

Ἔσκυψε καὶ φίλησε πρῶτος τὸ ἀποσυντεθειμένο χερὶ τοῦ Ἰανὸς. Μετὰ ἐξέπεσε τοῦ ἐπὶ τοῦ

χέρι της Ίνες. Μετά διέταξε τους αλλοκούς, με
μια χειρονομία, να κάνουν το ίδιο. Και τότε,
εκείνοι άρχισαν να παρελαύνουν ένας-ένας μπρο-
στά από το πτώμα, — τρέμοντας από φόβο και άη-
δία, — και να φιλούν το χέρι του. Τά σκολήκια
έπλεπταν πάνω στα χρυσόφανα ρούχα της, σ' α-
γάλλια και στα θελουδά.

Τέλος, ήρθε και η σειρά του δούκα πτε Σαν-ταρέμ να φιλήσει το χέρι της νεκρής. Όταν ξεφτασε μπροστά της, τὰ γόνατά του λήγισαν. Έτρεψε ολόκληρος, με τὸ θλέμμα καρφωμένο στις ἀδελφές κόγχες τῶν ματιῶν τῆς Ἰνές.

“Ένα άγριο, ένα σπαρακτικό γέλιο ἀντήχησε
ξαφνικά στή μεγάλη αίθουσα:

— Σε σένα, δούκα. ούρλιαξε ὁ δὸν Πέδρο.
ὄχι μονάχα θὰ ἐπιτρέψω, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπιβάλω
νὰ φιλήσης τὴ γυναῖκά μου στὸ στόμα. Δὲ ζη-

λέω... "Έμαθα πώς την αγαπούσες και πώς της έστειλες μία μέρα, έξι ονόματά μου δήθεν, λίγα λουλούδια παπαλασιμένα με σκόνη που φέρνει το θάνατο σ' όποιον την αναπνέυση. "Ένας δεσμοφύλακας της μου φανέρωσε γιατί πέθανε ξαφνικά... Την αγαπούσες πολύ την 'Ιννε. 'Εκείνη &

καὶ τὴν ἀγαπᾷ πολὺ τὴν ἑνὴν. Ἐκείνη, ὁ-
μῶς, μοῦ ἦταν πιστὴ. Δὲ μπόρεσες, λοιπόν, νὰ
τὴν κάνης δική σου. Καὶ ἡ ζήλεια σου σ' ἔκανε
νὰ τὴν δηλητηριάσης, γιὰ νὰ μὴν τὴ χαρῇ κα-
νεῖς.

» Ἐμπρός, λοιπόν, φίλησέ την τώρα νεκρή,
ἀφοῦ δὲν τὴν φίλησες ζωντανή!

Ὁ δούκας τοῦ Σανταρέμ ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστά. Ἀντί, ὅμως, νὰ σκύβῃ νὰ φιλήσῃ τὴν Ἰνές στὸ στόμα, τράβηξε τὸ μαχαίρι τοῦ ἀπὸ τῆ μέση του, τὸ κάρφωσε στὴν καρδιά του, καὶ σωριαστικε νεκρὸς στὰ πόδια τοῦ θρόνου.

★

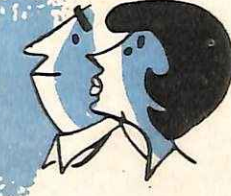
Ὁ δὲ Πέδρο ἐξῆσε λίγα χρόνια ἀκόμα, —
σερνότανε δηλαδή σὰν φάντασμα. Καὶ κάθε ἑρ-
δυ, γεμῶνα-καλοκαίρι ἀνέβαινε μόνος του πρὸς τὸν

ου, χειμώνα-καλοκαίρι, ανεβαίνει μονός του το στενό μονοπάτι, που έβγαζε σ' ένα ύψωμα και πήγαινε νά κλάψη στον τάφο της αγαπημένης του Ίνές.

Εκεῖ, πάνω στὴν κρύα ταφόπετρα, τὸν βρῆκαν
νεκρὸ ἕνα πρωΐ.

ΥΒ ΛΑΦΟΝ

1870

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 25 — 31 Ὀκτωβρίου 1962

ΥΒ ΛΑΦΟΝ

TO NEON **ZAMA** MINION

Δέν καίγεται στο σίδερο.
Δέν άνοίγει ποτέ όταν δέν θέλης.
άνοίγει όμως πολύ άπαλά
καί εύχάριστα όταν θέλης.

**Τό λεπτότερο καί στερεότερο
Φερμουάρ του Κόσμου.**

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΨΙΛΙΚΩΝ
ΣΑΧ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΙΟΛΟΥ 68 - ΤΗΛ. 223.463 - 226.570 - 235.737

ZAMA ΤΟ ΦΕΡΜΟΥΑΡ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΕ ΕΚΝΕΥΡΙΖΕΙ ΠΟΤΕ